

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

ПО СЛЕДИТЕ
НА ЗЛОТО

Той е...
ЗЛО
в човешка форма

Той е... зло в човешка форма

"Гарсия никога не беше виждал партньора си такъв, какъвто беше в момента. Ако не го познаваше добре, той би се заклел, че Хънтър изглежда уплашен".

Той е най-опасният и жесток сериен убиец, който агентите от ФБР някога са срещали. Притежава изключителен самоконтрол, обширни познания по криминална психология и опит с хипноза. След три години в затвор с максимални мерки за сигурност все пак успява да избяга. И е ядосан...

През времето, прекарано в килията, той е планирал отмъщението си до последния детайл. Сега е време да го реализира. Да накара човека, отговорен за арестуването му, да страда. Да го принуди да се включи в игра, която няма шанс да спечели.

Този човек е... Робърт Хънтър.

Крис Картър отново успява майсторски да съчетае в едно динамика и сюжет, изпълнен с неочаквани обрати, като доказва, че освен даровит писател, е и умел познавач на човешката психика и престъпна природа. Картър е автор на "Галерия на мъртвите", "Екзекуторът" "Хамелеонът се завръща", "Хищникът", "Скулптора", "Един по един", "Престъпен ум" "Отмъстителят" и "Смъртоносно обаяване".

- [Крис Картър — Робърт Хънтър: По следите на злото #10](#)

-
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)

- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)

- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)
- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)

- [110](#)
 - [Бележки на автора](#)
 - [За книгата:](#)
 - [notes](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
 - [13](#)
 - [14](#)
 - [15](#)
 - [16](#)
 - [17](#)
 - [18](#)
 - [19](#)
-

Крис Картър — Робърт Хънтър: По следите на злото #10

*Този роман е посветен на читателите от целия свят
за невероятната им подкрепа толкова много години.
От цялото си сърце благодаря на всички.*

Сутринта повреден камион бе блокирал един от хлъзгавите пътища по Маршрут 58 и Тайлър Уийвър измина петнайсетте километра от дома си до работното си място точно за двайсет и осем минути и трийсет и една секунди — дванайсетина минути повече от обикновено. Паркирането на колата и придвижването от паркинга за персонала до служебния вход му отне още една минута и двайсет и две секунди. Проверката на охраната, регистрирането, оставянето на чантата в шкафчето му и отбиването до тоалетната добавиха още осем минути и четиридесет и девет секунди към времето му. Да си вземе кафе от стаята за персонала и да извърви дългия коридор с формата на буквата "L", който водеше до контролната стая, му отне още една минута и двайсет и седем секунди. Това означаваше, че надзирателят в контролната стая на лечебницата във Федералния затвор "Лий" с максимални мерки за сигурност във Вирджиния Тайлър Уийвър измина пътя от вратата на дома си до най-лошия ден в живота си точно за четиридесет минути и осем секунди.

Докато завиваше зад ъгъла и погледът му се спря на квадратната контролна стая пред него, Уийвър почувства, че гърлото му се стяга и сърцето му учестява ритъма си в гърдите му. Помещението с големи бронирани стъкла никога не оставаше без хора, но от мястото, където беше, Уийвър не видя никого и това го разтревожи. Вторият факт, който го притесни, беше, че блиндираната врата на контролната стая е широко отворена, нещо абсолютно забранено от правилника, но онова, от което по гърба му полазиха ледени тръпки на страх и го накара да изпусне чашата с кафето и да се замоли на Бога това да е само ужасяващ кошмар, бяха размазаните петна кръв, които видя от вътрешната страна на стъклата.

— Не, не, не...

Гласът му се засилваше, докато Уийвър ускоряваше крачка и накрая побягна в най-бързия спринт в живота си. С всяка стъпка голямата връзка ключове, окачена на колана му, се удряше в дясното му бедро и издрънчаваше силно.

Той стигна до контролната стая за четири секунди и кошмарът се превърна в реалност.

На пода в огромна локва кръв лежаха надзиратели Варгас и Бейтс. Главите и на двамата бяха извити назад под странен ъгъл, разкривайки нараняванията на гърлата им — дебели, груби разрези по цялата ширина, които бяха разкъсали вътрешната югуларна вена, обикновената каротидна артерия и дори щитовидния хрущял.

— Мамка му!

В отсрещния край на стаята, на един от въртящите се столове, се беше свлякъл прегърбен в неестествена поза медицинският брат Франк Уилсън, двайсет и четири годишен американец от азиатски произход, който наскоро беше завършил университета "Ол Доминиън" в Норфолк, Вирджиния. Гърлото му беше прерязано толкова жестоко, че беше истинско чудо, че не е обезглавен, но за разлика от Варгас и Бейтс, очите му все още бяха отворени и изпълнени с ужас. Беше странно, като се имаше предвид ъгълът, под който беше клюмнала главата му, че Уилсън сякаш се беше втренчил право в Уийвър и дори след смъртта молеше за помощ. Трите тела бяха съблечени по бельо. Оръжията на надзирателите липсваха.

— Господи! Какво се е случило тук?

Объркан и потресен, Уийвър трябваше да прекрачи трупа на Варгас, за да стигне до главното командно табло и бутона за тревога в средата. Той стовари дясната си длан върху бутона и целият комплекс моментално се изпълни с оглушителния вой на сирени.

В лечебницата в западното крило на затвора имаше осем килии и според инструкциите за деня там трябваше да ношува само един затворник — онзи в килия номер едно. Погледът на Уийвър веднага се стрелна към изпръсканите с кръв монитори над централното табло и по-точно към крайния вляво, който предаваше картина от килия номер едно.

Килията беше празна и вратата ѝ — широко отворена.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Уийвър почувства, че краката му се огъват. Той беше надзирател в лечебницата на федералния затвор "Лий" от девет дълги години и през това време не беше избягал нито един затворник.

— Мамка му! — изкрещя с всички сили Уийвър. — Как се е случило това?

Той огледа още веднъж контролната стая. Не беше виждал толкова много кръв и въпреки рисковете в професията надзирател в затвор с максимални мерки за сигурност никога не беше губил колега по време на работа.

— Мамка му!

Уийвър изведнъж спря. Мозъкът му най-после регистрира нещо, което беше пропуснал дотогава.

От издърпано донякъде чекмедже точно зад главното командно табло примигваше слаба бяла светлина.

— Какво е това, по дяволите?

Отново се наложи да прекрачи трупа на Варгас, за да отиде там. Дясното му стъпало докосна пода и се подхлъзна на кръвта. Уийвър инстинктивно протегна ръце напред, отчаяно търсейки нещо, за което да се хване. Лявата му ръка не намери нищо, но дясната се вкопчи в полуиздърпаното чекмедже. Докато Уийвър се опитваше да се задържи, кракът му се плъзна още по-напред. В резултат на това той хвана още по-силно чекмеджето и го издърпа докрай.

Въпреки пронизителния писък на сирените Уийвър чу странното изщракване, което се разнесе, когато чекмеджето се отвори.

Това беше последният звук, който чу. После главата му се взриви в смесица от кръв, кости и сиво вещество.

Националният център за анализ на насилствени престъпления, НЦАНП, беше специализиран отдел на ФБР, замислен през 1981 и най-после официално създаден през юни 1984 година. Главната му мисия беше да оказва помощ на правоприлагащите агенции в разследването на необикновени или повтарящи се насилствени престъпления не само на територията на Съединените щати, но и по целия свят.

Директорът на НЦАНП, Ейдриън Кенеди, координираше разследванията или от щаба на отдела, който се намираше в тренировъчната академия на ФБР близо до град Куонтико във Вирджиния, или от просторния си кабинет на най-горния етаж на прочутата сграда "Дж. Е. Хувър" в североизточен Вашингтон. Тази сутрин обаче, както бе пожелала съдбата, когато мобилният телефон иззвъня във вътрешния джоб на сакото му, Кенеди не беше в нито един от двата си кабинета. Той беше отлетял за Лос Анджелис, за да приключи разследване за серийни убийства на ФБР съвместно с лосанджелиската полиция.

— Погребението на специален агент Лари Уилямс ще бъде след два дни — каза Кенеди, обръщайки се към детективи Робърт Хънтър и Карлос Гарсия от лосанджелиската полиция. Естествено дрезгавият му глас, влошен от десетилетия пушене, прозвуча уморено. — Ще се състои във Вашингтон. Помислих, че ще искате да знаете, в случай че можете да дойдете.

— Ще уредим нещата и ще бъдем там — отвърна Хънтър. И неговият глас звучеше уморено. Големите торбички под очите му издаваха колко малко е спал през последните няколко дни.

Гарсия кимна в знак на съгласие.

— Определено ще бъдем там. Уилямс беше страхотен агент.

— Един от най-добрите ми агенти — потвърди Кенеди. В гласа му се долови тъга. — Той ми беше и добър приятел.

— Беше чест да работим с него — добави Робърт.

Кенеди замълча. Погледът му беше унесен и разфокусиран, сякаш размишляваше за нещо. В същия момент служебният му мобилен телефон завибрира в джоба му. Той вдигна показалеца на лявата си ръка, за да помоли детективите да му дадат минутка, и после доближи телефона до ухото си.

— Ейдриън Кенеди — каза директорът на НЦАНП и слуша няколко секунди. Първите две секунди изражението на лицето му се промени в озадаченост, две секунди по-късно — в отказ да повярва, и накрая — в шок.

— Как така е *изчезнал*?

Въпросът му накара Хънтър и Гарсия да го погледнат с очакване.

— Кога се е случило? — В гласа на Кенеди се прокрадна нотка на безпокойство.

— Какво става? — попита Карлос и се намръщи.

Кенеди направи знак на детективите да почакаат.

— Как е възможно, по дяволите? — Той повдигна рамене и безпокойството в гласа му бързо се превърна в гняв. — Защото поправи ме, ако греша, но той не беше ли в затвор с максимални мерки за сигурност?... Тогава как затворник, държан във федерален затвор с максимални мерки за сигурност, успява най-спокойно да избяга от строго охранявана сграда, минава през външния периметър и портата и се озовава на свобода, без да бъде спрял? Що за скапана, аматьорска охрана имаме там?... Моля? Къде е бил прехвърлен? — Ядосаният

поглед на Кенеди срещна разтревожените очи на Хънтър само за частица от секундата. — И все пак мерките за сигурност би трябвало... — Кенеди млъкна по средата на изречението. — Колко надзиратели е убил?

Когато чу отговора, ръката му се стрелна към челото и той започна да масажира слепоочията си с палец и показалец.

— Заложил е капан в контролната стая? — Очите му се отвориха широко от изумление. — Как е възможно да е поставил клопка в контролната стая? Какво е използвал? ... Как, за бога, се е сдобил с... — Кенеди отново млъкна, когато най-после осъзна, че на този етап вече няма абсолютно никакво значение "как". — Добре. Искам незабавно да го обявите за общонационално издирване — заповяда той. — И да стане наистина *незабавно*, ясен ли съм? Изпратете бюлетин до всяка правоприлагаща служба и полицейски участък в страната, колкото и да е малък. Искам всички да бъдат мобилизирани за тази задача... абсолютно всички. Освен това искам да уведомиш Департамента на правосъдието, че това ще бъде съвместно издирване на беглец между Маршалската служба на Съединените щати и Федералното бюро за разследване, разбираш ли? Няма да го търсят сами. — Кенеди ядосано си пое дъх. — И искам името на директора на затвора. Някой ще плати за тази некомпетентност, можеш да се обзаложиш... Има и още? Какво друго може да има?

Той се заслуша за петнайсетина секунди.

— Почакай, почакай. — Кенеди прекъсна човека, който му се обаждаше. — Ще трябва да повториш. Поеми си дъх, успокой се, по дяволите, и повтори онова, което току-що ми каза, но този път бавно.

Кенеди погледна Хънтър и изражението на лицето му отново се промени, този път в изтерзано.

— Сигурен ли си? — попита той по телефона. — Добре. — Ще трябва да ми изпратиш визуално потвърждение, при това веднага, чуваш ли?... Да, веднага.

Кенеди прекрати разговора и за да не хвърли мобилния си телефон към стената, отново си пое дълбоко дъх и го задържа в дробовете си колкото можеше по-дълго.

— Какво става, Ейдриън? — разтревожено попита Хънтър.

Директорът на НЦАНП не отговори.

— Ейдриън, какво става, по дяволите? — повтори Робърт.

Изразът в очите на Кенеди, когато най-сетне погледна Хънтър, беше блуждаещ и разсеян, но детективът забеляза и нещо друго, което не можа да определи.

— Той е изчезнал, Робърт — най-после отговори директорът на НЦАНП. — Избягал е. Измъкнал се е от строго охраняван федерален затвор, сякаш там не е имало никого. Убил е трима надзиратели и двама медицински помощници от лечебницата.

— Кой е избягал? — попита Гарсия. Озадачеността покриваше лицето му като маска. — Не може да е убиецът, когото току-що заловихме. — Той погледна партньора си и поклати глава. — Той още не е осъден и това означава, че не е бил в строго охраняван федерален затвор, въпреки че мястото му ще бъде там.

— Не, не е убиецът, когото току-що сте заловили — потвърди Кенеди.

— Тогава за кого става дума? — настоя Карлос.

Кенеди пак отмести поглед към Хънтър. Очите му все още изразяваха това, което детективът не беше успял да разгадае преди няколко секунди. Този път обаче Робърт го прочете като отворена книга. Погледът казваше "Съжалявам".

Хънтър почувства, че в стомаха му се образува мрачна бездна, защото не беше

необходимо да пита. Той се досети чие име ще каже Ейдриън.

Гарсия, от друга страна, все още нямаше представа за кого говори директорът на НЦАНП, но ясно видя размяната на погледи между Кенеди и партньора си.

— Кой е избягал? — отново попита той.

— Лушън — най-после разкри Кенеди.

Хънтър затвори очи и тежко въздъхна.

— Лушън? — попита Карлос, местейки поглед между Робърт и Ейдриън. — Кой е Лушън?

Хънтър отвори очи, но не каза нищо.

— Лушън Фолтър — поясни директорът Кенеди.

Когато изрече на глас името, поведението му коренно се промени. Сега имаше вид на разкъсан от терзания.

Гарсия никога не беше виждал партньора си такъв, какъвто беше в момента. Ако не го познаваше добре, той би се закълел, че Хънтър изглежда уплашен.

— Кой, по дяволите, е Лушън Фолтър?

Робърт Хънтър беше израснал като единствено дете на родители от работническата класа в Комптън, беден квартал в южен Лос Анджелис. Майка му загуби битката с рака, когато той беше едва седемгодишен. Баща му не се ожени повторно и трябваше да работи на две места, за да се справи с предизвикателствата да отглежда сам сина си — дете, чийто мозък, изглежда, работеше с различна скорост от мозъка на всеки друг — много по-бързо.

От много ранна възраст за всички стана очевидно, че Хънтър не е като другите. Училището не му предложи предизвикателства, напротив, отегчаваше и възпрепятстваше младия Робърт до такава степен, че след като приключи с учебния материал за шести клас за по-малко от два месеца, той изучи учебниците за седми, осми и дори девети клас само за да има какво да прави. Не беше изненадващо, че тези постижения привлякоха вниманието на училищния директор, който, след като се консултира с бащата на Робърт, се свърза с училището за надарени деца "Мирман" на Мълхоланд Драйв. След множество тестове, научни и психологически, Хънтър беше приет в осми клас в "Мирман". Тогава той беше само на осем години.

До четиринайсетата си година Робърт вече беше преминал учебната програма по английски език, история, биология, математика и химия на "Мирман". Четирите години на гимназиалния курс се сляха в две и на петнайсет Хънтър завърши с пълно отличие. С препоръки от всички учители Робърт беше приет за студент "при особени обстоятелства" в университета "Станфорд", чийто факултет по психология беше най-добрият в Америка по онова време.

Въпреки че беше привлекателен младеж, комбинацията от слабото му телосложение, младата му възраст и странния му начин на обличане правеше Хънтър непопулярен сред момичетата и лесна мишена за подигравки. Той нямаше нито физиката, нито способностите за спорт и предпочиташе да прекарва свободното си време в библиотеката, където жадно поглъщаше книги на най-различни теми с невероятна скорост. Тогава го заинтригува светът на криминологията и мисловният процес на индивидите, определени като "зли".

Поддържането на отлични оценки по време на годините в университета беше фасулска работа, но на Робърт скоро му омръзна да му се подиграват, да го бият и наричат "Клечо". Той се вслуша в съвета на един приятел и реши да започне да вдига тежести и да взима уроци по бойни изкуства. Въпреки физическото изтощение, което дойде с упражненията, упорито продължаваше с ентузиазма на професионален атлет. За една година ефектът от усилените тренировки беше ясно видим. Тялото му наедря внушително. "Клечо" се превърна в "Якия" и след по-малко от две години той получи черен пояс по карате. Подигравките изведнъж спряха и момичетата започнаха да му обръщат внимание.

На деветнайсет години той завърши психология — с отличие — а на двацет и три получи докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология. Благодарение на един от преподавателите му, дисертацията му, озаглавена "Авангардно психологично изследване на престъпното поведение", стана и остана задължително четиво в Академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния.

Но само две седмици след като получи докторската си степен, светът на Робърт се преобърна за втори път.

От три години и половина баща му работеше като охранител в клона на Банк във Америка

на булевард "Авалон". По време на объркал се обир Хънтър-старши беше прострелян в гърдите. Операцията за спасяването на живота му продължи няколко часа и към края баща му изпадна в кома. Нямахме какво друго да се направи, освен да се чака.

И Робърт чака. Седеше до баща си и гледаше как животът го напуска малко по малко всеки ден, докато накрая почина дванайсет седмици по-късно. Онези дванайсет седмици преобразиха Хънтър. Той не можеше да мисли за нищо друго освен за отмъщение и когато полицаите му казаха, че нямат заподозрян, Робърт разбра, че никога няма да хванат убиеца на баща му. Почувства се абсолютно безсилен и чувството го изпълни с гняв. След погребението той реши, че изучаването на начина на мислене на престъпниците не е достатъчно. Никога нямаше да бъде достатъчно. Хънтър трябваше да ги залавя.

И тогава постъпи на работа в полицията и с мълниеносна скорост се издигна в йерархията. Стана най-младият детектив в редовете на лосанджелиската полиция. След това веднага го назначиха в специалната секция "Убийства" (ССУ) — специализирано подразделение на отдел "Обири и убийства", което се занимаваше само със случаи на серийни, изключително жестоки убийства, които изискваха много време, експертно мнение и богат опит. Но по отношение на убийствата в света нямаше друг град като Лос Анджелис. По някаква причина Ел Ей, изглежда, привличаше и дори създаваше особен вид психопати. Това накара кмета на града и полицията да основат елитен отдел в рамките на ССУ. Всички убийства, включващи изключителен садизъм и жестокост, бяха определяни от лосанджелиската полиция като свръхтежки престъпления. Хънтър оглави отдел "Свръхтежки убийства" (ОСУ) и като такъв, беше виждал по-чудовищни местопрестъпления от всеки друг в лосанджелиската полиция. Вече нищо не го изумяваше, плашеше или шокираше. И именно това изненада толкова много партньора му Карлос Гарсия.

— Кой, по дяволите, е Лушън Фолтър? — отново попита той, стрелкайки очи между Хънтър и директора Кенеди.

Те отбягваха погледа му.

— Робърт! — извика Гарсия. Този път прозвуча като ядосан родител, който порицава непослушно дете. — Кой, по дяволите, е Лушън Фолтър?

— Казано с прости думи...

Въпреки че Хънтър най-сетне погледна партньора си, отговорът дойде от директора Кенеди, чийто глас прозвуча още по-злокобно, отколкото преди една-две минути.

— Лушън Фолтър е...

Карлос се обърна към него.

— ... зло в човешка форма.

Когато директорът Кенеди получи телефонното обаждане, с което го информираха за бягството от затвора, Лушън Фолтър вече беше преминал границата между Вирджиния и Тенеси и бързо се приближаваше към град Ноксвил. Целта му, поне засега, беше малка дървена барака край отдалечена мочурлива местност в Южна Луизиана, но Лушън знаеше, че най-лошото, което може да направи в момента, е да продължи да бяга. Той знаеше, че в затвора със засилени меки за сигурност "Лий" вече е вдигната тревога, ФБР и Главната прокуратура са уведомени и Маршалската служба на Съединените щати вероятно е мобилизирана. Лицето му сигурно не се беше появило в ранните сутрешни новини, защото нямаше достатъчно време произшествието да стигне до медиите, но скоро щяха да бъдат излъчени важни бюлетини с "извънредни новини", съобщаващи за бягството му, и до обяд снимката от ареста му щеше да се разпространи из цялата страна. Преди да продължи по пътя си, Лушън трябваше да промени външния си вид, при това драстично, и за тази цел се нуждаеше от някои неща, които в голям град като Ноксвил не би трябвало да е трудно да намери, но едно по едно. Преди да стигне до Ноксвил, той трябваше да зареже сребристия "Шевролет Колорадо", който караше.

Пикапът принадлежеше на надзирателя в затвора Мануел Варгас. След като уби всички в контролната стая в лечебницата, Лушън прибра дрехите, оръжията, портфейлите и ключовете на колите им. Когато се вдигнеше тревога, нямаше да им отнеме много време да осъзнаят, че е взел и превозното средство на единия надзирател. Лушън беше сигурен, че шевролетът "Колорадо" вече е обявен за издирване. Всяко ченге в страната щеше да търси пикапа. Той трябваше да се отърве от него, при това бързо.

Изведнъж, докато обмисляше възможностите си за избор, късметът му се усмихна. Вдясно от магистралата той видя зона за почивка и забеляза, че там беше паркирана само една кола — гарвановочерно "Ауди А6", един от по-новите модели.

— Опа, здрасти — каза си Лушън, изправи рамене, намали и зави в зоната за отдих. Докато се приближаваше към паркираната кола, той видя на шофьорското място жена, която говореше по мобилния си телефон. До нея не седеше никой. На задната седалка нямаше деца. Идеално.

Лушън спря пикапа през четири места за паркиране и бързо огледа околността. Не видя никого в храстите, в случай че жената имаше спътник, който спешно се е нуждаел от тоалетна. Той се подсмихна и отново насочи вниманието си към шофьорката на аудито. Жената, която беше вдигнала всички стъкла догоре, изглеждаше на четиридесетина години. Профилът ѝ не беше особено красив — брадичката ѝ беше твърде заострена, а носът — твърде закръглен. Черната ѝ коса беше подстригана късо и хубаво. Беше облечена с тънко кафяво кожено яке.

За да не изглежда подозрителен, Лушън слезе от пикапа и се престори, че проверява гумите от лявата страна. През следващите двайсетина секунди той оглежда жената отдалеч. Ръката ѝ с мобилния телефон закриваше устата ѝ и не му позволяваше да чете по устните ѝ, но изражението на лицето ѝ, движенията на веждите и начинът, по който жестикулираше от време на време, предполагаха, че тя се кара с някого.

Лушън заобиколи пикапа, за да провери гумите от другата страна, като през цялото време наблюдаваше дали в зоната за почивка идват други превозни средства. Никое не

намаляваше и не се отбиваше. Той отново погледна към аудито и видя, че жената вече не говори по телефона. Тялото ѝ беше прегърбено напред, очите ѝ бяха затворени и главата ѝ беше наведена, подпряна на волана. Спорът, който беше водила по телефона, очевидно не бе завършил добре за нея.

Сега беше шансът му.

Лушън изтупа праха от ръцете си една в друга, погледна отражението си в едното стъкло на пикапа и колебливо се приближи до колата ѝ.

Висок метър осемдесет и пет, той се наведе така, че жената да вижда лицето му.

— Извинете, госпожо.

Лушън беше майстор в превъплъщаването в различни самоличности. За частица от секундата можеше да възприеме всеки глас, акцент и интонация, които сметне за уместни. Докато говореше, гласът му звучеше гладко като кадифе и плътно, с хипнотично въздействие. Сега говореше с безупречен провлечен тексаски акцент.

Жената продължи да седи със затворени очи, опряла глава във волана. Лушън забеляза празното място за венчален пръстен на безимения пръст на ръката ѝ. Леко вдлъбнатата бледа ивица кожа отбелязваше къде е бил пръстенът. Жената не отговори.

— Госпожо? — отново извика Лушън и почука на стъклото с кокалчето на показалеца на дясната си ръка.

Почукването, макар и леко, стресна жената. Раменете ѝ се изправиха, дъхът ѝ секна в гърлото ѝ и тялото ѝ непохватно се дръпна назад. Главата ѝ рязко се обърна наляво и насълзените ѝ сини очи се втренчиха в тъмнокафявите очи на Лушън.

— Наред ли е всичко, госпожо? — попита той. Изразът в очите му съответстваше на загрижеността в гласа му.

— Какво? — озадачено попита жената, без да смъква стъклото. Изглеждаше раздражена, че я безпокои непознат.

— Много съжалявам — каза Лушън с очарователен, но извинителен тон. — Не искам да се натрапвам, но видях, че сте опрели глава на волана, а сега виждам, че плачете. Запитах се наред ли е всичко. Добре ли сте? Нуждаете ли се от глътка вода или нещо друго?

Жената мълчаливо се вгледа в непознатия, който стоеше до стъклото на колата ѝ. Нямаше съмнение, че е привлекателен мъж — висок и мускулист, с изразени скули, пълни устни и волева четвъртита челюст. Очите му изглеждаха добри и изпълнени с проникателност, която тя веднага свърза със знания и опит. Тъмнокестенявата му коса беше достатъчно дълга, за да закрива ушите му. Брадата му беше гъста, но добре поддържана.

Очите на жената се отместиха от лицето на Лушън и се съсредоточиха върху дрехите му. Той беше с тъмносиня униформа във военен стил. На рамото на десния му ръкав беше защита някаква голяма емблема, но тя не разбра какво точно пише на нея. На джоба на ризата му имаше табелка с надпис "М. Варгас". Дебел кожен колан опасваше кръста му.

— Ченге ли сте? — Очите на жената все още бяха забулени в мъгла на озадаченост и колебание.

Лушън разбра, че сега е шансът му да я накара да смъкне стъклото. Той посочи ухото си и леко поклати глава, сякаш комбинацията от смъкнатото стъкло и шумът, идващ от магистралата, блокираше гласа ѝ.

— Извинете, какво казахте? — попита Лушън.

Това даде резултат, макар и донякъде, защото жената смъкна стъклото до половината и повтори въпроса си.

Лушън се усмихна стеснително.

— Не, не точно, госпожо. — И после леко изви тяло, за да може жената да прочете официалната емблема на дясното му рамо. — Аз съм надзирател във федерален затвор. Работя в "Лий". Всъщност смяната ми току-що свърши. — Той не ѝ даде възможност да коментира. — Защо? Нуждаете ли се от полицейска помощ, госпожо? Затова ли сте спрели на това място за почивка? Ще им се обадя по радиопредавателя в пикапа ми, ако искате. Това ще ги доведе тук по-бързо от обикновено телефонно обаждане.

Лушън вложи точната доза загриженост в тона на гласа си и изражението на лицето си, за да успокои повечето съмнения на жената.

— Не — отговори тя. — Не се нуждая от полицията, благодаря. — Гласът ѝ стана по-плътен от тъга. — Спрях тук, защото ми се обади по телефона. — Жената повдигна рамене. — Неприятна новина. Няма как да шофирам и... да плача едновременно.

Лушън ѝ отправи различна, унила усмивка, предимно като награда, че е запазила чувството си за хумор по време на преживяване, което очевидно я беше наранило.

— Съжалявам да го чуя, госпожо. Мога ли да направя нещо, за да ви помогна? Искате ли вода? Може би десертно блокче? Захарта понякога е добра за здравето. Имам няколко блокчета в пикапа. — Той посочи с палец над дясното си рамо.

Жената смъкна стъклото до долу и отново се вгледа изпитателно в Лушън. И тогава той разбра, че е отслабил защитата ѝ достатъчно, за да я преодолее. Видя, че жената вече не го възприема като непосредствена заплаха. Нямаше причина. Той беше хубав, учтив и говореше културно. Беше показал загриженост за здравословното ѝ състояние. Лушън работеше като надзирател във федерален американски затвор и току-що беше предложил да се обади на полицията по радиопредавателя си, ако жената иска.

Веждите ѝ се извиха нагоре.

— В момента се нуждая от нещо много по-силно от вода.

Лушън отново се усмихна.

— Разбирам. За жалост мога да ви предложа само вода... — Той замълча и се почеса по брадичката. — Или цигара.

Лушън вече не пушеше, но беше видял два пакета цигари в жабката на пикапа.

— Отказах ги преди две години — каза жената и наклони глава настрана. Изражението ѝ стана замислено.

— Но знаете ли какво? — продължи тя. — Майната му. Отказах ги само за да угодя на онова лъжливо, негодно за нищо лайно. — Жената повдигна рамене. — Е, той може да си го начука. — Тя отново погледна Лушън. — Да, с удоволствие бих изпушила една цигара.

— Добре. Дайте ми минутка.

Лушън се завъртя на пети и извървя краткото разстояние между аудито и пикапа. Бръкна в жабката и чу, че вратата на аудито се отвори и затвори. Той спря усмивката си, преди да стигне до устните му. Когато се обърна, жената се беше подпряла на вратата на колата си и бе зареяла поглед някъде в далечината, встрани от магистралата. Лушън се приближи до нея, отвори пакета цигари, изтръска една и я предложи на жената.

— Благодаря — отвърна тя и сложи цигарата между устните си.

Лушън също си взе цигара и запали и двете. Разбира се, първо нейната.

Жената дръпна дълго и меланхолично от цигарата, затвори очи и чувствено наклони назад глава. Изражението ѝ се отпусна и на лицето ѝ се изписа удоволствие, което тя неволно издаде.

— О, боже мой! — възкликна жената и се вгренчи в цигарата между пръстите си. — Колко е хубаво.

Лушън също дръпна от цигарата си, но не каза нищо. Без да се издава, очите му изследваха жената по-внимателно.

Тя беше висока метър шейсет и пет и със съблазнителни форми. Маникюрът ѝ беше направен професионално. Дрехите и обувките ѝ явно бяха от дизайнерски магазини, а на лявата ѝ китка имаше часовник "Омега Констелейшън" за три хиляди долара.

Лушън погледна към магистралата. Все още никакви коли не намаляваха, за да влязат в зоната за почивка, но той отлично знаеше, че да си играе с късмета е много рисковано, и нямаше намерение да го прави.

— Да, знам — каза Лушън, заобиколи аудито и застана отпред. — Отказвал съм ги няколко пъти, но винаги започвам отново. И без това всички ще умрем, нали? По-добре ще е да се позабавляваме.

— Пуша за това — каза жената, дръпна още веднъж от цигарата и отиде при Лушън.

Той искаше точно това. Сега аудито ги скриваше от магистралата.

Тя се облегна на предния капак на колата си.

— Между другото, казвам се Алиша. — Жената протегна ръка. — Алиша Камбъл.

— Приятно ми е да се запознаем, Алиша Камбъл — отговори Лушън и стисна ръката ѝ. — Аз съм Лушън. Лушън Фолтър.

Тя се намръщи на мъжа, който стоеше пред нея.

— Лушън Фолтър? — недоверчиво попита Алиша и кимна към табелката с името, защита на ризата му. — Тогава кой е М. Варгас?

Лушън затвори очи за момент, сякаш търсеше нещо в себе си. Когато ги отвори, целият му външен вид беше променен. И щом заговори, гласът му беше спокоен като на религиозен учен, но акцентът от Тенеси, който използваше, беше напълно изчезнал. Очите му се вгренчиха в нейните и онова, което Алиша видя в тях, я изпълни със страх.

— А, той ли? Не се тревожи за него. Той вече няма да се нуждае от униформата си. Никога повече. — Лушън намигна на Алиша и стисна ръката ѝ с такава сила, че тя не можа да се освободи. — Така както и ти вече няма да се нуждаеш от колата си, Алиша... Никога повече.

— Лушън Фолтър е... зло в човешка форма.

Въздухът в кабинета на Хънтър и Гарсия сякаш се сгъсти, когато директорът Кенеди изрече тези седем думи.

Карлос погледна заинтригувано партньора си, но мислите на Хънтър, изглежда, бяха някъде другаде.

— *Зло в човешка форма?* — обърна се Гарсия към Кенеди. В тона му прозвуча нотка на ирония. — Не се обиждай, знам, че вие в НЦАНП към ФБР се занимавате със сериозни престъпници, но това е отдел "Свръхтежки убийства" в лосанджелиската полиция. Ключовата дума е "свръхтежки". "Зло в човешка форма" може да се употреби, за да опише всеки убиец, когото сме преследвали.

— И ти не се обиждай — отвърна Кенеди със същия тон като Гарсия — но свръхтежки убийства или не, повярвай ми, като ти казвам, че никога не сте преследвали някого като Лушън Фолтър. Никой от вас не знае за какво става дума... освен Робърт.

Карлос веднага съсредоточи вниманието си върху Хънтър. Двамата бяха партньори в отдел "Свръхтежки убийства" в лосанджелиската полиция от десет години.

— Какво иска да каже той, Робърт? Кога си преследвал този тип?

Хънтър най-послед, изглежда, излезе от унеса, в който беше изпаднал през последните няколко секунди, но вместо да отговори на Гарсия, се обърна към Кенеди.

— В кой затвор е бил Лушън, Ейдриън? — Гласът му беше спокоен и поведението — непроменено. — Ти каза, че е убил трима надзиратели и двама медицински помощници, когато е избягал. Къде са го държали?

Кенеди се поколеба.

Хънтър повдигна вежди.

— Във федералния затвор "Лий" с максимални мерки за сигурност във Вирджиния — отвърна Кенеди.

— Затвор с максимални мерки за сигурност? — Хънтър погледна недоверчиво Кенеди. — Какво е правил в затвор с максимални мерки за сигурност?

Директорът на НЦАНП не отговори.

— Лушън трябваше да бъде в затвор *със свръхмаксимално строг режим на изпълнение на наказанията* — продължи Хънтър. — И в пълна изолация. Защо е бил точно там?

Кенеди си пое дъх и неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Ейдриън — настоя Хънтър. — Защо Лушън е бил държан в затвор с максимални мерки за сигурност, а не в затвор със свръхмаксимална степен на сигурност?

Кенеди вдигна глава и срещна погледа му.

— Защото го искахме възможно най-близо до Куонтико и НЦАНП, Робърт. Най-близкият федерален затвор със свръхмаксимална степен на сигурност до нас е в Колорадо.

Не беше необходимо Хънтър да пита. Той отлично знаеше защо Кенеди е искал Лушън Фолтър близо до Куонтико.

— И той *беше* в изолатор — увери го Кенеди. — Винаги е бил, от деня, в който го заловихме. Дори когато се наложи да бъде преместен в лечебницата. — Кенеди поклати глава, явно ядосан. — Не проумявам как е успял да избяга. Добре, затворът не е със свръхмаксимална степен на сигурност, но все пак е федерален, с максимални мерки за

сигурност. Не може да избяга току-така, Робърт. Сигурно е получил помощ отвън или някой е направил най-голямата и определено последната грешка в кариерата си. Ще разбере точно как е успял да избяга и лично ще се погрижа виновникът да си плати. Лушън не трябваше да е...

— Има ли значение как е успял да се измъкне, Ейдриън? — прекъсна го Хънтър и се подпря на ръба на бюрото си. — Той е на свобода. Навън е... и тъй като е беглец, сега за него носят отговорност Департаментът на правосъдието и Маршалската служба на Съединените щати. Но докато е бил в затвора, сигурен съм, че е виждал едни и същи надзиратели ден след ден, нали? Надзирателят, който му е носил храна; надзирателят, който му е носел книги; надзирателят, който го е придружил до лечебницата.

— Да, и какво от това? — попита Кенеди, който явно не следеше мисълта на Робърт.

Хънтър отвори широко очи от почуда. Очевидно беше изненадан от наивността на директора на НЦАНП.

— Не говорим за кой да е сериен убиец, нали, Ейдриън? Става дума за Лушън Фолтър, вероятно най-психологически способният убиец в света. Искаш ли да отгатнеш в каква друга област на психологията е ненадминат? — Хънтър не дочака отговор. — Хипнозата.

Кенеди въздъхна видимо болезнено.

— Дали сте на човек като Лушън възможността да вижда един и същ надзирател всеки ден — продължи Робърт. — Възможността да говори с един и същ надзирател всеки ден. Все едно сте му връчили ключовете на килията му и зареден пистолет.

— Лушън беше прехвърлен в строго охраняван затвор само преди една седмица — опита се да възрази Кенеди.

Хънтър го погледна така, сякаш виждаше напълно непознат човек.

— От деменция ли страдаш, или само се опитваш да оправдаеш задника си, Ейдриън?

Кенеди стисна челюсти. Малцина имаха дързостта да му говорят с този тон.

— Колко време е необходимо на един експерт, за да постави под хипнотичен контрол нищо неподозиращ субект? — попита Хънтър. — Виждал си това да се случва и преди, нали?

Кенеди отмести поглед встрани. Знаеше, че Робърт е прав.

— Но освен всичко чух, че ти спомена за някаква клопка — обади се Гарсия. — Каква клопка?

— Не съм сто процента сигурен — отвърна Кенеди, обръщайки се към Карлос. — По телефона ми казаха, че след като избягал от килията си и убил четирима души, Лушън явно е заложил капан в контролната стая на лечебницата. Убил друг надзирател, когато дошъл да застъпи дежурството си сутринта близо половин час след като Лушън е избягал. Това бил надзирателят, който най-после и вдигнал тревога.

— Какъв е бил капанът? — отново попита Гарсия. — Какво е използвал?

Кенеди стрелна поглед към прозореца до Хънтър.

— Ако отворя прозореца, може ли да пуша тук вътре?

— Не — отговори Хънтър.

Кенеди нетърпеливо прокара език по устните си.

— Лушън, изглежда, е използвал пушка дванайсети калибър с рязана цев — каза той, най-после отговаряйки на въпроса на Гарсия. — фенерче и найлонова връв — риболовно влакно или нещо подобно.

— Риболовно влакно? — учуди се Карлос.

— Не питай — рече Кенеди. — Казаха ми, че найлоновата връв някак е била прикрепена

към задната страна на чекмедже в единия край и пушката в другия. Когато чекмеджето било издърпано, пушката, скрита зад кашони, произвела изстрел и отнесла главата на надзирателя.

— Господи! — възкликна Гарсия.

— И все пак сега всичко това няма значение, Ейдриън — каза Хънтър. — Не можем да направим нищо. Можем само да оставим Департамента на правосъдието и Маршалската служба на Съединените щати да си вършат работата. Както казах, сега Лушън е тяхна отговорност.

— Прав си — отвърна Кенеди. — Сега Департаментът на правосъдието и Маршалската служба на Съединените щати отговарят за Лушън, но те няма да го преследват сами.

Робърт не каза нищо.

— Ще говоря лично с главния прокурор. Нейтън и аз се познаваме отдавна. Издирването *ще* бъде съвместно усилие между Департамента на правосъдието и ФБР, но аз ще създам и паралелна специална оперативна група. — Кенеди насочи показалеца на дясната си ръка към Хънтър. — И *ти* ще я оглавиш, Робърт.

— Хей! — Хънтър вдигна ръце в жест "чакай малко". — Как така ще оглавя специална оперативна група? Аз не съм агент на ФБР, Ейдриън. Аз съм детектив от лосанджелиската полиция. И въпреки факта, че става въпрос за Лушън Фолтър, той не е моя отговорност. Вече не.

Гарсия се намръщи на партньора си.

— Както казах — продължи Хънтър — Лушън е беглец и задачата да го намерят, е на Маршалската служба на Съединените щати. Ако искаш да провеждаш съвместна операция с Департамента на правосъдието, това е между теб и тях. Ако искаш да създадеш паралелна специална оперативна група, това е твое право, но не включва лосанджелиската полиция.

— Нима ми казваш, че не те интересува дали Лушън е зад решетките, или не? — попита Кенеди.

— Не съм казвал такова нещо — отвърна Хънтър. — Ако зависеше от мен, щях да го заключа в тъмница и да изхвърля ключовете.

Намръщването на лицето на Гарсия се превърна в изненада.

— И там трябваше да бъде — продължи Хънтър. — Но вие сте решили да го настаните в затвор близо до Куонтико, за да го изучавате, нали? Да човъркате в мозъка му? Не си могъл да устоиш, нали, Ейдриън? Онова, което намерихме... всичките му тетрадки и научни изследвания... не са били достатъчни за НЦАНП, за Отдела за поведенчески анализ, ОПА, и за теб.

— Да го изучават? — намеси се Гарсия. — Тетрадки? Научни изследвания? Кой е този човек, по дяволите? Джак Изкормвача?

— Джак Изкормвача е хлапе с добро поведение от детска градина в сравнение с Лушън Фолтър — отговори Кенеди и отново се обърна към Хънтър. — Да, исках да го изуча, Робърт. Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш причината. Неговите познания как работи умът на серийния убиец са безпрецедентни и несравними, но сега всичко това е без значение. Както каза ти, той е на свобода и единственото, което има значение, е да го заловим.

— Съгласен съм — отвърна Хънтър. — Но още веднъж — тази отговорност принадлежи на Департамента на правосъдието и Маршалската служба на Съединените щати, не на лосанджелиската полиция. Аз не съм част от тях.

— За жалост си част, стари приятелю — рече Кенеди.

— Кой казва? — възрази Хънтър.

Кенеди изглеждаше притеснен от онова, което се готвеше да каже.

— Казва го самият Лушън.

Хънтър се втренчи изпитателно в лицето на директора на НЦАНП. Кенеди приличаше на картоиграч, който държи най-силния коз в цялата игра и чака оптималния момент, за да го изиграе.

— Какво означава това? — попита Хънтър. — Какво още не си ми казал, Ейдриън?

Кенеди изправи рамене.

— Намерили са бележка в килията на Лушън, Робърт. Адресирана е до теб.

Лушън не беше ходил в Ноксвил и докато караше по улиците и търсеше покрит паркинг, не можа да не се удиви на красотата на града. Разположен на бреговете на река Тенеси и сгушен в изумителна долина на запад от Грейт Смоуки Маунтинс, Ноксвил притежаваше неустоим и обезоръжаващ чар. Сгради от XIX век съжителстваха с лекота с модерни архитектурни постройки и от всеки ъгъл лъхаше история. След десетина минути шофиране в центъра на града Лушън беше сигурен, че отново ще дойде в Ноксвил и ще го разгледа по-добре веднага щом намери свободно време.

Той мина покрай три покрити паркинга с обслужващ персонал и най-после откри един на самообслужване на ъгъла на Стейт Стрийт.

— Ето ме и мен — каза на глас Лушън, когато зави с аудито към входа. Взе билет за паркиране от автомата до бариерата и бавно подкара по етажите. Очите му търсеха не само свободно място за паркиране, но и камери за наблюдение.

На първия етаж не бяха останали свободни места. На втория етаж съзря две, но те бяха точно пред камера за наблюдение. В самия край на третия етаж той откри идеално място — до стената и без камери наоколо. Лушън бързо вкара аудито на мястото.

— Добре, да видим какво друго имате за мен, госпожо Камбъл — измърмори той под нос, угаси двигателя и взе чантата на Алиша Камбъл от предната седалка до него. Първото, което намери, беше кожено портмоне "Ботега Венета". — Еха, много е шик — каза Лушън и дръпна ципа на портмонето. — И имаме... сто двацет и седем долара в брой. Не е зле. — Той пхна парите в джоба си и продължи да рови в портмонето. — Пет кредитни карти, шофьорска книжка, няколко монети, визитни картички. "Алиша Камбъл, независим консултант по ипотеки" — прочете на глас. — Хм, никога не бих предположил.

В последното отделение на портмонето имаше снимка. Лушън се вгледа в нея.

— О, това ли е мъжът, който е разбил сърцето ти? — Попита той, сякаш Алиша седеше до него. — Може скоро да го посетиш и да му дам урок. Какво ще кажеш?

Лушън извади шофьорската книжка на Алиша, избра произволно една от кредитните карти и ги сложи в джоба си. Остави портмонето настрана и се върна към чантата. Прерови останалото съдържание и намери несесер с гримове, който също запази — гримът винаги можеше да послужи — връзка ключове, вероятно за къщата ѝ, две химикалки, купчина безполезни касови бележки и две кутийки лекарства с рецепта — "Ксанакс XR" (3 мг) и "Валиум" (10 мг).

Очите му се отвориха широко от изненада. Познаваше и двата вида таблетки. Ксанаксът беше най-продаваният алпразолам в страната. Алпразоламът е бензодиазепин, който влияе на химичните вещества в мозъка, които може да са небалансирани при хора, страдащи от тревожност. Използва се за лечение на тревожност, страхова невроза и хронична депресия. Валиумът беше най-продаваният диазепам в страната и също принадлежеше към групата на бензодиазепините. Въпреки че също се използваше за лечение на тревожност, валиумът се предписваше и при гърчове и това означаваше, че се използва широко за лечение на симптоми на алкохолна абстиненция, мускулни спазми и за превенция на припадъци. И двете лекарства си бяха спечелили култов статут в целия свят и като ободряващи наркотици. Казано с прости думи, тъй като бензодиазепините влияеха на химичните вещества в мозъка, половин таблетка ксанакс или валиум надрусваше повечето хора, а едно цяло хапче ги

приспиваше. Лушън можеше да се възползва и от двете въздействия. Той се усмихна на късмета си.

В чантата нямаше нищо друго.

Лушън я остави на предната седалка и отвори жабката. Вътре намери техническите наръчници на колата, пластмасова кутия с ключа за заключване на волана и мобилния телефон на Алиша. Натисна бутона за включване и видя снимка на гора, часовника на телефона и съобщение, което гласеше: "Използвай пръстов отпечатък или плъзни нагоре или надолу за отключване".

Той плъзна пръст по екрана и телефонът веднага поиска парола.

— Нека бъде пръстов отпечатък — каза Лушън и натисна бутона за отваряне на багажника.

Наведе се напред и огледа етажа на покрития паркинг. Никъде не забеляза движение.

Беше оставил достатъчно място за един човек между задната част на автомобила и стената. Той заобиколи аудито, огледа още веднъж етажа и отвори багажника. Вътре лежеше трупът на Алиша Камбъл. Вратът ѝ беше прекършен и на лицето ѝ все още беше изписан потресаващият страх, който я беше вцепенил, когато Лушън сграбчи лицето ѝ с двете си ръце, вгрени се в ужасените ѝ очи и с едно-единствено силно движение завъртя главата ѝ на сто и осемдесет градуса, като счупи шийните прешлени до черепа ѝ и прекъсна гръбначния ѝ мозък в същата точка. Едновременно с това с Алиша се случиха три неща. Първо, тъй като гръбначният мозък е пътят между мозъка и тялото, мозъкът ѝ загуби връзка с тялото под нивото на нараняването и мигновено я парализира, включително дихателният ѝ мускули. Второ, вследствие на това тя престана да диша. И трето, тялото ѝ загуби способността да контролира сърцето ѝ.

Лушън отлично знаеше, че за разлика от онова, което показваха в холивудските филми и кунгфу екшъни, смъртта от прекършен врат и прекъснат гръбначен мозък не настъпва моментално. Жертвата страда в мъчителни болки до три минути и половина, в зависимост от издръжливостта и силата на тялото. Алиша Камбъл живя една минута и двайсет и две секунди и после се задуши от дихателна недостатъчност.

Лушън мислеше да изхвърли трупа ѝ в зоната за почивка край магистралата, но бързо реши, че това е твърде рисковано. Храстите наоколо не бяха достатъчно гъсти, за да скрият труп през деня. Лесно щеше да го открие всеки следващ шофьор, който спре в зоната за отдих. Лушън можеше да я остави и в шевролета "Колорадо", който караше, но всяка правоприлагаща агенция в страната вече издирваше този пикап. Ако все още не го бяха забелязали, Лушън беше сигурен, че това ще стане до час и нещо, а може би и по-скоро. Откриеха ли пикапа, щяха да намерят и тялото ѝ. А щом намереха тялото ѝ, бързо щяха да я идентифицират и да започнат да търсят аудито ѝ. Това означаваше, че се налага Лушън бързо да намери друг начин на придвижване, а в момента можеше да мине и без това главоболие. Трябваше да стигне до Луизиана и му харесваше колко удобно и мощно е аудито.

Той прецени възможностите си за избор и реши, че най-добрият му ход е да остави трупа на Алиша в колата и да го държи там, докато напусне Ноксвил. Нямаше намерение да остава в града повече от един час... най-много два, колкото да купи някои неща и да промени външния си вид. Беше сигурен, че ще намери идеално място, където да изхвърли трупа, скоро след като излезе от града, но в момента искаше да отключи мобилния ѝ телефон.

Лушън хвана дясната ръка на Алиша, отдели палеца от останалите пръсти и го постави върху четеца на пръстови отпечатъци. Секунда по-късно екранът на телефона се отключи.

Лушън отвори настройките. Знаеше, че няма да може да промени заключването на екрана и настройките за сигурност, за да бъде екранът постоянно отключен, без да въвежда парола, затова направи следващото най-добро нещо — промени времето на автоматичното заключване от пет секунди на половин час. Сега, стига да докосваше екрана на всеки трийсет минути, телефонът нямаше да се заключи и нямаше да е необходимо отново да използва пръстовия отпечатък на Алиша.

След това той отвори приложението с картите и потърси "Магазини за карнавални костюми в центъра на Ноксвил". Получи три резултата. Най-близкият магазин се намираше на по-малко от осемстотин метра от мястото, където Лушън беше сега.

— Виж ти. Какво ще кажеш за това?

Лушън беше не само майстор в превъплъщаването в различни самоличности, но и факир на дегизирането. Въоръжен с подходящ грим и няколко елементарни помощни средства, които лесно можеше да се купят от повечето магазини за карнавални костюми, той беше способен драстично да промени външния си вид и да стане напълно неузнаваем само за няколко минути.

Лушън използва картата на екрана на телефона, за да се ориентира в каква посока е магазинът. Вървенето щеше да е лесно като шофирането и тъй като трябваше да вземе още някои неща, които нямаше да намери в магазин за карнавални костюми, той реши да отиде пеша. Заключи колата и тръгна към адреса, който показваше екранът на мобилния телефон.

Хънтър се съсредоточи върху Кенеди, очаквайки го да поясни, но директорът на НЦАНП не предложи нищо повече.

— За какво говориш, Ейдриън? — попита Робърт с все още спокоен глас. — Каква бележка?

— Знам, че не е необходимо да обяснявам протокола на никого тук — отговори Кенеди. — Всички знаете, че щом избяга затворник, първото място, което се претърсва основно, е килията му, нали? Федералните маршали търсят планове за бягство, бележки, чертежи, писма, разменени с някого отвън... всякакви улики, които да ги насочат в някаква посока.

Хънтър кимна.

— Килията на Лушън е старателно претърсена, но не са открили нищо — продължи Кенеди.

— Няма и да открият. — Робърт повдигна рамене. — Лушън е пазел плана, който е измислил, в главата си, колкото и сложен да е бил.

— Може би — съгласи се Кенеди, — но той не е избягал от килията си.

— Да, знам — каза Хънтър. — Ти ни каза, че убил двама медицински помощници, и това очевидно означава, че е избягал от лечебницата.

— Точно така — потвърди Кенеди. — Лушън е бил прехвърлен в лечебницата на затвора "Лий" вчера следобед заради остър стомашен вирус. Не можел да спре да повръща.

— Да, бе — подхвърли Гарсия.

— Както и да е — продължи Кенеди. — В килията му в лечебницата намерили кратка бележка. Казаха ми, че Лушън я оставил върху възглавницата си.

— Върху възглавницата си? — учуди се Гарсия.

— Да — отвърна Кенеди.

— И бележката е адресирана до мен? — попита Хънтър.

Кенеди го погледна и кимна, но не много убедено.

— Ами да — отговори той, — но под формата на някаква закачка.

Хънтър го погледна озадачено.

В същия момент Кенеди усети, че мобилният му телефон вибрира в джоба му, но този път само два пъти и в бърза последователност, сигнализирайки, че е получил съобщение.

— Дайте ми минутка — каза той и погледна екрана на телефона си. — Да. — Кенеди кимна след няколко секунди. — Бележката наистина е адресирана до теб. Няма съмнение. — Той протегна дясната си ръка и предложи на Хънтър телефона. — Ето, виж.

Робърт се поколеба за момент какво да направи, сякаш ако откаже да погледне телефона, целият кошмар ще изчезне. Гарсия, от друга страна, изобщо не загуби време и пристъпи напред като гладно дете, на което са предложили шоколад.

Хънтър остави партньора си да прочете написаното на екрана на мобилния телефон на Кенеди и после прекоси кабинета и се приближи до тях.

— Озадачен съм — рече Карлос, присви очи и погледна първо Кенеди и после партньора си.

Кенеди насочи телефона си към Робърт, който спря на една крачка от него, пхна ръце в джобовете на джинсите си и погледна малкия екран, който показваше правоъгълно късче

бяла хартия, сложено върху чиста бяла калъфка на възглавница. Думите на листчето, изглежда, бяха написани с кръв. Хънтър ги прочете бавно.

— "Трябваше да ме убиеш в онзи самолет, когато ти дадох възможност, стари приятелю. Този шанс отлетя. Сега е мой ред. Бъди готов, Скакалец, защото ще играем една игра."

— Греша ли? — попита Кенеди. — Че бележката е написана за теб?

Хънтър поклати глава.

— Не, не грешиш. — Този път дишането му беше тежко и затруднено.

— В момента направо съм *съставен* от въпроси — обади се Гарсия. Изражението на лицето му беше крайно озадачено.

— Сигурен съм, че Робърт ще отговори на всичките веднага щом си тръгна — каза Кенеди и погледна часовника си. — И това ще е скоро. — Той отново се обърна към Хънтър. — Ти познаваш Лушън много по-добре от мен, Робърт, но аз имам работа с психопати през цялата си кариера и това... — Кенеди кимна към мобилния си телефон — не звучи като покана... но ако е така, не е такава, на която бих отказал. Лушън няма да ти позволи да го направиш.

Хънтър не каза нищо, защото знаеше, че Ейдриън е прав. Бележката не беше покана, а ултиматум, подплатен с предизвикателство.

Директорът на НЦАНП отново погледна часовника си.

— Трябва да се връщам във Вашингтон. Сигурен съм, че нещата там вече врят и кипят, но следобед ще ви се обадя.

— Няма да оглавя оперативна група на ФБР за издирването на Лушън, Ейдриън — твърдо заяви Хънтър.

Кенеди спря до вратата и погледна двамата детективи. Преди да излезе от кабинета, той леко кимна в знак, че разбира. Не им каза, че според него няма значение дали Робърт иска да преследва Лушън или не, защото беше сигурен, че Лушън идва за Робърт.

Веднага щом вратата се затвори зад Кенеди, Гарсия се обърна към Хънтър.

— Ти и аз — каза той и посочи с показалец първо Робърт и после себе си. — Трябва да поговорим.

Хънтър се съгласи, като кимна, и седна зад бюрото си.

Карлос остана прав.

— Е, целият съм в слух. Кой, по дяволите, е Лушън Фолтър? — Той вдигна дясната си ръка. — И моля те, зарежи глупостите от сорта "зло в човешка форма".

Робърт се облегна назад на стола, сложи лакти на облегалките за ръце и склочи пръсти пред брадичката си. Знаеше, че няма да се измъкне лесно.

— Предполагам, че искаш дългия вариант.

— Имам цял ден — отвърна Гарсия.

Хънтър се замисли, сякаш искаше да избере точните думи, с които да опише какъв е в действителност Лушън Фолтър. Повдигна рамене и започна да обяснява:

— Лушън Фолтър е един от най-интелигентните хора, които съм срещал. Той е самодисциплиниран, решителен, съсредоточен, изобретателен, много способен, абсолютен майстор в психологическото манипулиране и измамите и на всичкото отгоре, Ейдриън не лъжеше — Лушън наистина е чисто зло.

Гарсия все още не изглеждаше смаян.

— *Срещали сте се? Кога?*

Хънтър се поколеба за частица от секундата.

— Когато бях на шестнайсет години.

Безучастното изражение на лицето на Карлос се превърна в пълна изненада.

— Какво? На шестнайсет?

Робърт кимна.

— В първия ми ден в университета "Станфорд". Двамата бяхме в едно общежитие, в една стая.

Челюстта на Гарсия увисна почти до пода от почуда.

— Мисля, че е по-добре да седна. — Той се подпря на бюрото си.

— Също като мен — продължи Хънтър — Лушън следваше психология.

Съдейки по блуждаещия израз в очите на Робърт, Карлос разбра, че спомените му са го отвели назад във времето в онези студентски дни, и зачака.

— Веднага се сприятелихме — добави Хънтър. — Не го очаквах.

— Какво искаш да кажеш?

Робърт повдигна рамене.

— Той се държеше дружелюбно.

Гарсия се намръщи.

— И това те изненада?

— Донякъде, да.

— Защо?

— Както казах, бях на шестнайсет, когато започнах да уча в университета — обясни Хънтър. — Това означаваше, че съм поне две години по-малък от всички останали. Като младеж, не бях физически активен. Не си падах по спорта, физическите упражнения и други

такава неща. Бях кльошав и тромав и се обличах много различно от повечето студенти в "Станфорд" по онова време.

— В какъв смисъл различно?

— Бяхме много бедни — отговори Робърт. В тона му не прозвуча никакво извинение. — Повечето ми дрехи бяха от магазини за втора употреба. Много от тях всъщност не ми бяха по мярка, но само това можехме да си позволим. — Той се усмихна. — Носех скъсани джинси, когато скъсаните джинси не бяха на мода, и карирани ризи, преди гръндж рокът да ги направи популярни. — Хънтър погледна Гарсия и повдигна вежди. — И така, бях по-малък от повечето, комично кльошав, зубрач и носех предимно скъсани дрехи, които не ми бяха по мярка. — Робърт даде на партньора си малко време, за да си го представи. — Схващаш ли картинката? Аз бях магнит за присмех и подигравки, Карлос.

Съдейки по външния вид и телосложението на Хънтър в момента, Гарсия никога не би предположил, че Робърт е бил кльошаво хлапе. Той изглеждаше по-скоро като капитан на отбор по борба или университетски шампион по бокс.

— Тогава Лушън беше на деветнайсет — продължи Хънтър. — Обичаше спорта и тренираше най-малко пет пъти седмично. Той беше идеалният образ на здравеняк, който би искал да тормози някой като мен. — Робърт се усмихна при спомена. — Помня, че за пръв път влязох в стаята си в общежитието, носейки кашон с учебници и чанта с всичките ми дрехи. Лушън беше на пода и правеше лицеви опори.

— Колко тъжно — отбеляза Гарсия.

— Веднага щом го видях, се приготвих за онова, което бях сигурен, че ще последва. — Хънтър поклати глава. — Но така и не се случи. Лушън не подметна колко съм кльошав или колко окъсани са дрехите ми, или какъв съм зубър на вид. Не подхвърли никакви язвителни забележки. Никакви подигравки, никакви шеги... нищо. Дори ми помогна да внесе нещата си.

— Не знаех, че са те тормозили като малък — рече Карлос.

— Трудно е да го избегнеш, когато изглеждаш като мен по онова време. Толкова бях свикнал с това, че си помислих, че Лушън пази гадостите за по-късно. Отначало се прави на готин... спечелва доверието ми, но след време ще ме засипе с подигравки, шеги, физическо малтретиране, унижение... каквото се сетиш.

— Това обаче не се случи.

Хънтър отново поклати глава.

— Не. Всъщност Лушън ме спаси два пъти, когато други студенти се опитаха да ме нападнат. Той ме убеди да се запиша на уроци по бойни изкуства и ми даде съвети как да тренирам, как да се храня и как да натрупам мускули. Общо взето, Лушън беше най-добрият ми приятел през студентските години.

Гарсия имаше такъв вид, сякаш беше пропуснал нещо.

— Малко съм объркан, Робърт. Няколко пъти чух, че този тип Лушън е олицетворение на злото, но човекът, когото ти описваш, ми се струва доста свестен.

— Това е един от номерата му, Карлос. Измама. И Лушън е най-добрият в тази област. — Хънтър замълча, преценявайки следващите си думи. — Няма потвърден брой и не знам дали някога ще има, но се предполага, че Лушън е убил повече от сто души.

Сега вече Гарсия се смая.

— Какво? — стъписа се той, макар да знаеше, че Робърт никога не би се пошегувал с такава неща. — Но това го прави един от най-продуктивните серийни убийци в историята на

САЩ.

— Да, така е — съгласи се Хънтър.

— Тогава как така не съм чувал за него?

— Никой не е чувал за него. Никой не знаеше кой е Лушън Фолтър и какво прави, докато ние не го хванахме преди няколко години.

— Ние? — На лицето на Карлос отново се изписа озадаченост. — Как така ние?

— Аз помагах на ФБР и НЦАНП.

— Кога е било това?

Хънтър въздъхна.

— Преди три години и половина.

— Преди три години и половина? — Видът на Гарсия стана още по-озадачен. — Но ние сме партньори от десет години, а аз изобщо не си го спомням.

Робърт не каза нищо.

— Къде съм бил? — попита Карлос.

— На почивка.

— На почивка... — Гарсия млъкна и се намръщи, когато споменът рязко изплува от паметта му. Преди три години и половина, след като приключиха разследване на сериен убиец, което едва не отне неговия живот и живота на съпругата му Ана, капитан Барбара Блейк заповяда на Хънтър и Гарсия да си вземат две седмици отпуск. Карлос заведе Ана в Ню Орлиънс, а Робърт трябваше да замине за Хавай. Гарсия си спомни, че двамата с Хънтър се срещнаха отново, след като със съпругата си се завърна от Луизиана. В същия този кабинет. Карлос си спомни разговора им дума по дума.

* * *

— Нямах слънчев загар като на човек, който се връща от Хавай — беше казал Гарсия и се бе намръщил на партньора, си. — Ходи на почивка, нали?

— Донякъде — беше отговорил Хънтър.

— И какво означава това?

— Взех си отпуск, но не заминах за Хавай — беше обяснил Хънтър.

На Карлос това му се беше сторило малко странно, защото знаеше колко много иска Робърт да посети Хавай, но досега не бе имал възможност.

— На никакво по-особено място. Бях на гости на един приятел на изток.

Гарсия не беше настоял за повече информация, но сега всичко придоби смисъл. "На гости на един приятел" означаваше Ейдриън Кенеди, а "на изток" — Куонтико, Вирджиния.

— И каква беше тази почивка "донякъде"? — недоверчиво попита Гарсия. — Отиде в Куонтико да помогнеш на ФБР?

— Не ми дадох голям избор, Карлос — обясни Хънтър. — Бях си приготвил багажа и бях готов да тръгна, когато ми се обади нашият капитан.

— Обадила ти се е капитан Блейк?

— Точно така — потвърди Хънтър. — Тя ми каза да дойда тук. Възникнало нещо много важно, което не можело да чака. Дойдох тук и Ейдриън Кенеди беше в кабинета й. Беше долетял чак дотук, защото ФБР случайно арестувало някого в Уайоминг, който може да е свързан с двойно убийство.

— Случайно?

Робърт кимна.

— Вследствие на странно произшествие.

— Става все по-хубаво с всяка секунда — рече Гарсия и седна зад бюрото си. — Е, добре, нека чуем всичко от началото.

През следващия час и нещо Гарсия слушаше в почти пълно мълчание, докато Хънтър му разказваше повечето от случилото се през онези съдбовни две седмици преди три години и половина, но не съвсем всичко. Личните подробности... разкритията, които завинаги бяха променили живота на Робърт, бяха заключени някъде дълбоко в паметта му. На студено, мрачно и изпълнено с тъга и омраза място. Изражението на лицето му обаче не издаде нищо.

— В общи линии ми казваш, че този тип Лушън е убивал през целия си живот — каза Гарсия, когато Хънтър приключи с фактите, — защото иска да напише... — Той млькна и потърси правилната дума — нещо като наръчник за убийства?

— Много повече от това, Карлос — поправи го Хънтър. — Лушън е документирал всичко, което е могъл: имена и адреси на жертви, какво точно е отключило желанието му да ги убие, планирането, всеки детайл на всеки различен метод на действие, с който е експериментирал, чувствата си... всичко. Тетрадките са психологична оценка на лудостта и бурята от емоции, които се въртят в ума на убиеца преди, по време и след акта на убийството. Затова не, той не е писал наръчник, а енциклопедия.

— Колко тетрадки каза, че сте намерили?

— Петдесет и три. Всяка има близо триста страници.

Гарсия поклати глава при мисълта.

— Това е абсолютна лудост.

— За повечето хора, да — съгласи се Хънтър. — Но за Ейдриън Кенеди беше задължително да се сдобие с тетрадките.

Гарсия пощипа долната си устна, когато се замисли за това.

— Въпреки че звучи като лудост — каза той, — тъй като Кенеди е шеф на НЦАНП към ФБР и ОПА, разбирам защо ги е искал.

— Да. Това изобщо не го оспорвам. Но...

— Чакай малко — прекъсна го Карлос, а после млькна и присви очи.

— Нещо не е наред ли? — попита Робърт.

— Тетрадките, за които говориш. Така ли сте го открили, след като е избягал първия път?

— Да — отвърна Хънтър. — Съпоставихме фалшивите имена, които е използвал Лушън, с имената на жертвите мъже и...

— Точно така. — Гарсия махна с ръка. — Разбрах това със съпоставянето на имената. Знаем, че така сте го хванали накрая, но ти ми каза също, че преди да се досетиш, че Лушън взима самоличността на някои от жертвите си, си прегледал тетрадките му за скривалища, нали?

Робърт погледна замислено партньора си. Знаеше за какво намеква Карлос с въпроса си, защото и той беше мислил за това.

Хънтър току-що му беше казал, че Лушън е документирал всичко, което е могъл, в своята "енциклопедия на убиването", включително локациите на затъntenите места, които е купил или си е присвоил. Местоположения, за които никой не знае — скривалища. Тези места, разпръснати из цялата страна, бяха използвани предимно като камери за изтезания, за да може Лушън да експериментира с жертвите си, но лесно можеше да служат и за убежища, когато се почувства заплашен, и Гарсия имаше предвид именно това.

След бягството първата задача в плана на всеки беглец, мъж или жена, е да намери място, където да се скрие — безопасен подслон, където да се скатае поне за известно време. Знаейки това, веднага щом осъзна, че Лушън е написал местоположението на всяко скривалище, което е използвал, Хънтър беше накарал Кенеди веднага да сформира екип от бързо четящи хора. Екипът, в който участваше и Хънтър, няколко часа преглежда тетрадките на Лушън, търсейки всяко място, споменато в текста. Когато стигнаха до последната страница на петдесет и третата тетрадка на Лушън, те бяха идентифицирали общо петнайсет убежища, разпръснати в петнайсет щата. За два часа специалните екипи на ФБР нахлуха във всичките.

— Ти каза, че операцията на специалните екипи на ФБР е била неуспешна — рече Гарсия, следвайки реда на мислите си. — Лушън не е бил намерен на нито едно от онези петнайсет места, но нека те попитам нещо. Лушън знае ли, че екипите на ФБР са нахлули в убежищата му? Знае ли, че адресите са компрометирани?

— Вероятно не — отговори Хънтър. — Поне засега.

— И какво означава това?

— Не мисля, че са му казали, че първият ход на ФБР е бил да проверят скривалищата му. Гарсия направи гримаса, сякаш онова, което искаше да каже, току-що е станало очевидно.

— Но — продължи Хънтър — Лушън знае, че ФБР е иззело всичките петдесет и три тома на импровизираната му енциклопедия. Знае, че Ейдриън и НЦАНП вече са я прочели — всяка страница, всяка дума. — Той замълча, преди да приеме предложението на Гарсия. — Да, ти си прав. В момента най-много от всичко Лушън се нуждае от скривалище, където да се смята в безопасност. — Хънтър леко поклати глава. — Никое място, никой адрес и никое име, споменато на онези страници, вече не е безопасно, Карлос, защото ФБР ги знае, и Лушън е напълно наясно с това. Той няма да отиде на нито един от онези петнайсет адреса. Лушън е умен. Вероятно има едно, дори повече тайни убежища, които знае само той. Места, които не е споменавал пред никого и не е записал никъде.

— Не можеш да си сигурен, Робърт — възрази Гарсия. — Лушън е бил заключен в пълна изолация три години и половина. Доколкото разбрах, през това време той не е имал контакт с външния свят. — Карлос спря пред бюрото на Хънтър. — Няма значение колко е интелигентен. В момента го издирва всяка правоприлагаща агенция в страната, включително ФБР и Маршалската служба. Да, сигурен съм, че ти си прав и той е напълно наясно, че всяко място, всеки адрес и всяко име, които е споменал в тетрадките си, е компрометирано, но сега е отчаян, бяга и няма време, а ние с теб знаем, че отчаяните хора обикновено прибегват до отчаяни мерки, колкото и рисковани да изглеждат.

Хънтър не намери грешка в логиката на партньора си, с изключение на един дребен детайл. — Лушън не изпаднаше в отчаяние. Той не се паникьосваше... никога.

Въпреки всичко това трябваше да се съгласи, че може би си заслужава отново да проверят онези убежища.

— Ето защо, следващият ми въпрос към теб е... — каза Гарсия — за онези скривалища. Още ли съществуват, или ФБР ги е затворило завинаги?

Хънтър повдигна рамене.

— Не знам, но това всъщност няма значение, нали?

Карлос веднага разбра какво има предвид партньорът му.

— Не, няма... защото Лушън няма как да знае и това.

Хънтър кимна и протегна ръка към телефона на бюрото си.

Лушън беше прав в предположенията си — до средата на сутринта по медиите бяха съобщени спешни "извънредни" новинарски бюлетини за бягството му, а до един часа следобед снимката от ареста му беше показана по всяка голяма телевизионна мрежа в страната. Показаната снимка всъщност беше отпреди четири години, но Лушън не се беше променил много. Дори не изглеждаше остарял, но това нямаше абсолютно никакво значение. Четиридесет минути след като паркира новопридобитото си ауди А6 на третия етаж на покрития денонощен паркинг на Стейт Стрийт, Лушън вече изглеждаше съвсем различен.

На отсрещната страна на улицата срещу паркинга той намери бакалия, откъдето си купи ножица, крем за бръснене, самобръсначка за еднократна употреба, огледалце, три големи бутилки вода, няколко десертни блокчета, два пакета говежда пастърма, ролка хартиени кърпи, бейзболна шапка и слънчеви очила. Малко по-нататък по улицата Лушън попадна на малък магазин за дрехи, откъдето си купи сини джинси и тъмна блуза с дълги ръкави и надпис "Направо от Ноксвил" на гърдите. На по-малко от двайсетина метра от магазина за дрехи имаше голям "Макдоналдс".

— Това ще свърши чудесна работа.

Лушън всъщност искаше само да използва тоалетната, но когато влезе в заведението за бързо хранене, забеляза на вратата табелка, на която пишеше: "Тоалетните ни са само за клиенти".

Той не беше човек, който обръща голямо внимание на табелки, нито спазваше правилата, но не видя причина да рискува привличане на нежелано внимание върху себе си. Освен това малко храна щеше да му се отрази добре.

Беше си сложил бейзболната шапка и слънчевите очила и от разстояние забеляза четиримата млади касиери. За по-малко от минута избра мишената си — тийнейджър с рижа коса и осеяно с акне лице, който имаше такъв вид, сякаш мразеше работата си, родителите си и вероятно цялото си съществуване, при това силно. Хлапакът не вдигаше глава от касата, докато приемаше поръчките на клиентите.

Лушън изчака, докато младежът се освободи, приближи се до него и си поръча чийзбургер, пържени картофи и малък шоколадов млечен шейк. Също като с предишните клиенти, момчето поддържаше минимален зрителен контакт, докато таксуваше поръчката му.

Лушън взе подноса си и седна на последната маса в дъното на ресторанта, далеч от прозореца, срещу стената, с гръб към всички.

Той не беше почитател на "Макдоналдс", но от четири години не беше ял чийзбургер с пържени картофи и не си спомняше кога за последен път е пил шоколадов млечен шейк, затова, "Макдоналдс" или не, боклучава храна или не, в момента всичко имаше божествен вкус.

Лушън изяде всичко за по-малко от пет минути, взе плика с покупките си и отново отиде при рижия младеж.

— Може ли да използвам тоалетната, моля? — плахо и тихо попита той.

— Разбира се — отговори тийнейджърът и повдигна рамене. — Отивай. Ще ти отворя. — Той леко врътна глава надясно.

Когато Лушън стигна до вратата на тоалетната, хлапакът натисна бутон, скрит зад гишето, и вратата се отключи с приглушено свистене.

Лушън влезе в голямата тоалетна, облицована с бели плочки, и без да губи време, бързо се заключи в едната от четирите свободни кабинки до източната стена. Спусна капака на тоалетната чиния и сложи върху него плика с покупките си.

Извади първо ножицата и огледалцето, които беше купил преди малко, и се залови да подрязва косата си колкото може по-късо, като внимателно я събираше в плика с покупките. След като приключи, взе крема за бръснене, самобръсначката за еднократна употреба, едната бутилка вода и ролката с хартиените кърпи и започна внимателно да бръсне малкото коса, която беше останала на главата му.

Брадата му също беше пораснала, гъста и изнервяща, и доста го сърбеше. Мразеше я, но наболата брада имаше своя цел. Най-разпознаваемата черта на лицето му несъмнено беше дългият два сантиметра и половина диагонален белег на лявата му буза — спомен, подарен му преди повече от дванайсет години, когато една от жертвите му извади късмет със замаха на ръката си. Лушън я видя късно, но все пак успя да извие тялото си достатъчно, за да избегне пълната сила на удара. Не забеляза обаче масивния, тежък каменен пръстен, който тя носеше на пръста си. Лушън се размина с удара, но пръстенът го одра дълбоко по лявата буза. И брадата беше необходима, за да скрива белега.

Той знаеше, че снимката, която ФБР ще разпространи в интернет и, ще изпрати на всички вестници и телевизионни мрежи в страната, ще бъде от ареста му, направена преди три години и половина — без брада. Освен това знаеше как работи човешкият мозък.

Когато е подложен на тест, средностатистическият човек си спомня точно много малък процент за нещо, което е виждал само веднъж. Причината за това е, че когато види някакъв образ за пръв път, човешкото око има склонността да се концентрира главно върху особености, които мозъкът смята за необикновени. В случая с човешкото лице това може да са най-различни неща, например нещо, което човешкият мозък възприема като красиво — поразителни очи, идеално оформени устни, бенка и така нататък — или нещо, което мозъкът прецени за отличително — крив нос, белег, странно оформени вежди и други. Щом медиите покажеха снимката от ареста на Лушън, особеността, която повечето хора машинално щяха да си спомнят, щеше да бъде белегът на лявата му буза. Той знаеше това и затова се нуждаеше от магазина за карнавални костюми. С малко количество латекс или дори подходящ грим, лесно можеше да скрие белега, но нямаше представа какво ще намери в магазина и въпреки че много искаше да обръсне дразнещата брада, засега тя беше необходима досада.

— Това ще свърши работа — прошепна той, когато видя обръснатата си глава в огледалцето. Не търсеше съвършенство. Искаше само да избегне разкриване през следващите двайсет и няколко минути, докато отиде до магазина и после се върне при колата.

Лушън замени униформата си във военен стил с блузата и джинсите, които си беше купил от магазина за дрехи. Сложи всичко в плика за пазаруване, излезе от кабинката и погледна профила си в голямото огледало в тоалетната. Резултатът предизвика усмивка на устните му.

Първата фаза на преобразяването му определено беше завършила.

Ейдриън Кенеди току-що се беше качил на частния самолет "Хокър" на ФБР, когато му се обади Робърт Хънтър. Директорът на НЦАНП беше толкова ядосан, откакто чу новината за бягството на Лушън, че съвсем бе забравил за скривалищата на Лушън. Беше забравил, че преди три години и половина именно той бе дал зелена светлина на операция "Престъпен ум", както я нарече, когато петнайсет специални екипа на ФБР едновременно бяха нахлули на няколко места, разпръснати из страната. Места, които бяха взети от самата "енциклопедия на убиването" на Лушън Фолтър.

— Вероятността е много малка, Ейдриън — обясни Хънтър. — Лушън знае, че всяка от тетрадките му е анализирана, всяко име е проверено и всяко място е претърсено. Да се опита да се скрие на някое от онези петнайсет убежища е риск, който човек като Лушън обикновено не би поел.

— Разбрано — отвърна Кенеди. — Но мисля, че си заслужава да разследваме тази вероятност.

— Може би — съгласи се Хънтър.

— Заемам се веднага — рече Кенеди.

— Дръж ме в течение.

— Разбира се.

Робърт затвори. Гарсия отиде до кафемашината в ъгъла и си наля чаша прясно сварено кафе.

— Като детектив съм виждал много откачени щуротии през годините ми в полицията — каза той — но има нещо, което не разбирам в цялата тази история с Лушън Фолтър.

— Какво? — попита Хънтър.

— Използвал е найлоново влакно и пушка с рязана цев, за да заложи капан в контролната стая на лечебницата, нали? — Карлос поклати глава и повдигна рамене.

— Защо?

Робърт също повдигна рамене.

— Защото е Лушън.

Гарсия отпи от кафето си.

— Добре, добре, това го обяснява напълно. Благодаря.

Хънтър стана и се приближи до прозореца. Небето над Лос Анджелис беше като синьобял мрамор. Облаци затъмняваха слънцето в късната сутрин и правеха температурата на улиците приятна.

— Лушън е човек, който не би пропуснал възможност да демонстрира решителността си, Карлос. — Хънтър най-после започна да доразвива отговора си. — Всеки друг затворник, където и да е в страната, ако му се предостави шанс да избяга, ще се възползва и ще се измъкне, нали? Колкото по-бързо излезе иззад от онези стени, толкова по-добре. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Но не и Лушън. Не знам точно какво се е случило в контролната стая на лечебницата, но мога да предположа.

— Е, аз не мога — заяви Гарсия. — Затова нека чуя твоята версия. Какво мислиш, че се е случило там?

Робърт се облегна на стената вдясно от прозореца.

— Ако изневиделица му се е предоставила възможност да избяга, той е щял да се

възползва, в това няма съмнение, но не мисля, че случаят е такъв.

— Мислиш, че всичко е било планирано? — попита Карлос и изпи още една глътка кафе.

— Изобщо не се съмнявам — кимна Хънтър. — Всичко, с изключение на капана, който е заложил — той е бил възможност, която му се е предоставила.

Гарсия изглеждаше заинтригуван и в същото време несигурен.

— От секундата, в която е бил задържан, Лушън вече е започнал да измисля план за бягство. Така прави той. Така работи умът му. И никога не се отказва. Трябвало е единствено противникът му — ФБР, държавата, правителството, който и да е — да свали гарда само за миг.

— И това се е случило, когато са го прехвърлили в затвора със засилени мерки за сигурност във Вирджиния — каза Гарсия, следвайки реда на мисли на партньора си.

— Именно — потвърди Хънтър и отново насочи вниманието си към прозореца и света отвъд него. — И планът му се е осъществил идеално — Лушън е успял да стигне до контролната стая на лечебницата, без да задейства никакви аларми. И щом е проникнал там, е убил всички, защото... Защо да ги оставя живи?

Карлос изпи кафето си и остави празната чаша на бюрото си.

— Ами капанът?

— Мисля, че се е случило следното... Планът на Лушън вероятно е проработил по-добре, отколкото е очаквал. Той някак е съумял да избегне всяка малка засечка, която би могла да попречи на бягството му, и е стигнал до контролната стая много по-бързо, отколкото е предполагал.

— Добре — съгласи се Гарсия. — И така, Лушън е напред с графика си. Чудесно! Въпреки това защо не продължава по-нататък? Защо залага капан, за да убие още един надзирател, който не представлява заплаха за него? Надзирателят дори не е бил там. Според разказа на директора Кенеди той е пристигнал половин час след като е избягал Лушън.

— Защото, както казах — отвърна Хънтър, — Лушън не пропуска възможност да демонстрира решителността си. — Той вдигна ръка, за да попречи на Гарсия да го прекъсне. — Представи си картината, Карлос. Лушън стига до контролната стая много преди графика си. Той или знае предварително кога ще дойде следващата смяна, или е разбрал веднага щом е отишъл там. Все едно, знаел е, че не е необходимо да бърза. Всеки друг би използвал това допълнително време, за да спечели още по-голяма преднина, но Лушън не е като другите. Вместо да продължи, той оглежда контролната стая и намира пушка с рязана цев и найлоново влакно. — Робърт щракна с пръсти. — И там и тогава му хрумва нова идея и Лушън отделя време не само да измисли и да направи капана, но и да го заложил, поемайки риска всеки момент в стаята да влезе друг въоръжен надзирател, медицински помощник или някой друг. Разбираш ли какво прави? Той не залага капан само за да добави още една жертва към списъка си. Изобщо не му пука дали е убил още един човек, или не.

— Лушън се перчи — каза Гарсия, схващайки разсъжденията на партньора си. — Показва среден пръст на всички.

Хънтър кимна.

— И това също, но преди всичко показва колко е спокоен, пресметлив, нарцистичен и контролира положението дори под крайно напрежение.

Карлос се почеса под брадичката.

— Качества, които правят серийния убиец безкрайно по-опасен.

Робърт се съгласи.

— Сега разбирам как директорът Кенеди е разбрал, че загадъчната бележка, която е оставил Лушън, е предназначена за теб — каза Гарсия и цитира: — "Трябваше да ме убиеш в онзи самолет, когато ти дадох възможност, стари приятелю." Говорел е за случая, когато си го заловил.

Хънтър кимна.

— И за да бъде абсолютно сигурен, че ще разбере, че бележката е за мен, Лушън е завършил с едно много лично прозвище.

— Имаш предвид "Скакалец"? — Гарсия се готвеше да зададе този въпрос. Чудеше се за това, откакто прочете бележката.

— Навремето и двамата много харесвахме един телевизионен сериал, наречен "Кунгфу". Беше от седемдесетте години и го повтаряха, но пак беше страхотен.

— Не го знам — рече Карлос и поклати глава. — Какво за него?

— Във всеки епизод имаше най-малко две ретроспективни сцени, когато старият и сляп учител по кунгфу от Шаолин обяснява учението си на младия ученик. Учителят винаги наричаше ученика Скакалец. И на шега от време на време, когато искаше да ми се подиграе, Лушън ме наричаше Скакалец. Това ставаше предимно на уроците по бойни изкуства. Той имитираше много добър китайски акцент и казваше нещо от сорта: "Трябва да си търпелив, Скакалец".

Гарсия се замисли за секунда.

— И като те нарича Скакалец отново, се опитва психически да те върне в дните в университета, когато той е бил учителят, а ти — ученикът... така да се каже.

Хънтър потвърди, като кимна.

— А какво мислиш, че иска да каже, когато е написал: "Ще играем една игра"? Каква игра?

Робърт се втренчи в очите на партньора си. Убедеността, с която изрече следващите си думи, предизвика ледени тръпки на безпокойство по гърба на Карлос.

— Не знам със сигурност, но мога да ти кажа едно — онова, което Лушън нарича "игра", всички други наричат "седемте кръга на ада".

За разлика от Лос Анджелис небето над Ноксвил беше съвършено ясно и слънцето в края на април обливаше града в топлина. Светлината му се отразяваше в покривите на колите и прозорците на сградите като лазерни лъчи.

Лушън отново тръгна по улицата и след няколко минути стигна до магазина за карнавални костюми, който търсеше. Магазинът го изненада приятно. Беше огромен, много по-голям, отколкото очакваше, с богато разнообразие от стоки, които задоволяваха вкуса и на възрастни, и на деца.

Въпреки размерите му и хипнотичния брой стоки по рафтовете, Лушън прекара по-малко от десет минути в магазина. През това време избра половинлитрова бутилка течен латекс, два различни комплекта за гримиране, две перуки, четири комплекта контактни лещи и една торбичка фон дьо тен с натурален нюанс, съответстващ на цвета на кожата му.

— Купон ли ще правите? — попита афроамериканката на средна възраст на касата, когато таксува и последната стока. Радостта в гласа ѝ беше напълно искрена.

— Не точно — отговори Лушън с перфектен акцент от Южен Тексас. — Аз само... искам да се скрия от хората.

Касиерката избухна в оживен смях, който сякаш излезе някъде дълбоко от корема ѝ. Очилата ѝ се плъзнаха до върха на носа ѝ и тя ги бутна нагоре с показалеца си. — Много добре знам какво имате предвид. И аз правя така през повечето дни.

Лушън ѝ се усмихна съчувствено, докато плащаше.

— Задръжете рестото.

— О, много ви благодаря. — Усмивката ѝ придоби цяло ново измерение. — Скрийте се добре. Не им позволявайте да ви хванат.

— Нямам намерение да го правя — отвърна Лушън, намигна ѝ и излезе от магазина.

След по-малко от осем минути той минаваше покрай същия "Макдоналдс", в който беше неотдавна. Помисли си отново да влезе в тоалетната, да обръсне досадната си брада и използвайки течния латекс, който току-що си беше купил, и част от грима, да скрие белега и може би малко да подчертае скулите си. Това със сигурност би го направило неузнаваем, но щеше да му коства ценно време, а освен да се отърве от дразнешката го брада, Лушън не виждаше реална причина да променя външността си повече, отколкото вече беше сторил.

Той се вслуша в по-добрата си преценка и подмина "Макдоналдс".

По време на пътуването му до Луизиана общуването с хора щеше да бъде сведено до абсолютния минимум, ако изобщо имаше такова. Щеше да спира за тоалетна само когато бъде абсолютно необходимо, и вместо тоалетните в бензиностанциите щеше да използва храстите край пътя или някоя зона за отдих. Бензиностанциите щяха да бъдат използвани само за презареждане с гориво.

По очевидни причини през първите няколко часа след бягството му от затвора бензиностанциите по магистралата сигурно бяха предупредени за него, особено онези в щата, където беше затворът, и наоколо. Вярно, благодарение на преднината си, Лушън можеше да се отправи във всяка посока, но ако вече не го бяха направили, беше само въпрос на време маршалите да намерят пикапа, който беше зарязал на зоната за почивка край магистрала "Мейнардвил", и да разберат, че е пътувал на югозапад, към Тенеси. Въпреки че може би не знаеха какво превозно средство кара в момента, те щяха да инструктират

щатската полиция и шерифа на Тенеси да поставят блокади на стратегически места.

Лушън знаеше това и щеше да направи всичко възможно да избягва магистралите през остатъка от пътуването. Планът му беше да заобиколи националния парк "Чероки", да се върне във Вирджиния и после да продължи на юг през Северна Каролина, Южна Каролина, Джорджия, Алабама, Мисисипи и накрая да стигне до Луизиана. Теорията зад плана беше, че тъй като Лушън идва от Вирджиния и пътува на югозапад към Тенеси, повечето блокади по пътя, ако не и всичките, щяха да бъдат поставени в една и съща обща посока. Никой нямаше да очаква, че той ще се върне във Вирджиния, след като беше избягал оттам.

Според изчисленията му маневрата щеше да добави между десет и шестнайсет допълнителни часа към пътуването му, което в никакъв случай не беше идеално, но в света на Лушън предпазливостта беше далеч по-важна от идеалния вариант. Той беше пресметнал, че ако кара със средна скорост седемдесет-осемдесет километра в час, ще измине цялото разстояние по дългия заобиколен път за трийсет и два часа, докато накрая стигне до затътената си дървена барака в Южна Луизиана. Имаше предостатъчно вода за цялото пътуване. Ако гладът стане проблем, имаше десертните блокчета и говеждата пастърма, които си беше купил от бакалията в Ноксвил.

Освен това Лушън беше забелязал, че единият от компютърните екрани на таблото на аудито показва докъде ще стигне бензинът в резервоара. Колата беше голяма, с голям резервоар, и когато беше пълен, можеше да измине близо хиляда километра, докато се наложи да бъде презаредена. Резервоарът на аудито беше пълен до половината и Лушън трябваше да спре само на две, най-много на три бензиностанции, преди да стигне до крайната си цел.

Той се върна при аудито, сложи пликовете с покупките на предната седалка, седна зад волана и включи двигателя. Докато изкарваше колата от паркинга, погледна сателитно навигационната карта на таблото, за да провери накъде трябва да завие, когато излезе. Отклони вниманието си само за частица от секундата, но това беше достатъчно, за да пропусне да забележи *сребрилото* беемве, което току-що беше завило зад ъгъла и бързо се движеше към него. Шофьорът натисна клаксона и рязко свърна наляво, като едва не блъсна друга паркирана кола. Лушън веднага удари спирачки и аудито се закова на място. Съдържанието на двата плика с покупки на предната седалка се стрелна напред и се изсипа на пода.

— Кучи син! — измърмори Лушън. — За малко не ме удари.

— Шибаняко! — изкрещя шофьорът на беемвето.

Той се беше вмъкнал на свободно място за паркиране на няколко метра пред аудито. Лушън видя, че вратата от шофьорската страна на беемвето се отвори и отвътре излезе висок и много мускулест мъж.

— Шибаняко! — изкрещя отново мъжът, ядосано насочи пръст към Лушън и тръгна към него.

Лушън разкопча предпазния си колан и бързо изскочи от колата.

— Сляп ли си, да ти го начукам, плешив скапаняко?

Лушън едва имаше време да затвори вратата на аудито, когато здравенякът стигна до него.

— Кой те е учил да караш, мамка ти? — попита мъжът и завря пръст в лицето на Лушън. — Стиви Уондър?

Той изглеждаше на четиридесет и няколко години и имаше къса военна подстрижка и

крив нос, който явно беше чупен най-малко два пъти — ясен знак, че не е новак в сбиванията. Носеше бяла тениска, която видимо му беше тясна. Грамадните му бицепси, трицепси и гръдни мускули опъваха тънката материя до скъсване и подчертаваха още повече едрото му телосложение.

Лушън отстъпи крачка назад и запази спокойствие. Не беше необходимо да се кара с него.

— Ужасно съжалявам, господине — каза той със стеснителен и изпълнен с разкаяние глас. — Вината беше моя. Не гледах и не ви видях, че идвате.

— Как така не си ме видял, че идвам? — все още вбесен, попита мъжът. — Погледни колко голяма е колата ми. Да не си сляп, освен че си малоумен?

Лушън въздъхна.

— Още веднъж, много съжалявам. Трябваше да бъда по-внимателен. — Той се усмихна плахо. — За щастие избегнахме сблъсък и никой от нас не пострада.

— Не пострада? — Гласът на мъжа все още беше няколко децибела по-силен от нормалното. — Накара ме да разлея кафето си върху шибания си панталон, кретен такъв. Виж. — Той посочи мокрото петно на лявото си бедро. Лушън погледна петното, което не беше по-голямо от пет сантиметра, и прехапа език, за да не изрече някаква язвителна забележка.

— Много съжалявам и за това, господине.

Разправията продължаваше твърде дълго. Лушън се приготви да предложи да плати за химическото почистване на панталона, за да сложи край на глупавата препирня и да тръгне, но мъжът го изпревари.

— Няма да стане само със "съжалявам", друже — каза той, гледайки Лушън право в очите. Поведението му ставаше все по-агресивно. — Ще трябва да дам панталона си на химическо чистене и познай кой ще плати. — Мъжът заби показалец в гърдите на Лушън. — Точно така, шибаняко... ти. Ти ще платиш за почистването на панталона ми.

В очите на Лушън пламна огън.

Забиването на пръст в гърдите му беше грешка.

Много лоша грешка.

Лушън се втрени в мъжа. Беше срещал много като него. Всъщност светът беше пълен с такива — скандалджии, които заради размера на мускулите си обичат да сплашват другите само за да се забавляват. Дори да можеха, дори да имаха способността, те не проявяваха интерес да спорят и да убеждават, използвайки логика и разговор, защото им доставяше удоволствие да тероризират другите. Това подхранваше егото им. Даваше им увереност. Караше ги да чувстват превъзходство, но в действителност почти в сто процента от случаите тези хора се заяждаха, тормозеха и сплашваха другите, за да компенсират някаква неудовлетвореност от живота си. Много често това чувство за малоценност се коренеше в определен момент в детството им.

Беше очевидно, че шофьорът на беembeeto нито се нуждае, нито го е грижа за парите за химическо чистене. Вероятно дори нямаше да занесе панталона да го почистят. Той ги искаше, защото кавгаджиите като него никога не пропускат възможност да сплашат другите.

Да, Лушън беше срещал много хора като него — в училище, в университета, на улиците, на работа, у дома... и ги мразеше всичките.

— Дай ми портфейла си — заповяда мускулестият мъжага.

Лушън се намръщи и отстъпи още една крачка назад.

— Портфейлът ти, задник. — Мъжът обърна нагоре дланта на дясната си ръка и размърда пръсти. — Дай ми го. Веднага.

Лушън се поколеба.

— Дай ми веднага проклетия си портфейл или ще свършиш много зле.

Лушън погледна наляво. Не се задаваха коли. На третия етаж нямаше никого друго освен тях двамата.

— Нямам портфейл — отговори той.

Мъжът го прикова с убийствено студен поглед.

— Караш ауди А6, а нямаш портфейл? — Той се ухили иронично и кимна. — Добре... Добре. — Престори се, че отмества поглед встрани, а после дясната му ръка се стрелна към Лушън и го сграбчи за блузата на височината на гърдите. — Виж какво, скапана лъсната главо. — Доближи лицето на Лушън на няколко сантиметра от очите си. — Ако не ми дадеш шибания си портфейл, ще ти го начукам тук и сега. Разбираш ли какво ти говоря?

Ако забиването на пръст в гърдите на Лушън беше лоша грешка, то сграбчването на блузата му беше фатална грешка, но той не се ядоса. Всъщност се забавляваше с демонстрацията на мъжкарство. Беше убеден, че тези театрални изпълнения имат въздействие върху повечето хора. Грамаден мъжага да те сграбчи за ризата и да те заплаши, че ще те спуга от бой на усамотено място в покрит паркинг — това вероятно би накарало много хора да напълнят гащите от страх.

Лушън запази спокойствие, но вложи в гласа си точното количество тревожност, за да убеди мъжа, че е уплашен.

— Господине, нямам портфейл, но имам малко пари у себе си.

— Bravo! — ухили се здравенякът. — Виждаш ли? Стигаме донякъде. — Той пушна блузата на Лушън. — Дай ми ги. Всичките.

Лушън, който се държеше така, сякаш беше много уплашен, бръкна с дясната си ръка в десния джоб на джинсите си.

— Съжалявам. — Устните му се помъчиха да се разтеглят в усмивка, но не успяха. — Сбърках джоба. — Той пхна лявата си ръка в левия си джоб и извади всичките пари, които беше взел от портмонето на Алиша Камбъл. — Сто двацет и седем долара. Това е всичко, което имам.

— Би трябвало да покрийт разноските — каза мъжът и протегна ръка, но преди да вземе парите, Лушън събра пръсти в шепа и отстъпи още една крачка назад, примамвайки го зад аудито и извън полезрението на някой, който би ги изненадал.

— Почакай — каза той.

Мъжът му отправи убийствен поглед, този път придружен с гняв.

— Да не си загубил проклетия си ум? Дай ми парите или ще строша голата ти тиква като развалено яйце.

— Нека първо ти покажа нещо — рече Лушън и разпери широко ръце, сякаш се готвеше да прегърне мъжа или да бъде разпънат на кръст.

Здравенякът се спря и челото му се намръщи озадачено.

— Какво правиш, по дяволите?

— Изслушай ме, става ли? — Лушън погледна надясно и посочи протегнатата си дясна ръка. Дланта му беше обърната към мъжа. — Както виждаш, в дясната ми ръка няма нищо. — Той раздвижи пръсти, за да наблегне на думите си, а след това погледна наляво и посочи лявата си ръка. — В лявата си ръка имам сто двацет и седем долара.

— Да, моите сто двацет и седем долара — отвърна мъжът.

— Добре — съгласи се Лушън. — Твоите сто двацет и седем долара, но ето какво предлагам. — Той отново погледна наляво, привличайки вниманието на мъжа към лявата си ръка. — Ще ти дам тези сто двацет и седем долара плюс ключовете на тази кола... — Главата му леко се въртна настрана, посочвайки аудито. — Трябва само да избереш правилната ръка.

— Какво?

Все още с широко разперени ръце, Лушън бавно смачка на топка банкнотите в лявата си ръка и после сви пръсти. Дясната остана там, където беше — с длан, обърната към мъжа, и изпънати пръсти.

— И така, въпросът ми към теб е къде са парите? — попита Лушън. — В лявата или в дясната ръка?

Мъжът го погледна така, сякаш е ненормален.

— Какво? Откачен ли си, или само глупав?

— Избери ръка — настоя Лушън. — Къде са парите? Избереш ли правилната ръка, парите и колата са твои.

Човекът погледна празната дясна ръка на Лушън и после лявата, с пръсти, свити в юмрук около банкнотите, които току-що беше смачкал на топка.

— Предполагам, че си и двете — откачен и глупав, нали? — попита мъжът. Тонът му изобщо не беше толкова гневен, колкото преди няколко минути. — Виждам, че дясната ти ръка е празна. Дори не си стиснал пръсти.

— Избери ръка.

— И дори не си скрил ръце зад гърба си. Няма къде другаде да са парите... освен ако не си ги пуснал на земята.

Мъжът погледна надолу, но не видя нищо.

За да му помогне, Лушън изпъна два пръста на лявата си ръка, показвайки на мъжа, че

смачканите на топка банкноти все още са в дланта му.

— Не, не съм ги пуснал. — Той отново сви пръсти в юмрук и настоя: — Избери ръка.

— Ти си луд.

Очите на Лушън бързо се стрелнаха по посока на входа на третия етаж на паркинга. Все още нямаше коли и не идваше никой.

— Къде са парите? — попита той за последен път. — В лявата или в дясната ръка? Познай и ще спечелиш и колата. — Празната му дясна длан все още беше обърната към мъжа.

— Ти губиш, изрод — подигравателно се ухили здравенякът и погледна лявата ръка на Лушън. — Лявата ръка... Избирам лявата ти ръка.

Лушън затвори очи, сякаш за да види нещо, скрито под клепачите си. Миг по-късно ги отвори отново и разпери пръстите на лявата си ръка, за да покаже пак на мъжа къде са парите.

— Ха, ето ги, виждаш ли? — рече мъжът. — Ти наистина си много тъпо копеле.

— Знаеш ли кое е първото правило на фокуса? — попита Лушън, все още разперил широко ръце.

— Какво? — намръщи се мъжът, сякаш не беше чул правилно. — Какъв фокус?

— Отклоняване на вниманието — обясни Лушън, засилвайки озадачеността на мъжа. — Фокусникът кара публиката да гледа на една страна, докато фокусът всъщност става на друго място. Както например тук. Тъй като цялото ти внимание беше приковано върху парите, които държах в лявата си ръка, ти напълно пренебрегна дясната.

Мъжът обръщаше глава наляво, за да погледне дясната ръка на Лушън, но вече беше късно. Десният юмрук на Лушън летеше към главата му. Между пръстите си Лушън стискаше ключа на аудито със заострения край, стърчащ напред. Мъжът едва успя да помръдне глава, когато юмрукът го удари в лявото слепоочие изключително прецизно. Лушън чу странен скърцащ звук, подобен на стъпване върху счупени стъкла с тежки ботуши.

Звукът се разнесе, когато ключът проби кожата и строши черепа на мъжа.

Лявата ръка на Лушън също се беше раздвижила. Беше пуснала банкнотите и също се бе насочила към главата на мъжа, но не за да го удари. Целта ѝ беше да го сграбчи за врата и да задържи главата му да не се отметне назад от удара.

— Успокой се, грамадо — каза Лушън и леко обърна главата на мъжа към себе си, за да се срещнат погледите им. Очите на мъжа, сега изпълнени с ужас, изведнъж се отвориха широко. Болката, която беше избухнала в главата му, накара краката му да загубят повечето си сила и тялото му да се отпусне, но Лушън го изправи, като го хвана за врата. — Почти е готово — прошепна Лушън, без да откъсва поглед от очите му.

Мъжът разтвори устни в усилие да каже нещо, но гласните му струни не бяха в състояние да издадат нещо повече от първично, нечленоразделно ръмжене.

— Разбираш ли? Това е проблемът — започна Лушън, задържайки вниманието на мъжа върху себе си. — Светът буквално прелива от скапани гадняри като теб. Вие сте като мравки — навсякъде сте — в училище, на улиците, на работа... Непрекъснато тормозите хората и правите всичко възможно да се чувстват малоценни само за да се опитате да запълните егото си с илюзията, че сте важни клечки. Но тази чаша никога не се напълва, нали?

Мъжът отново се помъчи да каже нещо, но гласните му струни пак не можаха да издадат звук.

— О, няма да можеш да говориш — продължи Лушън. — Номерът тук е, че те ударих в лявото слепоочие... много точно, трябва да добавя, но от друга страна, правя го от известно

време. Все едно, най-важното е, че точно зад лявото и дясното слепоочие се намира най-тънката част на човешкия череп. Това е така, защото това място всъщност е кръстовище на кости. Там се срещат четири от черепните кости и така успях да го пробия толкова лесно, използвайки само обикновен ключ, който сега е забит в черепа ти.

В тази секция на третия етаж на покрития паркинг нямаше камери за наблюдение и Лушън имаше известна свобода на движение. Той бързо пушна врата на мъжа и с лявата си ръка го хвана под дясната мишница, за да го пренесе по краткото разстояние между аудито и беembeeto.

Отново погледна към входа на етажа. Все още нямаше движение.

Мъжът беше едър и тежък, но за Лушън не беше много трудно да го довлече от едното превозно средство до другото. Когато стигна до беembeeto, той бръкна в джоба на мъжа и извади ключовете на колата му, а после натисна бутона за отваряне на багажника.

— Но най-интересният факт за човешкото слепоочие е, че точно зад него минава голяма артерия, която се нарича *менингеална артерия*. — Лушън реши да възобнови обяснението си. — Тази артерия снабдява с кръв външната обвивка на мозъка.

Клепачите на мъжа потрепнаха и той почти изпадна в безсъзнание.

— Не, не, не — каза Лушън и леко отслаби натиска, който упражняваше върху ключа. — Остани с мен още малко, ако обичаш. — Призна грешката си. — Съжалявам, вероятно те отегчих с всичките тези медицински обяснения. Не е необходимо да знаеш нищо от това. Но ето какво трябва да знаеш. Ако слепоочието е ударено достатъчно силно, едната от четирите кости, които се кръстосват в онази точка, може да се счупи навътре и да разкъса онази артерия. Ако се случи това, тогава около мозъка се събира и се натрупва кръв, която го притиска много повече, отколкото той може да издържи. Ако незабавно не получи медицинска помощ, мозъчната тъкан ще се подуе от натиска и ще причини невъобразима болка и впоследствие... смърт, разбира се.

Въпреки че мъжът не беше в състояние да говори, Лушън знаеше, че той го чува и разбира.

— Ти, приятелю мой, няма да получиш незабавно медицинска помощ. Всъщност няма да получиш никаква помощ. — Лушън млъкна за ефект. — И онова, което ще направя сега, ще гарантира, че средната менингеална артерия в главата ти е разкъсана. — Той намигна на мъжа. — Ще боли... много.

С едно рязко и силно движение Лушън завъртя ключа, забит в черепа на мъжа. Триенето между метала и костта произведе смразяващ душата звук, който напомняше на схрусване на шепи сухи зърнени гранули наведнъж. Това изпрати нови разноцветни фойерверки на болка в мозъка на мъжа, които го накараха да се гърчи конвулсивно, сякаш го екзекутират с електричество.

Лушън моментално запуши устата му с лявата си ръка, защото знаеше, че с тази нова вълна на болка гласните му струни, макар и за малко, ще намерят прилив на сили.

Писъкът се изтръгна от мъжа, но заглъхна също толкова бързо, заглушен от дланта на Лушън.

Тялото на мъжа се отпусна напълно, но той все още не беше загубил съзнание.

Лушън махна ръка от устата му и го бутна в багажника на беembeeto. Докато изваждаше ключа от черепа му, го завъртя още веднъж, за да го освободи от костта и кожата. От раната в главата на мъжа рiekна кръв. Лушън не загуби време и веднага затвори багажника.

От главата на мъжа щеше да изтече значително количество кръв, преди той да се

предаде на нараняването и да се остави смъртта да го вземе, но кръвта нямаше да се процеди през багажника на колата. В зависимост от това кой беше мъжът и къде бе отивал, преди да се случи произшествието, можеше да минат часове, дори дни, докато го намерят. Но дори да го откриеха през следващите десетина минути, за Лушън нямаше абсолютно никакво значение.

Няколко секунди по-късно, като човек без нито една грижа на света, той отново беше на път.

Следващата спирка беше Луизиана.

По време на погребението на специален агент Лари Уилямс валеше дъжд. Не проливен, но равномерен, непрощаващ дъжд, който започна в ранните часове на утрото и не спря до късно вечерта.

Хънтър и Гарсия бяха взели ранен полет от международното летище на Лос Анджелис до летище "Дълес" във Вашингтон. Нямаше да нощуват там, затова, щом кацнаха, взеха такси направо до гробището "Оук Хил", парк с площ двайсет и два акра, който се намираще в квартала Джорджтаун във Вашингтон.

На церемонията директорът Кенеди стоеше до свещеника. Лицето му представляваше замръзнала маска на скръб, докато бавно спускаха ковчега в черешов цвят в гроба, изкопан в земята като болезнена рана, която скоро щеше да заздравее. Ковчегът спря на дъното на двуметровия изкоп и двама служители с лопати и яркожълти дъждобрани започнаха да го засипват с пръст.

Присъстващите, повечето агенти на ФБР, които в един или друг период бяха работили със специален агент Уилямс, бавно започнаха да се разпръсват. Хънтър и Гарсия останаха, докато беше хвърлена и последната лопата пръст.

Кенеди също остана, свел глава. Очите му бяха скрити зад стандартните за ФБР слънчеви очила.

Когато гробът най-после беше запълнен с пръст, свещеникът каза няколко последни думи, прекръсти се, стисна ръката на Кенеди и тръгна. Всичко приключи и директорът на НЦАНП се приближи до Хънтър и Гарсия.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той и се ръкува с двамата детективи.

— Опелото беше хубаво — отбеляза Карлос.

Кенеди погледна към гроба.

— Семпло. И без това така би искал Лари. — Той обърна лице към двамата детективи. — Къде сте отседнали?

— Никъде — отвърна Хънтър и погледна часовника си. — Връщаме се в Лос Анджелис. Полетът ни е след малко повече от два часа.

— Сериозно? — Кенеди се намръщи. — Кога пристигнахте тук?

— Преди час и половина — отговори Гарсия.

Кенеди ги стрелна с поглед.

— Но това е лудост. Полетът от тук до Лос Анджелис е пет часа.

— Така е. Не ми говори. — рече Карлос. — Да добавим трите часа разлика във времето и че съм на крак от три сутринта. Но не можем да направим нищо. Утре рано сутринта трябва да бъдем в Главното управление на лосанджелиската полиция.

Кенеди кимна.

— Добре. В такъв случай нека ви закарам до летището. Може да говорим по пътя.

Въпреки че за последен път се бяха видели преди по-малко от четиридесет и осем часа, Кенеди изглеждаше състарен най-малко с две години оттогава.

— От кое летище излитате? — попита той, когато тримата се настаняха на задната седалка на големия черен джип, паркиран зад ъгъла, до един бял мавзолей.

— "Дълес" — отговори Хънтър.

Кенеди даде указания на шофьора, а после свали слънчевите очила, разхлаби възела на

вратовръзката си и избърса лицето си с хартиена кърпа. Робърт и Карлос направиха същото.

— Не разполагаме с абсолютно нищо — заяви той с унил и уморен вид.

Детективите знаеха, че Кенеди има предвид "второто пришествие" на операция "Престъпен ум".

Само няколко часа след като беше отлетял от Лос Анджелис и бе кацнал във Вашингтон и след като Хънтър му се обади, Кенеди бе събрал специалните екипи на ФБР, за да ги приведе в бойна готовност. Заповедите им бяха елементарни — незабелязано да се приближат до скривалищата на Лушън, да използват фиброоптична оптика, за да огледат постройките, и да нападнат само ако са сигурни, че Лушън е там. Иначе екипите трябваше да се оттеглят и щеше да започне операция по наблюдение с надеждата, че той може да се появи.

— От бягството на Лушън изминаха повече от четиридесет и осем часа — каза Кенеди. — Ако се е отправил към някое от убежищата, за които знаем, вече трябваше да е там.

— Казах ти, че вероятността е малка — рече Хънтър.

— Ще държа екипите на място още четиридесет и осем часа. След това става безсмислено.

Двамата детективи се съгласиха.

— И между другото — добави Кенеди, обръщайки се към Хънтър, — ти се оказа прав.

— За какво? — попита Робърт.

— За това как е успял да избяга — поясни Кенеди.

— Хипнотизирал е единия надзирател в лечебницата. Гледах видеозаписа от камерата за наблюдение. Късно същата нощ, докато единият надзирател прави последната си обиколка, Лушън му казва нещо — някаква команда. И надзирателят изпада в унес ей така, изведнъж. — Кенеди щракна с пръски. — Още една команда и надзирателят отключва килията му. След това надзирателят влиза в килията и Лушън го набутва в ъгъла с тоалетната — сляпата точка за камерата. Надзирателят е бил горе-долу със същия ръст и телосложение като него. Лушън го убива, взима униформата му и отива в контролната стая. Не поглежда към камерата на вратата, но единият от двамата кретени вътре натиска бутона и го пуска да влезе. От там нататък следва истинска касапница. В контролната стая няма камера за наблюдение, затова точната последователност на събитията е неизвестна, но както знаем, Лушън убива всички в стаята и залага капан, за да убие още един надзирател или медицински помощник, който се появи пръв, и прави всичко това за по-малко от пет минути.

— Явно не е избягал пеша, нали? — попита Гарсия.

— Не — отвърна Кенеди. — Взел е пикап, "Шевролет Колорадо", на единия от надзирателите, които е убил в контролната стая.

— Открихте ли пикапа? — попита Робърт.

— Да. Беше оставен в зона за почивка на магистрала "Мейнардвил" в Тенеси. Лушън очевидно е взел друга кола, но няма как да разберем каква е. Магистрала "Мейнардвил" води до US 441, където лесно е могъл да смени посоката и да отиде на север, към Кентъки, но ние работим по версията, че е продължил на юг и към град Ноксвил.

Хънтър погледна въпросително директора на НЦАНП.

— Вчера сутринта в багажника на беемве е бил открит труп на мъж — обясни Кенеди. — Колата е била на третия етаж на покрит паркинг в центъра на Ноксвил. Жертвата, някой си Рос Бакстър, четиридесет и три годишен, от Ноксвил, е имал рана в лявото

слепоочие. — Той повдигна рамене. — Нанесена е с не много остър, но не и точно тъп предмет. Не и много дълъг, вероятно седем-осем сантиметра, но достатъчно дълъг, за да проникне през черепа на Бакстър и да разкъса средната му менингеална артерия. Смъртта е настъпила вследствие на кръвозагуба и мозъчен оток, дължащ се на прекалено високо кръвно налягане в черепа. Въпреки че трупът е намерен вчера, часът на смъртта е някъде между осемнайсет и двайсет и четири часа по-рано и това съвпада с времето, за което Лушън е могъл да стигне до Ноксвил. Причината да не сме сигурни дали убийството е дело на Лушън, е, че Бакстър е бил известен като скандалджия. Според разкритията на детективите от полицията на Ноксвил, изглежда, той бил кавгаджия открай време, както си спомнят повечето хора. Списъкът на онези, които са го мразели, е дълъг колкото телефонен указател. Убийството му може да е отплата от някой, с когото се е заяждал твърде често.

— Колата проверена ли е за пръстови отпечатащи? — попита Гарсия.

— Да. Никъде не са открити отпечатащи на Лушън.

— Няма ли камера за наблюдение на паркинга?

— Има няколко, но за наш лош късмет беembeто на Бакстър е било паркирано на сляпа точка. Нямаме видеозапис на случилото се. Имаме кадри, записани от камерите на входа и на изхода от паркинга. ФБР и Маршалската служба проверяват местонахождението на всяко превозно средство, което е влязло и излязло от паркинга в деня, когато е бил убит Бакстър.

— Попаднали ли са на нещо? — попита Хънтър.

— Все още не знаем — отговори Кенеди. — Идентифицирали са и са открили всяко превозно средство, с изключение на две. — Директорът на НЦАНП бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади тефтерче. — Червен форд мустанг с регистрационни табели от Нашвил и гарваново черно ауди А6 с номера от Чарлстън.

— Чарлстън? — попита Карлос.

— Западна Вирджиния — потвърди Кенеди и продължи: — Фордът е регистриран на името на някой си Франк О'Брайън, трийсет и три годишен, от Литъл Рок, Арканзас. Той е музикант и от седем години живее в Нашвил. Успяхме да разберем, че О'Брайън изчезва от време на време — турнета, концерти, студийни записи, такива неща.

— Сам ли живее? — попита Гарсия.

— Да. Съседите му не са го виждали най-малко от два дни и никой, с когото разговаряхме, няма представа къде може да е. Не отговаря и на мобилния си телефон.

— Ами другата кола? — попита Робърт.

— Аудито е регистрирано на Алиша Камбъл, четиридесет и една годишна, от Чарлстън, независим консултант по ипотеки. Съпругът ѝ Уорън Камбъл е адвокат. В утрото на бягството на Лушън от затвора господин Камбъл и съпругата му се скарали сериозно. Тя взела колата и оттогава никой не я е виждал и чувал. Алиша Камбъл също не отговаря на мобилния си телефон. В цялата страна е разпространен бюлетин за издирването на двете коли, но все още не е забелязана нито една от тях. — Кенеди отново пхна тефтерчето в джоба си.

— Проблемът е, че са изминали два дни от смъртта на Бакстър. Два дни, откакто са видени двете превозни средства. Дори ако Лушън е убил Бакстър и е карал или форда, или аудито, много вероятно е вече да е зарязал колата и да я е заменил с друга.

— А някой видял ли е Лушън? — попита Карлос. — Снимката от ареста му вече е показана навсякъде.

Кенеди въздъхна унило.

— Да, получихме над сто обаждания. Според тях Лушън е забелязан в цялата страна — Западна Вирджиния, Кентъки, Тенеси, Северна и Южна Каролина, Охайо, Индиана, Алабама, Ню Йорк... къде ли не. Ако искате вярвайте, но се обади един човек, който мисли, че го е видял в местен супермаркет в Аляска.

Хънтър изобщо не се изненада. Всеки път, когато по националните новини покажеха снимката на беглец, имаше стотици фалшиви обаждания, обикновено не от злоба, а защото хората наистина вярваха, че са видели човека на снимката. Фактът, че някои мислеха, че вероятно ще получат някаква награда за информацията, също допринасяше за големия брой обаждания, регистрирани от властите.

— Истината е, че Лушън бяга от повече от четиридесет и осем часа и ние нямаме представа къде може да е — продължи Кенеди. — Няма с кого да разговаряме. Той беше в затвора от три години и половина и не е общувал с външния свят. Не го е посещавал никой. Не е получавал и не е изпращал писма. Дори не се е обаждал по телефона нито веднъж. Няма и адвокат. Отказал се е от правото си на адвокат. Единствените хора, с които е говорил, след като е бил арестуван, са психолозите от Отдела за поведенчески анализ и няколко надзиратели, повечето от които впоследствие е убил.

Мобилният телефон на Хънтър завибрира в джоба на якето му. Той го извади и погледна екранчето — "непознат номер".

— Един момент — каза Робърт на Кенеди и отговори на обаждането. — Детектив Хънтър, отдел "Свърхтежки убийства".

— *Здравей, Скакалец.*

Сърцето на Хънтър спря да бие.

— *Отдавна не сме разговаряли, стари приятелю.*

След като напусна Ноксвил, Лушън кара един час и стигна до дълга и гъста гора покрай магистрала "Дикси", на юг от бреговете на река Френч Брод.

— Да, точно това имам предвид — измърмори той, намали и потърси отбивка или пътека... нещо, което да го заведе по-навътре в гората.

След като търси две-три минути, Лушън най-после забеляза тесен черен път, който се отклоняваше от магистрала "Дикси" и чезнеше сред дърветата. Без изобщо да се колебае, той зави и пое по него, докато вече не можеше да отиде по-нататък. Спря аудито, отвори багажника, преметна на рамо трупа на Алиша Камбъл и я носи пеша на север десетина минути, докато стигна отличителна група дървета. Районът изглеждаше непристъпен. Лушън се огледа наоколо, но не видя знаци от нечие присъствие. Нямаше боклуци, нито следи от палатки, остатъци от огън или фасове от цигари... нищо. Видя само стъпки на вълци.

— Тук ще се сбогуваме завинаги, Алиша — каза той и сложи тялото ѝ на земята до едно от дърветата. — Беше ми приятно да се запознаем.

Извади от джоба си ножицата, която беше купил в Ноксвил, коленичи до трупа на Алиша и с един-единствен прецизен и силен замах преряза гърлото ѝ от ляво надясно.

От раната не рукна кръв, тъй като сърцето и беше спряло преди повече от два часа, но няколко капки бавно се процедиха по бледата ѝ бяла кожа и се стекоха върху листата и земята под тялото ѝ. Това беше всичко, което искаше Лушън. Вълците и другите животни, които обикаляха из гората, скоро щяха да надушат мириса на плътта и кръвта ѝ. До сутринта от трупа ѝ нямаше да остане почти нищо.

— Вечерята е сервирана, момчета. Елате и се почерпете — извика Лушън и преди да се върне в колата, окачи чантата на Алиша на клон на дървото, високо над земята, за да не я отмъкнат вълците.

Освен две спирания за задължително зареждане с бензин и отиване до тоалетна, Лушън кара, без да спира, през остатъка от деня и цялата нощ. Планът му да се върне във Вирджиния и после отново да поеме на юг, този път през Северна Каролина вместо през Тенеси, се осъществяваше по-добре, отколкото очакваше. След като пикапът, който беше изоставил в онази зона за отдих, беше намерен, маршалите, които отговаряха за задачата отново да заловят Лушън, незабавно бяха разпоредили да бъдат поставени блокади на тактически места, разпръснати из Южен Тенеси и на границите с Джорджия, Алабама, Мисисипи и Арканзас. Придвижвайки се обратно на север към Вирджиния и после отново на юг през Северна Каролина, Лушън заобикаляше операцията на Маршалската служба и избягваше всичките ѝ блокади.

Двайсет и девет часа след като остави трупа на Алиша Камбъл на милостта на вълците, Лушън стигна до затънтената мочурлива местност в Южна Луизиана, до която се намираше дървената му барака. Преди да стигне дотам обаче, той спря за последен път на две места. Първо се отби в железарски магазин, откъдето купи няколко неща, на които беше направил списък по време на пътуването. След това отиде в местната бакалия. Ядеше му се домашно приготвена храна.

Когато най-после стигна до имота си, Лушън се чувстваше изтощен, но имаше още работа, която трябваше да свърши, преди да си позволи да си почине.

Първо трябваше да се отърве от аудито.

Освен че беше на отдалечено място, колибата на Лушън беше скрита зад толкова много растителност че всъщност не беше необходимо да се тревожи, че някои може да забележи колата от разстояние, освен ако не търсеше имота му, а това беше невъзможно.

Лушън беше купил малката хижа от някой си Джо Топанга преди повече от осем години. Първоначално къщичката принадлежала на бащата на Джо, изтормозен и самотен човек, който в началото на 80-те години по свои причини решил да живее колкото е възможно подалеч от модерното общество. Господин Топанга-старши построил бунгалото с подръчни материали и го направил свой дом, докато починал преди девет години. Хижата останала на Джо, който мразел всичко в нея — местоположението ѝ, околността, миризмата на дъски, жабешкото крякане нощем, всичко... Най-много от всичко обаче му били неприятни спомените и колко му се гади всеки път, когато се приближи до къщичката.

Лушън се запозна с Джо Топанга в един бар в Ню Орлиънс осем месеца след смъртта на баща му. Прекараха вечерта, като пиха заедно, и когато Джо му каза за имота на баща си, колко е затънтен и колко много ненавижда мястото, Лушън веднага се възползва от възможността.

* * *

— Колко искаш за него? — попита Лушън.

— Говоря сериозно, пич — отвърна Джо. — Не ти трябва да купуваш онова място. То е като проклето скривалище на сериен убиец. Нещо от филм на ужасите — "Колибата в тресавището". — Той се засмя. — Толкова е скрито, че дори с указания на хората им е трудно да го намерят.

— Звучи идеално — рече Лушън.

— Идеално, ако искаш да се скриеш от света.

Лушън довърши питието си.

— Може би един ден ще направя точно това.

Разговаряха до края на вечерта и Лушън се възползва от възможността да опознае малко по-добре Джо. Също като баща си и Джо беше самотник. Нямаше съпруга, деца, гадже или сестри, само няколко приятели. Майка му беше починала десет години преди баща му и Лушън разбра, че това е бил ключовият фактор господин Топанга-старши да стане отшелник. Той даде още петстотин долара на Джо, за да го закара дотам и да му покаже точно къде е мястото. Много удобно два дни по-късно Джо Топанга умря от свръхдоза хероин, вещество, което никога преди това не беше употребявал.

Бараката беше идеална за целта на Лушън и той реши, че това ще бъде убежището му в случай на провал. Място, за което никога нямаше да говори или да пише, нито дори в "енциклопедията на убиването". Място, което никой друг нямаше да знае, че съществува.

С течение на годините Лушън ходи няколко пъти до Луизиана, подготвяйки имота си за евентуални случаи като този — когато се наложи да изчезне завинаги. Преди обаче да го направи, имаше сметка за уреждане.

В дъното на дървената хижа той беше заровил два куфара. В тях държеше няколко шофьорски книжки и паспорти, много пари в брой, куп висококачествен реквизит за дегизиране и малък, но разнообразен арсенал. В единия куфар съхраняваше и една много ценна вещ, нещо, с което се беше сдобил преди години, нещо, което не беше използвал, но сега моментът, изглежда, бързо приближаваше.

Макар да знаеше, че никой няма да може да го намери там, задържането на аудито пак беше риск, а колкото и малки да бяха рисковете, Лушън винаги се стараяше да ги избягва, когато е възможно. На място, заобиколено от блата — някои достатъчно дълбоки, за да погълнат камион — изчезването на лека кола беше детска игра. Половин час след като стигна до бараката си, Лушън закара аудито до едно от по-дълбоките мочурища, включи колата на скорост, затисна с тежък камък педала на газта и я наблюдава как бавно изчезва в мътните води.

Пеша по неравен и мокър терен, щяха да му бъдат необходими близо четири часа, за да стигне от бараката си до най-близкия град, но това не го тревожеше. Той имаше достатъчно запаси, за да изкара една седмица, макар че нямаше намерение да прекара повече от един, може би два дни, скрит в южна Луизиана.

Най-после сам и изолиран, Лушън си позволи да си почине.

Тъй като говореше с Робърт Хънтър, а не с непознат, Лушън реши, че няма причина да преправя гласа си.

— Ще призная, че наистина съм разочарован, Скакалец, може би дори малко обиден от факта, че ти не дойде нито веднъж да ме посетиш, докато бях вътре.

Обезпокоеният поглед на Хънтър се отмести първо към Гарсия и после към Кенеди. Не беше необходимо да питат кой се обажда.

— Не може да бъде. — Карлос оформи беззвучно с устни думите. На лицето му се изписа недоверие.

Робърт сложи мобилния си телефон на седалката между себе си и Гарсия, направи знак на всички да мълчат и го включи на високоговорител. Отвори приложението за записване на разговора и натисна бутона за запис.

— Знаеш, че вече не съм вътре, нали, Скакалец?

В гласа на Лушън нямаше нито грам въннение. Дори звучеше отпочинал, сякаш е бил на почивка от две денонощия.

Хънтър не каза нищо.

— Разбира се, че знаеш — продължи Лушън. — Обзалагам се, че ти си бил първият, на когото се е обадило онова изпращане Ейдриън Кенеди, след като е чуло новината.

Кенеди беше твърде опитен и дори не трепна от коментара. Вниманието му беше приковано в екрана на мобилния телефон на Робърт, сякаш гледаше право в очите на Лушън.

— Освен това предполагам, че си видял бележката, която ти оставих, нали?

Хънтър пак не отговори.

— О, я стига, Робърт. Наистина ли ще мълчиш? Вече не си на шестнайсет, стари приятелю.

— Не беше необходимо да ги убиваш всичките, Лушън — най-последно наруши мълчанието си Хънтър.

— Е, здравей, стари приятелю. Хубаво е отново да чуя гласа ти. Как си?

— Не беше необходимо да ги убиваш всичките.

— Предполагам, че говориш за надзирателите в онази лайнния дупка, в която бях заврян. Разбира се, че "не беше необходимо", Скакалец, но аз правя това, забрави ли? Аз съм... как да се изразя... — Последва кратка пауза, докато Лушън търсеше точните думи. — "Изследовател на актове на убийства и психологическото въздействие, което оказват върху човешкия мозък." Аз съм учен. Може дори да се каже, че съм постоянно развиващ се изследовател на методи. — Лушън се засмя подигравателно. — Всъщност това ми харесва — аз съм изследовател на методи. Но ще бъда откровен с теб, Скакалец, страхотно е да убивам отново. Не очаквах, че ще ми липсва толкова много. Никога досега не съм правил толкова дълги паузи между актовете, знаеш ли?

Хънтър изобщо не намери за забавно, че Лушън употреби думата "актове" вместо "убийства".

— Три години и половина, Скакалец — продължи Лушън. — Три години и половина, затворен в клетка. Три години и половина търпях разпитите на най-безмозъчните психолози, ако изобщо може да се нарекат такива. Между другото, що за хора назначават в НЦАНП и ОПА? Те бяха пълни аматьори. — Гласът на Лушън изведнъж стана изключително

сериозен. — Три години и половина в шибанакутия и мога да ти кажа следното — човек размишлява само за едно, докато е вътре. Знаеш ли за какво?

Хънтър не отговори.

— Времето — каза Лушън. — Мислиш за него всяка секунда, всяка минута, всеки час, всеки ден. Часовникът става жизненоважен за теб като собственото ти сърце. Чувстваш ги как бият и тиктакат едно до друго. — Последва дълго и напрегнато мълчание. Когато заговори отново, Лушън изричаше всяка дума бавно и монотонно. — Последните три години и половина от живота ми бяха посветени на времето, Робърт. Време за мислене. Време да съм честен пред себе си. Време да планирам. Време да си представя бъдещето. Време да изпипам детайли. Време да чакам... и после... ме прехвърлиха в така наречен затвор с максимални мерки за сигурност. — Лушън се изсмя иронично. — Какво очаквах? Че ще прекарам още време вътре?

Хънтър погледна Кенеди.

Директорът на НЦАНП не отвърна на погледа му. Беше навел глава.

В гласа на Лушън се прокрадна нотка на весело настроение:

— Но тъй като ти спомена какво се случи в онази контролна стая, малкият ми капан, който заложих, беше много внушителен, нали? По дяволите, беше направо гениален. И идеята ми хрумна ей така, изведнъж. Веднага щом видях ролката найлоново влакно на рафта, разбрах, че трябва да оставя една последна изненада, преди да тръгна.

След като беше заложил капан в чекмеджето на контролната стая на лечебницата, Лушън нямаше как да знае дали пушката е гръмнала или не и дали е убил още една жертва, но всъщност това нямаше значение. Той се хвалеше с бързото си мислене и съобразителност. Хънтър го знаеше и нямаше намерение да му доставя удоволствие.

— Добър механизъм — каза Робърт. Гласът му беше контролиран и дишането — равномерно. — Жалко, не е проработил.

Отговорът му накара Лушън да се поколебае и да млъкне. Определено не очакваше това.

Хънтър долови колебанието му и бързо допълни с обяснение отговора си:

— Открили са капана, преди да пострада още някой.

От малкия високоговорител на телефона му се разнесе престорен смях.

— Не, не са го открили — каза Лушън. — Капанът беше идеално поставен. Идеално скрит. Никой не би го открил, без да издърпа чекмеджето, и веднага щом някой го е направил... играта е свършила. Губиш уменията си, Робърт. По-рано много те биваше в укриването на истината. Остаряваш, приятелю мой.

— Да — отговори Хънтър, който съзря идеална възможност да атакува егото на Лушън, но не като се опитва да докаже нещо. Това нямаше да има ефект върху човек като него. Номерът на Хънтър беше да го остави да се чуди. — Така или иначе, Лушън, продължавай да мислиш, че всичко, което правиш, е безгрешно... че всички ние губим уменията си освен теб... че три години и половина пълно бездействие и изолация не са ти повлияли по никакъв начин... че никога не би направил елементарна грешка като найлоново влакно, което си забравил... — Хънтър умишлено остави недовършено изречението. — Знаеш ли какво? Няма значение.

Този път Лушън запази мълчание.

Хънтър знаеше, че в момента той трескаво преравя паметта си, търсейки грешка, която може да е направил в контролната стая.

— Да — съгласи се Робърт. — Времето определено прави всички онези неща, които ти

спомена, но и незабележимо те кара да позагубиш форма.

Последва дълго и напрегнато мълчание.

— Радвам се, че според теб съм позагубил форма, Скакалец — най-после отговори Лушън. — Защото с удоволствие ще ти докажа, че грешиш. Ето ти пример. Готов ли си? Ноксвил, Тенеси — на Стейт Стрийт има покрит паркинг.

Хънтър погледна Кенеди, който кимна, потвърждавайки, че там са намерили трупа на Рос Бакстър в багажника на сребристото беемве.

— Да — отвърна Робърт. — Подозирахме, че си бил ти.

— Тогава сте намерили беемвето.

Хънтър отговори с мълчание, което беше достатъчно красноречиво.

— Любопитното тук е, че тази смърт можеше да бъде избегната — обясни Лушън. — Ако той не беше такъв задник. Но беше супергадляр. Все едно, сигурен съм, че направих услуга на много хора. А сега пример номер две.

Хънтър, Гарсия и Кенеди се спогледаха обезпокоено.

Лушън каза на Робърт точните координати на мястото, където беше оставил трупа на Алиша Камбъл.

— Може да не намерите много от нея. В онази гора има вълци, знаеш ли? Но за да я идентифицирате, закачих чантата ѝ на едно дърво. Какво да кажа? Понякога съм мил и добър. Все едно, трябва да затварям, Скакалец. Трябва да се върна към работата си... моето научно изследване. Знаеш за какво говоря, нали? — Лушън не остави на Хънтър време да отговори. — Но разбира се, че знаеш. В края на краищата, ти и ФБР ми го отнехте, помниш ли? Трудът на живота ми. Всичките ми изследвания. Но не се тревожи, стари приятелю, не се сърдя. Изобщо не съм ядосан. В крайна сметка, това беше намерението на цялото изследване. Каква полза би имало от него, ако резултатите не са споделени и оценени от други хора? Проблемът е, че... не съм приключил, Скакалец. Все още има някои възможности, които не съм изследвал... методи, които не съм изпробвал... ситуации, в които не съм се поставил... чувства, които не съм изпитал. И нямам търпение отново да се заловя с всичко това. Както казах, три години и половина са много време и тези неща адски ми липсваха.

Последва дълго и неловко мълчание.

— Дръж телефона си наблизко, Робърт, защото може да се свържа с теб по-скоро, отколкото мислиш. — Лушън отново се изсмя, този път кратко и весело. — Нека игрите започнат, Скакалец, нека игрите започнат.

Линията прекъсна.

— Предполагам, че може да кажеш на твоите момчета и на Маршалската служба да спрат издирването на аудито и форда — измърмори Гарсия на Кенеди, след като Хънтър приключи с разговора.

— Скоро ще разберем със сигурност — отвърна директорът на НЦАНП, извади мобилния си телефон от джоба и набра номер от списъка за бързо избиране. Щом отговориха на обаждането му, той предаде координатите, които Лушън им беше казал по телефона, и подробностите какво би трябвало да намерят на мястото. След това инструктира агента да се свърже с шерифа на Тенеси и да му каже незабавно да изпрати патрулна кола на мястото.

— Освен това искам пълно проследяване на местоположението на последното обаждане до следния мобилен телефон... — Кенеди кимна на Хънтър, който бавно продиктува номера си. — Трябва ми моментално, разбираш ли? Обади ми се веднага щом научиш нещо.

— Знаете ли какво ме притеснява в случая? — попита Гарсия, щом Кенеди затвори. — Фактът, че откакто е избягал само преди два дни, Лушън е убил седем души. Нали така? — Той погледна Кенеди. — Трима надзиратели, двама медицински помощници и сега двама цивилни.

— Ако се потвърди трупът в гората, да, седем — съгласи се Кенеди.

— И според това, което той току-що каза по телефона — продължи Карлос, — "игрите", както се изрази Лушън, още не са започнали. Седем жертви и всичко това е само "пример"?

В същия момент телефонът на Кенеди иззвъня в ръката му. Той отговори преди второто позвъняване.

— Какво имаш за мен?

Кенеди слуша три секунди и после естествено червендалестите му бузи станаха призрачно бледи.

— Сигурен ли си? — попита той агента на ФБР от другия край на линията, макар да знаеше, че няма как да е направил грешка. Погледът му се спря на Хънтър.

— Благодаря — каза директорът на НЦАНП, затвори и остави телефона.

Хънтър чакаше мълчаливо.

Гарсия не беше толкова търпелив.

— Какво се е случило? — попита той.

Джипът намали, когато движението на Дълес Тол Роуд стана натоварено.

— Проследили са последното обаждане до мобилния ти телефон, Робърт — каза Кенеди. — Лушън е използвал мобилен телефон с предплатена карта, но са установили местоположението. Искаш ли да отгатнеш откъде се е обадил?

Хънтър си пое дълбоко дъх и се облегна назад на седалката на джипа.

— Лос Анджелис?

Кенеди се намръщи учудено.

— Как се досети?

— Предположих — отговори Хънтър. — Не бях сигурен, но познавам Лушън и щом иска да "играе игра" с теб, не чака ти да отидеш при него. Той идва при теб.

— Чакайте малко — рече Карлос и вдигна ръце. — Този психопат е карал от Вирджиния чак до Лос Анджелис с откраднатата кола, след като е избягал от строго охраняван затвор, и

никой не го е забелязал?

— Не — отвърна Кенеди. — Не е карал кола... Взел е самолет.

— Моля... — Челюстта на Гарсия увисна от изумление. — Какво е взел?

— Телефонното обаждане е било проследено до международното летище на Лос Анджелис — обясни Кенеди. — Лушън ти се е обадил от летището в Лос Анджелис, Робърт.

Лушън приключи телефонния разговор с Хънтър, праметна раницата на дясното си рамо, излезе от сградата на летището на Лос Анджелис и пушна мобилния телефон с предплатена карта, който току-що беше купил, в най-близкия контейнер за отпадъци.

Той знаеше, че веднага щом Хънтър отговори на телефона си, ще започнат да проследяват обаждането, и така и искаше да стане. Единствено съжеляваше, че няма да е там, за да види лицето на Хънтър, когато разбере, че обаждането е от летището на Лос Анджелис. Лушън мина покрай група от четирима приятели, които се мъчеха да натоварят абсурдно количество куфари в багажника на взета под наем "Тойота Авенсис". Той бързо разпозна акцента им като тексаски — най-провлеченият от южняшките говори.

Яркосиньото небе над главите им беше абсолютно безоблачно и след няколко секунди Лушън усети, че на челото му започнаха да се образуват капчици пот. Електронният термометър на часовника на билборда недалеч от мястото, където стоеше, показваше 16 градуса по Целзий и това беше очакваната температура за един типичен ранен следобед през пролетта в Лос Анджелис, но отсъствието на облаци, съчетано с липсата на вятър, го караше да изпитва чувството, че е дошъл в разгара на лятото.

Въпреки горещината затвори очи и остави слънцето да грее върху лицето му няколко секунди. Свободата несъмнено беше нещо красиво.

Четиримата тексасци се отказаха от опитите да натъпчат куфарите в багажника на колата и най-после осъзнаха, че ще трябва да сложат част от тях на задната седалка. Сега спорът беше кой да седне там при багажа.

Лушън се чудеше дали да вземе такси или автобус до центъра на града, когато видя двама полицаи да излизат от същия терминал, който той беше напуснал преди малко. За човек като него това беше твърде благоприятна възможност, за да я пропусне, затова той свали слънчевите си очила, намести раницата на рамото си, прокара пръсти през въздългата си руса перука и се приближи до двете ченгета.

— Извинете, полицаи — каза Лушън и спря пред тях. Сега акцентът му беше като на четворката, която се бореше с багажа. — Бихте ли ми казали за колко време ще стигна от тук до центъра на Лос Анджелис? За пръв път идвам в града — излъга той.

— Щом не сте идвали в града, мисля, че по-уместният въпрос е колко сте готов да похарчите? — отговори по-младият от двамата полицаи. Той имаше дълъг нацърбен белег, който не беше заздравял напълно. Лушън предположи, че е от нараняване със стъклена бутилка. — Таксито ще ви струва някъде между... — Ченгето погледна партньора си за потвърждение. — Осемдесет и сто и петдесет долара, в зависимост от това къде точно искате да ви закара.

Другият полицай кимна.

— Да, мисля, че толкова.

— И ще ви закара докъдето и да е най-малко за четиридесет минути — добави по-младото ченге. — Зависи от уличното движение, а в този град никога не се знае дали няма да е натоварено.

— Или може да вземете автобус "Флайуей" до Юниън Стейшън и оттам да се качите на такси — продължи вторият полицай. Той изглеждаше най-малко петнайсет години по-възрастен от партньора си и имаше гъсти, идеално подрязани мустаци. — Автобусът

"Флайуей" ще ви струва седем долара, но ще ви закара до гарата за повече от един час.

— Едната възможност за избор е по-бърза — каза по-младият, — а другата е по-евтина.

Вие решавате.

Тъмнокъфявите очи на Лушън, които сега бяха сини, благодарение на контактни лещи, бавно се местеха от единия полицаи на другия, сякаш чакаше някой от тях да го разпознае.

Те не го познаха.

— Благодаря — усмихна се той. — Мисля, че в такъв случай ще избира таксито, тъй като парите не са проблем.

По-младото ченге изви глава към него.

— Не трябва да обявявате такава информация на висок глас, господине. Не и в град като Лос Анджелис и определено не в лосанджелиско такси.

Лушън кимна в знак, че се извинява.

— Благодаря ви още веднъж, полицаи. Много съм ви признателен.

— Най-близката пиаца за таксите е натам, господине — каза по-възрастното ченге и посочи в противоположната посока на онази, в която се беше отправил Лушън.

— О, съжалявам. Колко съм тъп — отвърна той, сложи си слънчевите очила и се завъртя на пети.

Какво ще кажеш сега, Робърт? Позагубил ли съм форма след три години и половина, помисли си той, докато минаваше покрай двамата полицаи. Надявам се, че си готов, стари приятелю, защото аз съм тук... и идвам за теб с торба, пълна с изненади.

— Лушън е пристигнал със *самолет* на международното летище в Лос Анджелис? — учуди се Гарсия поглеждайки с присвити очи Ейдриън Кенеди.

Джипът най-после се измъкна от задръстването бързо се насочи към международното летище "Дълес".

— Когато беше арестуван последния път — отговори Хънтър вместо Кенеди, — в едното му скривалище бяха намерени различни лични карти, шофьорски книжки и дори паспорти. Всичките бяха истински... Принадлежаха на жертвите мъже, които внимателно е подбирал по ръста, телосложението, цвета на кожата, възрастта и приликата във външния вид, въпреки че за него външният вид не е толкова важен.

— Как е възможно?

— Това е особеното на Лушън — обясни Хънтър. — Той е майстор в промяната на външния вид. Експерт е с грима и течния латекс и това означава, че ако има достъп до подходящи материали, може да се направи да изглежда какъвто иска. Да заприлича на човека на снимката в нечий паспорт или шофьорска книжка, не е толкова трудно за някого с неговите умения.

— Лушън винаги планира предварително — намеси се Кенеди. — Според онова, което открихме чрез тетрадките му, той никога не запазва една и съща самоличност повече от дванайсет месеца... и никога не остава по-дълго на едно и също място. Постоянно се мести насам-натам и винаги възприема нова самоличност. И колкото по-често го прави, толкова по-добър става в това, дотолкова, че може да те спре на улицата и да говори с теб, а ти изобщо няма да разбереш, че е той. И така... за да отговоря на въпроса ти, детектив Гарсия, да мине през проверката на вътрешен полет, където отегченият служител на авиолинията едва поглежда снимката на личната ти карта, е като разходка в парка за Лушън.

Докато се приближаваха към летище "Дълес", над джипа прелетя "Боинг 747", отправил се към пистата за кацане, и стъклата издрънчаха.

— Не мога да отлагам повече, Робърт — заяви Кенеди и отново взе мобилния си телефон. — Ще трябва да уведомя главния прокурор и Маршалската служба, че сме установили, че бележката, която беше намерена в килията на Лушън в лечебницата на затвора, е адресирана до теб. Освен това ще трябва да им разкажеш за телефонното обаждане, което току-що получи. Ако в момента Лушън наистина е в Лос Анджелис, цялата операция по издирването му ще трябва да се премести.

Хънтър не отговори, защото нямаше какво да каже.

Кенеди отново се свърза с един от номерата в списъка си за бързо набиране. Този път човекът, който отговори от другия край на линията, беше Питър Холбрук, специалният агент, оглавяващ екипа на ФБР, който работеше съвместно с Маршалската служба на Съединените щати. Разговорът беше кратък и по същество. Кенеди му каза за новата жертва в Тенеси, Алиша Камбъл, и че имат потвърдена информация, че в момент Лушън е в Лос Анджелис.

Той приключи разговора и Гарсия се подсмихна.

— Дватамата говорите за този тип Лушън така, сякаш му се възхищавате. Той не е рок звезда, а психопат, и доколкото разбрах от онова, което чух, страда от заблуди. Добре, умен е, бива го с грима, учил е психология и знае как да хипнотизира хората. И какво от това? Освен експертните умения в гримирането, от които не съм сигурен дали се нуждаем, ние можем да

правим всичко, което може и той. — Карлос млъкна и размисли. — Е, поне ти можеш. — Той кимна към партньора си. — Аз не умея да хипнотизирам хората. Все едно. — Тонът му отново стана сериозен. — Няма начин този тип да победи, Робърт. Той е самотен играч, който, изглежда се е отправил на мисия да ти отмъсти. Проблемът му е, че няма да се изправи срещу самотен противник в "играта", която иска да играе. — Гарсия сви пръсти, за да опише кавички във въздуха. — Лушън ще се изправи срещу ФБР, Маршалската служба на Съединените щати и лосанджелиската полиция. Наречи ме луд, но винаги бих приел предизвикателството му.

— Харесва ми как разсъждаваш — отбеляза Кенеди. На лицето му беше изписано одобрително изражение.

— И така, както аз го виждам — продължи Гарсия — Лушън току-що направи първата си голяма грешка.

— Каква грешка? — попита Кенеди. Одобрителното му изражение се превърна в замислено.

— Че е дошъл в Лос Анджелис — отговори Хънтър. Макар да знаеше точно за какво говори Карлос, той не споделяше ентузиазма на партньора си.

— Именно — съгласи се Гарсия. — Сега той е в Лос Анджелис, на наша територия, в нашия дом. Ние познаваме улиците и кварталите и имаме контакти навсякъде. Умен или не, този тип току-що скочи в тигана... в нашия тиган.

— Не мога да не се съглася с логиката на партньора ти, Робърт — каза Кенеди.

— Да, разбира се — отвърна Хънтър. — Ние познаваме улиците и кварталите на Лос Анджелис и имаме контакти, но ти забравяш нещо, Ейдриън.

— Какво?

— Вие сте държали Лушън в затвора три години и половина — отговори Хънтър. — Изучавали сте го три години и половина. Убеден съм, че сега го познавате малко по-добре. Карлос е прав — Лушън *наистина* е самотник, но по свой избор. Той никога не би разчитал на някого. Няма доверие на никого.

— Не разбирам мисълта ти — рече Кенеди.

— Искам да кажа, че Лушън никога няма да обикаля улиците на Лос Анджелис, търсейки партньори, оръжия, наркотици или нещо друго. Сам намира начин да си набави онова, което му трябва. Каквото и да планира, няма да разчита на друг да го извърши. Няма да се държи подозрително и няма да се издаде с нищо.

— Да — съгласи се Кенеди, — но все пак мисля, че детектив Гарсия има право. Може да имаме предимство, което Лушън пренебрегва.

— Ти все още не разбираш, нали, Ейдриън? — Хънтър поклати глава.

Кенеди явно нямаше представа какво има предвид той.

— Какво не разбирам, Робърт?

— Дори ако арестуваме Лушън в момента — поясни Хънтър, — седем невинни вече загубиха живота си заради твоето его. Седем души за два дни, Ейдриън. — Въпреки че беше ядосан, гласът на Хънтър все още беше спокоен. — Знаеш на какво е способен... и сега е на свобода и се разхожда из голям град като Лос Анджелис. — Хънтър млъкна, за да позволи на Кенеди да осмисли думите му. — Нямаме представа какво е планирал и никой не може да предвиди още колко невинни хора ще загинат и на още колко животът ще бъде разбит, докато го хванем... ако изобщо го заловим. Ти направи това, Ейдриън. Не разбираш, че "играта", която иска да играе Лушън... каквото и да се случи от сега нататък...! Вече сме я загубили.

След като близо един час се разхожда по улиците на Линуд, град с преобладаващо испаноезично население, разположен между Комптън и Саут Гейт, в южната част на окръг Лос Анджелис, Лушън най-сетне попадна на онова, което търсеше — хотел, където даваха стаи под наем за час, ден, седмица, месец или година. Можеше да постигне всякакво споразумение, без да задават въпроси и да искат лична карта — стига да плати в брой и предварително. Порутената сграда с избледняла синя фасада и мръсни прозорци беше сгушена между химическо чистене и обущарница в края на безлична улица, където дупките в настилката бяха заприличали на лунни кратери.

Лушън влезе в малкото и лошо осветено фоайе и веднага долови отличителния мирис на сладникав парфюм, съчетан с евтин алкохол и застоял тютюнев дим. Килимът на шарки, който поздравяваше всеки прекрачил прага, беше избелял, скъсан в единия край и осеян със следи от изгаряния с цигари. От портативно радио, поставено зад празната рецепция, се разнасяше пуерторикански регетон.

Лушън натисна звънеца и зачака.

Нищо.

Той го натисна отново.

Този път чу шум зад вратата в дъното на рецепцията, но пак не се появи никой.

Той позвъни още веднъж и задържа пръста си на звънеца, докато получи отговор.

— *Calmate puto*^[1]. Идвам — извика зад вратата ядосан мъжки глас със силен акцент. —

Престани със звънеца, *ese*^[2].

Лушън най-после пусна звънеца.

След две секунди от вратата излезе нисък и дебел мъж с ластичен клин, кафяви мокасини и карирана риза с дълги ръкави, закопчана до яката.

— *Que quieres*^[3], *ese*? — попита той, когато най-сетне застана зад гишетото.

Лушън го огледа мълчаливо. Дъхът на мъжа миришеше на повторно запържен боб и лук.

Очите му бяха кървясали и в десния ъгъл на устата, му висеше капка кафяв сос.

— Какво искаш, *ese*? — повтори той и също се вгледа изпитателно в Лушън.

— Останало е малко — каза Лушън, докосна десния ъгъл на устните си и след това посочи устата на мъжа.

— Какво? — Онзи се намръщи, явно раздразнен, че го безпокоят.

— Имаш сос на устните — отговори Лушън, отново с тексаския акцент, който беше придобил на летището.

Мъжът избърса устата си с дясната си ръка и после облиза соса от пръста си.

Лушън чакаше мълчаливо.

— Добре, какво искаш, *cabron*^[4]?

Тъй като се намираха в хотелско фоайе, Лушън отново погледна мъжа и зачака да види дали той ще осъзнае колко глупаво е прозвучал въпросът му. Човекът обаче не загра.

— Стая — отговори Лушън.

— *Cuánto tiempo?*^[5] — попита мъжът и наведе глава към регистъра. — Колко часа?

— Да започнем с четири дни — отвърна Лушън. — Какво ще кажеш?

Човекът го погледна със странно изражение на лицето, а после изви врат и надникна

към входната врата. Там нямаше никого друго.

— *Cuatro dias?* — Тонът на мъжа беше недоверчив меко казано. — *Estás seguro?*^[6]

Лушън осъзна, че макар хотелът да рекламираше стаи за час, ден, седмица или месец, всъщност беше място, където мъжете водеха проститутки, забавляваха се и си тръгваха след два часа. Никой не нощуваше, още по-малко да остане цели четири дни, но Лушън го беше избрал именно заради това.

— Точно така — отговори той. — Нека започнем с четири дни. Ако се наложи да остана по-дълго, ще ти кажа най-малко един ден по-рано. Става ли?

Мъжът продължи да го оглежда.

— *Pagando en chavos, ese?* В брой ли ще платиш? — Той потърка палеца и показалеца си.

— Разбира се.

— Тогава, да, *ese*, става — съгласи се хотелиерът и се ухили, показвайки пожълтели зъби на петна. — Стая за четири дни ще ти струва... сто и осемдесет долара.

Лушън не видя смисъл да се пазари. Бръкна в джоба си, извади точната сума и даде парите на мъжа.

— Плюс трийсет кинта депозит — добави хотелиерът с блеснали от алчност очи. — В случай че счупиш нещо в стаята. Ще ти ги върна, когато си тръгваш. *Te prometo*^[7]

Лушън се втренчи с леденостуден поглед в очите на мъжа достатъчно дълго, за да го накара да се почувства неудобно.

— Разбира се — съгласи се най-после и даде на мъжа още трийсет долара.

Хотелиерът преброи парите и ги прибра в джоба на ризата си.

— Харесваш ми, пич — каза той и записа нещо в регистъра. — И тъй като те харесвам, ще ти дам стая на последния етаж. Тук всички стаи са еднакви — обясни той. — Но стая на последния етаж означава, че над теб няма да има никой, *comprendes*^[8]? — Мъжът посочи с показалец към тавана. — Вероятно пак ще чуваш бамкане от съседната стая или онази под теб. Това ще бъде ча-ча. — Мъжът отправи на Лушън усмивка, която казваше "Сещаш се за какво говоря". — Може също да чуеш пляскане, викове, ругатни... — Той поклати глава. — *No te preocupes por nada...* Не се безпокой за нищо, *comprendes? Eso es normal aqui.*^[9]

Лушън кимна мълчаливо.

Мъжът разгърна регистъра върху гишето и го обърна към новия гост.

— *Firme aquí, rog favor*^[10] — усмихна се той. — Използвай каквото име искаш.

Лушън взе химикалката и бързо надраска нещо на реда, който посочи хотелиерът.

Мъжът се изсмя, когато взе регистъра и прочете какво е написал Лушън.

— Името ти е *Ese Путо*?

— Защо не? — каза Лушън. — Ти ме нарече така нали? Защо да го променям?

Хотелиерът се ухили.

— *Si, Por que no?*^[11] Нека бъде *Ese Путо*. — Той даде ключ на Лушън. На ключодържателя пишеше "215".

— Както казах, последният етаж. Завий наляво, щом слезеш от асансьора.

— Ще се кача по стълбите — рече Лушън.

— Пак завий наляво, когато стигнеш до най-горния етаж. Последната стая вдясно.

Лушън протегна ръка да вземе ключовете, а мъжът се наведе над гишето и зашепна:

— Ако си търсиш компания, пич... по всяко време... ела при мен, *tranquilo*. Мога да ти

намеря всичко, от което се нуждаеш... абсолютно всичко. — Отново се ухили, и показа пожълтелите си зъби. — *Chicas, yayo, cachimba, todo lo que quieres*^[12], *comprendes?* Каквото пожелаеш, аз съм твоят човек.

Лушън трябваше да отстъпи крачка назад, за да избегне пълната сила на дъха му, който вонеше на лук.

— Всъщност има нещо, с което може би ще ми помогнеш — каза той.

Алчността се завърна в очите на хотелиера.

— Познаваш ли някого, който може да ми помогне да разбере на кой домашен адрес е регистриран номерът на един мобилен телефон?

Мъжът го погледна притеснено и се почеса по дебелия корем. Необикновените желания не му бяха непознати.

— Познавам някои хора — отвърна той — но ще ти струва пари, *ese*.

Лушън застана неподвижно. Пронизващите му очи отново накараха мъжа да се почувства неловко.

— Колко?

Хотелиерът се замисли за една-две секунди.

— Сто долара.

— Ще си получиш парите, когато ми дадеш адреса.

Мъжът се усмихна.

— Разбира се. Имаш ли номера?

Лушън написа номера на мобилния телефон на Робърт Хънтър на листче хартия и го даде на мъжа.

— *Dame una horn...* Дай ми един час и ще ти кажа адреса.

Лушън му благодари, като кимна, и после спокойно тръгна нагоре по стълбите към втория етаж.

Въпреки разликата от три часа между Лос Анджелис и Вашингтон минаваше единайсет през нощта, когато Хънтър най-после се върна в малкия си едностаен апартамент в Хънтингтън Парк, югоизточен Лос Анджелис. Наля си малко петнайсетгодишно "Порт Аскейг Шери Каск", угаси лампите, мълчаливо седна в дневната и се вгледа през прозореца в никога непомръкващите светлини на града в далечината.

Помъчи се да организира мислите в главата си, но след новината за бягството на Лушън умът му представляваше гротескна бъркотия от образи, спомени и чувства, които започваха отпреди три години и половина и гневно го теглеха назад към дните в университета. Колкото по-ясно се опитваше да мисли, толкова по-мрачни ставаха мислите му.

Той изпи още една глътка от шотландското уиски, затвори очи и остави тъмнозлатистата течност да завладее вкусовите му възприятия — сладникава и с дъх на пушек, с нюанси на цитрус и съвсем мъничко теменужки. Хънтър не си спомняше кога се бе сдобил с това уиски, нито кой му го бе препоръчал, но наистина беше прекрасно.

Уискитата сингъл малц бяха най-голямата му страст и макар да не се смяташе за експерт, малката колекция, която бе събрал през годините, несъмнено беше разнообразна и изискана и вероятно можеше да задоволи вкуса на повечето познавачи.

Сирената на не много далечна линейка изтръгна Хънтър от момента на удоволствие. Той отвори очи и видя русокоса жена на четиридесет и пет години, която дръпна завесите на прозореца на апартамент на отсрещната страна на улицата. Миг по-късно лампите там угаснаха.

Робърт погледна часовника си. 23:48. За повечето хора това беше много разумен час да си легнат, но той не беше като повечето хора, особено по отношение на съня.

Установено е, че един от всеки петима души в Съединените щати страда от безсъние. В повечето случаи причината за това състояние е комбинация от преумора от работа и стрес, свързан с финансовото положение и семейството, но случаят на Хънтър не беше като повечето.

Безсънието го беше сграбчило в хватката си за пръв път, след като майка му загуби битката с мултиформения глиобластон — най-агресивния вид първичен рак на мозъка, известен на медицината. Тогава Робърт беше само на седем години. Седеше сам в стаята си нощем и майка му отчаяно му липсваше. Мъчеше се да разбере какво се е случило и да удържи сълзите да не го удавят. Тъгата се превърна в нежелан ежедневен придружител и заедно със скръбта се появиха разтърсващите кошмари, толкова образни и въздействащи, че от чист инстинкт за самосъхранение мозъкът му направи всичко възможно да го държи буден колкото може по-дълго. Сънят стана лукс и наред с това мъчение и за да поддържа мозъка си зает по време на безкрайните безсънни нощи, Хънтър се пристрасти към книгите. Поглъщаше ги ненаситно нощ след нощ, сякаш четенето му даваше вълшебни сили. Книгите станаха неговото светилище, безопасно убежище... щит срещу тъгата, която не можеше да контролира и да разбере.

Докато годините минаваха, той се научи да живее с безсънието, вместо да се бори с него. Ако имаше късмет някоя нощ, спеше непробудно четири-пет часа, но докато гледаше как завесите се дърпат и лампите угасват една по една на отсрещната страна на улицата, Хънтър разбра, че тази нощ няма да му провърви.

Докато отпиваше от уискито, мобилният му телефон завибрира върху масичката за кафе в средата на дневната и го стресна. Сърцето му пропусна един удар и той стрелна очи към екранчето на телефона, очаквайки пак да види думите "непознат номер", но сгреша. На екрана беше изписано името "Трейси".

Хънтър несъзнателно въздъхна от облекчение и устните му се разтеглиха в плаха усмивка.

Беше се запознал с професорката по криминална психология Трейси Адамс преди няколко месеца в една от множеството библиотеки в кампуса на Калифорнийския университет в Уестууд. Привличането и от двете страни беше мигновено и безспорно, но въпреки че я харесваше много повече, отколкото искаше да признае, поради свои причини и за отчаяние на Трейси, Хънтър така и не позволи любовта им да разцъфти както трябва.

— Здравей — каза той, отговаряйки на обаждането, и отново насочи вниманието си към светлините на града отвъд прозореца. — Мислех, че вече спиш.

— Сериозно? — с леко развеселен тон попита Трейси. — Кога си чувал да заспивам преди един след полунощ?

По странно стечение на обстоятелствата Трейси също страдаше от безсъние, макар и не в толкова остра форма като Хънтър.

— Вярно — съгласи се той. — Е, как мина денят ти?

— Нормално — отговори тя. — Въпреки че на двама студенти им се наложи да се извинят и да хукнат към тоалетната. Някои от фотосите, които съпътстваха едната ми лекция днес следобед, им дойдоха в повече.

— Наистина ли? За кого говореше?

— Ед Гийн.

Робърт се засмя.

— Нека позная — фотосите са били на костюмите от човешка кожа.

Едуард Тиъдър Гийн беше сериен убиец, чиито жертви бяха доста малко на брой в сравнение с тези на някои от най-прословутите убийци в американската история. Официално той беше обвинен в убийството само на двама души. Онова, което го открояваше от повечето други серийни убийци, беше насилието и степента на лудостта му. Ед Гийн страдал от жестоки заблуди. Той изравял трупове на жени, които му напомняли на майка му, изрязвал парчета от кожата им и си правел костюми и маски, които носел вкъщи. Освен това използвал някои от частите на телата им, за да изработва колани, абажури, купи, пепелници и различни други предмети за бита. Ед Гийн беше реалното вдъхновение за някои от най-ужасяващите серийни убийци в холивудските филми, включително Норман Бейтс ("Психо"), Джейми Гъм (Бъфало Бил в "Мълчанието на агнетата") и Ледърфейс ("Тексаското клане").

Трейси се засмя.

— Да, позна — каза тя. — Костюмите от човешка кожа. Това винаги им въздейства. Все едно, как беше полетът... или по-скоро полетите?

— Дълги и уморителни.

— Мога да си представя. Отдавна не съм ходила във Вашингтон, но да отидеш дотам и да се върнеш в същия ден, е изтощително. Изненадана съм, че не си заспал след дванайсет часа летене.

— Да... За жалост сънят, изглежда, няма да дойде толкова лесно тази нощ... ако изобщо дойде.

Трейси долови нотката безпокойство в гласа на Хънтър, но знаеше, че не трябва да го

разпитва. Тя му зададе съвсем друг въпрос:

— Искаш ли компания? Вечерта проверявах тестове и все още се чувствам съвсем будна, пък и утре сутринта нямам лекции.

Поканата определено беше съблазнителна.

— Пътят не е ли доста дълъг да идваш тук по това време на нощта? — попита Хънтър.

Трейси живееше в западен Холивуд, на двайсет и шест километра от Хънтингтън Парк.

— Може би — съгласи се тя. — Но ще ми направиш ли една услуга? Би ли погледнал през прозореца?

— Какво? — намръщи се Робърт. — Гледам през прозореца в *момента*.

— Знам — отвърна Трейси. — Но погледни надолу, до стълба с лампата вляво от теб.

Хънтър го направи.

Трейси, облечена с дълго черно палто, му помахаша, докато продължаваше да държи телефона до дясното си ухо.

Напълно изненадан, Робърт също ѝ помахаша.

— Защо просто не се качи и не почука?

— Не исках да ти се натрапвам. — Трейси му се усмихна. — Това означава ли, че *искаш* компания?

— Да — отговори Хънтър и също се усмихна. — С удоволствие бих желал компания.

* * *

Когато приключиха разговора по телефона и Трейси влезе в жилищната сграда с апартамента на Робърт Хънтър, никой от тях не забеляза високия силует, който се криеше зад дървото няколко метра по-нататък на улицата.

Лушън стоеше там от известно време. Той видя Хънтър, който се прибра неотдавна. Видя, че лампите на единия апартамент на третия етаж светнаха и след малко отново угаснаха. Видя до прозореца сянката на Хънтър, който се взираше в далечината, сякаш разсъждаваше за неизбежното, и после... изненада. Лушън видя поразително красива червенокоса жена, която се приближаваше от другата страна на улицата. Тя погледна жилищната сграда, сякаш търсеше нещо. От това разстояние беше трудно да е сигурен, но Лушън проследи погледа ѝ и можеше да се закълне, че жената гледаше същия прозорец, в който се беше вгренчил и той.

— Еха — измърмори той под нос. — Това изглежда интересно. Коя си ти, малка хубавице?

След това видя, че червенокосата жена бръкна в чантата си, извади телефона си и набра някакъв номер, без да откъсва очи от сградата. Лушън не можа да чуе разговора, защото беше далеч, нито да чете по устните ѝ, но почувства, че кожата му настръхна, когато видя, че Хънтър застана до прозореца, допрял мобилния си телефон до дясното си ухо. Няколко секунди по-късно червенокосата се усмихна и след това помахаша с ръка.

Лушън погледна нагоре.

Хънтър също помахаша.

Джакпот!

— Е, здравей, красавице — прошепна Лушън. Трепетното вълнение опияни тялото му като отрова, инжектирана право в кръвоносната му система. Очите му проследиха

червенокосата жена, която върна телефона в чантата си и се приближи до жилищната сграда с апартамента на Хънтър.

Лушън се усмихна на късмета си.

— Много... много ми е приятно да се запознаем, моя красива червена розо... която и да си ти.

Карлос Гарсия вече беше зад бюрото си, когато Хънтър отвори вратата на кабинета им в отдел "Свърхтежки убийства", който се намираше в дъното на етаж на отдел "Обири и убийства" в прочутата сграда на Главното управление на полицията в центъра на Лос Анджелис. Стаята беше малка, двавет и два квадратни метра, и клаустрофобична, с един-единствен прозорец, две бюра, три старомодни шкафа, принтер, кафемашина и голяма бяла магнитна дъска до южната стена, но все пак беше отделена от останалата част на етаж на отдел "Обири и убийства" и ако не друго, поне ги изолираше от любопитни очи и неспирното жужене на гласове.

Хънтър затвори вратата. Гарсия погледна партньора си и се подсмихна.

— Предполагам, че е безсмислено да те питам дали си се наспал добре?

— Успях да поспя три часа — отвърна Робърт.

Гарсия кимна. Знаеше, че в случая с Хънтър три часа сън е добро постижение.

Робърт съблече якето си и включи компютъра си, но преди да има възможност да седне, вратата на кабинета им отново се отвори. Този път беше Барбара Нлейк, капитанът на отдел "Обири и убийства".

Блейк беше поела ръководството на отдела преди няколко години, след като я посочи един от най-награждаваните капитани в полицията, преди да се оттегли от длъжността, която бе заемал повече от петнайсет години. Решението да назначат жена на такъв важен пост ядоса много конкуренти, всичките мъже. Но Барбара Блейк беше свикнала да ядосва някои хора по време на кариерата си в полицията.

Въпреки че я посрещна доста голяма враждебност, когато оглави отдел "Обири и убийства", тя бързо си спечели слава на корав като камък, сериозен капитан. Барбара Блейк не се плашеше лесно. Освен това не търпеше глупостите и обидите на никого, включително на шефовете си в Главното управление на полицията, и не изпитваше абсолютно никакви угризения да вбесява високопоставени лица от правителството, властни политици и дори медиите, когато отстояваше нещо, което смяташе за правилно.

Само няколко месеца след като тя стана шеф на отдел "Обири и убийства", първоначалната враждебност започна да се разсейва и бавно, но сигурно Блейк спечели уважението и доверието на всеки детектив под нейното командване.

Барбара задържа отворена вратата на кабинета и Хънтър и Гарсия осъзнаха, че тя не е сама. Зад нея стояха двама високи мъже.

— Капитане — поздрави я Хънтър и кимна.

Гарсия направи същото, но се намръщи, когато забеляза двамата посетители зад нея.

— Робърт, Карлос — каза капитан Блейк и също кимна. Дългата ѝ гарвановочерна коса беше прибрана назад и сплетена на изящна плитка на тила. Тя беше със светлосива копринена блуза, затъкната в добре скроена морскосиня тясна пола, и с черни обувки. Изразът на лицето ѝ красноречиво говореше: *Очаквахте това, нали?*

Капитан Блейк изчака двамата гости да влязат в кабинета и затвори вратата.

— Това е маршал^[13] Тайлър Уест — обърна се тя към детективите и посочи високия метър осемдесет и пет афроамериканец, който стоеше от дясната ѝ страна.

Уест беше на четиридесет и няколко години, с военна подстрижка и невъзмутимо четвъртито лице. Носът му явно беше разбиван неведнъж и изразът в черните му очи беше

съсредоточен, уверен и малко заплашителен. Идеално ушитият му костюм на тънки райета сякаш току-що беше взет от химическо чистене.

— А това е специален агент Питър Холбрук от ФБР — продължи капитан Блейк и се обърна наляво, където стоеше слаб и строен мъж, елегантно облечен, с умерен слънчев загар на кожата и тъмнокестенява коса, пригладена назад в стил Дракула.

Всички се ръкуваха и пръв заговори Тайлър Уест.

— Сигурен съм, че сте уведомени за какво става дума — обърна се той към Хънтър. Гласът му беше спокоен и плътен. — Аз съм маршал на Съединените щати, който ръководи операцията по издирването на Лушън Фолтър, а специален агент Холбрук оглавява екипа на ФБР, който е прикрепен към нас.

С периферното си зрение Робърт забеляза, че чертите на лицето на Холбрук се втвърдиха. Знаеше защо. "Прикрепен към нас" не беше същото като "съвместна операция".

— Разбрах, че вчера рано следобед сте получили телефонно обаждане от беглеца — продължи Уест. — Така ли е?

— Да — отговори Хънтър.

— И може ли да попитам защо веднага не се свързахте с нас? — Гласът на Уест стана още по-плътен, а изразът в очите му премина границата между съсредоточен и заплашителен.

Хънтър нямаше нищо против тона на гласа му или израза в очите му. Нищо от това не го вълнуваше.

Капитан Блейк, от друга страна, която не знаеше за телефонното обаждане, не изглеждаше много доволна. Тя отвори широко очи, когато чу новината, и след това стрелна с поглед Уест.

— Не беше необходимо да ви се обаждам — спокойно отговори Хънтър и най-после седна зад бюрото си.

— Как така не е било необходимо? — Уест озадачена повдигна вежди почти до тавана.

— Ейдриън Кенеди, директорът на НЦАНП — обясни Робърт, — седеше до мен, когато получих обаждането, което включих на високоговорител. Той чу целия разговор. След като Лушън затвори, директор Кенеди незабавно се обади на специален агент Холбрук и му съобщи всеки детайл. — Хънтър кимна към агента на ФБР, който сега беше застанал пред бюрото на Гарсия. — Ейдриън ни каза, че Холбрук ръководи екипа на ФБР в *съвместното* им разследване с Маршалската служба на Съединените щати.

Този път Робърт забеляза, че чертите на лицето на Холбрук омекнаха и устните му потрепнаха, когато съдържа усмивката си. На Хънтър му се стори, че току-що си спечели приятел.

— И така — продължи Хънтър, — вече знаех, че "оперативната група за издирване" е получила информацията за обаждането, включително откъде е било, секунди след приключването му. — Той повдигна рамене. — Да ви се обадя със същата информация би било безсмислено, не смятате ли?

— Почакай — намеси се капитан Блейк. — Обади ти се е вчера?

— Веднага след погребението на специален агент Уилямс — отговори Гарсия вместо Хънтър.

Погледът на Барбара стана заинтригуван.

— И току-що чух, че каза нещо за мястото, откъдето е направено обаждането. Проследено ли беше? — попита тя.

Карлос погледна Хънтър, който кимна и отговори:

— Лушън се е обадил от международното летище на Лос Анджелис.

— Той е тук? — В гласа на капитан Блейк прозвучаха 80 процента изненада и 20 процента гняв. Тя отмести поглед първо към двамата новодошли и после към детективите.

— Защо мислиш, че в кабинета ни стоят двамата водещи агенти на тази операция по издирване, капитане? — попита Гарсия. — Едва ли е само заради едно телефонно обаждане.

Барбара прикова Уест и Холбрук с поглед, който можеше да среже стъкло.

— Не споменахте факта, че Лушън Фолтър е в Лос Анджелис, когато нахлухте в кабинета ми.

Уест повдигна рамене.

— Мислехме, че знаете. Откъде да знаем, че вашите детективи не общуват с капитана си?

Този път Блейк не хареса тона на гласа на Уест, още по-малко намека му.

— О, ние общуваме чудесно — отвърна тя. Гласът ѝ придоби специфичен тон, който Хънтър и Гарсия познаваха много добре. — Онова, което не приемаме много добре, е...

Карлос се разположи удобно и сподави усмивката си. Имаше място на първия ред за шоуто, което предстоеше, но Робърт знаеше, че един сблъсък между капитан Блейк и старши маршал не е най-добрият начин да започнат деня.

— Можете да чуете обаждането, ако искате — побърза да се намеси той, прекъсвайки Барбара.

Всички погледи се отместиха към него.

— Записано ли е? — попита Уест.

Робърт извади мобилния си телефон и го сложи на бюрото.

Всички, с изключение на Гарсия се събраха около него.

— Можете ли да го свържете с тонколоните на компютъра? — попита Уест.

Хънтър кимна, включи тонколоните и пусна записа, който беше направил.

През следващите четири минути и половина в кабинета на Хънтър и Гарсия настъпи пълна тишина. Капитан Блейк, маршал Уест и специален агент Холбрук изслушаха с изключително внимание всяка дума, която каза Лушън. Никой не се обади. Едва когато свърши записът, Уест се оживи.

— И така — каза той, обръщайки се към Хънтър отново с враждебен глас, — ако разбрах правилно, а аз съм сигурен, че разбрах, вие сте знаели, че загадъчната бележка, намерена в килията на Лушън Фолтър в лечебницата на затвора, е била предназначена за вас, но сте решили да не ни предоставяте тази информация?

— Мислехме, че знаете — каза капитан Блейк.

Уест я изгледа изкосо.

Гарсия се усмихна.

— Само така, капитане.

— Наистина предположихме, че знаете — намеси се Робърт.

— И защо сте предположили така? — попита Уест.

— Защото директорът Кенеди знаеше — отговори Хънтър.

Обезпокоеният поглед на Уест се отправи към Холбрук, който изглеждаше малко объркан.

— Не знаех, че директорът Кенеди е наясно за кого е предназначена бележката — каза той с отбранителен тон. — Не ми е казал.

Уест, изглежда, не повярва на отговора му.

— Какво значение има, ако сте знаели дали бележката е предназначена за мен, или не? — попита Хънтър и отново привлече вниманието на Уест към себе си. — Това не ви довежда по-близо до ареста на Лушън. Днес или вчера. — Той вдигна ръка да спре Уест, преди да има възможност да отговори. — Явно е било лоша преценка в комуникацията от наша страна и на ФБР, но нищо от това не е направено умишлено, маршал Уест. Повярвайте ми, като ви казвам, че всички ние искаме Лушън обратно зад решетките колкото е възможно по-скоро. Никой тук не играе игрички.

— Е, той играе игрички — отвърна Уест. — И се радвам, задето казахте, че всички *ние* искаме Лушън обратно зад решетките, защото играта, която иска да играе той, очевидно включва вас, детектив Хънтър. Затова, независимо дали искате или не, сега сте част от операцията по издирването му. — Уест сложи ръце на бюрото на Робърт и се наведе напред, докато лицето му се доближи на няколко сантиметра от детектива. — И наистина трябва да поговорим. И имам предвид... веднага.

За втори път в рамките на една седмица се наложи Хънтър да разкаже историята, която го свързваше с Лушън Фолтър, този път за да могат капитан Блейк, маршал Тайлър Уест и специален агент на ФБР Питър Холбрук да разберат защо Лушън е толкова обсебен да примами Хънтър да се включи в някаква игра "Хвани ме, ако можеш".

Също като Гарсия Уест, Холбрук и капитан Блейк бяха крайно шокирани от разказа на Хънтър. И на тримата им беше трудно да повярват, че някой, който и да е, от каквито и заблуди да страда, е прекарал целия си съзнателен живот в изтезания и убийства на хора като част от някакъв откачен егоцентричен експеримент само за да документира лудостта си.

— Това е най-умопомрачителната и откачена история, която съм чувал — заяви Уест, когато Хънтър най-после приключи разказа си.

Капитан Блейк и Холбрук, изглежда, бяха съгласни с преценката му.

За Гарсия всичко прозвуча още по-невероятно от първия път, когато го чу.

— Имаме екип, въоръжен със свръхмодерен софтуер за лицево разпознаване, който анализира записите от видеокамерите за наблюдение на международното летище на Лос Анджелис по времето, когато ви се е обадил Лушън — каза Холбрук. — Ако успеем да го идентифицираме и каква дегизировка носи, все някой шофьор на автобус или такси, или някой друг може да го е запомнил... и дори къде го е закарал.

— В голям град като Лос Анджелис? — обади се Гарсия. — Това е много малко вероятно.

— Знаем — съгласи се Холбрук. — Но в момента разполагаме само с много малки вероятности.

Хънтър запази спокойно изражение, въпреки че мисълта, която се въртеше в главата му беше: *Лушън никога не оставя нищо на случайността.*

Лушън беше разговарял близо пет минути по телефона с него — повече от достатъчно време обаждането да бъде проследено. И знаеше това. Хънтър не се съмняваше, че е *искал* обаждането да бъде проследено. Искал е Хънтър да знае, че той е в Лос Анджелис. Всичко това беше част от играта на котка и митка, която искаше да играе Лушън. Това не само засилваше напрежението в цялата ситуация, но и служеше за доказателство колко е самоуверен.

Щом знаеше, че обаждането ще бъде проследено до международното летище на Лос Анджелис, тогава Лушън, разбира се, очакваше ФБР и Маршалската служба да прегледат записите от камерите за наблюдение на летището. Проблемът беше, че от години същият свръхмодерен софтуер за лицево разпознаване се използваше на повечето американски международни летища, включително на летището в Лос Анджелис. Летищата са първите места, които се вдигат по тревога в случай на бягство на затворник. Те са сред първите, които получават снимка и пълно описание на беглеца, и снимката незабавно се въвежда във въпросния "свръхмодерен софтуер за лицево разпознаване". И въпреки това Лушън беше успял най-спокойно да излезе от летището на Лос Анджелис, без да алармира системата.

Свръхмодерна или не, програмата би разпознала Лушън в тълпата само ако той пожелае, и пожелае ли, щеше да има причина за това.

— Може ли да ви попитам нещо, детектив Хънтър? — каза Уест и без да дочака отговор, продължи: — Каква, мислите, е вероятността този Лушън, старият ви приятел от

университета, да идва за вас? Защото от вашия разказ и от телефонния разговор, който току-що чухме, на мен е ясно едно — той ви обвинява за ареста си, че сте го спрели и сте сложили край на неговото... "научно изследване", ако може да се нарече така. Лушън Фолтър очевидно е ядосан и по собствените му думи през последните три години и половина е броил времето и е планирал отмъщение. На всичко отгоре той е тук, във вашия град, затова каква, мислите, е вероятността Лушън да идва за вас, детектив Хънтър?

Робърт, който вече беше разсъждавал за тази вероятност, се вгледа за момент в Уест.

— Вероятността е съвсем реална — призна най-после той. — Но ако идва за мен, Лушън няма да го направи веднага.

— Не ви разбирам — възрази Уест. — Защо?

— Защото първо ще направи точно това, което каза, че ще направи — отвърна Хънтър. — Ще превърне всичко в игра. Игра, в която от негова страна няма правила, но от наша страна има много. Игра, в която той ще контролира всичко. Игра, която вече отне живота на седем невинни, и най-страшното е, че според мен той още не е започнал да я играе. Онези седем убийства са само загрявка.

Уест неспокойно се почеса по върха на кривия си нос.

— Искам Лушън да дойде за мен веднага — добави Хънтър.

Уест го изгледа недоверчиво.

— Не го казвам, защото се правя на корав, маршал Уест — поясни Робърт. — Казвам го, защото ако Лушън дойде за мен сега, има вероятност всичко да свърши дотук. Няма да бъде погубен животът на други невинни хора. Или аз ще го убия, или той ще убие мен, или и двете. Лушън обаче няма да го направи... и знаете ли защо?

— Защото е страхливец? — предположи Уест.

— Защото за него това няма да е забавно — поправи го Уест. — Всички чухте записа на телефонното обаждане, нали? Лушън иска да се върне към "проекта" си, към "научното си изследване", защото, както каза той, още не е приключил. Тогава защо да не го направи забавен и да го съчетае с игра "Хвани ме, ако можеш"?

— Игра, в която ние имаме пълно числено превъзходство? — възрази Уест. — Игра, която Лушън Фолтър знае, че не може да спечели?

— Точно там е проблемът — отвърна Хънтър. — Ако искате да гледате на ситуацията като резултат от победи и загуби, той вече победи... седем пъти. Всеки живот, който отнеме, е победа за него и поражение за нас. Необратима загуба.

В кабинета на Хънтър и Гарсия настъпи неловко мълчание, което обви присъстващите като задушавашо одеяло.

Уест го наруши пръв:

— В случай че все пак грешите, което явно е малко вероятно, и старият ви приятел реши да ви посети веднага, мисля да ви назнача екип за денонощно наблюдение. — Той отмести поглед към капитан Блейк.

— Прав е, Робърт — кимна тя. — Не е необходимо да си експерт, за да се досетиш, че този тип Лушън е нахакано копеле и очевидно ти има зъб. Освен това е непредсказуем и ако има и съвсем малка вероятност да те потърси... — Барбара не довърши изречението си.

— Ще се обадя на СОР веднага щом приключим това съвещание.

Специалният отдел за разследвания, СОР, на лосанджелиската полиция беше елитно тактическо поделение за наблюдение, което съществуваше повече от четиридесет години въпреки неспирните усилия на различни организации за защита на човешките права и

политически групировки да го закрият. Причината беше, че броят на убийствата, извършени от отдела, беше по-голям от този на всеки друг отдел в полицията, включително специалните части и отделите "Банди" и "Наркотици".

Екипите на СОР се използваха предимно за тайно наблюдение на едри хищници — индивиди, заподозрени в тежки престъпления, включващи насилие, които няма да спрат, докато не ги хванат на местопрестъплението. Агентите на СОР бяха експертни стрелци и майстори в наблюдението. Основната им тактика беше да чакат и да наблюдават, докато видят, че заподозреният извършва ново престъпление, за да се намесят и да го арестуват. Тъй като обикновено изчакваха да заловят заподозрения на местопрестъплението, често използваха смъртоносна сила и затова бяха толкова противоречиво тактическо подразделение на лосанджелиската полиция.

— Освен това ще трябва да подслушваме телефона ви, детектив — добави Уест. — В обаяването си до вас Лушън каза, че ще се свърже с вас по-скоро, отколкото мислите. Когато го направи, трябва да знаем веднага.

Хънтър знаеше, че каквото и да каже, Маршалската служба пак ще подслушва телефона му.

— Без СОР — заяви той.

Капитан Блейк се намръщи.

— Защо?

— По две причини. Първо, ако Лушън дойде за мен, той няма да дойде в дома ми. Няма и да се промъкне незабелязано зад мен и да ме застреля в тила. Това е твърде лесно и не е достатъчно зрелищно за него. Ако дойде за мен, Лушън ще избере нещо по-драматично. И второ, знам, че СОР са възможно най-добрите в наблюдението и тайното следене, но Лушън прави всичко като шахматист. Искам да кажа, че той винаги планира няколко хода напред. Така действа. Той би предположил, че ще ми бъде назначен екип за наблюдение. Ако идва за мен, Лушън ще бъде нашрек за този екип и колкото и да са добри в тайните операции, много вероятно е да ги забележи. Ако го направи, той няма да се уплаши, няма да избяга и дори няма да се откаже. Ще се опита да ги убие, преди те да убият него.

Гарсия изглеждаше разтревожен.

— Този тип Лушън е способен да очисти екип на СОР?

— Той е способен на много повече — отвърна Робърт.

— Тогава проследяващо устройство? — попита Холбрук. — Нещо малко, което да скриете в колана си, портфейла, часовника или някъде другаде... Нещо с алармен бутон, който лесно може да активирате, ако сте в беда.

— Ейдриън Кенеди опита нещо подобно, когато задържахме Лушън първия път — обясни Хънтър. — Когато специален агент Кортни Тейлър и аз преследвахме Лушън до едно от скривалищата му, Ейдриън ни даде копче на риза с подслушвателно устройство. Предупредих го. Казах му, че Лушън ще го забележи, и така и стана. Не е лесно да заблудиш Лушън.

— Сигурен съм, че техническите отдели на лосанджелиската полиция, ФБР и Маршалската служба ще измислят проследяващо устройство, което Лушън няма да забележи — каза Уест. — Но ще го направим малко по-късно. В момента искам да помислите по въпроса дали в Лос Анджелис или околността има някой, с когото Лушън би се свързал? — Той млъкна и повдигна рамене. — Или убил? Може би някой от дните ви в "Станфорд"?

Хънтър вече беше мислил за тази вероятност.

— Не се сещам за никого — отговори той. — Единственият друг човек, който дружеше с нас тогава, беше Сюзан Ричардс, а както ви казах, тя беше първата, която той уби преди много години.

— Има ли някой друг, с когото *вие* поддържате връзка? — настоя Уест. — Може би дори някой преподавател?

— Не — отвърна Хънтър. — С никого.

Уест изправи рамене и прокара ръка по врата си няколко пъти, като го масажираше.

— Не се обиждайте, детектив Хънтър, но ми се струва, че отговаряте, без да се замислите.

Робърт разбираше притесненията на маршала.

— Не е така — отговори той. Тонът му не прозвуча обидено. — Причината в момента да не мисля за отговорите си е, защото вече съм го направил. Задавах си същите въпроси отново и отново. Мисля за това от три дни. Наистина не се сещам за никого.

След няколко секунди Уест се отказа от опитите да разгадае поведението на Хънтър. Въпреки че си изкарваше прехраната с анализирането на хора, той не можеше да разбере детектива от лосанджелиската полиция.

— И все пак — обади се специален агент Холбрук — имаме екип, който в момента съставя списък с имена. Всички, които са учили в университета "Станфорд" по времето, когато вие и Лушън сте били студенти там. Всички, които са следвали психология. Ще ви бъдем благодарни, ако прегледате списъка, когато го изготвим, детектив Хънтър, и видете дали някои имена няма да се набият в очите ви. Нечие име може да освежи паметта ви за нещо... случка, разговор... каквото и да е. Може би някой друг, на когото Лушън е имал зъб. Списъкът ще включва снимките им от годишника на "Станфорд" по онова време, за да ви помогнат да си спомните.

— Разбира се — съгласи се Хънтър. — Изпратете ми списъка, когато е готов, и ще го прегледам.

На Лушън му бяха необходими четири дни, за да финализира плана си — половин ден да набави всички неща, от които се нуждаеше, като ги купи от четири различни магазина, за да не предизвика подозрения; два дни и половина да обиколи града, за да намери идеалното място; и един цял ден за работа.

Предпочиташе да има собствена работилница някъде далеч от големия град, където да работи тихо и спокойно, колкото реши за необходимо, но за да намери такова място, се искаше време, а той не беше готов да губи ценни часове. Освен това нямаше търпение да започне, затова вместо работилница трябваше да се задоволи с мрачната си хотелска стая. Това със сигурност не беше идеалната среда, но не повлия на окончателния му продукт.

Първото, което направи, след като пристигна в хотела преди четири дни, беше да се обади на малка куриерска фирма в Луизиана. Беше им оставил пакет с нещо, извадено от единия от двата куфара, които изкопа от задния си двор. Пратката беше пристигнала с изрични инструкции. За да я изпрати, фирмата се нуждаеше от адрес за доставка и това беше причината за обаждането на Лушън.

Пакетът най-после пристигна в хотела му вчера следобед.

Той работи цяла нощ, като си почива на всеки два часа и нещо, и въпреки че работата беше трудна и доста сложна, успя да я свърши, докато дойде време за закуска. Най-после остави инструментите, стана от мястото си и протегна ръце високо над тялото си. Беше се схванал от работата в едно и също положение часове наред, но горещият душ и малко почивка щяха да го оправят.

— Да — каза си той, оглеждайки творението си. — Не е перфектно, както бих искал, но ще свърши работа.

Творението му наистина беше грубовато. Липсваше му финес, но естетиката на крайния продукт нямаше значение. Важното беше, че работеше.

Лушън спа шест часа и после дълго се облива с гореща вода под душа, за да отслаби напрежението в мускулите си. След това прекара два часа пред огледалото и усъвършенства новата си самоличност — съвсем различна от онази, към която се беше придържал през седмицата. Този път той избра по-изтънчен вид.

Сега перуката му беше черна, с къса, елегантно подстригана коса, сресана на една страна. С помощта на течен латекс Лушън си направи четвъртита брадичка с трапчинка, удължен нос със симпатичен заоблен връх и изпъкнали скули. Белегът му отново беше напълно скрит под латекс и грим. Освен това си направи ново чело, без бръчки и с по-тънки и ясно очертани вежди. Очите му бяха тъмнокафяви, което беше естественият им цвят, но той използва контактни лещи, за да скрие истинските си ириса. Освен това реши да си сложи очила, но без диоптър. Те му придаваха вид на образован човек. Зъбите му блестяха в месести венци и му придаваха усмивка на продавач на автомобили.

За да съответства на новия му вид, Лушън реши да говори с лосанджелиски акцент на човек, роден и израснал в Града на ангелите, но тонът и поведението му бяха много по-изискани, отколкото мъжествени — личност, която смяташе, че ще подхожда по-добре на мястото, което беше избрал.

Облече черен панталон, тъмносиня риза и кафяв блейзър, които беше купил предишния ден от магазин за втора употреба в другия край на града.

Докато стоеше пред голямото огледало в банята, Лушън огледа новата си самоличност — Джоузеф. Беше заимствал името от продавача, който му бе продал блейзъра. Позата на Джоузеф беше на човек, който много се гордее с външността си — изопнат гръб и изправени рамене. Изразът в очите му беше уверен, без, да е арогантен. Гласът му беше много по-мек и приятен от този на Лушън, но не раболепен. Гласът на човек, който е постигнал определено ниво на успех в живота, но все още има възможности за още.

За по-малко от петнайсет минути упражнения той напълно се превъплъти в Джоузеф. В мъжа в огледалото не остана нищо от Лушън.

Джоузеф се върна в стаята, сложи в чисто нова раница творението на Лушън и погледна часовника си. 17:19. Небето зад прозореца беше почти ясно, само няколко пухкави бели облаци, разпръснати в далечината.

Хубав ден за разходка, помисли си Джоузеф.

Трябваше да свърши само още едно нещо, преди да започне истинското "шоу", и това беше отново да се обади на Робърт Хънтър. Щеше да го направи от единия от петте мобилни телефона с предплатени карти, които беше купил по-рано през седмицата.

Джоузеф отвори прозореца на стаята, за да влезе свеж въздух — нещо, от което помещението много се нуждаеше — и после взе раницата.

Той спря за последен път пред огледалото и кимна одобрително.

— Време е за шоу.

Бяха изминали три дни и половина, откакто Хънтър и Гарсия се бяха запознали с маршал Тайлър Уест и специален агент на ФБР Питър Холбрук в кабинета си. Въпреки усилията им оперативната група за издирването на Лушън все още не разполагаше със значими улики. Записите от камерите за наблюдение на международното летище на Лос Анджелис не дадоха резултати, нито списъкът с имена, датиращ от времето му в университета "Станфорд", който получи Хънтър. Той прегледа всяко име и всяка снимка в списъка, но не можа да си спомни нищо, което по някакъв начин да свързва Лушън с някого от тях или с друг човек.

Също като Хънтър, Лушън беше единствено дете. И неговите родители бяха починали. Имаше двама живи роднини — чичо в Роуд Айлънд и леля в Уисконсин. Маршалите вече бяха разговаряли с тях, но беше известен факт, че Лушън не е имал никакъв контакт с чичо си и леля си от повече от двайсет и пет години. Въпреки това Маршалската служба ги постави под наблюдение и подслушваше телефонните им линии.

С такъв малък напредък за близо четири дни бързо настъпваше отчаяние.

Уест и Холбрук започнаха да се питат дали Лушън все още е в Лос Анджелис. Противно на очакванията, той все още не беше предприел никакъв ход, нито се беше свързал с Хънтър, както бе казал. През последните двайсет и четири часа оперативната група буквално си седеше на задниците и зяпаше в стените.

Минаваше шест вечерта, когато Хънтър и Гарсия излязоха от съвещание с капитан Барбара Блейк. Тъкмо се върнаха в кабинета си, когато мобилният телефон на Робърт иззвъня върху бюрото му.

Шесто чувство, интуиция на ченге, предчувствие, както и да го наричаха хората, Хънтър не вярваше в него, но веднага щом чу, че телефонът му звъни, преди дори да погледне екрана, знаеше, че се обажда Лушън, Разбра, защото изведнъж почувства, че сърцето му се смрази. Погледът му се отмести първо към Карлос и после към телефона — "непознат номер".

Гарсия, който току-що беше започнал да приготвя нова каничка кафе, видя погледа в очите на партньора си и го проследи до телефона му.

— По дяволите! — прошепна той, остави чашата, която държеше, и веднага се приближи до бюрото на Робърт.

Хънтър изчака телефонът да позвъни още веднъж и после отговори на обаждането, като в същото време го включи на високоговорител.

— Здравей, Скакалец. — Лушън отново не използваше престорен акцент, нито промяна на тона си или устройство, с което да измени гласа си. — Липсвах ли ти?

— С всеки куршум досега — съдържано отговори Хънтър и започна да записва обаждането.

— Щях да се обадя по-рано, но първо трябваше да свърша някои неща. Сещаш се... Искях да си припомня Лос Анджелис. Пък и целият ми труд, всичките ми научни изследвания бяха документирани в тетрадките, които ми взехте. Изминаха три години и половина, Робърт. Не си спомнях съвсем точно докъде бях стигнал, когато ме прекъснахте, и тъй като не мога да се консултирам със записките си, за да си припомня, трябваше да реша откъде да започна отново.

Хънтър мълчеше, но четеше между редовете. Лушън всъщност искаше да каже, че през

това време е избирал мишена.

— Все едно — продължи Лушън. — Реших да го направя забавно и за двама ни и това означава... Ще ти дам наистина добра възможност да стигнеш до мен, Скакалец.

— Тогава защо не дойдеш тук? — попита Хънтър. — Знаеш къде е Главното управление на полицията, нали? Хубаво ще си побъбрим.

Лушън се изсмя.

— За жалост това не ме устройва, стари приятелю, но все пак благодаря за поканата. Какво ще кажеш обаче за една малка игра на умове? Ти винаги си обичал такива игрички, Скакалец, и се обзалагам, че си станал още по-добър след всичките тези години, нали?

Хънтър погледна Гарсия, който сви рамене и в същото време озадачено повдигна вежди.

— И така, ето какво ще направим. Ще ти задам един въпрос. Скакалец. Правилният отговор ще ти спечели правото да чуеш една много хубава малка гатанка, която съм подготвил. Правилният отговор на гатанката ще ти даде правото да спасиш човешки живот. Как ти звучи?

— А ако не отговоря правилно на първия въпрос? — Попита Хънтър и Гарсия кимна одобрително, защото мислеше абсолютно същото.

— Ооо, това е песимистичен начин на мислене от самото начало, Скакалец. Какво се е случило, стари приятелю? Загуби ли увереността си?

— Искам само да разбера правилата, Лушън — отговори Робърт.

— Струва ми се справедливо. Ако не отговориш правилно на въпроса, тогава няма да спечелиш правото да чуеш моята хубава малка гатанка, която ще ти даде възможност да спасиш човешки живот. — Лушън направи кратка пауза. — Да ти кажа ли и останалото, или вече схващаш основната идея, Скакалец?

Карлос стисна устни и присви очи в измъчена гримаса.

— Все едно — продължи Лушън. — Сега времето определено е от съществено значение, приятелю мой, затова ето въпроса... Готов ли си?

— По-готов от всякога — отговори Хънтър.

Последва още една кратка пауза, сякаш Лушън са нуждаеше първо да влезе в типичната си роля. Когато отново заговори, в гласа му нямаше вълнение, трепет или колебание.

— Провеждам научното си изследване от много години, по време на които се впуснах в безброй упражнения, опитвайки се да разбера по-добре ума на психопата. Научих много, много повече, отколкото очаквах отначало, но има някои по-тъмни възможности, някои забранени пътеки, по които още не съм се осмелил да тръгна. Мисля, че дойде време за това. — След още една пауза, този път по-дълга от предишната, Лушън добави: — Онова, което искам от теб, Скакалец, е една от тези възможности.

Гарсия погледна партньора си с призрачно бледо лице и беззвучно оформи с устни думите:

— Какви ги говори, по дяволите?

— Научното ми изследване е у теб, Скакалец — продължи Лушън. — Сигурен съм, че си го прочел цялото, затова какво пропускам? Коя тъмна пътека не съм изследвал? Всъщност има повече от една, но ми трябва само един правилен отговор. Кажете го и ще чуеш гатанката ми. Имаш шейсет минути. Ще ти се обадя пак точно след шейсет минути.

Хънтър и Гарсия очакваха, че Лушън ще сложи край на разговора, но той ги изненада.

— Освен това ще ти хвърля кокал, Скакалец. Не че ти трябва, защото знам на какво си способен. Кокалът е за глутницата кучета, които съм сигурен, че слушат този разговор —

маршалите, ФБР и всички други. И така, ето го кокала — следа, която ще те доведе до правилния отговор, може да бъде намерена на страница сто трийсет и трета в едната от тетрадките ми. Тетрадките, които сега са у теб. Търси и ще намериш. Шейсет минути, Скакалец. Тик-так, тик-так, тик-так.

Линията прекъсна.

Тренировъчната академия на ФБР се намираше в база на военноморските сили на шейсет и четири километра южно от Вашингтон, окръг Колумбия, във Вирджиния. Конгломератът от взаимно свързани сгради, които образуваха ръководния ѝ център, изобщо не приличаше на правителствен тренировъчен обект, а по-скоро на разраснала се прекалено бързо корпорация някъде в Силициевата долина. Морски пехотинци стояха на всяка пресечка, въоръжени с мощни пушки, и пазеха всяка сграда в комплекса с площ петстотин четиридесет и седем акра. Навсякъде можеше да се видят новобранци с тъмносини анцузи с големи златисти букви ФБР на гърба като студенти в двора на университет.

Кабинетът на директора Ейдриън Кенеди беше на последния етаж на втората най-висока сграда в комплекса. Беше просторен, без да е импозантен. Имаше старомодно махагоново писалище, две тъмнокафяви кресла "Честърфийлд", пухкав килим, който изглеждаше достатъчно удобен, за да спиш върху него, и огромна библиотека с най-малко стотина тома с кожени корици. Стените бяха украсени с дипломи в рамки, награди и фотографии на Кенеди с политици и членове на правителството.

От прозореца на кабинета си директорът разсеяно гледаше улиците долу, когато мобилният му телефон иззвъня на бюрото. Екранчето показваше кой му се обажда.

— Робърт? — попита той, когато доближи телефона до дясното си ухо.

— Ейдриън... — Хънтър не загуби време в любезности. — Къде са тетрадките на Лушън?

Въпросът изненада Кенеди.

— Какво?

— Изследванията на Лушън — поясни Хънтър. — Тетрадките, които взехме от скривалището му в Ню Хампшър... Къде са? Къде ги държиш?

Кенеди проумя въпроса след няколко секунди.

— Ами... тук са — най-после отговори той. — Държим ги в частната библиотека на НЦАНП... Защо?

— В Куонтико ли си? — попита Хънтър.

— Да. И пак те питам, защо?

Хънтър набързо му разказа за телефонното обаждане на Лушън.

— Страница сто трийсет и три? — Тонът на гласа на Кенеди не можа да прикрие озадачеността му.

— Точно това казах — отвърна Хънтър.

— Да, но от коя тетрадка? — попита Кенеди. — Има ме...

— Петдесет и три. Знаем.

— В коя точно тетрадка трябва да погледна?

— Лушън не каза.

— Не, разбира се. Защо да улеснява нещата за нас?

— Ще трябва да събереш колкото можеш повече хора да ти помогнат, Ейдриън. Имаме... петдесет и седем минути.

— Добре, но какво, по дяволите, да търся на страница сто трийсет и три, Робърт?

— Това е въпросът за "спасяване на живот". Не знаем.

— Много ми помогна, няма що.

— Лушън каза, че в изследването му липсват някои неща. Възможности, които още не е изследвал. Били повече от една, но за целите на малката му игра той се нуждае само от една. Отговорим ли правилно, получаваме гатанката.

— Да, Робърт, вече ми каза всичко това — отговори Кенеди. Дрезгавият му глас стана малко по-твърд. — Повтарянето няма да го изясни. Пак не знаем какво трябва да търсим.

— Може да ви помогнем — предложи Хънтър.

— Как?

— Може да преснимаш няколко страници от различни тетрадки и да ми ги изпратиш по имейла или на телефона...

— Няма да стане, Робърт — прекъсна го Кенеди. — Това ще ни отнеме твърде много време.

— Защо?

— Протокол за сигурност — обясни Кенеди. — В частната библиотека на НЦАНП не се разрешават мобилни устройства. Нито дори моето. Всички трябва да ги предадем на входа, преди да влезем вътре. И изнасянето на каквото и да е от библиотеката изисква моя подпис за одобрение, както и на Майкъл Олдридж, който е заместник изпълнителен директор на НЦАНП. Никога не бихме...

— Ясно, разбрах — прекъсна го Хънтър.

— Ще трябва да го направим само тук и ще помогне, ако знаем какво търсим.

— Цялото "научно изследване" на Лушън се основана на убиване на хора, нали така? — започна да размишлява на глас Хънтър. — С всяко убийство той променя нещо — ниво на насилие, метод на действие, ниво на мъчение и така нататък — и го прави, защото се опитва да изживее какво психическо въздействие ще има това върху ума на психопата. Предвид това, мисля, че трябва да търсим нещо, свързано с акта на убиване. Какво не е изпробвал Лушън? Какъв метод на действие или мъчение, или пък нещо друго не е опитал?

— Откачената му енциклопедия е от петдесет и три тома, Робърт — отвърна Кенеди. — Ти не си ги чел всичките, но аз съм ги чел. Той е правил всичко — удушаване, травма с тъп предмет, прерязване на гърло, обезглавяване, разчленяване, източване на кръв, набиване на кол, разпъване на кръст, премахване на важен орган, докато жертвата все още е жива, гладна смърт, обезводняване, дори трепанация на череп. Списъкът е безкраен, Робърт. Лушън е изтезавал жертвите по всеки възможен начин. Изнасил е някои. Ял е плътта им... Каквото се сетиш, правил го е... Ако ти хрумне нещо, за което не си чувал, той вероятно го е опитвал.

— Не и според него — отговори Хънтър. — Събери хора да прегледат страница сто трийсет и три на всяка тетрадка. Отбележете всичко, което може да е свързано с убиване — метод на действие, почерк, тип жертва, място, странен метод на мъчение... каквото и да е.

— Проблемът е, че тъй като всъщност не знаем какво точно търсим, може да приключим с петдесет и три различни вероятности, може би дори повече — каза Кенеди.

— Знам — отвърна Хънтър. — И затова, въпреки че имаме петдесет и четири минути преди Лушън отново да се обади, бих искал списъка след четиридесет и четири минути. Така ще имам десет минути да го прегледам и да видя дали ще измисля нещо.

— Добре — съгласи се Кенеди. Не искаше да губи повече време. — Залавям се. Ще ти се обадя след четиридесет и четири минути.

Хънтър все още говореше по телефона с директора Кенеди, когато Гарсия прие обаждане до кабинета им.

— Детектив Гарсия, отдел "Свърхтежки убийства" — каза той.

— Детектив, обажда се маршал Тайлър Уест. — Гласът му беше забързан и разтревожен. — Чухме обаждането на Лушън до детектив Хънтър. Къде са тетрадките?

Карлос беше забравил, че подслушват телефона на Хънтър.

— В момента Робърт говори с директора Кенеди — отвърна той. — Именно по този въпрос.

— Добре — каза Уест. — Идваме.

Оперативната група за издирването на Лушън се беше настанила в кабинет в калифорнийския щаб на Маршалската служба на Съединените щати, който се намираше във федералната сграда "Едуард Ройбол" на Ийст Темпъл Стрийт. Сградата на Главното управление на полицията (ГУП) беше на Западна първа улица — само на една пряка и половина. Уест и Холбрук дойдоха пеша за две минути. След още една минута те минаха през проверката на охраната на ГУП и после се качиха на етаж на отдел "Обири и убийства". Когато нахълтаха в кабинета на Хънтър и Гарсия, двамата бяха облени в пот.

— Тетрадките — каза Уест, поемайки си дъх. — Къде са?

Хънтър току-що беше приключил разговора с Кенеди.

— При Ейдриън Кенеди в частната библиотека на НЦАНП — отговори той — в тренировъчната академия на ФБР.

— Трябва да ги видим — заяви Уест.

— Ами като гледам, ние сме в Лос Анджелис, а частната библиотека на НЦАНП е в Куонтико, Вирджиния, и освен ако нямате машина за телепортиране, бих казал, че задачата е невъзможна — възрази Гарсия, който се беше облегнал назад на стола си.

Хънтър се намеси, преди Уест да успее да отговори на коментара му:

— В момента директорът Кенеди събира екип, който да прегледа тетрадките. Той разбира колко трудна е ситуацията и ще ми се обади със списък какво са открили след... — Робърт погледна часовника си. — Четиридесет и две минути.

— Четиридесет и две? — Холбрук също погледна часовника си.

— Десет минути преди крайния срок — поясни Хънтър. — Това ще ни даде възможност да прегледаме списъка и да решим какво да правим.

— Директорът Кенеди и екипът му знаят ли какво да търсят? — попита Уест.

— Никой не знае — отговори Робърт. — Но идеята е да отбележат всичко, което може да е свързано с убиването на някого — метод на действие, почерк, тип жертва, място... нещо, което Лушън още не е опитал.

— И как ще разберат, ако попаднат на нещо, което той още не е опитал? — попита Уест.

— Няма как да разберат — отвърна Хънтър. — Затова ще направят списък на всичко, което намерят на страница сто трийсет и три. Ние ще решим какво да кажем на Лушън, когато отново се обади.

— Обаждането е проследено до района около пресечката на Флауър Стрийт и булевард "Уилшър" — намеси се Холбрук.

— Това е само на километър и половина от тук — отбеляза Карлос.

— Да, знаем — каза Уест. — Проверихме на картата. Изпратихме коли на мястото веднага щом го потвърдихме. — Той погледна часовника си. — Вече трябва да са там.

— Това е загуба на време и ресурси — заяви Робърт.

— Защо, детектив Хънтър? — попита Уест с предизвикателен тон.

— Защото нямаме представа как изглежда Лушън в момента — обясни Хънтър. — Дори ако все още е там и ви чака да се появите, вашите хора може да се сблъскат с него и пак да не го познаят.

— И тъй като сте гледали картата — добави Гарсия, — би трябвало да сте забелязали, че пресечката на Флауър Стрийт и булевард "Уилшър" е на по-малко от една пряка от централната метростанция на Седма улица, втората най-оживена метростанция в цял Лос Анджелис. Освен Юниън Стейшън, това е единствената метростанция в Лос Анджелис, която обслужва три станции на метрото. Ако е вървял, докато е говорел по телефона с Робърт, Лушън е стигнал до метростанцията още преди да приключи разговора, да не споменавам, че от онова кръстовище на булевард "Уилшър" има богат избор на автобуси, на които може да се качи.

— Тогава какво да правим? — попита Уест, който беше видимо разтревожен. — Нищо?

— За жалост — отвърна Хънтър и се приближи до кафемашината — в момента можем само да седим и да чакаме Ейдриън да ни се обади със списъка, който ще състави екипът му. Както казах, това е играта на Лушън. Той създава правилата, които ние трябва да спазваме, и всичко, което прави, е планирано. — Робърт си напълни голяма чаша кафе. — Лушън неслучайно е бил толкова близо до метростанция и различни автобусни маршрути, когато се обади. Искате ли кафе? — предложи той.

— Не, благодаря — отговори Холбрук.

Уест поклати глава.

— И аз не искам — каза Гарсия.

Хънтър взе чашата си и продължи:

— Има причина и защо Лушън е решил да раздели играта на две части.

— И каква е причината? — попита Уест.

— За да постигне именно това — отговори Хънтър. — Безсилие. Знаел е, че тетрадките му не са тук, в Лос Анджелис. Защо да бъдат? Те са иззети от ФБР, не от лосанджелиската полиция. — Той се върна на бюрото си. — Разделяйки на две части гатанката, или както там искате да я наречете, Лушън се уверява, че през следващия един час ние тук в Лос Анджелис няма да можем да направим абсолютно нищо, освен да седим и да чакаме. Като ни дава само шейсет минути, за да измислим отговор, той знае, че можем единствено да предадем предизвикателството на онзи, който е близо до тетрадките, но ние самите няма да ги видим с очите си. Ето защо сега не само че седим с вързани ръце, но и зависим от други да измислят отговор на въпроса на Лушън. Това е страшно безсилие, нали?

Уест прокара ръка по устата си, сякаш поглади въображаема брада.

Хънтър отпи глътка кафе.

— Щом Лушън иска да играе игра, тя ще бъде преди всичко психологическа. — Той погледна Уест. — Безсилието, което изпитвате сега, невъзможността да направите нещо — Лушън го е искал така. И най-лошото от всичко е, че... това е само началото. Ще стане по-лошо. Много по-лошо.

Тайлър Уест вдигна ръце, изду бузи и бавно изпусна дъха си. Хънтър беше прав. Никога не се беше чувствал по-безсилен в цялата си кариера на маршал на САЩ.

— Ами аз не съм виждал тетрадките на Лушън, но вие сте ги виждали, нали? — обърна се той към Хънтър.

Робърт кимна.

Уест отмести поглед към Гарсия, който поклати глава.

— И аз като вас съм нов в тази история.

Уест знаеше, че и Холбрук не е виждал тетрадките.

— Добре. — Той отново се обърна към Хънтър. — Изглежда, че вие сте единственият тук с познания за съдържанието на тази "енциклопедия на убиването", детектив Хънтър, затова какво мислите, че е имал предвид Лушън, когато е споменал за възможности, които не е изследвал? Неща, които все още липсват в изследването му? Какво не е опитвал още?

Робърт остави чашата с кафето си.

— Не съм чел всичките тетрадки.

— И все пак — настоя Уест — вие сте единственият от нас, който ги е виждал, затова нека ви попитам още веднъж, детектив Хънтър, какво мислите, че има предвид Лушън? Какво може да планира?

— Честно казано — отговори Робърт, — и тъй като имам предвид, че говорим за Лушън, може да е всичко. Както казах на Ейдриън, той може да говори за метод на действие, който още не е изпробвал, или тип жертва, каквато още не е убил...

— Тип жертва, каквато още не е убил? — прекъсна го Холбрук, повдигна рамене и поклати глава. — Какъв тип?

Хънтър пощипна носа си, сякаш онова, което се готвеше да каже, щеше да отключи непоносимо главоболие.

— Жертвите на Лушън са повече от сто — започна той. — И с всяко убийство той опитва нещо различно, защото не ги убива, за да задоволи някакъв неконтролируем подтик като повечето психопати.

— Да, знаем — каза Уест. — Лушън експериментира.

— Точно така — потвърди Хънтър. — И целта на тези експерименти е да породи някакво чувство в себе си. Лушън иска да изживее удоволствието, болката, екстаза... всичко, което чувстват другите убийци психопати, когато извършват убийства.

— Ако в този объркан свят някога е имало откачена, безумна идея, това е тази — заяви Уест.

Хънтър не обърна внимание на коментара.

— Но както знаем всички — продължи той, — има два основни вида агресивни психопати: фокусираните върху насилието, за които жертвите са второстепенни, и фокусираните върху жертвите, за които жертвата е най-важната част от уравнението. При първия вид онова, което мотивира извършителите и ги кара да тръпнат да извършват злодеянията, е самото насилие, мъченията, на които подлагат жертвите. Не ги интересува дали жертвата е стара, млада, мъж, жена, русокоса, брюнетка, чернокожа, бяла, дебела, слаба... няма значение, стига да страда... стига да могат да я наранят. — Робърт млъкна, за да си поеме дъх. — Фокусираните върху жертвата хищници, от друга страна, фантазират за

специфичен тип жертва. Всяка жертва, която избира хищникът, трябва да отговаря на този определен профил, който обикновено се свежда до физически тип. При фокусираните върху жертвата психопати цялата фантазия се върти около външния вид на жертвата. Вълнуват ги и ги възбуждат физическите характеристики. Повечето пъти, защото им напомня на някой друг. В тези случаи винаги има силна емоционална връзка и в девет от десет случая фантазиите им включват сексуален акт. Почти сигурно е, че жертвата ще бъде сексуално нападната преди, по време или след убийството.

— И тъй като експериментира кой знае от колко време, Лушън вероятно се вместила и в двата профила.

— Фокусираните върху жертвата и фокусираните върху насилието — предположи Карлос.

— Да, така е — съгласи се Робърт.

— И мислите ли, че има някакъв тип жертва, който Лушън все още не е убил? — попита Уест.

Хънтър прокара ръка през косата си.

— Мисля, че досега той не е убивал бебета, деца, старци, хора с недъзи и бременни жени.

Думите на Робърт внесоха оглушително мълчание в кабинета.

— Мисля, че Лушън не е пристъпвал и извън областта на убиването на един човек — добави Хънтър.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гарсия.

— Лушън винаги се е придържал към опитите психически да идентифицира чувствата, които изпитват предимно серийните убийци — обясни Хънтър. — Повечето от тях са хора, страдащи от награвчиви, непреодолими импулси, от които не могат да се отърсят — подтик, който постепенно ги завладява и ги принуждава да убиват отново и отново. Случаят винаги е "един срещу един". Може би под възможности, които още не е изследвал, Лушън има предвид излизането от тази зона.

— Чакай малко — рече Карлос и вдигна ръка. — Нима говориш за...

Робърт кимна.

— Масово убийство. Лушън не е извършвал масово убийство.

— Масово убийство? — попита Уест с широко отпорени от почуда очи. — Съмнявам се, че този тип е толкова тъп. — Той повдигна рамене. — Или пък ще го направи.

Хънтър знаеше защо се съмнява Уест. Статистически в Съединените щати деветдесет и пет процента от масовите убийци загиваха по време или веднага след деянието си. Мнозина от собствените си ръце. Останалите пет процента обикновено оставаха незаловени.

Според ФБР по дефиниция "масово убийство" е, когато са убити четири-пет души наведнъж, без да има "период на охлаждане" между убийствата, за разлика от серийните убийства, между които винаги има "период на охлаждане". Освен това масовото убийство обикновено се случва на едно място, публично, например училище, търговски център, банка, концерт и други. Ако Лушън наистина смяташе да експериментира с масово убийство, имаше голяма вероятност това да е последното му престъпление.

Хънтър се опитваше да обмисли всеки сценарий — затова спомена масовото убийство — но му беше трудно да повярва, че Лушън има предвид това. Единственият начин, по който го виждаше да навлезе в тази област, беше ако е измислил възможност да промени шансовете.

Гарсия стана и взе якето си.

— Къде отивате? — попита Уест.

— На разходка — отвърна Карлос. — Тук не постигаме никакъв напредък. Само засилваме безсилието си, като размишляваме. Както каза Робърт, вероятно това е искал Лушън. Тетрадките не са у нас и не можем да видим какво пише там. Можем само да чакаме директора Кенеди да ни се обади и да ни каже какво са открили. Щом ще чакам, по-добре да изляза навън. — Той посочи към прозореца. — Денят е хубав. Ще отида в някое кафене и ще си взема кафе или нещо друго. — Карлос погледна Робърт. — Колко време остава, докато се обади Лушън?

Хънтър погледна часовника си.

— Трийсет и пет минути.

— Има достатъчно време за кафе и поничка — рече Гарсия и излезе от кабинета.

Хънтър си помисли дали да не последва партньора си, когато мобилният му телефон иззвъня на бюрото. Обаждаше се Ейдриън Кенеди.

— Робърт — каза той, когато Хънтър отговори на обаждането. — Вече имаме проблем.

Частната библиотека на НЦАНП заемаше половината от първото ниво на етаж на сутерена под сградата, в която се намираше кабинетът на Ейдриън Кенеди. Веднага щом приключи разговора с Хънтър, Кенеди изскочи от кабинета си, отново допрял мобилния телефон до дясното си ухо.

— Дарил — забързано каза той, когато специален агент Дарил Дженсън отговори на обаждането.

Дженсън работеше в НЦАНП от девет години. Той беше завършил право, имаше докторска степен по психология и беше един от малцината, които в последните три години бяха получили достъп до енциклопедията на Лушън. Освен това беше разпитвал Лушън пет пъти, след като го бяха заловили.

— Колко агенти и кадети можеш да събереш за пет минути? — попита Кенеди. Неотложността в гласа му беше осезаема.

— Зависи за какво, сър — отговори Дженсън. — Вътрешна или външна задача?

— Вътрешна и изключително спешна. Искам ти и агентите да се срещнем в частната библиотека на НЦАНП след пет минути, за предпочитане по-скоро. Времето е от критично значение.

— За вътрешна задача мога да събера колкото хора искате, сър. Каква е по-точно?

— Ще ти обясня, когато се видим в библиотеката — отвърна Кенеди и бързо се опита да изчисли бройка в движение. Енциклопедията на Лушън съдържаше петдесет и три тома. Кенеди искаше работата да се свърши бързо, но от друга страна, не желаше твърде много хора да имат достъп до тетрадките. Знаеше, че страниците са изписани на ръка, с гъст и ситен почерк, който на места се разчиташе трудно.

— Колко агенти искате да събера, сър? — попита Дженсън.

Кенеди реши, че прочитането на една-две страници от някоя тетрадка на Лушън, няма да издаде толкова много за цялото изследване, и погледна часовника си. Трябваше да се обади на Хънтър след четиридесет и три минути.

— Можеш ли да събереш група от двайсет и четирима, включително ти? — попита той.

Двайсет и четирима плюс Кенеди и Дженсън означаваше, че всеки ще трябва да прочете само по две страници някъде за четиресетина минути. Задачата не беше невъзможна.

— Добре, двайсет и четирима — отвърна Дженсън.

— Ще се видим в библиотеката след три минути, най-много четири.

— Дарил — рече Кенеди, преди Дженсън да затвори. — Ако вземеш кадети, избери новобранци, които изпълняват заповеди и не задават въпроси.

— Разбрано, сър.

Специален агент Дарил Дженсън заедно с шестнайсет млади новобранци във ФБР и осем специални агенти се срещна с Ейдриън Кенеди в частната библиотека на НЦАНП четири минути след телефонния им разговор. Без да издава много дори на Дженсън, Кенеди обясни задачата на всички по възможно най-добрия начин.

— Ако се съмнявате за нещо — каза той на групата — добавете го в списъка си. Не се колебайте. Не разсъждавайте твърде дълго. Нямаме време. Ако решите, че сте попаднали на нещо, което трябва да е в списъка, *запишете* го. Не го подчертавайте и не го оцветявайте с маркер в източника, за да се върнете на него по-късно. Това не е гимназиален изпит. В тетрадките не трябва да се драска нищо при никакви обстоятелства. *Абсолютно никакви*. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

Кенеди погледна часовника си.

— Имаме трийсет и осем минути да свършим работата, дами и господа, и времето е от абсолютно решаващо значение, затова хайде да го направим. Всеки да вземе по две тетрадки и да започваме.

Кенеди обаче, изглежда, подцени трудността на работата. Първото, което той забрави да вземе под внимание, беше, че страниците в тетрадките не бяха номерирани. Лушън не си беше направил труда и това означаваше, че всеки агент и кадет трябва да брои страница по страница, докато стигне до сто трийсет и третата. За да избегне грешка, всеки ги преброи по два пъти, но броенето веднага повдигна първия въпрос

— Дали листът се броеше като две страници, отпред и отзад като в книга, или за една?

Лицето на Кенеди преbledня като на призрак, когато млада жена кадет зададе въпроса само няколко секунди след като взе едната тетрадка.

Директорът Кенеди беше свикнал да поема отговорност, но това беше решение, което не беше готов да вземе сам.

— Един момент — каза той и бързо излезе от библиотеката.

* * *

Хънтър не очакваше, че Ейдриън ще му се обади толкова скоро. Бяха изминали по-малко от осем минути, откакто се беше свързал с директора на НЦАНП, за да му каже за въпроса на Лушън, но също като Кенеди и той беше забравил, че Лушън не е номерирал страниците на тетрадките. Кенеди му обясни проблема и Хънтър се опита да мисли като Лушън.

Лушън беше коварен негодник, нямаше съмнение в това. Поради тази причина Робърт се замисли за вероятността да е добавил някаква уловка към първата част на играта си на думи и да е избрал необичайното — да брои листовите поотделно, а не отпред и отзад като в нормална книга, но не видя абсолютно никакъв смисъл Лушън да прави първото препятствие по-трудно, отколкото вече беше. Не, реши Хънтър, ако се опита да ги измами, Лушън щеше да го направи в гатанката, не във въпроса, защото щеше да иска да разтегли играта колкото е възможно повече. Нямаше да му е забавно, ако противниците му се запънат на първата половина. Той искаше те да изиграт цялата игра и Хънтър да стигне до гатанката, защото

поне за Лушън веселата част щеше да започне тогава.

* * *

— Бройте всеки лист за две страници — каза Кенеди, когато се върна в библиотеката. — Отпред и отзад.

Групата работеше от трийсет и една минути и това означаваше, че Кенеди има само седем минути, преди отново да се обади на Хънтър със събраните отделни списъци. Самият Кенеди приближаваше края на втората си страница. Дотук списъкът му се състоеше само от три неща — думата "сърце", за която се съмняваше, но можеше да означава, че Лушън се готви да изтръгне нечие сърце; думите "фатален" и "шок", не заедно, но в едно изречение, и тъй като никой не знаеше какво всъщност търсят, Кенеди реши да добави "фатален шок" към списъка си. Последни записа думите "кървава баня".

— Сър — прекъсна го един агент, който идваше от масата, на която седеше. Агентът държеше една от тетрадките на Лушън и беше пъхнал показалеца на дясната си ръка между две от страниците. — Извинете, че ви безпокоя, но току-що попаднах на нещо, от което ме побиха ледени тръпки. Помислих си, че може би ще искате да го видите веднага.

— Какво? — попита Кенеди и остави писалката си.

— Това. — Агентът сложи на бюрото му тетрадката, която носеше, и показа единайсетия ред от края на страницата. — Ето тук, сър.

Кенеди се наведе и прочете написаното. В стомаха му зейна бездънна яма.

— Мамка му!

Лушън приключи разговора с Хънтър, върна телефона в джоба си и спокойно тръгна към централната станция на метрото на Седма улица, която се намираше само на няколко метра от мястото, където беше стоял. Вървенето му отне четиридесетина секунди и когато стигна до входа на метростанцията, той чу сирени, които се приближаваха някъде от далечината, но вече ги очакваше.

Въпреки че се обади от анонимен мобилен телефон с предплатена карта, без джипис технология, триангулацията на сигнала пак беше възможна. Стига да останеше на линията достатъчно дълго — и той го направи умишлено — Маршалската служба можеше да засече мястото на обаждането. Беше сигурен, че те вече подслушват мобилния телефон на Робърт Хънтър. Искаше му се да остане и да гледа как полицаи, агенти на ФБР и щатски маршали се щурат безцелно около ъгъла на Флауър Стрийт и булевард "Уилшър" и търсят призрак. Зрелището би си заслужавало, но трябваше да тръгва. Имаше график и места, където трябваше да отиде.

На оживения перон на централната станция на метрото на Седма улица Лушън чака по-малко от трийсет секунди да пристигне следващият влак. Той използва това време, за да отиде чак до отсрещния край, където тълпата от пътници беше най-рехава. Не беше изненадващо, че когато дойде, влакът беше пълен. Във вагона на Лушън бяха останали само две свободни места за сядане. Един възрастен мъж, който се качи заедно с него, седна на най-близкото място до плъзгащите се врати. Лушън се настани на второто място, притиснат между майка с четиригодишно хлапе на коленете и хипстър с рошава брада и прическа "помпадур", която беше пригладил с толкова много восък, че щеше да стигне за една църковна свещ.

Лушън сложи раницата си на пода между краката си. Когато вратите се затвориха и влакчето потегли, той оправи фалшивите очила на носа си, облегна се назад и огледа пътниците. Обичаше да наблюдава хората. Можеше да научи много за тях само като изучава маниерите, израженията на лицата и движенията им. Колкото повече гледаше, толкова повече научаваше.

Детето се завъртя неспокойно на коленете на майка си, която седеше от дясната страна на Лушън. Той хвърли на момченцето бегъл поглед и после огледа майката. Тя беше млада, най-много на двацет и пет години, и с особено лице, което не всеки би намерил за привлекателно. Самият Лушън не можеше да прецени дали е хубава, или не. Очите ѝ бяха твърде раздалечени едно от друго, но зеленият им цвят беше поразителен.

Хлапето отново се завъртя и майката сложи ръка на рамото му, за да го успокои. Лакът на повечето ѝ пръсти се беше олющил и се виждаше, че ноктите ѝ са изгризани. Дланите ѝ бяха твърде бледи и нашарени с ивици и това веднага уведоми Лушън, че в хранителния ѝ режим липсва желязо и тя е на ръба на анемията. Очите ѝ бяха леко подути, не поради заболяване, а от липса на сън и слънчева светлина, вероятно защото, като самотна майка — на пръста ѝ нямаше венчален пръстен — жената трябваше да работи на две места, за да свърже двата края, и повечето пари, които изкарваше, отиваха за детето. Лушън разбра това, защото тя беше с най-евтините обувки тип пантофки, които беше виждал и които всеки момент щяха да се разпаднат, но хлапето имаше чисто нови маратонки "Найки".

Той отмести вниманието си от майката и детето и го насочи към възрастния мъж, който

се беше качил на влака заедно с него. Той вероятно беше на седемдесет и няколко години, със спокойно лице, което сякаш се държеше на лабиринт от кръстосани капилляри. Бръчките на челото и около очите му бяха дълбоки, несъмнено влошени от прекомерно излагане на слънце. Ръцете му имаха още по-изпъкнали бръчки и бяха осяени със старчески петна. Пръстите му бяха като кебапчета. Кокалчетата, най-отдалечени от дланите, бяха възлести, а ноктите му — чупливи. Не беше необходимо Лушън да разговаря с него, за да разбере, че е прекарал по-голямата част от живота си работейки навън като общ работник и вероятно затова е развил псориатичен и остеоартрит на ръката. Двете заболявания сигурно му причиняваха значителна болка и ограничаваха движенията на ръката му.

Лушън се усмихна. Каква изумителна случайност. Кой би предположил, че в един и същ вагон ще открие два типа жертви, които все още липсваха в научното му изследване? Затова обичаше големите градове.

Влакът започна да намалява скоростта, докато се приближаваше към следващата спирка, и Лушън се обърна да види картата на линиите на метрото точно над главата му. Приближаваха се към станция "Пършинг Скуеър". Лушън застана неподвижно и продължи да наблюдава.

Когато влакчето спря и вратите се отвориха, възрастният мъж стана и слезе. Крачките му бяха къси и тялото — приведено. Артритът не се ограничаваше само до ръцете му.

Хлапето до Лушън отново се размърда неспокойно на коленете на майка си и той си помисли, че и те ще слязат на тази спирка, но жената и момченцето останаха.

Решения, решения, помисли си той. Да остана или да сляза?

Погледна наляво и после надясно. Тогава погледът му най-после срещна очите на майката и тя му се усмихна стеснително, но искрено.

И решението беше взето.

Лушън остана във влакчето.

Гарсия всъщност не тръгна да търси кафене, когато излезе от кабинета си, а слезе в столовата на Главното управление на полицията и седна сам на маса в далечния ъгъл. Зарей поглед през прозореца и се опита да не мисли абсолютно за нищо. Искаше да се махне от ситуацията, която се развиваше горе. Беше сигурен, че Робърт е прав и Лушън е планирал всичко до последния детайл — безсилието, безпомощността, чакането, психическото напрежение... всичко. Никои не можеше да направи нищо, освен да седи, да чака и да се надява, че Ейдриън Кенеди и екипът му ще си свършат работата. Размисълът за всичките "ако", "как" и "защо" не помагаше. Тъкмо обратното, отчайваше ги още повече, а това изобщо не им беше от полза.

По чиста случайност Карлос се върна в кабинета точно преди мобилният телефон на Хънтър да звънне.

Уест и Холбрук все още бяха там.

Уест беше седнал зад бюрото на Гарсия, а Холбрук стоеше до прозореца и трескаво пишеше съобщения на смартфона си.

Погледът на Карлос се спря на Уест.

— Удобно ли ви е? — иронично попита Гарсия и кимна към стола.

— Не съвсем — отговори Уест и изпъна гръб. — Трябва ви по-хубав стол, друже, но пак е по-свестен от сгъваемите столове, които предлагате на гостите.

Преди Карлос да успее да отвърне, мобилният телефон на Хънтър иззвъня на бюрото му и насочи вниманието на всички към него. Стаята потъна в дълбока тишина.

Уест веднага скочи на крака.

Холбрук престана да пише съобщения.

Робърт погледна екранчето — *непознат номер*. Смрази се и отмести поглед към часовника на стената. До крайния срок на Лушън оставаха четиринайсет минути и половина. Хънтър вдигна показалец, давайки знак на останалите да почакаат, а после отговори на обаждането и го включи на високоговорител.

— Ало.

— Робърт, Ейдриън е.

Всички в кабинета въздъхнаха облекчено.

— Ейдриън? — попита Хънтър и се наведе напред на стола си. — Откъде се обаждаш? Телефонът ми не разпозна номера.

— Защото не е регистриран. Използвам стационарния телефон на библиотеката.

— Добре — съгласи се Хънтър, но обезпокоеното му изражение не се промени. Кенеди се обаждаше четири минути и половина преди крайния срок. — Подранил си. Състави ли списъка?

— Забрави за списъка, Робърт. — Въпреки мъничките високоговорители на мобилния телефон на Хънтър дрезгавият глас на Кенеди прогърмя в стаята.

— Да забрави за списъка? — Уест изпревари Хънтър и припряно се приближи до бюрото му. — Защо?

Намесата му спечели строгите погледи на всички, включително на специален агент Холбрук.

— Кой е този, по дяволите? — попита Кенеди, който също не прозвуча много доволно.

— Аз съм маршал Тайлър Уест, директор Кенеди — невъзмутимо отвърна Уест. — Както знаете, аз ръководя операцията по издирването. Е? Защо да забравим за списъка? Какво открихте?

— Робърт — каза Кенеди, който явно предпочиташе да говори с Хънтър, а не с Уест. — Ти беше прав, когато ни каза да броим листовите от двете страни, като на нормална книга. Правим всичко възможно и се опитваме слепешката да съставим този абсурден списък. Добавихме всичко, което сметнахме за уместно, и преди минута единият от кадетите ни попадна на определен текст към края на страница сто трийсет и три. — Кенеди се прокашля, за да изчисти гърлото си. — И това трябва да е, Робърт.

— Добре — каза Хънтър, преди Уест да успее отново да го прекъсне. — Слушаме. Какво е, Ейдриън?

— Ще прочета целия параграф, за да разбереш тревогата ми. — Последва кратко мълчание и след това Кенеди си пое дълбоко дъх. — *След толкова много години — започна да чете той от тетрадката на Лушън — мога спокойно да заявя, че научното ми изследване ме научи на много неща за ума на психопата и по-точно така наречените "серийни убийци" — приливите и отливите, безразличието, желанието — списъкът е дълъг и сложен, но все още има някои... забранени граници, така да се каже, които не съм преминал, едната от които само защото нямах необходимите материали. Днес обаче най-после се сдобих с нещо, което търся от известно време. Нещо, което сега ще ми позволи да премина тази граница и да се осмеля да навляза в една цяла нова област... една цяла нова умствена нагласа. И ето го най-важното — подчерта Кенеди, преди да стигне до последното изречение. — *Защото сега имам цял килограм, може би малко повече, военен клас С-4.**

Юниън Стейшън се намира между Малкото Токио и Китайския квартал, в североизточния ъгъл на централен Лос Анджелис. Това е най-голямата пътническа гара в западната част на Съединените щати, която обслужва средно сто и десет хиляди пътници всеки ден. Гарата е изумителна в архитектурно отношение и величествена. Таванът в голямата зала е висок двайсетина метра и макар да изглежда дървен, е направен от солидна стомана. Облицованият с плочки под в големите салони на гарата има интересна ивица в средата от лъскав мрамор и травертин. От двете страни на великолепната чакалня има затворени вътрешни дворове с градини. Подът от циментови плочки възпроизвежда шарките на черга на племето навахо. За жалост повечето пътници минават по него толкова забързано, че не отделят време да спрат и да оценят красотата на мястото.

Освен това Юниън Стейшън беше само на три спирки от мястото, където Лушън се бе качил на метрото, след като говори по телефона с Хънтър, и той слезе точно там. От гарата изборът на посоки беше почти безброен. Лушън можеше да вземе друга линия на метрото и да отиде, където поиска в Лос Анджелис — от долината Сан Фернандо до Пасадина, от източен Лос Анджелис до Лонг Бийч и Южния залив. Ако желаше, можеше да се качи на влак "Амтрак" и да отиде до всяка точка на Съединените щати, но той нямаше намерение да напуска Лос Анджелис, поне засега.

Седна до единия от вътрешните дворове с градини в чакалнята на Юниън Стейшън и се вгледа в електронното табло с разписанието на метрото. Чакаше и наблюдаваше пътниците, които бързаха през голямата зала във всяка възможна посока. Въпреки привидни хаотичната атмосфера на гарата Лушън я намираше за очарователно спокойна.

През две пейки от него седеше дядо с трима внуци — две момчета и едно момиче. Момичето изглеждаше на шестнайсет, а момчетата, които бяха близнаци и явно бяха наследили някои от чертите на дядо си, бяха една-две години по-малки от сестра си. Дядото беше на седемдесет и няколко, плешив, с рошави вежди и добри сини очи, скрити зад очила с дебели стъкла. Седеше с ръце на коленете, кръстосал крака. Внуците му седяха на пейката срещу него не защото до него нямаше място, а защото явно не искаха.

И тримата внуци държаха смартфони. Момичето изглеждаше съсредоточено само върху едно нещо — щракаше си селфита от различни ъгли и след това ги качваше в сайта на някаква социална мрежа.

Единият от близнаците държеше смартфона си настрани — пейзажна позиция — и го движеше в кръг като волан, очевидно напълно погълнат в някаква състезателна видеоигра. Другото момче разглеждаше снимки — поне така се стори на Лушън. Втренчваше се в екрана за една-две секунди, а после кимаше или изкривяваше лице в неодобрителна гримаса и плъзгаше показалец по екрана надясно или наляво.

От време на време дядото се опитваше да общува с някого от внуците си, като задаваше въпроси, които повечето пъти оставаха без отговор, или казваше нещо, което в най-добрия случай получаваше кимане или клатене на глава в отговор. Понякога, когато някое от децата се усмихнеше на екрана на телефона си, възрастният мъж също се усмихваше само за да се опита да установи контакт с младото поколение, но хлапетата дори не го поглеждаха. Тогава тъжните очи на стареца отново се съсредоточаваха върху ръцете му и той седеше мълчаливо още една-две минути, а после опитваше отново само за да бъде пренебрегнат по същия

начин. Ако се опиташе да покаже интерес към онова, което внуците му гледаха на екраните, те бързо се облягаха назад и обръщаха телефоните си така, че той да не ги види.

Не, дядо, няма какво да видиш тук.

Сцената беше интересна и в същото време ужасно тъжна.

Веднъж се живее, помисли си Лушън, като говореше наум на трите хлапета. *Моля ви, на всяка цена прекарвайте по дванайсет часа на ден погълнати в интернет, търсейки одобрение от хора, които познавате бегло, и докато го правите, не забравяйте да пренебрегвате малцината, които наистина ви обичат и държат на жалкото ви съществуване.*

Лушън наблюдава стареца и внуците му петнайсетина минути и това го изпълни с импулс, който познаваше много добре — желанието да научи тези хлапета на ценен урок: "колко важен е животът... или всъщност липсата му", но когато мисълта започна да се оформя и съзнанието му, отново съзря таблото с разписанието на метрото. Беше толкова вгълбен в наблюдението на сцената с тъжното семейство, че забрави да провери таблото. Влакът, който чакаше, щеше да замине след по-малко от две минути, а перонът, от който тръгваше, беше чак в другата страна на гарата.

Лушън взе раницата си и бързо стана. В същия момент скочи и единият от внуците на стареца — момчето, което плъзгаше пръст по екрана наляво и надясно. То тръгна към обществените тоалетни, като продължаваше да гледа снимки на смартфона си. Лушън го проследи с поглед няколко секунди, достатъчно, за да изпита едно много познато чувство, което се вкопчи в тялото му като прегръдка на невидимо зло същество, което първо го сграбчваше и после шепнеше в ухото му. Шепотът се разпространяваше във вените му като чист токсин, отравяше всичко в него и го отвеждаше на място в съзнанието му, където цареше мрак.

Лушън отново погледна таблото с разписанието. До заминаването на влака му оставаше една минута и двамайт секунди. Той видя, че момчето влезе в тоалетната.

Чувството в него се засили... Мястото в съзнанието му стана още по-мрачно.

Една минута.

Решения, решения.

Не беше учудващо, че последното изречение, което директорът Ейдриън Кенеди прочете на Хънтър по телефона, разпрати в кабинета страх, който се разлетя като полудяла колония прилепи.

Композитната смес С-4 или С-4, както е популярно известна, е пластичен експлозив, любим на въоръжените сили на Съединените щати. Наричаха го "пластичен взривен композит", защото веществото беше смесица от пластификатор и високоексплозивен материал. Предимствата бяха две. Първо, пластификаторът покриваше експлозивния материал и го правеше по-малко чувствителен на удар и топлина и следователно много по-безопасен за боравене. Пластичните експлозиви можеше да бъдат изпуснати, ритани, блъскани, хвърляни, удряни, стреляни с огнестрелно оръжие и дори изложени на микровълнова радиация, и пак нямаше да се възпламенят. Експлозия се произвеждаше само от ударна вълна от детонатор. И второ, пластификаторът правеше експлозивния материал силно гъвкав и податлив, много сходен с пластилина, и затова можеше да се моделира в различни форми, за да се промени посоката на взрива.

Очите на маршал Тайлър Уест едва не изскочиха от орбитите си, когато чу, че Лушън притежава хексогенна смес. Той беше бивш морски пехотинец и отлично знаеше какви разрушения нанася С-4.

— С-4 ли казахте току-що? — попита той Кенеди, надвесвайки се над дясното рамо на Хънтър. — Пластичен експлозив С-4?

— Точно това е написал Лушън в тетрадката си — отговори Кенеди.

— Как, по дяволите, е успял да се сдобие със С-4? — попита Уест. — Това е материал с военно назначение.

— Първо — обади се Гарсия, — какво значение има как се е сдобил с него? Има го и толкова. Това са Съединените американски щати — страната, където парите говорят и тъпотииите управляват маратона. Стига да имаш достатъчно пари и правилните връзки, можеш да си купиш всичко, което искаш.

— Бог да благослови Америка — подхвърли специален агент Холбрук.

— Това трябва да е, нали, Робърт? — попита Кенеди.

— Това е имал предвид Лушън под възможност, която още не е изследвал. Говорел е за масово убийство. Той ще направи бомба.

Хънтър беше затворил очи и навел глава. Брадичката му почти опираше в гърдите. Той кимна към телефона си и отговори:

— Да, това ще бъде. Това е искал да намерим.

— Сигурен ли сте, че този параграф е на страница сто трийсет и три? — попита Уест. Тонът на гласа му ставаше все по-разтревожен с всеки въпрос.

— Сто процента — потвърди Кенеди. — Лично преброих страниците.

— Мамка му! — възкликна Уест. Безпокойството в гласа му се разпространи до крайниците му.

— И така, какъв е планът, Робърт? — попита директорът на НЦАНП.

— Планът е, че трябва да поставим в готовност всички сапъорски екипи, които са на разположение — побърза да заяви Уест.

Хънтър вдигна ръка, за да му направи знак да почака.

— Все още нямаме план, Ейдриън, защото всъщност не знаем какво ще направи Лушън. В момента можем само да чакаме обаждането му и да ни каже гатанката. Нямаме представа каква ще бъде.

— Разбирам — отвърна Кенеди. — Искам да ме държиш в течение, Робърт, и ако се нуждаеш от нещо от ФБР, само кажи.

— Ще ти се обадя веднага щом говоря с Лушън — каза Хънтър и погледна часовника си. — И това ще стане след десет минути.

— Ще чакам — отговори Кенеди и затвори.

— Каквото и да се случи — отново започна Уест, — трябва да вдигнем по тревога всички сапърски екипи, които са на разположение, и да ги държим в готовност. Бях военен, преди да стана щатски маршал. Знаете ли какви поражения може да нанесе един килограм С-4, детектив Хънтър?

— Зависи с какво е комбиниран — отговори Робърт.

Уест се намръщи.

— Какво? Как така "зависи с какво е комбиниран"?

Гарсия сподави усмивката, която се опита да извие устните му. *О, сега ще ти изнесат лекция*, помисли си той.

Хънтър си пое дълбоко дъх.

— Когато се детонира, С-4 има двойно освобождаване на енергия. Първата вълна се детонира навън със скорост малко повече от осем хиляди метра в секунда. Това е близо седем пъти повече от номиналната скорост на изстрелването на деветмилиметров куршум.

Вторият взрив, който се детонира горе-долу със същата скорост, се движи навътре, към епицентъра. Въпреки това и факта, че произвежда много мощен взрив, сам по себе си С-4, освен ако не е поставен в големи количества, не причинява толкова големи разрушения. Например половин килограм С-4 взривява вратата на евтин сейф или пробива дупка с размера на баскетболна топка в бетонна стена, но само толкова. Но да речем, че комбинирате този половин килограм С-4 със счупени стъкла, гвоздеи, метални сачми или каквото друго искате, за да създадете мръсна бомба, експлозията превръща парчетата в свръхскоростни куршуми и ги изстрелва надалеч и във всички посоки. В затворено помещение като стая, пълна с хора, абсолютно никой в радиус петнайсет метра няма да е в безопасност. Никой дори няма да оцелее.

Уест не откъсна очи от Хънтър. Все още се мръщеше, но сега от изненада.

— Ако същият половин килограм С-4 се комбинира, да речем... с един галон леснозапалимо гориво — продължи Хънтър, — и като вземем предвид, че когато се детонира, С-4 бързо се разлага и отделя азот и въглеродни оксиди, които са изключително леснозапалими и се движат със скорост, по-висока от скоростта на звука, експлозията ще удвои мощността си на детонация. Тъй като добавя огън, взривът е като високомощна разнопосочна огнехвъргачка. Всички в радиус петнайсет метра вероятно ще изгорят живи като факли. — Той погледна Уест. — Ето защо, както казах, маршал Уест, размерът на пораженията, които нанася С-4, зависи от това към какво е прикрепен пластичният експлозив.

Уест примигна веднъж.

— Чета много — обясни Робърт, разгадавайки озадачения му поглед.

Уест примигна още веднъж.

— И запомням много от това, което прочитам — добави Хънтър.

— Не може да бъде — отбеляза Уест.

— Но вие сте прав, че трябва да вдигнете по тревога сапърски екипи — каза Хънтър. — Ако Лушън наистина планира нещо с С-4, те ще трябва да бъдат готови да реагират незабавно.

— Ще се обадя — отвърна Уест, въздъхна тежко и извади мобилния си телефон. — Колко остава до обаждането на Лушън?

— Седем минути.

Лушън хукна надолу по ескалатора в Юниън Стейшън и се качи във влакчето на метрото няколко секунди преди да се затворят вратите. Застана вътре леко задъхан, с раница, праметната на дясното рамо, и се вгледа в перона, който бавно се отдалечаваше. Все още мислеше за възрастния мъж, внуците му и как момчето, което отиде в тоалетната, никога няма да разбере какъв голям късмет е извадило.

Трябва да си благодарен, хлапе, помисли си Лушън. Защото разписанието на метрото току-що те спаси.

Отначало той се опита да отрече пред себе си защо сцената в чакалнята на гарата му беше въздействала по този начин, но дълбоко в душата си знаеше причината. Възрастният мъж му напомни за дядо му — единствения човек в семейството му, с когото се спогаждаше.

Лушън беше роден в богато семейство. Баща му, Чарлз Фолтър, беше адвокат, който имаше преуспяваща кантора в Денвър, Колорадо. Майка му, Мари-Ан Фолтър, беше дъщеря на едни от най-богатите фермери в Уайоминг, но въпреки всичките пари и лукса детството на Лушън съвсем не беше щастливо.

Баща му не даваше пет пари за семейния живот и прекарваше почти цялото си време на работа, или поне така твърдеше, включително уикендите. Сутрин излизаше рано, преди Лушън да стане, и дори да се върнеше у дома същия ден, което не се случваше често, си идваше късно нощем, много след като синът му си беше легнал. Когато беше дете, Лушън не виждаше баща си по цели седмици.

Веднъж попита майка си защо баща му почти никога не си е вкъщи.

— Защото татко ти е много важен човек с много важна работа, скъпи — отговори майка му, но за Лушън това означаваше, че нито той, нито тя са толкова важни за баща му, колкото работата му. Думите ѝ го изпълниха с такова чувство на безполезност и малоценност, че никога не забрави този ден, но все още имаше майка си... поне за известно време.

Ранните му спомени за нея бяха за много привлекателна, щастлива и грижовна жена, която би направила всичко за семейството си, но дойде време, когато тя започна да се променя.

Мари-Ан Фолтър обичаше живота и много се гордееше с външния си вид, обичаше да се грижи за дома си и градината и обожаваше да бъде със сина си, но изведнъж, когато Лушън беше на тринайсет-четиринайсет години, започна да пие много. Алкохолът, изглежда, събуждаше съвсем различен човек в нея. Резките промени в настроението, придружени от изблици на гняв и крясъци, се превърнаха в нещо обичайно в дома на семейство Фолтър. Интересът ѝ към всичко, което по-рано обичаше, лека-полека се изпари и тя започна да прекарва все повече време заключена в стаята си, като излизаше само в часовете, когато очакваше, че Лушън няма да е вкъщи. Когато излезеше от стаята си, майка му изглеждаше ужасно, с тъмни кръгове около очите, кожа на петна, разрошена коса и неизпрани дрехи.

Скоро след алкохола дойдоха посещенията при лекаря и лекарствата с рецепти и заедно с тях — вцепенението, безразличието и пълната летаргия.

Отначало Лушън не разбираше какво се е случило и се чудеше как е възможно някой, толкова изпълнен с жизненост, толкова красив и толкова отдаден на семейството си, да се плъзне надолу по такава тъмна спирала.

Отговорът на тази загадка, колкото и странно да беше, дойде късно една нощ в петък,

тринайсети. Тогава Лушън беше на шестнайсет.

Може би необичайната ситуация в дома му го бе принудила да стане уединен и затворен или фактът, че повечето хлапета на неговите години не можеха да се сравняват по интелект с него и го отегчаваха. Така или иначе, Лушън нямаше много приятели, всъщност от много години нямаше приятели, но това никога не го беше тревожило. Той обичаше да бъде сам. По този начин не му се налагаше да търпи глупостите на другите.

Във въпросния ден си тръгна късно от училище и отиде в Музея на изкуството в Денвър на авеню "Паркуей" 14, който само за една нощ — в петък, тринайсети — беше отворен до полунощ и представяше специална фотографска изложба на седмия етаж. Изложбата беше озаглавена "Ужаси от реалния живот (които няма да видите във филмите)" и показваше повече от седемстотин снимки от реални местопрестъпления, които ФБР беше дало на музея. Лушън не би я пропуснал за нищо на света.

Разбира се, входът за изложбата беше забранен за лица под осемнайсет години, но той беше редовен посетител в музея. Ходеше там най-малко два пъти в седмицата и се разхождаше с часове. Познаваше повечето служители на музея, включително охраната, и трябваше само да даде малък подкуп на единия пазач, за да си затвори очите, и да се вмъкне през задната врата.

Ако не друго, изложбата беше обезпокоителна. Повечето образи лесно можеше да се определят като травмиращи, особено за едно шестнайсетгодишно момче, но интересът на Лушън към смъртта беше започнал години по-рано, преди тринайсетия му рожден ден. В един от много редките случаи, когато прекарваше време с него, баща му го заведе на лов в планината в Колорадо. Отначало Лушън мислеше, че няма да му хареса. Отнемането на живота на невинно животно за чисто удоволствие и суетност беше нещо, което не го привличаше тогава, но в чакането, дебненето и погледа и очите на животното точно преди да сложиш край на живота му, имаше нещо, което го заплени. Тогава той за пръв път осъзна, че в смъртта има нещо, което го кара да се чувства... могъщ.

В нощта на изложбата Лушън стоя в музея, докато затвориха. Той изучи внимателно всяка показана фотография. Колкото по-страховити бяха, толкова повече се вълнуваше. Когато си тръгна, беше толкова възбуден, че не му се прибираше вкъщи и реши да се разходи.

Нямаше предвид определена цел. Искаше само да повърви. И тогава, когато наближи пресечката на Калифорния Стрийт и Петнайсета улица, видя баща си, който излизаше от малък ресторант на ъгъла. Проблемът беше, че баща му не беше сам. Подръка го беше хванала висока, млада и много привлекателна жена.

В този момент сякаш простреляха Лушън в сърцето. Краката му загубиха повечето си сила и се наложи да се хване за една стена, за да не падне.

Преди да се качат в таксито, което спря пред ресторанта, бащата на Лушън и младата блондинка се целунаха... страстно. Лушън не беше виждал баща си да целува така майка му.

И тогава, докато стоеше на пресечката между двете улици, той най-последно разбра какво е накарало майка му да се промени толкова внезапно. Защо пиеше толкова много. Защо бяха лекарствата с рецепти. Защо беше омаломощаващата депресия. Тя знаеше. Лушън беше сигурен, че майка му знае, но поради някаква причина не може да се реши да напусне съпруга си.

Не каза на баща си.

Майка му почина от чернодробна цироза същата година, когато Лушън беше приет в университета "Станфорд". Баща му умря година по-късно от сърдечен удар, докато седеше в

кабинета си на последния етаж на кантората си.

Дядото на Лушън от майчина страна често им идваше на гости, когато Лушън беше малък. Той обожаваше внука си, а за Лушън беше всичко. За жалост дядо му издъхна само няколко седмици след дъщеря си.

Може би заради добрите му очи зад очилата с дебели стъкла или начина, по който гледаше внуците си, но възрастният мъж в чакалнята на Юниън Стейшън беше напомнил на Лушън за дядо му.

Влакът на метрото забави ход, докато се приближаваше към следващата станция — "Литъл Токио/Артс Дистрикт". Това беше спирката на Лушън. Той не искаше да се отдалечава много от Юниън Стейшън. Всичко това беше част от плана му.

Слезе от влакчето, смеси се с тълпата и погледна часовника си. Оставаха две минути, докато отново се обади на Хънтър.

Сега наистина щеше да стане забавно.

От пет минути всички в кабинета на Хънтър и Гарсия мълчаха и дори не помръдваха. Атмосферата беше толкова напрегната, че едва се дишаше.

Двамата детективи седяха зад бюрата си и въпреки че очите им бяха съсредоточени в екраните на компютрите им, мислите им бяха на съвсем друго място.

Тайлър Уест стоеше до прозореца и гледаше улицата долу. Умираще да запали цигара, но времето летеше и не смееше да излезе от кабинета, докато не се обади Лушън.

Питър Холбрук седеше до кафемашината. Беше скръстил ръце на гърдите си и бе забил поглед в пода. Мислите му блуждаеха.

Хънтър хвърли поглед към мобилния си телефон, който беше на бюрото му, малко вляво от него. Движещият се електронен часовник на предпазния екран показваше, че до крайния срок на Лушън остават по-малко от две минути. Робърт сложи лакти на бюрото, преплете пръсти и подпря брадичка на кокалчетата си. Чакането беше мъчително.

Уест също погледна часовника си.

Изведнъж, без да почука, за да извести пристигането си, капитан Барбара Блейк отвори вратата на кабинета на Хънтър и Гарсия и влезе вътре.

— Обади ли се? — с разтревожен глас попита тя.

— Не, още не — отговори Хънтър. — Но според крайния срок, който той самият постави, трябва да се обади след... — Той пак погледна мобилния си телефон. — Четиридесет и три секунди.

Капитан Блейк все още не знаеше за пластичния експлозив С-4.

— А получихте ли списъка от директора Кенеди? — попита тя. — Имате ли представа за какво е говорел Лушън, когато е споменал "нови възможности"? Разбрахте ли се за отговор на въпроса му?

Уест се подсмихна.

— Да, сигурни сме, че го знаем.

Капитан Блейк изчака няколко секунди, но никой не добави нищо повече.

— Е, какъв е отговорът? — настоя тя.

Преди някой да има възможност да отговори, мобилният телефон на Робърт иззвъня на бюрото му и всички отправиха неспокойни погледи към него.

Непознат номер.

Лушън се обаждаше точно навреме. Нито секунда по-рано. Нито секунда по-късно.

Хънтър направи знак на другите да мълчат, бързо отговори на обаждането и веднага започна да го записва и го включи на високоговорител.

Останалите се приближиха и наобиколиха бюрото му.

— Здравей, Скакалец — прозвуча от мъничките тонколони на мобилния телефон гласът на Лушън, силен и ясен. — Е, твоите шейсет минути изтекоха. Имаш ли отговор за мен?

Хънтър долови весела нотка в тона на Лушън, който несъмнено много се забавляваше.

— Какво липсва в научното ми изследване, Робърт? Коя тъмна пътека не съм изследвал все още?

— Лушън — каза Хънтър. — Не е необходимо да го правиш. Ако имаш сметки за уреждане с мен, направи го с мен. Не е нужно да...

— Какво не е необходимо да правя, Скакалец? — прекъсна го Лушън. — Не си

отговорил на въпроса ми, затова нямам представа за какво говориш. Какво не трябва да правя? Искам да те чуя да го кажеш, Робърт.

Както очакваше Хънтър, Лушън нямаше да играе друга игра освен психологическа и искаше да затвърди превъзходството си над него при всяка възможност. Робърт нямаше друг избор, освен да играе играта.

— Да убиваш още хора, Лушън — отговори той. — По какъвто и да е начин. — Хънтър говореше спокойно, с неагресивен тон. — Не е необходимо да го правиш. Ако искаш да си уредиш сметките с мен... нека да го направим... ти и аз... не е необходимо никой друг да бъде замесен. Кажи ми къде и кога и ще дойда. Без подкрепления. Без номера. Давам ти думата си.

Хънтър вдигна ръка към Уест, за да го спре. Знаеше, че Маршалската служба никога няма да одобри или да разреши лична среща между Хънтър и Лушън. Уест го погледна и Хънтър беззвучно оформи с устни думите: "Искам го да говори".

Уест прие това, като вдигна ръце в знак, че се предава, но Хънтър видя, че маршалът отново се ядосва.

— Разбира се, че трябва да го направя, Скакалец — отвърна Лушън. — Върху това се основава целият ми живот — научното ми изследване за ума на психопатите.

— О, това е прекалено от устата на някой като него — прошепна Уест и Хънтър веднага му направи знак да мълчи.

— Живея за това, откакто идеята започна да се затвърждава в съзнанието ми. За жалост, както много добре знаеш, изследването беше внезапно прекъснато преди три години и половина, но сега най-после мога да го продължа, и ще го направя. Потърси ли на страница сто трийсет и три? — Лушън размисли и се поправи: — Е, не ти, тъй като съм сигурен, че трудът ми не е в твоя кабинет, но се сещаш какво имам предвид, нали? Накара ли онзи тъпак Кенеди и глутницата му гъзоблизци да търсят вместо теб?

Очите на всички освен на Хънтър се насочиха към специален агент Холбрук, който, изглежда, изобщо не се обиди от забележката на Лушън.

— Разбира се, че си го направил, Скакалец — отговори Лушън на собствения си въпрос. — Затова, моля те, престани да протакаш и ми дай отговор. Искам да ми кажеш поне една възможност, която липсва в научното ми изследване, Робърт, и ако протакаш още, разговорът свършва и няма да чуеш гатанката ми. Няма да имаш шанса да спасиш невинни животи.

Уест погледна Хънтър и очите му се отвориха широко, а после кимна на детектива.

Хънтър не беше сигурен дали другите са обърнали внимание, но Лушън току-що беше употребил думата "животи", не един "живот", както преди, и Хънтър бе убеден, че това не е неволна грешка.

— Каква е, Скакалец? Искам отговора ти и го искам веднага.

— Масово убийство — най-после каза Хънтър, но не добави нищо повече, нито пък Лушън каза нещо, и няколко секунди двамата мълчаха.

Всички в кабинета си размениха разтревожени погледи. А после чуха ръкопляскане от страна на Лушън.

— Много добре, Скакалец. Знаех си, че няма да ме разочароваш. Масовото убийство наистина е област, и която още не съм пристъпил и за която мисля много... но ти можеше да се досетиш и сам, Скакалец. Не беше необходимо да се обаждаш на господин Тъпак и да го караш да проверява в тетрадките ми, нали? Но след като си го направил, кажи ми какво

откриха той и армията му от зомбита на страницата сто трийсет и три? Любопитен съм, сещаш ли се, че то любопитството поддържа ума ми гладен и сърцето ми младо. — Лушън се изсмя. — Видя ли какво съм направил там, Скакалец?

На лицата на всички около бюрото на Хънтър се изписа несигурност. Изглежда никой освен Робърт не разбра малката шега на Лушън — "любопитен съм, сещаш ли се, че то любопитството поддържа ума ми гладен и сърцето ми младо". "Се-Чет" или "С-4".

— И така, нека те попитам по друг начин, Скакалец. Как ще навляза в света на масовото убийство?

Хънтър не отговори, а през присъстващите в стаята като "мексиканска вълна" премина безпокойство.

— Хайде, Скакалец, току-що ти отворих вратата да ме замериш с най-добрата си поанта. Нима наистина ще ме оставиш да вися така?

Капитан Блейк изглеждаше малко объркана, но всички други разбраха иронията.

— Как ще навляза в света на масовото убийство, стари приятелю? — настоя Лушън.

Хънтър продължаваше да мълчи.

— Възможно ли е да е с... — Лушън задържа напрегнатото очакване пет секунди. — Бум? — Той избухна в оживен смях.

Барбара изкриви лице в гримаса, сякаш беше чула не само ужасна, но и безсмислена шега.

— Какво? — Устните ѝ се раздвижиха, но не излезе звук.

— Вярно е, Скакалец — продължи Лушън. — Имам един килограм, може би и повече, военен клас С-4.

Сърцето на капитан Блейк сякаш се спусна в стомаха и очите ѝ се разшириха от изумление.

— Не, мамка му! — Този път гласните ѝ струни проработиха.

Хънтър затвори очи и доближи ръка до лицето си.

— О! — възкликна Лушън, който явно се забавляваше. — Чудех се кога ще се представи публиката. Е, с кого имам удоволствието да говоря сега?

Хънтър погледна капитана и повдигна рамене.

— Капитан Барбара Блейк, отдел "Обири и убийства" на лосанджелиската полиция — отговори тя. Гласът ѝ беше твърд и авторитетен.

— Очарован съм най-после да се запозная с вас, капитан Блейк. Аз съм Лушън Фолтър. Някой друг желае ли да се представи, преди да продължа?

Хънтър пак направи знак на останалите да мълчат.

Лушън чакаше, но никой не каза нищо.

— Маршалът в стаята? — настоя Лушън.

Отговор не последва.

— Специален агент на ФБР?

Мълчание.

— Някой от шерифския отдел може би?

Никой не отговори.

— Хайде, хора, не се срамувайте.

Тишина.

— Никой, така ли? Е, добре, както желаете. — Отново последва кратка пауза. — Масово убийство, Скакалец, точно така. Това означава, че ти спечели правото да чуеш страхотната

малка гатанка, която измислих специално за теб. Правилният отговор ще ти каже името на мястото, където оставих малък подарък. Малък е, но съдържа много мощ.

— Лушън, моля те, изслушай ме... — опита Хънтър, макар да знаеше, че на Лушън не му пука.

— Няма да повтарям, Скакалец — отново го прекъсна той. — После ще можеш да превърташ записа колкото искаш, но не ме прекъсвай пак.

Гарсия бързо извади тефтерче и писалка от бюрото си. Уест и Холбрук също се приготвиха да записват.

— Също като преди — продължи Лушън — имаш шейсет минути да откриеш отговора. Отговориш ли правилно, може да спасиш положението, Скакалец. Да станеш герой и така нататък. — Той направи пауза. — Сгрешиш ли... бум. — В гласа му не прозвуча ирония. — Готов ли си? Ето каква е гатанката: Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат, но не тук. Където трябва да намериш стихове, но не тук. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания, но не тук. Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж. Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели, Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители. Търси не очевидното, а нестандартното, и ще намериш нещо специално. Ще намериш изключителното.

Гарсия, Уест и Холбрук пишеха колкото могат по-бързо. И колкото повече пишеха, толкова повече се мръщеха.

Последва още една кратка пауза, която показва, че Лушън е свършил с гатанката.

— Шейсет минути, Скакалец. Часовникът тиктака. Линията прекъсна.

На капитан Барбара Блейк ѝ беше трудно да проумее онова, което току-що беше чула.

— Психопатът има един килограм военен клас С-4? — попита тя, след като обаждането приключи. — В моя град?

Хънтър кимна.

— Разбрахме го преди малко повече от десет минути, капитане.

— Господи!

— Каква беше тази гатанка, по дяволите? — попита Уест, вдигна глава от тефтерчето си и се втренчи във всяко лице поотделно в стаята. — Някой разбра ли?

— Изобщо не — отвърна Гарсия. — Лушън говореше много бързо.

— Да, и аз не разбрах нищо — каза Холбрук. — Не схванах много след "смях на поети".

Хънтър вече отваряше приложението за запис на мобилния си телефон.

— Ще пусна записа — каза той.

Намери точното място само за няколко секунди. Този път всички записаха дума по дума гатанката на Лушън, включително Хънтър.

Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат, но не тук. Където трябва да намериш стихове, но не тук. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания, но не тук. Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж. Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели. Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители. Търси не очевидното, а нестандартното, и ще намериш нещо специално. Ще намериш изключителното.

— Какво означава това, мамка му? — попита Уест, без да откъсва очи от тефтерчето си. Изражението на лицето му говореше за крайна обърканост.

— Това е гатанка — отвърна Гарсия. — Не би трябвало да има очевиден смисъл, нито да е лесна за отгатване.

Хънтър седеше зад бюрото си, сложил ръце на облегалките от двете страни на стола и преплел пръсти пред гърдите си. Очите му четяха редовете отново и отново.

Изминаха четири минути, без никой да отрони нито дума.

Холбрук пръв изказа предположение.

— Мисля, че Лушън има предвид някаква стара училищна сграда, която сега се използва за нещо друго — каза той и привлече вниманието на останалите. — Винаги ме е бивало в гатанките — добави агентът на ФБР и посочи голямата магнитна дъска до южната стена.

— Може ли?

— Разбира се — отговори Карлос.

Холбрук бързо написа цялата гатанка на дъската с големи букви и после начерта две хоризонтални линии — едната след първите три изречения и другата — след следващите три, разделяйки горе-долу гатанката на три части.

— Както знаем — започна той, — отговорът на тази гатанка ще ни даде място тук в Лос Анджелис, нали? Но мисля, че Лушън е разделил гатанката на три части. — Холбрук посочи дъската. — Първата част ни казва какво е било по-рано мястото, втората — какво е станало, и третата е нещо като улика как да изтълкуваме всичко.

Агентът на ФБР видя, че озадаченост помрачи лицата на всички.

— Нека обясня — каза той и посочи първите три изречения на дъската. — Първата част:

Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат, но не тук. Където трябва да намериш стихове, но не тук. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания, но не тук. Ако премахнем края на тези изречения, който се повтаря и в трите, ще получим: *Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат. Където трябва да намериш стихове. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания.* — Холбрук посочи всяко изречение и поясни: — *Място, където хората трябва да мълчат — но вече не. Където трябва да намериш стихове — но вече не. Където идват да учат ученици — но вече не.* — Той млъкна, за да даде възможност на останалите да проследят реда на мислите му. — И на мен "място, където хората трябва да мълчат; където трябва да намериш стихове; където идват да учат ученици" ми звучи като учебна среда, нали? Класна стая... училище... университет... нещо от този род.

Озадачеността на лицата на другите бавно започна да се разсейва.

— Втората част на гатанката — продължи Холбрук — е най-трудната, защото мисля, че ни казва в какво е превърната тази "бивша учебна сграда", ако Лушън наистина има предвид това. — Той отново посочи дъската.

Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж. Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели. Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители.

Всички дълго мълчаха.

— Някакви предположения? — попита капитан Блейк.

— Но гатанката не свършва до тук — обади се Гарсия, преди някой друг да има възможност да каже нещо. — Лушън приключва с: *Търси не очевидното, а нестандартното, и ще намериш нещо специално. Ще намериш изключителното.*

— Така е — съгласи се Холбрук. — И това е третата част, за която говоря — нещо като улика как да изтълкуваме всичко. Лушън ни казва, че трябва да мислим нестандартно — *Търси не очевидното, а нестандартното...* нещо необикновено, което пак ни връща към най-трудната част на гатанката — средата. Какво е станало това място?

— Търси не очевидното? — попита Уест. — Има ли изобщо нещо "очевидно" в тази щуротия? Защото, ако има, аз не го виждам. Що за очевидно място е това, където "вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж"? "Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели"? "Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители"? Някой разбира ли нещо?

Вниманието на Хънтър беше приковано в дъската, Холбрук беше направил много добър анализ как е съставена гатанката — от три части. Освен това беше предложил и много правдоподобно разделяне на първата част на гатанката. Лушън, изглежда, наистина беше започнал играта си на думи, говорейки за някакво бивше учебно заведение — място, където хората мълчат, където има стихове и където ходят да учат ученици, но вече не е така. Въпреки много доброто тълкуване на Холбрук в избора на думи на Лушън имаше нещо, което притесняваше Хънтър. Нещо, което не можеше да определи.

— Някой? — настоя Уест. — Нещо?

Всички в кабинета знаеха, че в такива ситуации е най-добре да не разсъждават прекалено много. Обикновено отговорите на подобни гатанки бяха по-лесни, отколкото очакваха повечето хора. Прекаленото мислене вредеше на творческия процес и подвеждаше ума да подмине правилния отговор само защото звучи твърде елементарно. Но елементарно или не, никой, изглежда, нямаше какво да предложи... нито дори някакво далечно

предположение.

Уест неспокойно прокара пръсти по военната си подстрижка и когато срещна погледа на Хънтър, кимна иронично.

— Да, прецакани сме.

Слънцето се скриваше зад линията на хоризонта и небето над Лос Анджелис се превърна в лабиринт от цветове. Оранжевочервеното се промени в странен оттенък на пурпурно, което от своя страна отстъпи пред дълга тъмна ивица, осеяна с безброй искрящи точки, но цялата тази естествена красота бе поставена под заплаха, защото в източния край на небето започна да се събира малка армия от тежки сиви облаци.

Лушън приключи обаждането си до Хънтър, извади СИМ картата от предплатения телефон, който използва, и я хвърли в най-близкия контейнер за отпадъци. Нощта приближаваше бързо и той трябваше да действа. Имаше график.

Върна телефона в джоба си и тръгна обратно към метростанцията.

Загуби два дни, докато избере мястото, но смяташе, че решението му е добро, особено като се има предвид, че не познаваше много добре Лос Анджелис.

Лушън нямаше опит с експлозивни устройства. Не беше правил или използвал такива неща досега, но добре знаеше теорията и физиката. Беше прочел безброй статии и няколко книги на тази тема. Изучи скоростта на детонацията, гъстотата на взривната смес, максималната горещина на възпламеняването, налягането на експлозията върху кубичен сантиметър... всичко. Беше направил точни изчисления, за да разбере какво е оптималното количество C-4, което трябва да използва, така че взривът да обхване всеки сантиметър от мястото, което беше избрал, добавяйки малко повече за всеки случай. Въпреки че нямаше как да изпробва устройството, той беше абсолютно сигурен, че ако Хънтър не успее да разгадае гатанката, никой на избраното място няма да оцелее.

Измислянето на самата гатанка му отне доста време предимно заради проучванията, които трябваше да извърши, и защото искаше да я направи трудна, но не и невъзможна за отгатване. В края на краищата, щеше ли да е забавно, ако се впусне в игра, в която вече знае, че ще победи? Искеше да даде поне мъничък шанс на Хънтър и хората, с които работеше той, да отгатнат правилно, макар искрено да се съмняваше, че някой ще успее.

Стигна до входа на метростанция "Литъл Токио" и погледна часовника си. Имаше предостатъчно време да стигне до набеязаното място и да остави пакета. Вчера, преди да се върне в хотелската си стая и да се вгълби в изработването на устройството, той посети избраното място за втори път за два дни. Тайно беше изучил разположението и движението на хора и знаеше точно къде да скрие бомбата. Място, където никой нямаше да я забележи. След това трябваше само да чака. Щом изтечаха шейсетте минути, които беше дал на Хънтър, едно обикновено обаждане до мобилния телефон, прикрепен към устройството, щеше да задейства детониращата ударна вълна в C-4.

Мисълта, че това ще се случи, го развълнува много повече, отколкото очакваше. За Лушън убиването винаги беше лично, работа един срещу един. Душата му се изпълваше с екстаз, когато гледаше в очите на жертвите, докато животът ги напускаше. Вкусът на страха им му доставяше удоволствие. Не го привличаше идеята да бъде далеч от тях, докато те умират, и да не може да види отчаянието и болката, които обземат всеки атом на телата им, когато осъзнаят, че животът им свършва. Сега обаче, след като сам бе създал смъртоносното устройство, трябваше да признае, че изпитваше странен трепет по време на целия процес и вълнението му се засилваше с всяка изминала минута. Превръщането на всичко в игра, особено срещу Хънтър, само увеличаваше възбудата му.

Преди да се качи на ескалатора, за да се спусне на перона, Лушън вдигна глава и погледна небето. Малката армия от сиви облаци, която се беше събрала в единия край, явно се беше отказала от битката, защото бързо се разпръсваше, оставяйки след себе си още една красива и изпълнена със звезди нощ.

Да, помисли си Лушън, нощта ще бъде страхотна за фойерверки.

Мобилният телефон на маршал Тайлър Уест иззвъня в джоба му и той отговори светкавично на обаждането, сякаш животът му зависеше от това. Слуша десетина секунди, затвори очи и въздъхна тежко.

— Добре, благодаря — каза той и сложи край на разговора. — Засекли са обаждането на Лушън до място близо до метростанция "Литъл Токио" — съобщи той на присъстващите в кабинета на Хънтър и Гарсия. — И ме уведомиха, че е само на една спирка от Юниън Стейшън, която е най-оживената метростанция в цял Лос Анджелис, нали така?

Карлос и капитан Блейк кимнаха едновременно. Робърт, от друга страна, се беше съсредоточил върху гатанката на Лушън на дъската. Беше започнало да го тревожи нещо друго — начинът, по който Лушън беше разделил играта на думи.

— Мислите ли, че мишената му може да е Юниън Стейшън? — попита Уест. Тонът му преливаше от безпокойство.

— В момента горе-долу почти всяко място в града може да е мишената му — отговори Гарсия. — Няма да имаме представа, докато не отговорим на откачената му гатанка.

— Сградата на Юниън Стейшън била ли е някога училище, колеж... някакво образователно заведение? — попита Холбрук.

— Не — категорично отговори Хънтър. — Винаги е била пътнически терминал, откакто е отворила врати някъде в края на трийсетте години на миналия век.

— Ами наоколо? — попита Уест. — Има ли близо до Юниън Стейптън нещо, което може да отговаря на първата част на гатанката? Място, където по-рано са ходели ученици, но е било превърнато в нещо друго, може би магазин, кино, нощен клуб...

— Няма да намерим отговора на гатанката по този начин — заяви Хънтър. Всички млъкнаха и го погледнаха.

— По кой начин, детектив? — попита Уест.

— Търсейки място, където са ходели ученици — някакво "учебно заведение".

— И защо? — попита Холбрук. — Мислех, че всички сме съгласни...

— Защото точно така иска да мислим Лушън — прекъсна го Хънтър.

Всички зачакаха, но той не добави нищо повече.

— Не ни трябва, нито имаме време за друга гатанка от теб, Робърт — намеси се капитан Блейк, която много добре знаеше как работи умът на Хънтър. — Затова, моля те, би ли пояснил какво искаш да кажеш? — Тя погледна часовника си. — Вече изминаха десет минути от разговора с Лушън. Остават ни петдесет.

— Мисля, че анализът на агент Холбрук за структурата на гатанката е правилен — започна Хънтър. — Тя е разделена на три части. Първата, изглежда, ни казва какво е било по-рано мястото на Лушън, втората — какво е станало, и третата — как да гледаме на всичко.

— Да, вече установихме това, много благодаря. — Търпението на Уест явно се изчерпваше. — Какво искате да кажете, детектив?

— Искам да кажа, че няма реална необходимост Лушън да разделя гатанката на три части — отвърна Хънтър. — Това е един от психологическите му трикове.

Последните думи на Хънтър накараха всички да замръзнат на местата си.

— Психологически трик? — попита капитан Блейк. — Как така, Робърт?

— Замислете се — обясни Хънтър. — Необходимо ли е Лушън да ни казва какво е било в

миналото набелязаното място? Не, нали? Трябва само да ни каже втората част на гатанката — какво е мястото *сега*, не какво е *било*. Какъв е смисълът да ни казва какво е било по-рано? — Той повдигна рамене. — За да ни помогне? Да ни даде по-добър шанс да открием правилния отговор? По-добър шанс да го спрем? По-добър шанс да стигнем до бомбата?

Хънтър видя, че всички се обезпокоиха и замислиха.

— Въпреки това — продължи той — Лушън започва гатанката, като ни казва три неща, които са ставали на това място, но вече не стават. — Хънтър се изправи и се приближи до дъската. — Знаел е, че първо ще разберем тази част, по две елементарни причини. Първо... — Той направи гримаса, която говореше "Очевидно е". — Тази част е първа в гатанката и второ — видимо е по-лесна от втората част, или поне така изглежда.

— Тогава мислите, че той лъже? — попита Уест. Гласът му не беше толкова агресивен, колкото преди няколко секунди. — Смятате, че ни е казал фалшива първа част на гатанката само за да ни отклони от правилната посока? Да ни накара да повярваме, че мястото е било училище или нещо подобно, когато всъщност изобщо не е така. Може би мястото дори не е имало предишен живот?

— Ако е така — намеси се Холбрук, — тогава какво пречи на Лушън да лъже за цялата гатанка? Всичко може да е измишльотина, особено частта, която уж ни подсказва какво е мястото.

— Не — поклати глава Хънтър. — Лушън не би видял причина да го прави, но първата част на гатанката определено е включена, за да ни отклони от правилната посока, само че не по начина, за който мислите.

В стаята отново настъпи объркване.

— Лушън е психопат до мозъка на костите — поясни Робърт. — Той наистина вярва, че превъзхожда всички ни, особено интелектуално. Не би прибегнал до евтини номера като лъжи или съчиняване на фалшива гатанка. Гатанката е вярна.

— Но вие току-що казахте, че първата част определено е включена, за да ни отклони от правилната посока — настоя Уест.

— Да, но не защото е фалшива. Целта ѝ е да ни обърка, да ни накара да разсъждаваме прекалено много. — Хънтър вдигна ръка, за да спре въпросите, защото знаеше, че нещата стават малко сложни. — Нека обясня.

— Моля ви — каза Уест.

— Агент Холбрук предложи много правдоподобен отговор за първата част на гатанката за колко минути? Три, може би по-малко?

Холбрук кимна.

— Наричай ме Питър, моля.

— И така, Лушън прави първата част на гатанката малко по-лесна от останалите — продължи Робърт. — Но не твърде лесна, за да не изглежда очевидно. Искам да кажа, че... Питър успя да стигне до приемлив *приблизителен* отговор на първата част, но не и специфичен. Ако отговорът на първата част наистина е някакво "учебно заведение", тогава няма как да бъдем сигурни дали по-рано мястото е било училище, колеж, класна стая или друго. Съдейки само по гатанката, най-близкият отговор, до който можем да стигнем, е приблизителен — "някакво учебно заведение". — Хънтър направи кратка пауза. — Следите ли мисълта ми?

Всички кимнаха замислено.

— Давайки ни определено време — продължи Робърт, — Лушън засили напрежението

прекомерно и тук започва да действа психологическият трик, за който говорех. Тъй като сме на таймер, ние машинално ще пришпорим нещата, за да стигнем колкото можем по-бързо до правдоподобен отговор на всяка от трите части на гатанката... — Хънтър посочи първата част на дъската. — "Някакво учебно заведение" — ние просто ще го приемем. Едва ли ще търсим алтернативни отговори, защото първо, нямаме време, и второ, нашият отговор ни се струва добър и затова се придържаме към него. Това ще ни доведе до втория проблем. Онова, което бих нарекъл коз в психологическия трик на Лушън.

Този път, вместо да кимнат, останалите озадачено повдигнаха вежди.

— Нарича се подсъзнателно внушение — обяви Хънтър и побърза да добави обяснение. — Без да имаме отговор за втората част на гатанката и без да знаем дали отговорът ни на първата част е правилен, ние вече се опитваме да съчетаем двете части. — Той кимна към Уест и Холбрук. — Това бяха въпросите ви преди малко, нали? Дали сградата на Юниън Стейшън някога е била училище, колеж или някакво друго образователно заведение. Дали близо до гарата е имало нещо, което отговаря на първата част на гатанката — място, където са ходели ученици, но е било превърнато в нещо друго.

Смисълът на думите на Хънтър изведнъж стана много по-ясен за всички.

— Разделяйки гатанката — добави Робърт — и правейки първата част привидно по-лесна от останалите, Лушън се е надявал, че ние ще се досетим за отговор първо за нея — и ние го направихме. Без да съзнаваме, той засажда семе на предположение в подсъзнанието ни.

— И от този момент нататък — взе думата Холбрук, когато разбра за какво говори Хънтър, — ние започваме да съпоставяме всеки отговор, който измислим за втората част на гатанката, с онзи, който смятаме за правилен — "някакво учебно заведение" — и ако вторият отговор не съответства на първия, го отхвърляме.

— Точно така — съгласи се Робърт. — Първата част на гатанката подсъзнателно ни тласка да разсъждаваме прекалено много върху втората. В момента, както каза Карлос, набелязаното място може да е къде ли не в града, не само сграда, която по-рано е била училище или нещо подобно. Освен това дори не знаем дали сме на правилния път с този отговор. Приехме го веднага, защото звучи много логично, но не потърсихме нито една алтернатива.

— Затова вместо да гледаме на цялото нещо едновременно, защо не разделим гатанката? — предложи Гарсия, обръщайки се към партньора си. — Ти и Уест ще работите само върху първата част. Вижте дали ще измислите нещо друго освен "някакво учебно заведение". Питър, капитан Блейк и аз ще мислим върху втората част и ще се опитаме да открием отговор за нея. След това ще сравним отговорите си и ще видим дали ще намерим мястото.

— Звучи като план — съгласи се Уест.

Хънтър, капитан Блейк и Холбрук кимнаха.

— Добре — рече Карлос и погледна часовника си.

— Имаме четиридесет и шест минути до крайния срок. Хайде да открием проклетото набелязано място.

Над Лос Анджелис най-после се беше спуснала нощ, която донесе със себе си дълъг воал от блестящи звезди и естествена пълна луна, по-внушителна от всеки холивудски филм за върколаци, произведен с компютърна графика. Температурата навън беше малко под седемнайсет градуса по Целзий, но тъй като нямаше вятър, въздухът на улиците, особено в бетонната джунгла, каквато беше центърът на Лос Анджелис, беше топъл и задушен. И все пак, в сравнение с температурата и въздуха в кабинета на Хънтър и Гарсия, улиците в центъра на града бяха като райска градина.

За да избегнат погледите и мислите за частите, върху които не разсъждаваха, двата екипа бяха написали своите части на отделни листове. Хънтър и Уест бяха до бюрото на Хънтър, а Гарсия, капитан Блейк и Холбрук бяха наобиколили работното място на Карлос. Двата екипа работеха мълчаливо и стояха с гръб към голямата дъска, на която Холбрук беше написал цялата гатанка.

Странно беше как работи мозъкът, когато възприема времето, докато е под напрежение. Струваше им се, че са работили само няколко секунди, докато всъщност бяха изминали близо седем минути.

Уест стоеше до Хънтър и не само че мълчеше през цялото време, срещу което Робърт нямаше нищо против, но и цялото му поведение леко се бе променило. Той беше станал някак стеснителен.

— Наред ли е всичко? — прошепна Робърт.

Уест кимна непохватно и отмести поглед от листа на бюрото.

— Сигурен ли сте? — настоя Хънтър. Разбираше, че напрежението, под което бяха, лесно може да промени поведението на някого, но макар да не познаваше добре Уест и независимо от това дали беше имал работа с бомбена заплаха, Хънтър знаеше, че като маршал, Уест е свикнал да работи под смазващо напрежение. Това беше част от служебните му задължения.

Уест най-после се предаде. Смутено стисна устни, поклати глава и погледна в очите Хънтър.

— Няма да ви лъжа, детектив — каза той. — Изобщо не ме бива по тази част. Още от малък. Замери ме с каквото искаш и ще отвърна на удара. Замери ме с гатанка и умът ми блокира. Не знам защо. Но винаги става така.

— Имате ли някакви нови предположения? — попита Холбрук, който току-що беше погледнал часовника си за пореден път. — До крайния срок остават трийсет и осем минути.

Хънтър и Уест се обърнаха към другата група.

— Измислихме други два варианта за първата част — отговори Робърт.

— Наистина ли? Какви? — попита капитан Блейк.

Хънтър отново привлече вниманието на всички към цялата гатанка на дъската до южната стена, но посочи само първата част.

Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат, но не тук. Където трябва да намериш стихове, но не тук. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания, но не тук.

— Освен учебно или образователно заведение — каза той, — мислим, че Лушън може би има предвид библиотека.

Всички се умълчаха за момент и се втренчиха в първите три реда на дъската, сякаш ги виждаха за пръв път.

Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат — библиотека.

Където трябва да намериш стихове — библиотека.

Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания — библиотека.

Едно по едно, обезпокоените изражения на лицата на всички бързо се промениха в съгласие. Имаше логика.

— А какъв е вторият вариант? — побърза да попита Холбрук, преди останалите да започнат да обсъждат "библиотека" като правилния отговор за първата част на гатанката.

Хънтър погледна Уест, който едва забележимо повдигна рамене.

— Мислим, че също така има вероятност Лушън да говори за църква — каза Робърт.

Този път Гарсия, капитан Блейк и Холбрук не насочиха вниманието си към дъската, а се спогледаха разтревожено.

— Нещо не е ли наред? — попита Хънтър.

— Предполагам, че Лушън не е религиозен — рече Карлос.

— Съвсем не — потвърди Робърт. — Тъкмо обратното, винаги е мразил страстно религията.

Думите на Хънтър разтревожиха още повече екипа на Гарсия.

— Християнството ли имаш предвид, или религията като цяло? — попита Холбрук.

— Религията като цяло — отговори Хънтър. — Защо? Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че си блъскаме главите, Робърт — отвърна Гарсия, — и единственото място, за което и ние се сетихме и което може би по някакъв изопачен начин отговаря на втората част на гатанката, е място за богослужение... за молитви... църква.

Този път очите на Хънтър и Уест се насочиха към дъската и втората част на гатанката.

Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж. Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели. Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители.

Без да губи време, Холбрук започна да обяснява какво имат предвид.

— Позволете ми да разделя втората част на отделни изречения и изреченията — на секции. Така ще бъде по-лесно за разбиране. — Той посочи на дъската. — *Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора.* Както всички знаем, църквите се промениха много от едно време. Много от тях правят всичко възможно да се приспособят към съвременното общество. В някои църкви молитвените служби протичат като купон, на който хората пеят и танцуват като на карнавал.

Уест нервно се почеса под брадичката. Не беше ходил в такива църкви, но знаеше за тях и ги беше виждал по телевизията.

— *Ще намериш и мълчаливия мъж* — продължи Холбрук. — "Мълчаливият мъж", за когото говори Лушън, може да е свещеникът или пасторът, който ръководи богослужението на набеязаното място. Може би въпреки че ръководи богослужението, по една или друга причина той не участва в подобната на купон атмосфера. Той е "мълчаливият мъж". — Холбрук направи пауза, за да позволи на Хънтър и Уест да осмислят думите му. — Освен това не забравяйте, че говорим за място, където Лушън е бил, но ние не сме били — добави агентът на ФБР. — Той знае дали там има хора, които са по-тихи или по-шумни от други, а ние не знаем. Ние играем на "сляпа баба".

— Продължавай — каза Уест.

— Добре, следващото изречение. *Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели.* Някой от вас запознат ли е с Библията?

— Не дотолкова, че да помня наизуст стихове — отговори Хънтър, който се досети какво ще им каже Холбрук.

— Чел съм я някога — отвърна Уест и не добави нищо повече.

— Това може да е малко вероятно — каза Холбрук — но още веднъж, всичко в тази гатанка е хипотеза, но в Псалм петдесет и шест, осми стих, пише: "Ти си преброил скитанията ми; тури сълзите ми в съда Си; не са ли те записани в Твоята книга?"

Хънтър се замисли. Знаеше, че Лушън презира всеки аспект на религията, но християнството винаги беше любимата му мишена, когато изразяваше на глас чувствата си на тази тема. Освен това Робърт беше сигурен, че Лушън не знае наизуст Библията, но с помощта на интернет не би му отнело повече от няколко минути да намери Псалм 56:8.

— Има и друг начин да тълкуваме това — обади се Гарсия. — Поправете ме, ако греша, но мисля, че повечето религиозни книги — Библията... Тората... Коранът и така нататък — са написани предимно в стихотворна форма, която прилича на поезия. — Хънтър и Уест кимнаха. — Всичките тези книги са предназначени да... "повдигат духа", "да ни дават надежда", "да ни учат на истинския смисъл на живота", в каквото всеки си избере да вярва — продължи Карлос. — Всичките са тясно свързани с болка, тъга, загуба и смърт, с борба и саможертва в името на един по-добър свят... и всичките предизвикват сълзи. — Гарсия млькна и отново посочи дъската. *Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели.*

Уест озадачено повдигна вежди.

— Последният ред на втората част на гатанката — отново заговори Холбрук и посочи дъската, като искаше да продължат нататък колкото е възможно по-бързо — *вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители*, може да се отнася за нелепите подигравки с религията, които виждаме навсякъде днес. Шарлатани се преструват на свещеници, пастори, преподобни, гуру, духовни водачи... каквито е необходимо да бъдат, за да измъкнат трудно спечелените пари на уязвими хора. Обикновени хора... бедни хора... хора, които отчаяно се нуждаят да вярват в нещо.

В стаята настъпи тишина.

— Щом Лушън наистина мрази религията, както казваш — обърна се капитан Блейк към Хънтър, — особено християнството, тогава мисля, че може би попаднахме на нещо. Много вероятно е мишената му да е някое място за богослужение — например църква.

— И обърнахте ли внимание на времето? — попита Холбрук.

Хънтър погледна часовника си.

— Деветнайсет и четиридесет и пет.

— Той има предвид колко остава до крайния срок на Лушън — обади се Уест.

— Не — възрази Хънтър.

— Не — потвърди Холбрук.

Уест ги погледна объркано.

— Днес е неделя — каза Хънтър. Този път думите му бяха изпълнени с безпокойство. — Броят на църквите в Лос Анджелис и околността, които предлагат неделно богослужение в осем вечерта, е немислим.

Уест затвори очи и отметна назад глава.

— Мамка му!

— Проблемът е, че ако сме прави, как, по дяволите, ще разберем за коя църква говори Лушън? — попита Гарсия.

— Трябва да съпоставим нещата, с които разполагаме — каза Хънтър, — и да се надяваме, че ще ни доведат до определено място.

— Точно така — съгласи се Холбрук. — Трябва да търсим църква или друго място за богослужение, което по-рано е било училище или друго учебно заведение, библиотека или дори пак църква.

— Страхотно — иронично подхвърли Карлос и посегна към телефона на бюрото си. — Звучи като фасулска работа. — Той бързо се обади на екипа за проучвания на отдел "Свърхтежки убийства".

Холбрук погледна колко е часът. Имаха двайсет и осем минути до крайния срок.

— Ще накарам и екип на ФБР да работи по следата — каза той и извади мобилния си телефон.

Хънтър седеше пред компютъра си и вече беше започнал да търси в интернет. Гарсия също. Холбрук досадно се беше навел над рамото му.

Капитан Блейк беше до бюрото на Хънтър, но за разлика от Холбрук, стоеше на разстояние. Знаеше, че Робърт е много по-добър от нея в търсенето по интернет.

Уест се обади на Дерек Танър, водача на сапърския взвод, и му каза да подготви екипа си за действие с предизвестие от няколко секунди.

Атмосферата в кабинета на Хънтър и Гарсия се повиши до напрежението на най-високото ниво на заплаха за националната сигурност "Дефкон 1". Минутите летяха като

секунди и "напрегната" атмосфера беше меко казано.

— Колко време остава? — попита Карлос и избърса капките пот от челото си.

— Двайсет и четири минути — отговори Уест.

— По дяволите! — Гарсия се облегна назад на стола и прокара пръсти през косата си.

— Може ли да опитам? — попита Холбрук и кимна към компютъра му.

— Давай — отвърна Карлос и стана.

Агентът на ФБР зае мястото му и веднага написа нов критерий на търсене. Натисна ENTER и страницата с резултатите се зареди за 0.49 секунди.

Холбрук започна да разглежда резултатите, когато капитан Блейк забеляза изражението на лицето на Хънтър.

— Откри ли нещо, Робърт? — попита тя и пристъпи по-близо до бюрото му.

Въпросът ѝ привлече погледите на останалите към Хънтър, който беше сложил лакти на бюрото и бе приковал очи в екрана на компютъра. Имаше вид на човек, който току-що е бил хипнотизиран.

— Какво намери? — попита Уест и бързо се премести зад стола на Хънтър.

— Близо до Мемориалния парк в Пасадина има църква — започна Робърт. — На това място е от десет години, но сградата, която използват, е трийсетгодишна.

— Какво е била преди това църквата? — попита Холбрук.

— Лютеранска църква — отговори Хънтър.

Агентът на ФБР скочи на крака и се втурна към бюрото на Робърт.

Гарсия го последва.

— Но това не е всичко. Вижте тук. — Хънтър щракна на линк на уебстраницата, която беше отворил, и голяма снимка на сградата, използвана от църквата, изпълни екрана. Архитектурата беше нетрадиционна във всяко отношение. На фасадата имаше комбинация от странно оформени прозорци със стъклопис и метални греди, които придаваха някак психеделичен вид на високата постройка — дванайсет-тринайсет метра. Отвън остроъгълната ѝ форма на буквата "А" внушаваше, че може да се види само покривът ѝ, а останалото е скрито под земята. Като финален щрих, стъпалата, които водеха към входното преддверие на църквата, бяха осветени от червени, бели и сини неонов светлини като цветовете на американското знаме.

— *Търси не очевидното, а нестандартното* — каза Холбрук, цитирайки последната част на гатанката на Лушън. — Ако това не е нестандартна на вид сграда, тогава не знам какво друго може да бъде, особено за място за богослужение.

— Има и още нещо — добави Хънтър. — Забелязахте ли името на църквата?

Едва тогава всички насочиха вниманието си към най-горната част на уебстраницата. Църквата се наричаше "Изключителната любов на Исус".

Капитан Блейк почувства, че кожата ѝ настръхна.

— Не може да бъде.

Търси не очевидното, а нестандартното, и ще намериш нещо специално. Ще намериш изключителното.

— Това трябва да е — заяви Холбрук с въодушевен глас и огледа присъстващите.

— Да — съгласи се Уест. — Няма начин да е случайно съвпадение.

— Имат ли богослужение тази вечер? — попита капитан Блейк.

Хънтър щракна на бутона "назад", за да се върне на началната страница на сайта на църквата.

— Да — отговори той, докато четеше часовете на богослуженията, които бяха изредени в горния десен ъгъл. — Едното започва в осем. — Робърт погледна часовника си. — След шест минути.

— А колко остава до крайния срок?

— Двайсет и една минути — отговори Холбрук. — Бомбата ще се детонира петнайсет минути след началото на богослужението.

— Къде в Пасадина? — попита Уест, който вече беше доближил мобилния телефон до ухото си.

— Ъгълът на Холи Стрийт и Маренго Авеню — отвърна Хънтър.

Докато Уест говореше с водача на сапърския взвод, капитан Блейк вдигна телефона на бюрото на Хънтър и се обади на диспечерите на лосанджелиската полиция.

— Аз съм капитан Барбара Блейк от отдел "Обири и убийства" на лосанджелиската полиция — каза тя веднага щом отговориха на обаждането ѝ. Въпреки настоятелния ѝ тон думите ѝ бяха изречени ясно и отчетливо. — Обаждам се с код "червено". Инструктирайте полицията в Пасадина да изпрати всички налични патрулни коли на ъгъла на Холи Стрийт и Маренго Авеню. Мястото е църква на име "Изключителната любов на Исус". Цялата сграда трябва незабавно да бъде евакуирана, чувате ли? *Цялата сграда*. Всички да бъдат изведени в безопасна зона, която да е на не по-малко от трийсет метра от самата сграда. Никой да не се приближава... *никой*... освен сапърския взвод, който вече пътува натам... Да, казах сапърски взвод, съсредоточете се. Полицията на Пасадина има... — Капитан Блейк погледна Хънтър.

— Двайсет минути до крайния срок — каза той.

— Петнайсет минути — каза капитанът на полицейския диспечер, — за да изведе всички от сградата и отвъд периметъра от трийсет метра. Разбрахте ли? *Петнайсет минути*. Направете го веднага. — Тя остави телефона.

— Да тръгваме — извика Уест от вратата.

— За колко време можем да стигнем до Пасадина? — попита Холбрук, когато всички изскочиха от кабинета на Хънтър и Гарсия.

— С включени сирени и по това време в неделя вечерта — отговори Карлос и наклони глава настрана, — вероятно ще стигнем за петнайсетина минути.

Уест кимна.

— Мамка му, на косъм.

Лушън спря пред странната сграда и се усмихна на постижението си. Знаеше колко умен е Робърт Хънтър, но той беше направил добър избор.

Гатанката беше вярна. Всеки ред и всяка дума бяха истина. И Лушън знаеше, че Хънтър няма да се досети за всичко навреме. Не и за шейсет минути, колкото и умен да беше.

Часът беше 19:56. До крайния срок оставаха деветнайсет минути. Деветнайсет минути, преди Лушън да освети небето над Лос Анджелис със собствена фабрична марка фойерверки. И какво шоу щеше да бъде само. Вярно, нямаше да може да гледа жертвите в очите. Нямаше да може да види паниката, изписана на лицата им, нито да почувства страха им, докато животът напуска телата им, но все пак мисълта, че с устройство, което беше направил сам, може да донесе смърт на много хора наведнъж, го изпълваше с неописуемо въодушевление.

Мястото все още не беше пълно, но продължаваха да идват хора.

Лушън реши да чака навън една-две минути. Нямаше да може да гледа в очите на жертвите, докато умират там вътре, но със сигурност можеше да види нищо неподозиращите, щастливи лица на някои, изпълнени с надежда и любов, докато влизаха вътре. Лица, които след двайсет минути нямаше да съществуват.

Две от тези лица принадлежаха на млада двойка, която току-що пресече улицата и влезе в сградата. Бяха се прегърнали през кръста и на устните им цъфтяха доволни усмивки. Докато минаваха покрай него, Лушън се запита каква ли ще бъде реакцията им, ако се опита да спаси живота им. Какво ли биха казали, ако се приближи до тях и ги предупреди да не влизат вътре тази вечер? Какво ли биха направили, ако им каже да се върнат, да си отидат у дома и да бъдат щастливи заедно?

Щяха ли да се вслушат в съвета на един съвършено непознат?

Щеше ли молбата му да им се стори странна и да ги накара да спрат и да се замислят, или нямаше да обърнат внимание на думите му?

Поредният луд от улицата, който вероятно иска малко дребни монети.

Двамата влюбени влязоха вътре, седнаха вдясно в отсрещния край и Лушън остави блуждаещите си мисли да се разсеят. Той наблюдава още няколко човека, които влязоха в сградата, а после намести очилата на лицето си и взе раницата си, която беше на земята в краката му.

Време беше да влезе вътре.

Може би защото вече си бе наумил, че двамата млади влюбени няма да го послушат, ако се опита да спаси живота им; или заради отвратителния сладникаво-сентиментален начин, по който те се гледаха, но Лушън реши да постави раницата си колкото може по-близо до двойката. Тя щяха да умрат първи.

Да, помисли си той, наистина ви чака раят.

Две необозначени полицейски коли с включени сирени се изстреляха като ракети от паркинга на Главното управление на полицията. В първата кола бяха Холбрук и Уест, следвани непосредствено от втората с Хънтър, Гарсия и капитан Блейк. Зад волана беше Карлос, но не защото беше по-добър или внимателен шофьор, а защото имаше по-надежден и бърз автомобил от Робърт.

— Карай по Норт Хил Стрийт вместо по магистралата за Санта Фе — каза капитан Блейк от задната седалка, когато Гарсия зави по Западна първа улица. — Преди два дни поставиха блокади по магистралата. Движението е натоварено по всяко време, всеки ден. Кошмарно е — с включени сирени или не.

— Не знаех за блокадите — отвърна Карлос, — но и без това щях да мина по "Норт Хил".

— Е, те не го направиха — каза Барбара и посочи черното камаро на Уест, което бързо се отправи към магистралата.

Гарсия зави надясно пред Съдебната палата "Стаили Моск" и мина по надлеза към Китайския квартал, без да се съобразява със знаците "Стоп" и светофарите. Натовареното движение не беше проблем и той с лекота увеличи на сто и двацет в зона с ограничение деветдесет километра в час.

— Колко души мислите, че ще присъстват на богослужението тази вечер? — попита капитан Блейк.

— Нямам представа — отговори Карлос.

— Но ще има деца, нали? — настоя тя. — Въпреки че ще бъде вечерно богослужение, там ще има деца.

Хънтър и Гарсия не отговориха. Мълчанието им беше красноречиво.

По полицейското радио на таблото на колата на Гарсия те можеха да слушат какво прави полицията на Пасадина. Най-близката до набелязаното място патрулна кола все още беше на две минути път оттам.

— Как е възможно все още да са на две минути? — попита капитан Блейк. — Обадих се на диспечера с код "червено" преди четири минути.

— Такъв е градът, в който живеем, капитане — отговори Хънтър. — В Лос Анджелис пицата пристига по-бързо от линейката или ченгетата, а кокаинът, разнасян по домовете — по-бързо и от пицата.

— Каква бъркотия.

— Сто процента — съгласи се Гарсия.

Те се включиха в Аройо Секо Паркуей и прелетяха като болид от "Формула 1" по моста над река Лос Анджелис. Когато приближиха парка "Сикъмор Гроув", най-последно чуха новината, че патрулните коли на полицията на Пасадина са пристигнали пред църквата "Изключителната любов на Исус". Часовникът на таблото на хондата "Сивик" на Гарсия показваше 20:02.

— Имат осем минути да изведат всички навън и отвъд периметъра — каза капитан Блейк. — Тринайсет минути до избухването на бомбата.

Следващата новина, която чува по полицейското радио, беше, че сапърският взвод е на по-малко от една минута от църквата.

— Осем минути не са достатъчно — отбеляза Гарсия. — Може да не успеем да спасим сградата, но ако полицаите от Пасадина действат бързо, ще изведат всички навреме, няма проблем.

— Да се надяваме — каза Барбара.

Докато се приближаваха към края на Аройо Секо Паркуей, Хънтър съзря четириметров билборд вдясно, но едва след една-две секунди възприе правилно изображението и след още една секунда и половина мозъкът му започна да работи, на пълни обороти.

Той изведнъж изви тяло, за да погледне назад и да се опита отново да види билборда, но вече го бяха отминали. Рязкото му и неочаквано движение стресна капитан Блейк.

— Какво има, по дяволите, Робърт?

Едва тогава тя забеляза израза в очите му и изражението на лицето му. Нещо не беше наред.

— Робърт, какво не е наред?

Хънтър не отговори. Извади мобилния си телефон, отвори търсачката в интернет и написа нещо. Резултатът се появи за 0.56 секунди.

Лицето му пребледня.

Той бързо написа ново търсене — 0.53 секунди.

— О, боже мой! — възкликна Хънтър, когато видя резултата.

— Робърт, какво става, по дяволите? — попита и Гарсия. — Какво има?

Хънтър извърши още едно търсене, за да бъде абсолютно сигурен.

— Не, не, не... не може да бъде... — промълви той и примигна веднъж. Умът му работеше с два пъти по-висока скорост, за да маневрира отново в тъмния лабиринт на гатанката на Лушън. Този път Хънтър намери изхода, без да се блъсне в нито една стена, и сърцето му едва не се пръсна в гърдите. — Трябва да спреш колата.

— Какво? — намръщи се Карлос. — Робърт, какво става, мамка му? Какви ги говориш?

— Сбъркали сме — отговори Хънтър. — Изтълкували сме погрешно гатанката. Как можах да го пропусна, по дяволите? — Той се ядоса на себе си.

— Какво си пропуснал, Робърт? — попита Гарсия.

— Всички улики в гатанката на Лушън. — Блуждаещият израз в очите на Хънтър изчезна и се замени със страх. — Отиваме на погрешно място.

— Какво? — Челюстта на капитан Блейк увисна от изумление. — Как така на погрешно място?

— Сега разбрах за какво говори Лушън в гатанката — Отвърна Хънтър. — И не е църква. Отправили сме се към погрешно място.

Лушън влезе в сградата и намери свободно място на по-малко от пет крачки от младата двойка, която беше видял навън. Сложи раницата си на пода и я бутна под стола си, за да не му пречи. Въпреки сериозността на онова, което се готвеше да направи, той не показваше признаци на нервност и изглеждаше спокоен и отпуснат като човек, който седи на верандата си в неделен следобед.

Провери колко е часът и бавно огледа присъстващите. Искаше да запомни колкото може повече лица и да ги запомни такива, каквито бяха в момента — някои щастливи, други сериозни, трети тъжни, но всичките абсолютно несъзнаващи какво ще им се случи след малко повече от десет минути.

Мястото се изпълваше и бърбенето на гласове ставаше все по-силно. Лушън долови разговор до входната врата. Група от четирима мъже обсъждаха баскетболен мач от снощи. Никой от тях не беше доволен. "Ел Ей Лейкърс" явно бяха загубили отново, този път от "Минесота Тимбърлувс", при това с двацет и една точки.

Разговорът на пет крачки пред Лушън беше също така отегчителен. Младите мъж и жена обсъждаха каква хартия да използват за поканите за сватбата си, която, доколкото чу, щеше да бъде след по-малко от три месеца. Бъдещият съпруг настояваше за по-евтина хартия и се опитваше да убеди годеницата си, че трябва да спестят колкото могат повече пари от по-дребните неща и да използват спестеното за по-хубав меден месец. Бъдещата съпруга държеше на най-скъпата възможност за избор, която им бяха дали. Доводът ѝ беше, че не желае гостите да си помислят, че искат да минат евтино. Лушън почувства, че го заболява главата от безсмисления им разговор. Време беше да се съсредоточи върху предстоящата си задача.

— Извинете — каза той на двамата млади, навеждайки се към тях. — Много съжалявам, че ви прекъсвам, но се питах дали може да наглеждате раницата ми само за минутка, докато изтичам до тоалетната. Тук се изпълва с хора и не искам да загубя мястото си. Няма да се бавя.

— Разбира се, приятелю, няма проблем — отвърна мъжът и дружески кимна на Лушън. Жената го погледна и му предложи стеснителна, но много очарователна усмивка.

— Много ви благодаря — рече Лушън, взе раницата си от пода, сложи я на стола си, за да пази мястото му, и премести стола малко по-близо до двойката. — Ей сега се връщам.

Лушън тръгна и младите мъж и жена продължиха да обсъждат поканите за сватбата си. Никой от тях не забеляза, че вместо да завие надясно по посока на тоалетните, Лушън свърна наляво, мина покрай групата, която обсъждаше баскетболния мач, и излезе навън.

Той отново погледна часовника си. До крайния срок оставаха четири минути.

— Робърт, какви ги говориш, по дяволите? — попита капитан Блейк. Тонът ѝ беше настоятелен, а гласът ѝ — агресивен и в същото време изпълнен със страх.

— Карлос, спри — заповяда Хънтър, който продължаваше да държи телефона в ръката си. — Веднага.

— Мамка му, какво става, Робърт? — попита Гарсия, бързо отби встрани от пътя и спря. — По-добре ни кажи нещо, приятелю. Имаме единайсет минути до крайния срок.

Хънтър обаче не слушаше. Той вече говореше по телефона с екипа за проучвания на отдел "Сврхтежки убийства" и даваше нови инструкции. За трийсетина секунди Хънтър обясни на водача на екипа какво иска да направят.

Въпреки че слушаха внимателно телефонния разговор на Хънтър, Гарсия и капитан Блейк не го разбраха съвсем добре.

— Какво беше това, по дяволите, Робърт? — попита капитан Блейк веднага щом Хънтър затвори.

— Гатанката на Лушън — отвърна той. — Там не става дума за църква или друго място за богослужение, както решихме. Лушън има предвид бар някъде в Лос Анджелис. И не е бивша църква, библиотека или учебно заведение, нищо бивше.

— Да — рече Гарсия. — Чухме какво каза на екипа за проучвания. Но не разбираме. Защо промени решението си? И как се досети ей така изведнъж? — Карлос изщрака с пръсти.

— Преди няколко секунди — започна да обяснява Хънтър — минахме покрай голям билборд в края на Аройо Секо Паркуей. Тогава промених решението си и най-после осъзнах, че гатанката на Лушън е проклета игра на думи. И че е насочена пряко към мен.

— Игра на думи, насочена към теб? — попита Карлос. — Объркан съм.

— Първата грешка, която направихме — продължи Хънтър, — беше, че изтълкувахме погрешно първата част на гатанката и се насочихме в погрешна посока. Именно това е искал Лушън. — Робърт вдигна ръка, за да покаже, че разбира, че трябва да обясни по-добре какво иска да каже. — Решихме, че в първата част на гатанката Лушън говори за място, което порано е било нещо друго, но вече не е, помните ли? Предположенията бяха, че мястото може да е учебно заведение, библиотека или дори църква.

— Да, разбира се, че помним — обади се капитан Блейк от задната седалка. — Нали бяхме там.

— Проблемът е, че Лушън не използва думите "но вече не" — продължи Хънтър. — Това беше тълкуване на агент Холбрук, но тъй като прозвуча приемливо, всички ние го приехме и се придържахме към него.

— Какво? — Гарсия погледна партньора си така, сякаш беше извънземен.

Робърт, който беше запомнил наизуст цялата гатанка, отново цитира първата част.

— *Ще ме намериш на място, където хората трябва да мълчат, но не тук. Където трябва да намериш стихове, но не тук. Където трябва да идват да учат ученици, жадни за знания, но не тук.* Лушън не каза "но вече не", а "но не тук".

— И каква е разликата? — попита капитан Блейк. И тя изглеждаше малко объркана.

— Разликата е, че "но вече не" показва, че на онова място се е случвало нещо, но вече не се случва — поясни Хънтър. — "Но не тук" предполага, че нещо *би трябвало* да се случи на

онова място, но не се случва. Сигурен съм, че това е игра с името на заведението.

Озадачеността, изписана на лицата на Гарсия и капитан Блейк, не намаля.

Хънтър продължи да обяснява:

— Ами ако някъде в Лос Анджелис има бар на име "Църквата", "Колежът" или "Библиотеката"?

Израженията на другите станаха замислени.

— Хората би трябвало да мълчат в църква — добави Робърт, — но не тук — не в "тази" църква. — Той описа с пръсти кавички във въздуха, за да наблегне на мисълта си. — Защото в случая "църква" е името на заведението. Това не казва, че по-рано хората в тази сграда са мълчали, а вече не мълчат, но ние помислихме, че гатанката означава това.

След няколко секунди Гарсия и капитан Блейк проумяха новата теория на Хънтър.

— Добре — съгласи се Карлос, макар че все още изглеждаше малко объркан. — Разбирам донякъде играта на думи с името на заведението. Има логика, но защо сега твърдиш, че набелязаното от Лушън място е бар? Защо бар?

— Тук е ролята на билборда, за който говорех — отговори Хънтър. — Там имаше реклама на уиски. Накара ме да се замисля и затова потърсих отговори в интернет.

— Отговори на какво? — попита капитан Блейк и повдигна рамене.

Хънтър цитира втората и третата част на гатанката на Лушън.

— *Вместо мълчаливи хора ще намериш шумни хора, но ще намериш и мълчаливия мъж. Вместо смях на поети ще намериш сълзи на писатели. Вместо жадни за знания ученици ще намериш евтини учители. Търси не очевидното, а нестандартното, и ще намериш нещо специално. Ще намериш изключителното.* — Робърт направи гримаса, сякаш беше ядосан на себе си. — Това са имена на различни марки уиски. Току-що проверих.

— Какво? — На лицата на Гарсия и Барбара отново се изписа пълно объркване. — Кои са имена на уискита?

Все още с телефона в ръка, Хънтър отново отвори страницата с резултатите от първото търсене, което беше извършил само преди секунди, и ги прочете на глас:

— "Мълчаливият мъж" е ирландско сингъл малцово уиски — обясни той и превъртя на втората страница с резултати. — "Сълзи на писатели" е леко и сладко тройно дестилирано ирландско уиски. "На учителя" е блендиран скоч и в сравнение с повечето блендирани шотландски уискита е относително "евтин". — Хънтър премина на третата страница с резултати. — "Нещо специално" също е блендирано шотландско уиски, което се продава в доста *нестандартна* бутилка. — Робърт им показа снимката на екрана на мобилния си телефон и после продължи към последната страница с резултати. — "Изключителното"^[14] е блендирано шотландско уиски, от което има три вида — малцово, блендирано и зърнено. — Хънтър остави телефона си и отчаяно въздъхна. — Всичките са имена на уискита. Билбордът, който видях, беше реклама на "На учителя". Това ме накара да се замисля.

Гарсия се облегна на седалката и преглътна сухо. Мозъкът му работеше два пъти по-бързо от обикновено, за да свърже точките.

Капитан Блейк имаше вид на хипнотизирана.

— Лушън знае колко много се наслаждавам на уискито — продължи Хънтър. — Гатанката беше съставена изключително за мен. Въпреки че не бях чувал три от онези уискита, гатанката му се фокусира върху тема, по която той знае, че си падам. Това е начинът му да ми каже, че трябва да я реша аз, и никой друг. — Робърт млъкна, за да си поеме дъх. — Помните ли бележката, която беше намерена в килията на Лушън в лечебницата на затвора?

— Донякъде — отговори Гарсия. — Но не дума по дума.

— Аз я помня. "Трябваше да ме убиеш в онзи самолет, когато ти дадох възможност, стари приятелю. Този шанс отлетя. Сега е мой ред. Бъди готов, Скакалец, защото ще играем една игра." Играта, която иска да играе Лушън, не е срещу силите на реда, а срещу мен. Той ми го каза и по телефона, когато отговорихме правилно на първия му въпрос, че съм спечелил правото да чуя страхотната малка гатанка, която е измислил *специално* за мен. — Хънтър ядосано поклати глава. — Как може да съм толкова глупав, да ме вземат дяволите?

— И сега ти помоли екипа за проучвания...

— Да ми намерят всички барове в Лос Анджелис с имена "църква", "библиотека", "училище" или нещо подобно — обясни Робърт, — но по-точно уиски барове. С изключение на "На учителя", всички други уискита, които е споменал Лушън, се намират ужасно трудно. Те наистина се срещат рядко и се произвеждат в ограничени партии и това означава, че ги има само в специализирани барове, не във всяко заведение в Лос Анджелис, където се сервира алкохол.

— Ами ако Лушън говори в общ смисъл? — попита капитан Блейк. — Той може да е потърсил уискитата в интернет и да ги е използвал, защото са служели на целта на гатанката му.

— Не и Лушън — възрази Хънтър. — Сигурно е ходил в бара и е видял бутилките на рафтовете или в менюто с напитките. Вероятно дори ги е пил само за да се забавлява.

Гарсия погледна часовника си.

— Имаме шест минути.

И в същия момент телефонът на Хънтър иззвъня.

Хънтър грабна телефона, без да поглежда екранчето, защото очакваше, че се обаждат екипът за проучвания с някакви новини, но не бяха те.

— Изгубихте ли се или какво, по дяволите? — попита маршал Уест. Тонът му беше двайсет процента озадачен и осемдесет процента гневен. — Къде сте?

Робърт въздъхна.

Уест не дочака отговор и продължи:

— Полицаяте от Пасадина са свършили страхотна работа тук. Всички са изведени от сградата и са на безопасно място отвъд периметъра. Има още пет минути до детонацията и сапърският взвод е тук и търси бомбата.

— На погрешно място сте — с твърд и строг тон каза Хънтър.

— Моля? — попита Уест. — Я повтори?

— Направили сме грешка в тълкуването на гатанката — обясни Хънтър. — Набелязаната мишена на Лушън не е църквата "Изключителната любов на Исус". Вие и сапърският взвод сте на погрешно място.

— Шегуваш ли се, по дяволите? Защото не е смешно, Робърт.

— Не се шегувам. Сбъркали сме. — Хънтър млъкна и се поправи: — Аз сбърках. Гатанката не говори за църква или учебно заведение, а за бар.

— За какво? Бар? Какъв бар? За какво говориш, по дяволите, Робърт?

— Все още не знаем кой бар. И затова трябва да затвоя. Нямаме много време. — Хънтър прикова със странен поглед Гарсия. — Обади се на Карлос и той ще ти обясни всичко.

Гарсия едва не се задави.

— Какво?

— Трябва да затварям — каза Хънтър и прекъсна разговора.

Три секунди по-късно иззвъня мобилният телефон на Гарсия. Той погледна екранчето — маршал Уест.

— Страхотно — измърмори Карлос и отговори на обаждането.

Пет секунди след това иззвъня телефонът на Хънтър. Този път се обаждат екипът за проучвания.

— Моля те, кажи ми, че имате нещо — с умоляващ глас отговори на обаждането Хънтър.

— Може би — отвърна Шанън Хачър, водачката на екипа за проучвания. Гласът ѝ не прозвуча много убедено. — Но не мога да кажа със сигурност.

— Говори, бързо.

— Там е проблемът, детектив Хънтър, че не открих никакви уиски барове в Лос Анджелис с имена "Църква", "Църквата" или други варианти. Същото се отнася и за "библиотека" и "училище".

— Мамка му! — прошепна Хънтър със стиснати зъби.

— Но ти ми каза да търся нещо от този род, нали? — продължи Хачър.

— Да, защо?

— Защото в Холивуд има бар на име "Уиски Атенеум", а както знаещ, атенеум е синоним на библиотека.

Сърцето на Хънтър спря да бие и кръвта му се отдръпна от кожата. Той пребледня като смъртник.

Спомни си третата и последна част на гатанката ни Лушън — *Търси не очевидното, а нестандартното*.

— Лушън не е говорел за бутилка с нестандартна форма — промълви той, въпреки че Гарсия и капитан Блейк го чува ясно. — Говорел е за името на мястото. Шанън, ти си гениална. Това е. Това трябва да е мястото. Имаш ли адреса и телефонния номер?

— Разбира се. — Хачър му ги продиктува и Хънтър веднага ги каза на Гарсия и капитан Блейк.

Карлос, който още говореше по телефона с Уест, му предаде адреса, а после бързо обърна колата и подкара обратно към Аройо Секо Паркуей.

Капитан Блейк също извади телефона си. Трябваше да се обади на диспечерите и да им повтори същите заповеди, които им беше дала в кабинета на Хънтър, но този път с друг адрес. Проблемът беше, че ако извадеха късмет, може би една-две патрулни коли щяха да стигнат до Холивуд за четири минути. Толкова време им оставаше, но нямаше шанс втори сапърски екип да стигне там навреме. Бомбата щеше да избухне.

— Мамка му! — възкликна Гарсия и настъпи газта. Хондата "Сивик" полетя със сто и петдесет километра в час. — Дори ако пътят е чист, ще ни трябва петнайсет-двайсет минути, за да стигнем от тук до Холивуд.

— Направи всичко възможно — рече капитан Блейк.

Хънтър беше приключил с разговора с Хачър и веднага бе набрал номера на "Уиски Атенеум", който тя му беше казала.

— Звъни — съобщи той на другите. — Хайде, хайде, вдигнете.

До крайния срок на Лушън оставаха три минути и половина.

— Йо! — отговори мъжки глас, когато най-после някой вдигна телефона. — "Уиски Атенеум". С какво мога да ви бъда полезен?

В ухото на Хънтър прогърмя силна музика.

— Искам да слушате много внимателно онова, което ще ви кажа — отговори той, като се стараеше гласът му да е спокоен и да не потрепери. — Името ми е Робърт Хънтър. Аз съм детектив от специалната секция "Убийства" на лосанджелиската полиция. Искам да изведете

всички от вашия бар *незабавно*. Изкарайте всички от сградата и ги отведете на отсрещната страна на улицата. Разбирате ли какво ви говоря?

— Не, не съвсем — отвърна мъжът. Гласът му се засили, опитвайки се да надвика музиката. — Какво искате да направя?

— Изведете всички от сградата и да отидат на отсрещната страна на...

— Не те чувам, приятел — прекъсна го мъжът.

Защото музиката е прекалено силна, по дяволите, помисли си Хънтър.

— Вероятно връзката е лоша — каза мъжът. — Ще затворя и пак ми се обадете, става ли?

— Не, не затваряй... — започна Хънтър, но човекът вече беше прекъснал линията. — Не може да бъде! — каза Хънтър и натисна бутона за повторно избиране на телефона си. До крайния срок оставаха две минути и половина.

Телефонът извън един път... два пъти... три пъти.

— О, за бога, вдигни.

По полицейското радио на таблото на хондата на Гарсия всички чува новината, че най-близката патрулна кола до бара на булевард Холивуд, е на малко повече от две минути път до там.

— Няма да стигнат навреме — каза Гарсия и въздъхна отчаяно.

Най-после някой отговори от другия край на линията. Този път беше женски глас.

Две минути до крайния срок.

— "Уиски Атенеум". С какво мога да ви помог...

— Слушайте — прекъсна я с твърд глас Хънтър, но преди да успее да добави още нещо, капитан Блейк грабна телефона от ръката му.

— Аз ще говоря — заяви тя и доближи телефона до ухото си. — Слушайте внимателно — каза Барбара на жената от другия край на линията. — Обажда се капитан Блейк от отдел "Обири и убийства" на лосанджелиската полиция. — В авторитетния ѝ глас се долови и висока степен на настойчивост и неотложност. — Ще говоря без заобикалки. Някакъв шибан откаченяк е сложил бомба в бара ви. Бомбата ще избухне след...

— Бомби? — извика жената. — Разбира се, че правим. Имаме бомби "Джагър", "Глитър", "Доктор Пепър". "Ирландски коли бомби"... каквото се сетите. Имаме цяло меню с коктейли "бомби". Нещо определено ли търсите?

— Не! — изрева капитан Блейк. Гласът ѝ се равняваше по децибели на гласа на жената от бара. — Не ме слушате. — Време беше за гротескните детайли. — След една минута и половина всички в бара ви ще умрат, включително ти. Някой е поставил бомба някъде на работното ти място. Истинска е... реална... и ще избухне след деветдесет секунди. Трябва веднага да изкараш всички от там. **НЕЗАБАВНО!**

Последва кратко мълчание и после жената попита:

— Това някаква шега ли е?

— Не, не е проклета шега. — Гласът на капитан Блейк ставаше неспокоен. — Ситуацията е напълно реална и губим време. Наистина трябва да изведете *всички* оттам веднага...

— Трябва да говорите с управителя — прекъсна я жената. — Изчакайте.

— Не... няма време за чакане. Губите ценни...

Жената вече беше оставила телефона и тръгнала.

— О, боже мой...! — Капитан Блейк издаде крайно отчаяно ръмжене. — Какво им става

на тези хора?

— Нищо, капитане — каза Хънтър. — Те са си просто хора.

Секундите летяха.

— Ало, мога ли да ви помогна? — най-последно се обади по телефона мъжки глас, несъмнено управителят на бара. — За каква бомба говорите?

До крайния срок оставаха трийсет и пет секунди.

— Аз съм капитанът на отдел "Обири и убийства" в лосанджелиската полиция. — Сега гласът на Барбара Блейк беше умоляващ. — Трябва *незабавно* да изведете всички от бара. Това не е шега и не е измама. Някой е поставил в бара ви бомба, която ще избухне след по-малко от една минута.

— Бомба? — попита мъжът. — Истинска бомба?

Капитан Блейк завъртя очи.

— Да, истинска бомба, която ще взриви всичко до небесата и ще убие всички в бара, включително вас и персонала ви.

— Господи! — Управителят на бара най-последно схвана картината. — Колко време имам?

Капитан Блейк погледна часовника си и кръвта й се смрази.

— Дванайсет секунди — отговори тя с глас, който явно беше загубил всякаква надежда.

Барбара чу силен трясък, когато мъжът хвърли телефона. Три секунди по-късно музиката спря.

Седем секунди до крайния срок.

— Моля, всички да слушат! — Капитан Блейк чу, че управителят на бара крещи в другия край на линията. — ХЕЙ!

Три секунди до крайния срок.

— Всички трябва да излязат веднага...

Чу се много силен гръм и линията прекъсна.

Мобилният телефон на Хънтър в ръката на капитан Блейк изпиука, известявайки съобщение.

Хънтър го взе от нея и погледна екранчето. Непознат номер. Той веднага отвори съобщението, което съдържаше само една дума, последвана от емоджи усмихнато лице.

БУУМ 😊

Младите мъж и жена в бар "Уиски Атенеум" на булевард Холивуд най-после бяха постигнали съгласие каква хартия да използват за поканите на сватбата си. Всъщност не беше "съгласие", а по-скоро "отстъпване" от страна на бъдещия съпруг. И по-рано бяха водили подобни спорове и той знаеше, че няма как да победи, колкото и разумно и логично да звучи. Щом годеницата му искаше скъпа хартия, щеше да я получи. Точка по въпроса.

— Още едно питие? — попита той и взе менюто, оставено на масата.

— Защо не? — отвърна тя и погледна часовника си. — Още е рано. — Младата жена се наведе над масата, за да целуне годеника си. — Какво ще пиеш този път?

— О, ще остана на уиски — отговори мъжът и прелисти менюто на съответната страница. — Но мисля да опитам нещо малко по-различно. Нещо с не толкова силен аромат на торф. Може би някое ирландско. А ти?

— Ммм, не съм сигурна — отвърна тя и се обърна да види списъка със специалните коктейли на дъската до бара. — Може да пия "Тамаринд Маргарита", какво ще кажеш?

Той повдигна рамене.

— Звучи добре... предполагам. Ти ще го пиеш.

— Да — убеди се жената. — Взemi ми едно такова, моля.

— Един коктейл "Тамаринд Маргарита" идва — каза мъжът и дръпна назад стола си, за да стане. — Скъпа — намръщи се той, — виждала ли си онзи човек, който остави раницата си тук? — И бързо огледа заведението.

Тя съвсем беше забравила за това.

— Не — отговори и изви врат да огледа бара.

— Той каза, че отива до тоалетната — рече бъдещият съпруг. — Но това беше преди няколко минути. Мислиш ли, че все още е тук?

— Не знам. Искаш ли да провериш?

— Какво, да проверя тоалетната? Аз дори не го познавам. Мислиш ли, че трябва да го направя?

— Не съм сигурна. — Погледът ѝ се отмести към раницата върху стола до масата им.

В същия момент мобилният телефон с предплатена карта в раницата се съживи. Екранът му светна, за да съобщи за постъпващо обаждане. Частица от секундата по-късно "Уиски Атенеум" престана да съществува.

Нула цяло и две десети от секундата. По-бързо, отколкото може да мигне човешкото око.

Толкова време отне на мобилния телефон, който Лушън беше сложил в раницата, за да изпрати електрически импулс от батерията си по две тънки жички и в малка кутийка от сплав, която се намираше в средата на пластичния експлозив С-4. Кутийката от сплав, която беше напълнена с барут, беше детонаторът на бомбата.

Сам по себе си, детонаторът не беше нищо повече от малка бомба, поставена в голяма бомба.

Когато се възпламени, детонаторът произведе силна горещина, която вдигна температурата в сърцевината на пластичния експлозив С-4 до по-високи стойности, отколкото бяха необходими, за да го детонира.

БУУМ!

И взривът наистина беше мощен.

Експлозията се чу на няколко километра — чак до Бел Еър на запад и Гласъл Парк на изток, но интригуващият фактор беше, че никой в "Уиски Атенеум" не я чу.

Лушън беше поставил бомбата в метална кутия с размери трийсет на трийсет сантиметра. Самата кутия беше пълна със смесица от сачмени лагери от неръждаема стомана, иглени лагери и островърхи метални гвоздеи. В раницата, залепени с тиксо за страните на металната кутия, имаше две бутилки етанол от литър и половина. При възпламеняване етанолът гореше с температура на пламъка хиляда деветстотин и двайсет градуса по Целзий.

Композитната смес С-4 се взриви и промени състоянието си от твърдо на газообразно — силно възпламеним газ. Металната кутия, която беше запечатана с непромокаем уплътнител, мигновено се пръсна на стотици фрагменти с различни размери, които на свой ред обединиха сили със съдържанието на кутията и образуваха неизбежен смъртоносен облак от летящ метал, но това беше само половината на убийствената сила, събрана в бомбата на Лушън.

Освен това детонацията измести значителна маса въздух, която поради ускорението си стана изгарящо горещца. Нажеженият въздух влезе в контакт с двете бутилки етанол и образува втори смъртоносен облак, този път съставен само от пламъци. Двата облака се сляха и се уголемиха, докато се отдалечаваха от епицентъра, на взрива, като удвояваха размерите си с всеки петнайсет сантиметра, които изминаваха.

Повечето хора не осъзнаха, че ударната вълна, създадена от детонацията, действаше като торнадо и не само че унищожи всичко, което срещна по пътя си, но и засмука в ядрото си всички отломки, които беше създавала вследствие на това разрушение — дървени и метални щрапнели от разбити маси и столове, парчета стъкла от бутилки и чаши, бетонни фрагменти от стени и колони и късчета кости и човешка плът от всички жертви — добавяйки всичко това към вече смъртоносния и бърз като светкавица облак от експлозията.

Разбира се, тъй като бяха най-близо до раницата на Лушън, двамата млади влюбени бяха поразени първи. Когато ударната вълна стигна до следващата маса, около която седяха трима студенти, убийственото кълбо беше нараснало десет пъти повече от първоначалния си размер.

Врящият облак от фрагменти засмука още смъртоносни отломки и частите от телата на

тримата студенти и удари женената двойка, която седеше на метър и половина от масата на студентите. Те празнуваха факта, че след три дълги години съпругът най-после се беше преборил с рак на простатата.

Уголемяващият се облак продължи да се движи напред и когато се разпростря до групата мъже, които още обсъждаха снощния баскетболен мач, се беше разширил толкова, че обхващаше целия бар "Уиски Атенеум" от стена до стена и от пода до тавана. Поради разстоянието, което вече беше изминал — само шест метра дотогава — и големите препятствия, които беше срещнал по пътя си — маси, столове, човешки тела и други — динамичната енергия на разрушителното кълбо беше станала неравномерна, а това означаваше, че всеки от четиримата фенове на "Ел Ей Лейкърс" беше поразен с различна смъртоносна инерция.

Двамата зад бара — управителят и жената, която беше говорила по телефона с капитан Блейк — бяха погълнати от унищожителния облак, вече натежал от кръв и парчета човешка плът.

За по-малко от секунда след детонацията взривът удари фасадата на заведението, строши всички прозорци и разпръсна остатъците от енергията си в нощния въздух на Лос Анджелис, но математическите изчисления на Лушън за мощта на експлозията по отношение на квадратурата на бара бяха безупречни. Веднага щом взривната вълна излезе навън, енергията, останала в нея, беше само толкова, колкото да угаси няколко свещи на торта за рожден ден, нищо повече. Дори парчетата стъкло от разбитите прозорци не прелетяха повече от един метър.

Ударната вълна стихна.

Свърши работата си.

Нямаше какво повече да разрушава.

Нямаше кого повече да убива.

Таванът над епицентъра на взрива се беше срутил. Барплотът беше изтръгнат от пода и раздробен. В някогашния бар "Уиски Атенеум" не остана нищо освен развалини, отломки и смърт. Пространството се беше изпълнило с огън, запален не само от изгарящия въздух, създаден от ускорението на ударната вълна и силно възпламенилия етанол, който Лушън бе прикрепил към бомбата, но и от съдържанието на набелязаното място. Алкохолният градус на повечето бутилки зад бара беше средно четиридесет и повече.

Експлозията се разрази за нула цяло и две десети от секундата, но опустошенията от огъня тепърва предстояха.

В момента на експлозията в "Уиски Атенеум" имаше трийсет и двама души. Нула цяло и две десети от секундата по-късно двайсет и девет от тях бяха мъртви.

Три души оцеляха от експлозията — две клиентки и един служител от персонала — и тримата по чист късмет, въпреки че на двете клиентки им провървя много повече, отколкото на служителя от персонала.

Двете клиентки не се познаваха, но отидоха в тоалетната в подходящия момент.

Оцелелият мъж, който беше един от тримата служители, които работеха в онази нощ, по ирония на съдбата беше отишъл в килера отзад, за да вземе бутилка "Мълчаливият мъж", защото беше свършило на бара. Причината двете клиентки да извадят по-голям късмет от него беше, че аварийният изход се намираше в дъното на коридора, който водеше към тоалетните.

След експлозията настъпи съвсем кратък момент на осъзнаване, бързо последван от

абсолютна паника. Двете клиентки престанаха да пишат след една цяла минута. След още трийсет секунди мозъците им преодоляха първоначалния шок и те осъзнаха, че трябва да излязат през аварийния изход.

В крайна сметка, служителят от персонала, който беше отишъл в килера, не извади такъв голям късмет. Килерът на "Уиски Атенеум" представляваше среден по размери склад в далечния край на бара. Дотам се стигаше през врата в задната стена зад бара. Експлозията не затвори служителя в килера, но буйният огън го хвана в капан там. Нямаше как да излезе от склада и да мине през развалините на бара, без да се запали и да изгори.

Въпреки че използва ризата си, за да закрие носа и устата си, след по-малко от пет минути той изгуби съзнание от вдишването на пушек. Четири минути по-късно сърцето му спря да бие.

Служителят беше само на двайсет и една години.

Както се опасяваше капитан Блейк, първите, които реагираха на обаждането до диспечерите с код "червено", не успяха да стигнат навреме. Патрулната кола тъкмо завиваше зад ъгъла, когато полицаите видяха как барът се взривява и мигновено избухва в пламъци пред очите им.

— Господи! — извика полицай Джордан, удари спирачки и рязко свърна наляво.

— О, боже мой! — възкликна полицай Прескът и закри уста с треперещи пръсти. Това беше едва вторият й месец на служба в полицията.

След една минута пристигнаха още пет други патрулни коли. Въпреки че се опитаха, нямаше какво да направят, освен да държат на безопасно разстояние хаотичната тълпа от любопитни зяпачи, които гледаха как барът гори, и да чакат да дойдат пожарникарите, но и те не пристигнаха достатъчно бързо.

Първата пожарна кола дойде едва в 20:26, единайсет минути след взривяването на бомбата. Втората и третата пристигнаха само няколко секунди по-късно. Двайсет и един пожарникари се бориха с огнената стихия точно девет минути и четиридесет и девет секунди, докато и последният пламък беше потушен.

От пепелта на зловещи талази се виеше пушек и разпръсваше друга, страшна мъгла в нощния въздух на Лос Анджелис. Заедно с нея настъпи момент на осъзнаване и неимоверна тъга. Момент на смразяващ страх, когато изведнъж се разбра, че случилото се не е авария. Експлозията, обхванала бар "Уиски Атенеум", не се дължеше на изтичане на газ или друга повреда, а беше дело на зъл човек.

Мъглата, която се издигаше от изгорелия бар, донесе със себе си и още нещо. Нещо, на което в онази вечер всички, събрали се наоколо, имаха неудоволствието да станат свидетели — особена миризма, която агресивно нахлу в ноздрите, прониза носната кухина като остри парчета стъкло и одраска всяка вътрешна стена, докато най-после стигна до белите дробове. Въздействието на миризмата беше толкова силно, че разбърка стомасите и на най-опитните огнеборци.

Миризмата на изгоряла човешка плът.

Робърт Хънтър седна на ръба на тротоара от другата страна на улицата срещу онова, което някога беше "Уиски Атенеум". Коленете му се огъваха и той долепи стъпала до земята. Въпреки че гледаше димящата купчина мокри развалини пред себе си, очите му не бяха фокусирани там.

Хънтър, Гарсия и капитан Блейк бяха пристигнали на мястото, докато пожарникарите още гасяха огъня. Специален агент Холбрук и маршал Уест дойдоха шест минути след тях.

Робърт беше известен с непроницаемото си изражение. Лице, което никой не можеше да разгадае. Тази вечер обаче изражението му се виждаше ясно от един километър и показваше очевидна смесица от безутешност, терзание и безпомощност. Нито Гарсия, нито капитан Блейк бяха виждали Хънтър с такъв пораженски вид.

Той наблюдаваше безсилно, докато пожарникарите се бореха с огнената стихия с всичко, което имаха. На тази отсечка на булевард "Холивуд" се бяха събрали и представители на национални и чужди медии. Отвсякъде прииждаха репортери и правеха всичко възможно да изкопчат някаква информация от всеки, който беше готов да говори с тях. Вече се разнасяха спекулации за спящи терористични клетки, дошли в Лос Анджелис; атентатори самоубийци, влезли в Съединените щати през Мексико; и дори нов и по-съвършен вариант на Юнабомбър^[15].

Към Хънтър се обърнаха най-малко трима репортери от три различни медии, но той не обърна внимание на присъствието им нито с поглед, нито с езика на тялото си.

Светкавици на фотоапарати осветяваха мястото на пълната разруха толкова често, че приличаше на улично дискотечно парти от осемдесетте години. Всички зяпачи, които бяха държани на безопасно разстояние, държаха смартфоните си и снимаха. Всъщност още преди да пристигнат пожарните коли, страниците в социалните мрежи на десетки обикновени хора предаваха на живо картина от случващото се.

— Искаш ли вода? — предложи Гарсия, който се приближи до Хънтър.

Робърт не отговори. Гледаше как пушекът се издига от земята, сякаш димът съдържаше душите на всички, които бяха загинали в сградата, отивайки от този свят в друг, може би по-добър.

Карлос седна до партньора си и сложи бутилка вода на земята до краката му.

— Исках да помогна на тези хора тази вечер — най-последно каза Хънтър, без да откъсва очи от призраците в пушека. — Трябваше да разгадая гатанката много по-рано. Всичко беше там... всички улики... всички намеци. Как може да съм толкова сляп?

— Ти не си виновен за случилото се тук тази вечер, Робърт — отвърна Гарсия. За него не беше толкова трудно да гледа черната дупка, в която се беше втренил партньорът му. — Никой... абсолютно никой не би разгадал гатанката и ти го знаеш. Ти беше единственият, който можеше да се досети, и го направи. Този път просто нямахме късмет. Я стига, Робърт, шейсет минути да свържеш всичките онези тъпотии? "Мълчаливият мъж"? "Сълзи на писатели"? "Нещо специално" и какво ли още не? "Място, където хората трябва да мълчат, но не тук"? "Търси не очевидното, а нестандартното"? Не ме занасяй. Задачата беше невъзможна. Лушън искаше бомбата да гръмне, каквото и да стане. — Карлос проследи погледа на Хънтър и въздъхна ядосано и отчаяно. — И ако персоналът, който работеше тук тази вечер, не беше толкова твърдоглав, можеше да спасим няколко човешки живота. Две

минути, Робърт. До крайния срок оставаха две минути, когато ти им се обади. Барът не е голям. Няма кухня, само напитки. Ако барманът беше послушал какво му казвате ти и капитан Блейк, щеше да изведе навреме всички. — Той погледна партньора си. — Знаем колко е угнетяващо, но ти не си виновен за нищо от това, Робърт.

— Знаем това място, Карлос. — Гласът на Хънтър беше натежал от тъга. — Идвах тук веднъж преди три години. Ако искаш да пиеш ирландско уиски, това беше мястото. Трябваше да се досетя за него. Когато разбрах, че Лушън говори за някакъв бар, трябваше да се сетя за "Уиски Атенеум". Защо не го направих?

— Защото си човек, Робърт. Не си шибана машина.

— Как разбрахте за това място, по дяволите? — попита маршал Уест, който се появи зад двамата детективи. Той и специален агент Холбрук бяха разговаряли с водача на пожарникарите. — Как от откачената гатанка се досетихте за името на този бар? — Тонът на Уест съвсем не беше агресивен. Всъщност той беше искрено заинтригуван.

— Вече няма значение — отговори Хънтър, без да го поглежда. — Защото резултатът е същият, както и ако не се бяхме досетили. — Той врътна брадичка към разрушената сграда. — Не дойдохме навреме. Не успяхме да спасим никого.

— Каква бъркотия — каза капитан Блейк, която се присъедини към малката им група. И тя беше разговаряла с водача на пожарникарите. — Каква проклета бъркотия.

— Ще минат няколко дни, докато установим колко са жертвите — каза Холбрук. — Ако изобщо установим точния им брой. Мястото ще бъде разчистено за оглед до утре сутринта и тогава ще започнем да търсим трупове, но тук е избухнала бомба и в зависимост от това колко души са стояли до епицентъра на взрива и колко мощна е била експлозията, някои тела може да са били взривени на дребни частици.

Преди Хънтър да стане, мобилният му телефон отново иззвъня.

Непознат номер.

Не беше необходимо да казва нищо. По изражението на лицето му всички разбраха кой се обажда.

— Еха, страхотен бум беше, нали? — попита Лушън.

Чуха го всички, тъй като Хънтър веднага беше включил обаждането на високоговорител. Той и цялата група бързо се отдалечиха на разстояние от шума и хаотичното движение на огнеборци и полицаи на мястото на експлозията.

— О, извинявай — продължи Лушън с ироничен тон. — Забравих, че ти не си бил там да го видиш, Скакалец. Но сега си там, нали? Затова предполагам, че като гледаш сградата... Е, искам да кажа онова, което е останало от нея, можеш да си представиш колко грандиозен е бил "големият бум".

В гласа на Лушън нямаше абсолютно никаква нотка на съжаление. Нито тъга. Той говореше за взривяването като за банална сцена от филм или маловажна глава от книга, а не реално варварство, което самият той беше измислил и осъществил.

— Кучи син — избухна Уест с блеснали от гняв очи. Хънтър не успя да изключи навреме звука на телефона. — Само почакай да те пипна.

Хънтър погледна Уест, поклати глава и беззвучно оформи с устни думите:

— Не го прави.

— О, здравей, ти там — каза Лушън с развеселен глас. — Чувам, че на нашия купон има нов гост, Скакалец, при това ядосан. Е, може ли да попитам кой е този вбесен индивид? — Той не им даде време да отговорят. — Не, не, не отговаряй. Нека отгатна. Мммм... мисля, че е... някой от Маршалската служба. Познах ли?

— Точно така, гадно копеле. — Уест се ядосваше все повече с всяка изминала секунда.

Хънтър отново го погледна и поклати глава.

На Уест обаче изобщо не му пукаше.

— Аз съм маршал на Съединените щати Тайлър Уест. Разбра ли, боклук? Тайлър Уест. — Той повтори името си много бавно. — По-добре запомни това име, защото аз ще шракна белезниците на китките ти.

— Сериозно?

— Можеш да заложиш лайнания си задник.

Лушън се засмя развълнувано.

— Очаквам с нетърпение този момент, маршал на Съединените щати Тайлър Уест. Правилно ли го произнесох?

Преди Уест да отговори, Хънтър изключи звука на телефонното обаждане.

— Приключи ли? — попита Робърт. — Защото това не помага. Каквото и да му кажеш, няма да го смутиш, но той вече влиза в главата ти. Не го ли разбираш? Не се разправяй с него и млъкни, Тайлър.

Уест вдигна ръце в знак, че се предава.

— Проблемът, който имаш, маршал на Съединените щати Тайлър Уест, е един от главните фактори, които разделят хора като теб от хора като мен или дори като Робърт — продължи Лушън, който определено не беше приключил. Той замълча за момент, за да засили напрежението. — Емоциите ти. Очевидно е, че не контролираш чувствата си и им позволяваш да те завладеят, да повлияят на преценката ти и да диктуват думите ти и предполагам, че понякога диктуват дори действията ти. За човек с твоята позиция това е голям, огромен недостатък и ако не се избавиш от него, неизбежно ще се провалиш.

Уест погледна стъписано Хънтър.

— Тази отрепка ми дава съвети за кариерата ми? — прошепна той.

— Искаш ли да знаеш защо е толкова лесно за човек като мен да убие някого и да отmine, без да чувства вина, съжаление или тъга? — попита Лушън.

— Не, откъде да знам — ядосано отговори Уест.

Лушън се засмя.

— Виждаш ли? Пак започваш, маршал на Съединените щати Тайлър Уест. Позволяваш емоциите да обвият мислите ти, да надделеят над мозъка ти и да говорят вместо теб, защото кого заблуждаваш? Всички знаем истинския отговор на този въпрос: разбира се, че ще го правиш. Ти си служител на закона и аз ти предлагам привилегирована информация. Информация, която един ден може да помогне на някой като теб да хване някой като мен. Предлагам ти знания, които няма да намериш в книгите и изследванията или някъде другаде. Знания, които само психопатите носят заключени дълбоко в съзнанието си, макар че ще призная, че повечето психопати не го съзнават. Аз обаче съм различен вид психопат.

Уест имаше такъв вид, сякаш се готвеше да прекъсне Лушън, но Хънтър, Гарсия, капитан Блейк и Холбрук разбраха какво предстои и му направиха знак да мълчи.

— Аз съм учен — продължи Лушън. — Изследовател, учен на ума, ако щеш. Аз съм психопат, който изследва психопати. Изучавам методите им... триковете им... мислите им... действията им... всичко и затова имам познанията, които ти предлагам в момента. Както веднъж каза Робърт, аз съм психопат по избор, не по природа, и това ме прави най-опасния съществуващ вид психопат, защото аз "искам" да убивам, а не съм тласкан към това от някакъв неконтролируем вътрешен подтик, и това означава, че всичко, което правя, е планирано.

Думите на Лушън сякаш смразиха нощния въздух в Лос Анджелис.

— Затова защо не опитаме отново, маршал на Съединените щати Тайлър Уест? И това е последният шанс, който ти давам. Искаш ли да знаеш защо е толкова лесно за човек като мен да убие някого и да отmine, без да чувства вина, съжаление или тъга?

Всички кимнаха на Уест, който изскърца със зъби от гняв, сякаш току-що го бяха наръгали с нож в гърба. За него да позволи на следващите две думи да се отронят от устата му беше поражение.

— Да, искам.

— Чудесно — каза Лушън със спокоен глас. — Това е духът, който търся. Е, маршал на Съединените щати Тайлър Уест, след като ме помоли толкова учтиво, нека поне веднъж да ти доставя удоволствие. Причината защо е толкова лесно за някои психопати да убият човек и после да отминат, абсолютно лишени от всякакви емоции, е, че веднага щом моментът отлети, ние вече си преразказваме историята, транспонирайки убийството.

Уест направи гримаса, която говореше: "Какви ги бръщолели този побърканият, по дяволите?".

Лушън отговори, сякаш видя изражението му.

— Това, маршал на Съединените щати Тайлър Уест, означава, че изведнъж актът на убиване вече не е "наш" акт на убиване, а принадлежи на някакво измислено, нереално същество... образ на въображението ни... чудовище, което не можем да контролираме. — Той направи кратка пауза, за да остави слушателите напълно да осмислят думите му. — А как можеш да чувстваш вина за нещо, което не контролираш? В нашето психопатско съзнание реалността се превръща в художествена измислица, небивалица, фантасмагория. Актът на

убиване става игра, която играем, сценарий като "каубои и индианци", когато бяхме малки. Играл ли си я? Не е реалност. Щом приключим, всичко изчезва. Вече не сме индианци, каубои или убийци. Всичко остава на площадката за игра.

— Сериозно ли говори, да му го начукам? — прошепна Гарсия, като сложи длан на устата си, за да не стигнат думите му до телефона на Хънтър.

— Не е изненадващо, че този похват не се ограничава само до психопатите — продължи Лушън. — Съвсем не. Методът все още се използва широко по света от правителства и военни, особено по време на война. Как мислиш, че всичките тези военнопредстъпници по света — Чечения, Сирия, Ирак, Аушвиц, Конго, Америка, каквото се сетиш — могат да отминат, след като са убили хиляди мъже, жени и деца на бойното поле и в концентрационни лагери, и пак да спят нощем като човек след буйна оргия?

Никой не се осмели да отговори.

— Сигурен съм, че ако искаш, маршал на Съединените щати Тайлър Уест, после Робърт може да ти обясни всички подробности, но този метод се нарича "дисоциация", разграничаване. Може би не си го чувал. — Иронията се завърна в тона на Лушън. — Така те и ние — психопатите и убийците — се дистанцираме от преживяванията, след като сме отнели живот... или животи. Ние превръщаме акта на убиване от реалност в нещо, което не чувстваме толкова реално, например някакъв разказ или статия във вестник. Сигурен съм, че вече знаеш това, но човешката памет е много променлива и лесно се лъже. Ние помним нещата такива, каквито искаме да ги помним, независимо как са се случили в действителност. Правим го достатъчно пъти и накрая стигаме до точка, където доброто и злото изгубват всякакво значение, защото вярваме онова, което искаме да вярваме. Достатъчно красива картина ли обрисовах за теб, маршал на Съединените американски щати Тайлър Уест? Защото такъв е днешният свят.

На лицето на Уест беше изписано нещо средно между отвращение и замисленост.

— Но аз имам един допълнителен трик — реши да добави Лушън. — Нещо, което се случва преди акта. Преди да убия някого, трябва само да затворя очи за миг. Искаш ли да знаеш защо го правя, маршал на Съединените американски щати Тайлър Уест?

Всички отново кимнаха на Уест.

— Да — отговори той.

— Не те чух добре. Може ли да повториш, моля?

Уест имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да се пръсне от гняв.

— Да, искам да знам защо го правиш.

Лушън се изсмя отново, този път непочтително и безразлично.

— Разбира се, че искаш. — Смехът продължи. — Отговорът е елементарен. Правя го, защото в мен има място, където всичко е тъмно и мрачно... където всичко е мъртво... и за да отида там, трябва само да затворя очи.

Уест погледна Хънтър, сякаш най-после беше разбрал Лушън, и прошепна:

— Той е абсолютно побъркан.

— Може би трябва да помолиш ФБР да ти позволят да прочетеш някои от научните ми изследвания, маршал на Съединените щати Тайлър Уест. Без излишна суета мога да кажа, че четивото е доста добро. Все едно, лекцията свърши. Мисля, че трябва да се върнем на най-важното, и това отново ме води при теб, Скакалец. За пореден път съм разочарован от теб. Мислех, че ще решиш гатанката навреме. — Лушън направи пауза — Всъщност не знам дали си разгадал всичко. Така ли е, или единствената причина ти и маршалът на Съединените

щати Тайлър Уест да сте на мястото на експлозията е, че щом бомбата е избухнала, тайната на мястото е била разкрита?

Хънтър не отговори.

— Не разбра ли какво означават всичките онези имена на уискита... всичките онези улики?

Уест и Холбрук погледнаха въпросително Хънтър. Те все още не знаеха как е разгадал гатанката.

— Или се хвана на номера? — попита Лушън.

Сега на лицата на всички се изписа недоумение.

— Църквата, Скакалец — обясни Лушън, който предположи, че последвалото мълчание се дължи на това, че никой не знае за какво говори. — Църквата "Изключителната любов на Исус" в Пасадина. Помисли ли си, че съм сложил бомбата там?

Капитан Блейк затвори очи и изруга със стиснати зъби.

— Направил си го, нали? Хванал си се на номера.

Хънтър почувства, че в стомаха му зейна кратер.

Лушън пак се изсмя, но този път прозвуча искрено.

— Ако искаш, вярвай, Робърт, но това не беше планирано. Поне отначало. Всичко ми хрумна в последната минута. Когато започнах да пиша гатанката, осъзнах, че в първата част може много лесно да става дума за църква или нещо подобно. И това ми подсказа идея.

Хънтър видя, че Уест отново се ядосва, и веднага вдигна ръка, за да му направи знак да мълчи.

Уест преглътна гнева си.

— Знаеш ли, че в Лос Анджелис има близо три хиляди и петстотин религиозни места за богослужение? — попита Лушън. — Адски голям брой, не мислиш ли? И това на свой ред ми даде адски много възможности за избор. Трябваше да открия само една, с която да работя. Вярно, отне ми малко повече време и се наложи да пренапиша гатанката няколко пъти, но в крайна сметка мисля, че свърших страхотна работа, какво ще кажеш? — Лушън изчака няколко секунди. — Какво ще кажеш, маршал на Съединените щати Тайлър Уест, добра работа ли свърших? Всички ли се отправихте към църквата "Изключителната любов на Исус" в Пасадина, докато бомбата беше зад младите мъж и жена, които изглеждаха много влюбени и седяха на маса близо до бара в "Уиски Атенеум"?

— Безсърдечно копеле — каза Уест, но Хънтър вече беше изключил звука на телефона си, защото видя, че той ще избухне.

— Все едно — продължи Лушън. — Мисля, че това е достатъчно за днес, нали? Убеден съм, че в момента всички имате много работа. Трябва да пишете много доклади... да съберете много части от тела. Засрами се, Скакалец. Трябваше да решиш гатанката. Трябваше да спасиш онези хора. Ти си виновен, приятелю мой.

Хънтър зарея поглед в земята. Не можеше да погледне другите в очите.

— Губиш уменията си, Скакалец.

Линията прекъсна.

— Накрая той говореше абсолютни глупости — каза капитан Блейк, която застана пред Хънтър. — Знаеш го, нали? Ти не си виновен за варварството.

Докато Хънтър връщаше телефона в джоба си, всички забелязаха трима добре облечени господа със зализани прически, които се приближиха към охраната по оградения периметър. Единият попита нещо полицаия на линията, който посочи малката им група.

— Предполагам, че е време за "обяснения" — каза Хънтър.

— Страхотно, мамка му — отбеляза Уест.

— Кой са те, по дяволите? — попита Гарсия.

— Агенцията за национална сигурност, Бюрото по алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривните вещества и вероятно Департаментът за вътрешна сигурност — отговори Хънтър. — От Отдела за борба с тероризма. Взривяването на бомба на обществено място се смята за терористичен акт — обясни той. — А всеки терористичен акт застрашава сигурността на нацията.

— Фантастично — рече Гарсия. — Лушън успя да въвлече да го преследват лосанджелиската полиция, ФБР, Маршалската служба и сега АНС, Бюрото по взривните вещества и Вътрешна сигурност. Сега трябва само да настъпи по мазола и Агенцията за борба с наркотиците и циркът ще бъде пълен.

— АНС и "Вътрешна сигурност" няма да преследват беглец от затвора — каза Уест. — Това е наша работа, но Бюрото по взривните вещества може да иска да участват. Робърт е прав — ще трябва да обясняваме много и от сега нататък... — Той въртна глава към тримата новодошли. — "Големият брат" със сигурност ще ни държи под око и ще следи напредъка ни.

— Тези тримата вероятно няма да са единствените, на които ще трябва да даваме обяснения — добави капитан Блейк и посочи черен линкълн навигейтър, който спря пред оградения периметър. — Ето го кмета и се обзалагам, че директорът на полицията и губернатори на Калифорния ще дотърчат по петите му. — Тя погледна Хънтър и поклати глава. — Никак няма да е забавно.

През остатъка от вечерта и по-голямата част на следващия ден те писаха доклади и се опитваха да обяснят на високопоставени длъжностни лица, политици и хора от правителството защо срещу град Лос Анджелис е извършен терористичен акт, отнел живота на неизвестен брой цивилни по такъв гротескен начин. Хънтър, Гарсия, капитан Блейк, Холбрук и Уест сновяха от едно напрегнато съвещание на друго, тъй като абсолютно всички настояваха за незабавни отговори.

За да помогне на обясненията и да облекчи бремето върху оперативната група за издирването на Лушън, Ейдриън Кенеди се свърза със самия президент на Съединените щати и държавния секретар по отбраната, на чието подчинение беше Агенцията за национална сигурност. Освен това си уреди среща със секретаря на Департамента за вътрешна сигурност.

Не след дълго Кенеди успя да увери и тримата, че въпреки бомбения атентат това е издирването на един много опасен и психически неуравновесен беглец от затвора и че случилото се в Лос Анджелис е изолирано произшествие, а не терористичен акт срещу Съединените щати. Лушън Фолтър нямаше политически дневен ред като терористите. Не беше и като Юнабомбър. Намеренията му не бяха да използва безразборно насилие, за да всее ужас сред населението.

— Тогава какви са намеренията му? — попита президентът.

Кенеди разказа за миналото на Лушън и неговата "енциклопедия на убиването". Това неизбежно предизвикваше недоверчиви погледи и озадачено повдигане на вежди, но Кенеди беше умен и омаловажи цялата история. Той обясни на всички, че "енциклопедия" е само думата, която обича да използва Лушън, но в действителност не е нищо повече от няколко разпокъсани записки.

— Общо дванайсет страници — излъга той.

Както се очакваше, медиите бяха започнали да съобщават за случая само няколко минути след експлозията и не изневериха на себе си, а ефективно направиха онова, което умееха най-добре — спекулираха за причините за взрива и превръщаха в сензация историята, колкото можеха повече, защото колкото по-драматични бяха заглавията, толкова повече вестници щяха да продадат и толкова повече зрители щяха да ги гледат.

За да се опитат да разсеят някои от митовете, породени от тези заглавия, най-скандалното от които беше, че експлозията е дело на спяща терористична клетка в Лос Анджелис след атаките в Ню Йорк на единайсети септември 2001 година, Маршалската служба на Съединените щати, ФБР и лосанджелиската полиция бяха принудени да свикат съвместна пресконференция. Хънтър, капитан Блейк, Холбрук и Уест стояха неловко пред камерите, докато цитираха изявление, подготвено от директорите на трите агенции. Не изрекоха нито една лъжа. Използваха най-добрия трик, който имаха в арсенала си, когато трябваше да говорят пред медиите: подобрена информация. Разкрий само онова, което е необходимо да знае публиката, нищо повече. Предвид това, те не споменаха нито дума за гатанката на Лушън и надпреварата си с времето.

— Замалко да забравя — каза Уест на Хънтър, когато излязоха от поредното бюрократично съвещание, и извади малка квадратна кутия от джоба си. — Виж това. — Той вдигна капака на кутийката. Вътре имаше малък овален предмет, не по-голям от монета от двайсет и пет цента.

— Хубаво е — рече Хънтър. — Какво е?

— Това, приятелю мой, е твоето проследяващо устройство. Помниш ли, че говорихме по този въпрос?

Хънтър го погледна изкосо.

— Казах ти, че ще измислим нещо добро. — Уест сложи кръглия предмет на дланта на лявата си ръка и го показа на Хънтър. — На гърба има малка метална щипка. Ти каза, че когато двамата с една агентка на ФБР сте проследили Лушън до скривалището му в Ню Хампшър, той не само че се досетил, че копчето на ризата ти е подслушвателно устройство, но и те накарал да махнеш колана си, часовника, монетите, портфейла, всичко. Нали така?

Хънтър кимна.

— Затова, ето какво ще направиш с това нещо. — Уест намигна на Хънтър. — Може да го закачиш за всичко, но аз предлагам да го закачиш за джоба си, но от вътрешната страна на джинсите. Нека ти покажа. — И там, на площадката точно пред етаж на отдел "Обири и убийства", Уест разкопча колана и после панталона си, за да покаже на Хънтър.

Робърт смутено се огледа наоколо, за да види дали някой не ги гледа.

Уест бръкна в панталона си, измъкна джоба си, обърна хастара и обясни:

— Закачи го ето тук, виждаш ли? На самия край на джоба, отвътре. И причината е елементарна. — Той вдигна ципа на панталона си и се върна на проследяващото устройство. — За да го активираш, трябва да го натиснеш силно в средата. — Уест го натисна веднъж. — Ще го усетиш как изщраква под пръста ти и после леко вибрира само една секунда, но след това няма да щрака и да вибрира и няма да светне. Това означава, че проследяващото устройство няма да се издаде, но трябва да запомниш, че щом веднъж го включиш, остава включено. Няма как да го изключиш, за да не го направиш неволно.

Хънтър повдигна озадачено вежди.

— Но ти току-що го включи.

— Не. Още не е активирано — обясни Уест. — Оперативният отдел ще ги активира покъсно днес, след като ги раздам на всички. — Той кимна. — Да, всеки ще получи по едно. Тъй като показаха лицата ни по телевизията, вече няма да рискуваме с този тип Лушън. Все едно — добави Уест и даде проследяващото устройство на Хънтър. — Вътрешността на джоба е само мое предложение.

— Ще го направя на по-уединено място — отвърна Робърт и прибра кутийката в джоба си.

— Само не забравяй да го махнеш, преди да изпереш джинсите си.

— Ще се постарая.

— Може ли да те попитам нещо? — каза Уест, когато отново тръгнаха.

— Разбира се — отговори Робърт.

— Последния път, когато говори по телефона с Лушън, след експлозията, той се усъмни, че си разгадал навреме загадката му. Каза, че губиш уменията си и други такива глупости. Но ти разкри гатанката навреме.

Хънтър кимна.

— Тогава защо не му каза? — попита Уест. — Защо му даде още една победа, макар и малка? Аз бих му натрирл носа. Щях да му дам да разбере, че гатанката му не е била толкова трудна, колкото си мисли... и че той не е толкова умен, за колкото се смята.

— Разбирам те — отговори Хънтър. — Но нямаше да постигна нищо.

— Напротив — възрази Уест. — Щеше да му покажеш, че той не е кралят на умниците,

за каквото се мисли. Това би изтрило самодоволната усмивка, която съм сигурен, че е била на лицето му.

— С други думи, би го ядосало още повече.

Уест млъкна и неспокойно се втренчи в Хънтър.

— Нямаме представа какъв ще бъде следващият ход на Лушън — поясни Робърт. — Играта с гатанката може да му е харесала толкова много, че да поиска да го направи пак — да измисли нова гатанка за следващото убийство, защото всички знаем, че той ще убие отново. Не сме сигурни дали пак ще бъде масово убийство, но знаем, че ако не го хванем скоро, Лушън ще убие отново.

— Да, знам — съгласи се Уест.

— Ако реши да изиграе още веднъж картата с гатанката и ние го накараме да мисли, че първата гатанка не е била достатъчно трудна за нас, какво мислиш, че ще направи?

Единственият отговор на Уест беше да пристъпи от крак на крак.

— От друга страна — продължи Хънтър, — ако го накараме да си мисли, че гатанката му е била твърде трудна и интелигентна за нас, ще подхраним егото му. Това е начин да признаем, че той ни превъзхожда, и ще му достави удоволствие, няма да го ядоса.

— Тогава мислиш, че ако доставим удоволствие на този откаченяк, ако реши пак да използва гатанка за следващото убийство, той може да бъде снизходителен и да я направи полесна? — Уест не изглеждаше много убеден.

— Възможно е — отвърна Хънтър. — Но това не беше главната ми грижа. Притеснявах се да не ядосаме Лушън още повече, защото това определено би го накарало да си помисли: "Ще ви покажа на какво съм способен". От гняв той може да реши да започне да убива по един човек всеки ден или дори нещо по-лошо. Ако обаче погъделичкаме егото му, има вероятност да се успокои няколко дни и вместо да продължи да убива, може да кротува и да се радва на победата си известно време.

Уест трябваше да признае, че това не му беше минавало през ума.

Официалният брой на жертвите беше оповестен едва четиридесет и осем часа след експлозията. Криминалистите на ФБР и лосанджелиската полиция преравяха развалините на бара с часове, търсейки всяка кост и част от кост, която можеха да намерят, но всъщност търсеха черепи.

На място, където е станал взрив, има голяма вероятност телата да са разчленени или разкъсани, но не раздробени на прах, затова беше обичайна практика да броят черепите, като официален метод да определят колкото е възможно по-точно броя на жертвите.

След четиридесет и осем часа лабораторията по криминалистика на ФБР излезе с официално изявление, в което се казваше, че броят на хората, загубили живота си при взривяването на "Уиски Атенеум", е трийсет.

Лосанджелиската полиция, ФБР и Маршалската служба на Съединените щати бяха разгледани под лупа от медиите, кмета на Лос Анджелис и губернатора на Калифорния, въпреки че Маршалската служба беше агенцията, подложена на най-голям натиск, тъй като отговаряше за залавянето на бегълци от затвора.

— Може ли някой да ми обясни как е възможно това, по дяволите? — гневно попита Ерик Ломбарди, кметът на Лос Анджелис.

Той седеше до прозореца в кабинета на капитан Барбара Блейк. На съвещанието присъстваха и Хънтър, Гарсия, специален агент Питър Холбрук, маршал Тайлър Уест и директорът на полицията на Лос Анджелис Роджър Дейвидсън.

— Изминаха осем дни, откакто този психопат взриви обществено заведение и уби трийсет души в моя град. — Естествено плътният глас на кмета звучеше особено заплашително, когато се ядосаше. — Осем проклетни дни, а вие ми казвате, че никой няма представа как да го намери? — Той зачака, но никой не отговори. — Поправете ме, ако греша, но ми казаха, че лицето Лушън Фолтър не е терорист. Той е беглец, който е избягал от затвора... кога? — Очите му се отместиха към Уест.

— Преди четиринайсет дни — отговори щатският маршал.

— Точно така. Този изрод бяга от четиринайсет дни. — Гневният поглед на кмета обходи присъстващите. — Четиринайсет... но той не бяга само от Маршалската служба. Не. Преследват го и шибаното ФБР, и проклетата лосанджелиска полиция.

Този път Ерик Ломбарди прониза с поглед Роджър Дейвидсън, директора на полицията.

— Това обаче не е всичко — продължи кметът. — Защото, за разлика от повечето бегълци, чието местонахождение първо трябва да бъде установено, маршалите знаят къде е този изверг. Всъщност това е известно от няколко дни, нали? Той е тук. — Ломбарди посочи с двата си показалеца към пода. — В Лос Анджелис. Тук е през цялото това време. И причината да го знаем е, защото той ни го каза — четири дни преди да взриви бара.

Уест се почеса по главата и се приготви да каже нещо, но кметът още не беше приключил.

— И така, ето какви са фактите — продължи той. — Знаем как изглежда този Лушън Фолтър. Знаем къде е — имам предвид в кой град се крие. Знаем също, че няма известни съучастници и че действа сам. На всичко отгоре, този тип е бил в затвора. — Ломбарди вдигна дясната си ръка. — Почакайте, ще се изразя по друг начин. Той е бил в единична килия в строго охраняем затвор три години и половина, без абсолютно никакъв контакт с

външния свят. Никакви посетители. Никакви телефонни разговори. Никакви писма. Нищо. Въпреки това успява да избяга от затвора, да убие седем души като начало, да пътува из страната, при това с пътнически самолет, да намери военен клас С-4, да се обади на властите, за да играе игра на думи с тях, и да взриви бар, без никой да може да го открие? И не говоря за кой да е "никой". Този "никой" включва Маршалската служба на Съединените щати, ФБР и лосанджелиската полиция. Не гоним призрак, госпожи и господа. Преследваме човек... един човек. Имаме снимката му, знаем кой е той и знаем, че е тук, в този град, но все още не сме го задържали. Затова, моля, позволете да ви попитам отново, може ли някой в този кабинет да ми обясни как е възможно това, по дяволите?

— Защото Лушън живее така през по-голямата част от живота си. — След няколко секунди мълчание Хънтър беше единственият, който предложи отговор.

— Моля? — Кметът се обърна към него.

— Преди да бъде арестуван преди три години и половина, Лушън Фолтър не беше Лушън Фолтър.

Ломбарди се намръщи.

— Ще започнете ли скоро да говорите смислено, детектив, защото нямам цял ден?

— Лушън не е Лушън от дните си в университета — започна Хънтър.

— Сериозно? — попита кметът. — И кой е?

— Всеки, който иска да бъде — отговори Хънтър и веднага премина към обяснение. — Лушън не е идиот. Напротив, той е извънредно интелигентен. Когато започна да убива, което ни връща чак в дните му в университета, Лушън отлично знаеше, че онова, което прави, е изключително рисковано за него. — Хънтър не видя причина да споменава за истинската цел на убийствата, извършени от Лушън — неговата "енциклопедия". Това само щеше да породи нова лавина от въпроси. — Знаеше, че една грешка — продължи той, — едно подхлъзване ще изпрати полицията по петите му. Затова на много ранен етап той измисли план. Планът му беше никога да не използва собствената си самоличност. Осъществи плана си, като търсеше жертви, чиято самоличност ще вземе по-късно, ако се наложи.

— Извинете — прекъсна го кметът Ломбарди. — Бихте ли обяснили? Как така да вземе самоличностите им, ако се наложи?

— Лушън започна да търси жертви мъже, които приличат на него — обясни Хънтър. — И приликата дори не трябваше да е много очебийна. Всъщност му бяха необходими само съответният ръст и кръвната група. Нито твърде слаб, нито твърде дебел. Той можеше да нагоди всичко друго, включително възрастта.

Ломбарди и Дейвидсън изглеждаха малко объркани.

— С течение на годините — продължи Хънтър — Лушън стана експерт по промяна на външния си вид. Знае абсолютно всичко за грима, протезната пяна, течния латекс, перуките... каквото се сетите. Може да си придаде какъвто вид иска. И не само това, но може и да променя гласа си, акцента, интонацията, позата, походката, маниерите си... всичко. Планът му беше да намери жертви мъже със същия ръст като него и сходно телосложение. След това се сприятеляваше с тях, научаваше всичко за тях и накрая ги очистваше.

— Под "очистваше" предполагам, че искате да кажете, че ги е убивал — каза кметът Ломбарди.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Щом ги убиеше, Лушън взимаше всички документи, които намереше — паспорт, лична карта, шофьорска книжка... всичко. След това

включваше името на мъжа в списък със самоличност, които може да възприеме, ако се наложи. И преправяше външния си вид, за да изглежда точно като човека на снимката на документа.

— Правел е списък, така ли? — попита кметът.

Хънтър кимна.

— Когато най-после беше арестуван преди три години и половина, открихме кутия с документи за самоличност в едно от скривалищата му. Всичките на мъже. Всичките горе-долу с ръста на Лушън и неговата кръвна група. — Робърт млькна, за да може кметът да осмисли думите му.

— Направил си е списък с възможности за избор? — попита Ломбарди.

Хънтър отново кимна.

— Такъв е Лушън — нещо като съвременен оцеляващ в градски условия, без абсолютно никакви връзки с никого и никое място, и това му позволява да се превръща във всеки, който иска — и е много добър в това. — Хънтър посочи снимка на Лушън, сложена на бюрото на капитан Блейк. — Няколко часа след бягството от затвора вече изобщо не е изглеждал така. Две седмици след бягството... — Робърт повдигна рамене. — Той може да се разхожда из града като старец или афроамериканец, или дори като жена.

Сега беше ред на кмета да се почеше нервно по главата.

— Преди малко казахте, че не гоним призрак — добави Хънтър с уморен глас. — Прав сте. Лушън не е призрак. Той е по-скоро мутант, някой, който може да възприеме каквато самоличност поиска и когато поиска. Прибавете към това факта, че е живял като призрак през по-голямата част от живота си — без приятели, семейство, дом, без място или хора, които да поставим под наблюдение с надеждата, че един ден той може да се свърже с тях, и ще получите нещо много по-страшно от призрак. — Хънтър погледна в очите кмета. — Започвате ли да добивате представа защо никой не може да го открие?

— Трудно беше — каза Гарсия, когато двамата с Хънтър най-после излязоха от срещата с кмета Ломбарди и директора на полицията Дейвидсън.

Робърт се съгласи мълчаливо.

От експлозията бяха минали осем дни и с всеки изминал ден оперативната група се отчайваше все повече, защото не напредваха с издирването. Онова, което обаче ги ужасяваше, беше, че Лушън сигурно щеше да се обади отново и не само за да им каже "здрасти".

— Добре ли си? — попита Карлос, защото ясно видя колко уморен е партньорът му.

— Да — отговори Робърт, но не много убедително.

— Бих попитал дали успяваш да поспиш, но въпросът ми ще бъде глупав, нали?

Този път Хънтър не отговори.

— Довечера Ана ще готви бакалоада. — Гарсия опита друг подход. — Защо не дойдеш да вечеряш с нас?

Бакалоада беше португалско ястие със солена пушена риба треска и зеленчуци. Беше много популярно в Бразилия и едно от любимите на Карлос. Той беше запознал Хънтър с бакалоадата преди няколко години и Робърт много хареса яхнията.

— Вкъщи нямам толкова уиски като теб — добави Гарсия, — но изборът е добър.

Хънтър погледна часовника си. Наближаваше шест вечерта.

— С удоволствие, но имам планове да се видя с Треиси довечера.

Отговорът му изненада и зарадва Карлос.

— О, чудесно. Как е тя?

— Добре, предполагам. Говорихме по телефона, но не съм я виждал след експлозията.

Карлос изобщо не се учуди. Знаеше колко много работа имат.

— Знаеш, че винаги може да я доведеш на гости, нали? — каза той. — Ана и аз я обожаваме. Тя е много забавна.

— Благодаря, признателен съм ти, но Треиси е успяла в последния момент да запази маса в тематичния бар-ресторант "Алиса в Страната на чудесата" в Алхамбра.

— О, знам го. Минавали сме с колата покрай него няколко пъти.

— Да, ресторантът се нарича "Заешката дупка" — отвърна Хънтър. — Честно казано, мислех да откажа, но щеше да ми бъде третият отказ за вечеря за осем дни.

— Не, не го прави, Робърт. По две причини: първо, наистина се нуждаеш от малко почивка.

Хънтър изкриви лице в гримаса.

— Да, виж, знам, че е трудно — съгласи се Карлос. — Знам, че приемаш нещата много по-лично от всеки друг. Случаят е особен, но ти знаеш не по-зле от мен, че трябва да се разсееш, макар и само за няколко часа. Не го ли направиш, ще прегориш.

Хънтър престана да го гледа накриво.

— И знам, че ако някой може да те разсее — продължи Гарсия, — това е Треиси.

Хънтър не можеше да не се съгласи.

— А коя е втората? — попита той.

— Моля?

— Ти каза, че има причини — напомни му Хънтър. — Разсейването е първата, а втората?

— Втората е не отлагай срещи с жени, Робърт.

Хънтър се засмя.

— Не, сериозно. — В тона на Карлос не прозвуча закачливост. — Не се шегувам. Тези неща са сериозни. Да откажеш нещо на жена е лош ход. Да отложиш среща за вечеря с жена в самия ден, особено когато тя е направила резервацията, определено означава "не, по дяволите". Повярвай ми, Робърт, това ги вбесява. Каквото и да ти казват. Да, може да кажат нещо от сорта... — Той преправи гласа си като женски. — Всичко е наред. Няма никакъв проблем. Естествено, че разбирам. Естествено, че не се сърдя. Ще го насрочим за друг ден. — И поклати глава енергично. — Не се хващай на тези глупости. Жената може да каже, че всичко е наред, и дори да си придаде вид, че няма проблем, но вътре в нея се отварят портите на ада.

Хънтър се засмя отново.

— Повярвай ми, Робърт. Аз съм женен мъж. Това вероятно е единственото, в което имам повече опит от теб. Не отлагай срещата.

— Няма — обеща Хънтър. — Само си помислих дали да не я отложа, но реших да не го правя.

— Добър ход — усмихна се Карлос на партньора си. — Е, гаджета ли сте официално?

— Не бих казал — отговори Хънтър. — Срещаме се от време на време, това е всичко. Устройва ни.

По свой избор Хънтър винаги беше живял сам. Нямаше съпруга. Нито гаджета. Нито деца. Не се беше женил и малкото интимни връзки, които бе имал, не бяха продължили по-дълго от няколко месеца, понякога много по-малко. Не защото беше трудно да си с него — поне той мислеше така — а заради напрежението и всеотдайността му като шеф на отдел "Свърхтежки убийства" на лосанджелиската полиция. Малко жени можеха да разберат и да издържат на изискванията на такава работа — късните нощи, ранните утрини, непрестанната опасност и отлагането на нещата в последната минута — но най-лошото беше постоянният мрак, в който живееше съзнанието му. Борбата със злото почти всеки ден не беше за всеки, но Хънтър трябваше да признае, че Трейси Адамс е различна. Тя наистина разбираше напрежението и всеотдайността, съпътстващи работата на Хънтър, много по-добре от всяка друга жена, която беше срещал. Може би защото Трейси също беше криминален психолог, или пък се дължеше на характера и личността ѝ, но тези неща, изглежда, не ѝ въздействаха.

— Я стига — каза Гарсия, долавяйки леко колебание от страна на Хънтър. — За всички е очевидно, че ти я харесваш и че тя също те харесва много. Освен това знам, че не си се срещал с друга, откакто се запозна с нея. Признай, че имате сериозна връзка.

— Не...

— Много си твърдоглав, знаеш ли?

Хънтър тръгна към стълбището.

— Твърдоглавият тръгва — подвикна Карлос. — Твърдоглавият, който сега има гадже. Без да поглежда назад, Робърт му помахаша за довиждане.

— Да... имаш гадже.

Трейси Адамс беше родена в Олбъни, Орегон, единствено дете на обикновени хора от средната класа, Джордж и Памела Адамс. Баща ѝ беше учител по английски и история, а майка ѝ имаше магазинче за дрехи в Арбър Хил, етнически разнообразен и исторически квартал северно от центъра на Олбъни.

Трейси беше родена през юли, в зодиакалния знак Рак, и според майка ѝ, която силно вярваше в астрологията, зодията Рак беше главната причина дъщеря ѝ винаги да е спокойна, непредсказуема и силно интуитивна. Самата Трейси не вярваше в астрологията, но за да достави удоволствие на майка си, може би най-добрата душа, която познаваше, всеки ден на закуска, преди да тръгне на училище, четеше хороскопа във вестника заедно с Памела.

Бащата на Трейси, който се нареждаше втори с много малка разлика веднага след майка ѝ в класацията "добра душа", също не се интересуваше от глупавите предсказания на хороскопа, които съпругата му съобщаваше най-малко веднъж дневно, но също като дъщеря си ѝ угаждаше само за да я вижда доволна.

В очите на Трейси Джордж и Памела бяха не само добри души, но и най-разбиращите родители, за които можеше да се надява.

Откакто се помнеше, Трейси не беше като другите момичета. Като малка, вместо да си играе на кукли или на чаени партита с другите момиченца на нейните години, тя обичаше да чете книги, особено американска класика — "Алената буква", "Великият Гетсби", "Да убиеш присмехулник", "Малки жени", "Цветя за Алджърнън" и други, но нищо не я интригуваше повече от разказите и поезията на Едгар Алън По, който по една случайност беше любимият американски поет и на Хънтър.

Трейси харесваше мрачните думи на По, които в същото време бяха изпълнени с мъдрост и понякога дори с надежда, но интересът ѝ към мрачното не се изчерпваше само с литературните ѝ предпочитания. Простираше се далеч отвъд тях и докосваше повечето аспекти на живота ѝ, докато растеше. Тя предпочиташе тъмни дрехи, мрачни песни, страшни филми и щом започна да се гримира — в нейния случай на дванайсет години — Трейси машинално, без да мисли, избра черния готически вид. Но както с много други тийнейджъри в Америка и целия свят, истинският, "определящ стила" фактор за нея беше музиката — или по-точно музикалният жанр.

Трейси беше на четиринайсет, когато за пръв път чу "Прити Хейт Машин", дебютният албум на група от Охайо на име "Найн Инч Нейлс"... и мигновено пламна неумираща любов. Мрачният музикален стил на групата и нестандартните ритми и въздействащите текстове на песните ѝ говореха със същата сила като поезията на Едгар Алън По. Тя се влюби в албума, групата и музикалния жанр — индустриален рок. Скоро откри и други групи със същия стил, като "Министри" и "Скини Пъпи". Това я доведе до откриването на готическия рок и много по-стари групи като "Баухаус", "Систърс ъв Мърси", "Фийлдс ъв дъ Нефилим" и "Килинг Джоук".

Не беше изненадващо, че новата любов на Трейси към наскоро откритите музикални стилове и групи, които определяха тези жанрове, започна да оказва силно влияние върху начина, по който се обличаше, прическата ѝ, лака на ноктите, грима... всичко. И ако вече се чувстваше различна, музиката също ѝ придаде различен вид, а за едно четиринайсетгодишно момиче, което живее в консервативно общество и ходи в традиционно училище, това

неизбежно се превръща в проблем.

Подигравките започнаха веднага щом тя промени външния си вид.

Другите хлапета я отбягваха. Обиждаха я, присмиваха ѝ се и я тормозеха. Дори момичетата, които тя смяташе за свои най-добри приятелки, вече не искаха да имат нищо общо с нея.

Един пролетен следобед, когато Трейси беше в девети клас, Памела, която си беше взела свободен ден поради стомашен вирус, видя, че дъщеря ѝ ядосано нахлу през входната врата, не ѝ каза нищо, нито дори "здравей", което изобщо не беше присъщо за Трейси, и веднага се качи в стаята си. В Памела мигновено заговориха майчинските чувства и след няколко секунди тя почука на вратата на дъщеря си.

— Трейси, миличка, какъв е проблемът? — попита тя.

— Няма нищо, мамо — отговори Трейси, без да отвори вратата. — Всичко е наред.

Памела веднага долови не само гневна, но и обидена нотка в гласа на Трейси.

— Да, това е... очевидно.

— Сериозно, мамо, всичко ще се оправи.

Въпреки че питаше, Памела имаше известна представа какво е разстроило дъщеря ѝ толкова много. Тя знаеше, че не само хлапетата, но и хората изобщо приемат без желание промяната, особено когато не я разбират.

— Добре, щом казваш. — Памела познаваше добре дъщеря си, затова опита друг подход. — А, да, миличка, исках да те помоля за една услуга, ако може. Не е необходимо да е веднага. Когато имаш време, става ли?

Трейси не отговори и Памела продължи:

— Много ми хареса как направи косата си и се гримира тази сутрин, миличка. Ще ми покажеш ли как го направи? Може през уикенда, ако можеш. Татко ти и аз ще излезем да вечеряме някъде в събота и много искам да опитам нещо подобно.

Мълчание.

Памела зачака.

Няколко секунди по-късно Трейси отвори вратата на стаята си и мълчаливо погледна майка си.

По лицето ѝ нямаше следи от сълзи, но изглеждаше ядосана.

— Сериозно, миличка — каза Памела. — Така, както си беше сложила сенките на очите, преливането... изглеждаше изумително. Къде се научи да го правиш?

Трейси се втренчи в очите на майка си.

— Казваш го само защото си ми майка.

— Не. — Памела придоби обиден вид. — Сякаш не ме познаваш, Трейси. Гримът ти наистина ми харесва и нямам нищо против да опитам нещо подобно в събота. Ще ми дадеш ли някои съвети?

— Е, тогава ти си единствената, която го харесва, мамо. Всички други ме мислят за курва.

Ето какво било.

— Разбирам — със загрижен тон отговори Памела.

— Дори Деби и Уенди мислят така — добави Трейси. Те бяха най-добрите ѝ приятелки.

— Казаха ли го? — попита Памела, искрено изненадана.

— Не с много думи, мамо, но го видях в начина, по който ме гледаха. Те дори вече не ме поздравяват. Опитам ли се да се приближа до тях, отминават. Дори се преместиха в час, за да

не седят до мен. Сякаш ги поставям в неудобно положение.

— Нека те попитам нещо, миличка — каза Памела. В гласа ѝ прозвуча разбиране. — На теб харесват ли ти? Гримът, прическата, дрехите, целият ти нов стил? Наистина ли ти харесва, или го правиш само защото искаш да изглеждаш като хората от групите, които обичаш?

Трейси дори не се замисли.

— Да, мамо, наистина ми харесва. Мисля, че ми подхожда. Подхожда на личността и характера ми. Отразява душата ми. Да, вярно, видът е вдъхновен от любимите ми групи, но наистина мисля, че ми подхожда.

— И мислиш ли да се придържаш към него? Или да се върнеш към предишния си вид само защото другите не одобряват новия ти стил?

— За нищо на света. Ще се придържам към него. — Трейси звучеше сто процента сигурна. — Съжалявам, но да вървят по дяволите, ако не им харесва. Видът си е моят, не техният.

— Тогава ето какъв е отговорът ти, миличка — каза Памела и се усмихна гордо на дъщеря си. — Щом ти харесва и се чувстваш удобно, само това има значение, и съм много горда, защото ти правиш едно от най-трудните неща на света, особено за човек на твоите години.

— И кое е то, мамо?

— Да бъдеш такава, каквата си.

Трейси се намръщи.

— Ела, да седнем. — Памела влезе в стаята на Трейси и посочи леглото. — Трейси — каза тя и хвана ръката на дъщеря си, когато седнаха, — едно нещо, което не съзнаваш сега, но съм сигурна, че ще осъзнаеш с времето, е, че много малко хора на тази дадена ни от Бога земя, са такива, каквито искат да бъдат, и правят, каквото искат да правят. Истината е, че за да бъдем такива, каквито сме... наистина да бъдем себе си, изисква смелост, увереност и силен характер. Много хора, наистина много хора, не се обличат така, както искат, не правят косата си, както искат, и не се гримират така, както искат. Повечето хора правят онова, което се очаква от тях, не онова, което искат.

— Очаква се? — попита Трейси.

Майка ѝ кимна.

— Кой очаква?

— Другите хора — отговори Памела. — Родители, приятели, учители, шефове, обществото... — Тя повдигна рамене и се усмихна на Трейси. — Мислех, че много по-късно ще се наложи да водим този разговор. Може би в деня на дипломирането ти, но няма значение, нека го направим сега. — Памела се намести по-удобно на леглото и започна да обяснява: — да бъдеш личност не е толкова лесно, колкото звучи. Докато порастваме, минаваме през различни етапи на живота си, миличка. Понякога възникват нови движения, нови музикални жанрове, нови стилове, нови убеждения и възгледи... нещо, което ни говори по толкова различен начин, че искаме да бъдем част от него, и не всички го разбират. Аз бях хипи на млади години, както и баща ти.

— Не може да бъде!

— Вярно е — потвърди Памела с доволна усмивка. — После ще намеря снимки да ти покажа. Но когато станах част от хипи движението, не само повечето от така наречените ми приятели мразеха начина, по който изглеждах и се обличах, и всичките ме зарязаха, но и

родителите ми. Толкова много се възмутиха, че ми казаха, че ако искам да приличам на хипи, тогава трябва да бъда готова и да живея като хипи и да се махна от дома им.

Трейси се ококори от почуда. Не знаеше тези неща.

— Наистина ли? — попита тя. — Казаха са ти да се махнеш?

— Аха.

— И ти какво направи?

— Махнах се. Събрах си багажа и хванах пътя. Направих го, защото се чувствах удобно такава, каквато бях тогава. Харесваше ми начинът, по който се обличах. Харесваше ми начинът, по който изглеждах. Харесвах ми принципите и ценностите, които поддържах навремето, и обожавах музиката. Всичко беше толкова... освобождаващо. Бях такава, каквато съм. Бях себе си. И се чувствах добре.

— Но сега не си хипи — каза Трейси. — Съжеляваш ли? Имам предвид, че напусна дома на баба и дядо и че загуби всичките си приятели?

— Нито за секунда — отвърна Памела. — Защото останах вярна на себе си. Правех онова, което исках. Живеех за себе си, не за родителите или за приятелите си... Живеех моя живот за себе си. Но помня, че си мислех, че освен начина, по който изглеждам, нищо друго не се е променило. Бях същият човек. Различна коса, различен грим, различни дрехи, но бях същият човек. Ако само това беше накарало така наречените ми най-добри приятели да решат повече да не ми бъдат приятели, тогава мисля, че не са ми били истински приятели. — Тя се усмихна на дъщеря си. — И благодарение на това че напуснах дома си, се запознах с баща ти. Никога нямаше да срещна някой като татко ти, ако бях останала у дома. — Памела замълча и прокара ръка по косата на Трейси. — Миличка, опитвам се да ти кажа, че да бъдеш такава, каквато си, е най-хубавото нещо, което можеш да направиш... винаги.

Трейси не чу за последен път тези думи. Тогава обаче тя не знаеше, че само след две седмици да бъде такава, каквато е, ще спаси живота ѝ.

В онази сутрин Трейси беше отишла пеша на училище, както правеше всеки делничен ден. За да избегне част от обидите, тя изчисляваше времето така, че да стигне до училището само секунди преди да удари звънецът за първия час, но беше невъзможно да ги избегне всичките.

— Откачалката идва! — каза някой, докато Трейси минаваше покрай група момичета.

— Забравила си ковчега си, Мортиша Адамс — извика друга и всички избухнаха в смях.

Трейси не позволяваше закачките да я ядосат, но в онова утро, когато стигна до портите на училището, я спря Тревър Дарнел, много срамежлив и тих деветокласник, който винаги седеше на последния чин, обядваше сам и рядко говореше с някого.

— Здравей — каза той, когато Трейси се приближи до главната сграда на училището. Двамата не бяха разговаряли дотогава.

— Здравей — отвърна Трейси и леко кимна.

Въпреки че беше само на петнайсет години, Тревър Дарнел вече беше висок метър и осемдесет и изглеждаше като великан до Трейси, която беше само метър шейсет и пет.

— Харесвам новия ти стил — тихо каза Тревър. — Харесвам прическата и грима ти. Страхотни са.

Трейси искрено се изненада, не само от комплимента, но и от факта, че Тревър говори с нея.

— Благодаря. Много мило от твоя страна да го кажеш. Признателна съм ти.

— Виждал съм те — продължи Тревър. — По-рано не се обличаше така.

Трейси не знаеше какво да отговори.

— Подхожда ти. Наистина — косата, гримът, дрехите, всичко — но най-хубавото в новия ти външен вид е, че си такава, каквата си.

Трейси се намръщи, като чу тези думи. Точно това ѝ беше казала майка ѝ преди две седмици.

— Това ми харесва — добави Тревър. — Много ми харесва. Много малко хора тук имат смелостта да бъдат такива, каквито са, наистина да бъдат себе си, включително аз. Бих искал да имам куража да съм като теб, но родителите ми никога няма да го позволят. — Той отмести поглед встрани за момент и после отново се втренчи в очите на Трейси. — Освен това забелязах, че приятелките ти те отбягват, откакто промени външния си вид.

Трейси започна да се чувства неловко.

— Не се тревожи — продължи Тревър. — Те губят.

В тона му имаше искреност, която тя не очакваше да чуе. Имаше и нещо странно и зловещо, което я накара да потрепери.

В същия момент, за нейно облекчение, удари звънецът за първия час.

— По-добре да тръгваме — каза тя. — Ще закъснеем.

Но когато Трейси се опита да мине покрай него, Тревър пристъпи към нея и препречи пътя ѝ.

— Моля те, недей — каза той.

Тя го погледна озадачено.

— Какво недей?

— Моля те, не влизай в час — отговори Тревър. — Не и днес. Няма да искаш да си в час

днес. Повярвай ми.

Трейси не можа да определи какво видя в очите на Тревър, но знаеше, че никога не е виждала такова нещо.

— Отиди си вкъщи. — Тревър направо я умоляваше. — Днес ти си твърде страхотна, за да си на училище.

Трейси не знаеше какво да направи. Краката ѝ сякаш бяха парализирани.

— И моля те, никога не се променяй — добави Тревър. — Не преставай да бъдеш такава, каквато си, каквото и да говорят хората... каквото и да искат. Бъди такава, каквато си. Винаги бъди себе си.

С тези думи той се обърна и влезе в сградата на училището. Тежката му раница беше праметната на лявото рамо.

Трейси застана неподвижно за момент, докато в главата ѝ нахлуваха куп налудничави мисли, но една от тях преобладаваше над другите.

Тя почувства, че дланите ѝ се изпотяват, сърцето ѝ ускорява три пъти ритъма си и че някъде между гърдите и гърлото ѝ се стяга възел. Въздухът около нея се сгъсти и беше невъзможно да диша.

Без да знае откъде намери сили, Трейси изведнъж побягна. Тичаше бързо като вятър, но не към дома си. Тя влезе в училището и хукна като луда по коридора. Отправи се към една от стаите на горните класове, където баща ѝ преподаваше американска история.

Джордж Адамс приключваше с проверката на присъстващите ученици, когато Трейси отвори вратата на класната стая и нахлу вътре като ураган, стряскайки всички, включително баща си.

— Трейси? — попита той и леко наклони глава надолу, за да погледне над очилата си за четене. — Защо не си в час, млада... — И тогава Джордж Адамс забеляза изражението на лицето ѝ — неподправен страх. — Трейси, какво има?

Когато Трейси си пое дъх и точно преди думите да се отронят от устата ѝ, в коридора проехтяха първите изстрели на автоматично оръжие.

Лушън не се беше свързвал с Робърт Хънтър от осем дни, но не защото бездействаше. Тъкмо обратното. В утрото след експлозията вече беше започнал да организира следващия си ход. И този път смяташе да направи нещо много по-различно.

Начинът, по който се беше почувствал след бомбения взрив, не му хареса. Въпреки че чудовищният акт беше начинът му да каже едно голямо "да ви го начукам" на Хънтър, ФБР и Маршалската служба, той пак се категоризираше като убийство и попадаше в границите на научното му изследване да разбере чувствата и психическото въздействие, което има убийството върху съзнанието на извършителя.

Верен на начина, по който винаги извършваше "изследванията" си, след като приключи акта на убиването, Лушън каталогизираше чувствата си колкото е възможно по-скоро, за предпочитане, докато все още са пресни в съзнанието му и образите означават нещо за него. В онази вечер, след като се обади на Хънтър след експлозията, той се върна в хотелската си стая. Извади бележките си и записа всяка мисъл, всяко чувство и всеки спомен, свързани с взривяването... и онова, което установи, напълно го изненада. С изключение на екстаза от личната победа над Хънтър и властите, начинът, по който се почувства веднага след бомбения атентат, не го беше удовлетворил до степен, каквато не очакваше.

Не можеше да отрече, че беше развълнуван преди изживяването, но като се замисли, разбра, че вълнението му е било резултат от чувството за постижение, което изпита, след като направи мръсната бомба. Боравенето с С-4 и изработването на бомба с подръчни материали беше нещо, което не бе правил досега, и тъй като му беше за пръв път, знаеше, че е свършил отлична работа. Изчисленията му бяха точни като на математик и изпълнението му беше безупречно. Но щом се замисли за самия акт, а стана свидетел на всичко, защото стоеше на отсрещната страна на улицата срещу "Уиски Атенеум", когато позвъни на мобилния телефондетонатор, той не изпита гордост... нито въодушевление... или успокояващо задоволство.

Въпреки че беше влязъл в бара само няколко минути преди взрива и бе запаметил колкото можеше повече лица, не го обзе чувството на екстаз, което обикновено изпитваше по време и веднага след акта на убиване. Всичко беше безлично, някак далечно и сюрреалистично.

В онази нощ Лушън написа:

Гледайки как сградата се взривява и после избухва в пламъци, не почувствах нищо, както мислех и очаквах. Нека поясня, знаех, че това няма да бъде като нещата, които съм правил досега. За мен това беше различна концепция, различен подход — убиване от разстояние. Знаех, че няма да почувствам същото, но все пак се надявах да изпитам някаква радост — може би по-слаб вариант да се чувстваш Господ, но не почувствах нищо такова.

Докато стоях на отсрещната страна на улицата, си представих как ударната вълна на взрива разкъсва телата в бара, разпръсва частите им във въздуха като снаряди и облива с кръв помещението. Представих си колко удовлетворен бих се почувствал, ако бях видял с очите си как скоростта на движението на въздушната маса изгаря плътта им и я откъсва от костите. Не беше трудно. Ясно видях тези образи във въображението си, защото

помнех лицата им... всичките... но това не ми донесе задоволство. Накрая се почувствах... измамен. Имах усещането, че съм свършил цялата подготвителна работа и цялото изследване, но че самото убийство е извършил някой друг.

Разберете, убиването е много личен акт, може би най-личният от всички човешки взаимодействия. Онова, което наелектризира кръвта във вените на убиеца и кара сърцето му да бие все по-бързо, е прекият контакт с жертвата и божествената връзка, която създава докосването. Да гледаш жертвата в очите, да чувстваш страха ѝ, да усещаш мириса и вкуса му, да го притежаваш... няма нищо по-хубаво от това. Несравнимо е. Чувството е толкова силно, че те променя. Променя възприятията ти, мозъка, цялото същество. Тази вечер, въпреки че убих наведнъж повече хора, отколкото съм убивал преди, изобщо не изпитах това чувство. Нямах тръпки по гърба ми, ускорен сърдечен ритъм, разширяване на порите или зениците, настръхване на кожата... нищо.

Преживяването беше валидно от изследователска гледна точка, но за мен това е акт на страхливец, от който се срамувам. Няма да го повторя.

Въпреки разочарованието Лушън не разсъждаваше върху спомена за никое от убийствата си повече от няколко часа, дори по-малко. Когато затвори тетрадката, вече имаше чувството, че някой друг е извършил бомбения взрив. До сутринта експлозията беше само тъжно заглавие във вестник.

Лушън обикновено правеше почивка между убийствата или, както ги наричаше — "темите на научното изследване". В миналото прекъсванията варираха между трийсет дни и една цяла година и през това време той решаваше каква ще бъде следващата му "тема" и в кой щат и град ще извърши изследването. Щом определеше тези неща, избираше жертвата — понякога внимателно, друг път не толкова — и събираше колкото може повече информация за нея. Този път обаче нямаше да има дълга почивка между убийствата. Не беше необходимо.

През последните три години и половина Лушън беше прекарал всяка минута на всеки ден, мислейки за отмъщение и какво ще направи, щом излезе от затвора. Планирането вече беше приключило. Оставаше му само да запълни празните места на няколко дребни детайла и щеше да бъде готов отново да нанесе удар. И сега беше готов.

В утрото след експлозията Лушън напусна западналия хотел в Линуд, където беше отседнал, и се отправи към новото си скривалище, което беше открил преди два дни.

Обикновено почистваше старателно стаята, в която беше живял, и не оставяше абсолютно нищо, нито дори пръстов отпечатък или косъм, но този път не се налагаше да го прави. Не беше необходимо да крие самоличността си.

Преди той беше неизвестен за властите и не беше смятан за заподозрян в никакво разследване. Сега беше беглец и самоличността му вече не беше тайна. Полицията, ФБР и Маршалската служба знаеха точно кого търсят, но не можеха да го намерят.

Новото му скривалище беше изоставена порутена сграда в покрайнините на Алтадина — малък квартал на двайсет и три километра от центъра на Лос Анджелис, който се намираше между Пасадина и Националния природен парк "Анджелис".

Преди няколко дни Лушън прекара няколко часа, разглеждайки карти в Гугъл. Търсеше подходящо място за онова, което беше намислил. Знаеше, че трябва да намери ново скривалище по-скоро, отколкото по-късно, където да бъде сам и да работи необезпокояван, без съседни; място, където никой няма да го види кога влиза и кога излиза, и където може да държи жертвата в плен, ако иска; и от сградите, които видя, постройката, сгъшена в самия край на тиха нежилищна улица, изглеждаше идеална.

От едната страна на сградата — която беше неизползван склад — имаше пустеещ парцел, а от другата — гъста растителност, която водеше към гората на Националния природен парк "Анджелис". Оградата от тежка желязна мрежа, която опасваше имота, все още беше на мястото си, но две секции бяха сритани и скъсани и това позволяваше не особено труден достъп до постройката.

През пукнатините от вътрешната страна на оградата и между изкривените и неравни бетонни плочи на земята бяха поникнали трева и плевели.

Тъй като беше бивш склад, сградата имаше само няколко прозореца, всичките малки, без стъкла, и високо над земята — твърде високо, за да ги достигне някой. Съдейки по строгените стъкла, Лушън предположи, че вероятно са ги изпочупили хлапета, за да се упражняват да хвърлят камъни по мишена.

Външните стени някога явно са били бели, но силното калифорнийско слънце и прочутите обилни дъждове в Лос Анджелис отдавна бяха повредили боята и я бяха напукали и олющили. Това обаче нямаше значение. По-голямата част на сградата беше украсена с графити, които, колкото и да беше странно, също изглеждаха стари и избелели.

Лушън записа адреса и два дни преди бомбения взрив, в ранните часове на утрото, реши да огледа имота.

Сградата, която беше дълга единайсет и широка осем метра, приличаше на самотен хамбар със скосен метален покрив и огромните плъзгащи се входни врати, ръждясали и тежки, въпреки пронизителното скърцане с малко по-силно от нормалното бутане се отвориха чудесно и Лушън не срещна никакви проблеми да влезе в имота.

Слънцето беше озарило нощното небе. През счупените прозорци най-горе бавно бяха започнали да проникват лъчи светлина, които се пресичаха в интересни ивици, изпълнени с танцуващи пращинки, изглеждащи като живи.

Мястото миришеше така, както изглеждаше — на старо, занемарено и запустяло — както и на мухъл, прах, урина и застояла пот. Повечето хора биха се задавили от тази смрад, но Лушън долови и друга миризма. Нещо не толкова натрапчиво. Нещо малко по-познато. Нещо, което не можеше да определи.

Той застана на прага, докато се приспособяваше към миризмите и оглеждаше обстановката.

Точно както очакваше, вътрешността на стария складов хангар се състоеше предимно от голямо отворено пространство, където лесно можеше да се поберат най-малко три моноплана, но в дъното, вляво, беше преградена доста голяма секция, която приличаше на главния офис на склада. Офисът имаше втори етаж, до който се стигаше по спирални външни стълби от дясната страна.

— Това може да послужи — измърмори под носа си Лушън.

Нещо друго, което беше очаквал да намери вътре, беше значително количество боклуци и отломки. Имаше ги, но не толкова много, колкото мислеше. Освен счупени стъкла от прозорците горе Лушън откри няколко листа картон от кашони, мръсни дрипи на петна, използвани презервативи, изхвърлени спринцовки и огромен брой солидни дъски с различни размери, някои счупени, други непокътнати. И тогава го осени прозрение. Познатата миризма, която не можеше да определи, беше на стърготини и дърво. Подобната на хангар сграда беше склад за дървен материал. По следите на пода Лушън лесно разпозна къде са били някога рафтовете и индустриалните настолни триони.

Той безпроблемно влезе в стария главен офис в дъното на хангара. Вътре към задушавачата миризма отвън се добави нов, кисел нюанс и се засили, принуждавайки го да вдигне яката на ризата си и да закрие носа и устата си. Въпреки че това малко помогна, очите му пак се насълзиха.

— Ще трябва да направя нещо за тази воня — каза си той. — Тук е непоносима.

Бившият офис беше удобно просторен, с големи квадратни прозорци, обърнати към отвореното пространство на етажа, и всичките без стъкла. Собствениците бяха оставили много от мебелите — две бюра, шест стола, три шкафа с различни размери и голям метален стелаж с рафтове, който заемаше почти цялата стена. Едното бюро и три от столовете бяха счупени — нямаха достатъчно крака. От единия шкаф липсваха две чекмеджета, но всичко друго изглеждаше наред.

Голямото офис пространство горе — същото като на долния етаж — беше разделено на четири работни стаички с разглобяеми прегради от композитен материал. Там бяха оставени още мебели, два стационарни телефона, голяма коркова дъска, монтирана на стената, счупена кафемашина и две стари пишещи машини "Ремингтън". Дъските на пода малко скърцаха, но бяха много солидни.

Лушън слезе на главния етаж на склада и спря. Не можеше да повярва, че е намерил такова идеално място, и доколкото разбра, нямаше с кого да се бори за него.

В огромен град като Лос Анджелис изоставените сгради, особено големите, като неизползвани складове, привличаха доста скитници и бездомници, но освен използваните презервативи и изхвърлените спринцовки Лушън не забеляза знаци, които да показват, че мястото се използва постоянно от някого.

— Идеална е — каза си той, докато излизаше от голямата сграда и плъзгаше вратите, за да ги затвори.

Складът му трябваше само за две седмици, може би дори по-малко, докато финализира плана си... отмъщението си. След това щеше да изчезне и повече никой нямаше да чуе за него.

Старият склад наистина беше идеален за онова, което си беше наумил Лушън. Единственият проблем беше, че дотам се стигаше трудно с обществения транспорт или пеша. Трябваше му превозно средство, достатъчно голямо, за да пренася материали и машини. Нищо много тежко. Нищо, което да не може да превози един обикновен пикап, но се нуждаеше от превозното средство незабавно, да го плати в брой и да не му задават въпроси — а това не беше особено трудно в Града на изгубените ангели.

В утрото след взрива Лушън прекара близо час в кафене с интернет в Линуд и търси превозно средство, което да отговаря на потребностите му. Намери няколко наблизко, уговори си три срещи и накрая купи второто, което видя — ван "Додж Рам", модел 1998 година — не защото беше в по-добро състояние от другите два, а защото собственичката, много мила седемдесет и шест годишна латиноамериканка, която живееше в Парамант, не поиска да види личната му карта и предложи да измие вана, ако Лушън реши да го вземе.

Това го накара да се засмее на глас и го спечели.

— Не е необходимо — каза той на възрастната жена. — Ще го взема такъв, какъвто е. Харесва ми мръсен.

— Да, и на мен — отвърна тя и го накара да се разсмее още по-силно.

Лушън плати на жената, не подписа нищо, взе ключовете на вана и щастливо го подкара.

По пътя към новото си скривалище той спря и се отби в няколко магазина, за да купи оборудването и материалите, от които щеше да се нуждае, за да пристъпи към последния етап на плана си за отмъщение. Можеше да купи всичко само от един магазин, но не беше необходимо да рискува озадачени погледи, особено в утрото след експлозията. Разделянето на покупките между пет магазина изглеждаше най-логичното и безопасно нещо, което можеше да направи.

Лушън стигна до изоставения склад, паркира вана отзад, напълно скрит от чужди погледи, и се залови за работа.

Първата задача в списъка му беше: "Да се отърва от проклетата миризма в офиса".

За тази цел беше купил два галона силен антибактериален препарат за почистване на подове, две големи метли, голям парцал с дръжка за бърсане на пода, чифт гумени ботуши, няколко маски за уста и нос за еднократна употреба и дебели гумени ръкавици.

Той изнесе мебелите от стария офис и започна да чисти и да търка.

Беше избрал ароматизиран препарат за почистване на пода, а не обикновена концентрирана белина, защото искаше да премахне противната смрад на кисело. Белината само щеше да замени една гадна воня с друга, от която щеше да го заболи главата.

Той търка пода на двата офиса три часа, но когато приключи, вместо раздиращата ноздрите миризма, от която от очите му потекоха сълзи преди няколко дни, въздухът се изпълни с приятно ухание на лимон.

Следващата точка в списъка му беше да пренареди офис пространството. За тази цел използва разглобяемите прегради от горния етаж и големия брой дъски, останали в стария склад. От магазините беше купил няколко различни машинни триона и три преносими, охранвани с бензин мощни генератора, които направиха рязането на дъските най-лесната работа от всички. След няколко дълги часа на прозорците без стъкла бяха заковани дъски,

вратата бе укрепена и офис пространството на двата етажа беше преразпределено.

Третата задача в списъка на Лушън беше несъмнено най-сложната и трудоемката от всички. За да компенсира липсата на още две ръце, защото в идеалния вариант работата беше за двама души, той трябваше да импровизира и приспособява. Отне му близо два дни да я свърши, но накрая постигна желания резултат.

След като най-после приключи със списъка, Лушън беше свободен да започне с онова, което повечето криминолози наричат "фазата на убийството", макар че той предпочиташе да я нарича "фазата на екстаза".

Според криминалния психолог Джоел Норис, който беше извършил задълбочено изследване на осъдени брутални убийци през 1988 година, имаше седем фази, през които преминава мисловният процес на серийния убиец — фаза на аурата, фаза на троллинг (търсене на жертва и място), фаза на ухаждане, фаза на залавяне, самото убийство, фаза на тотема и фаза на депресия.

"Научното изследване" на Лушън противоречеше на учението на Норис, като доказваше, че в съзнанието на серийния убиец някои от тези фази се развиват много по-различно от начина, по който ги описва Норис, или изобщо липсват. В случая с Лушън фазата на самото убийство винаги го изпълваше с въодушевление, караше сърцето му да бие по-бързо и изпълваше вените му с адреналин и мозъка му с ендорфин, допамин и серотонин. Беше като прилив на вълшебен наркотик. От гледната точка на серийния убиец "научното изследване" на Лушън преименуваше тази фаза на "екстаз" и този път, предвид това, което беше намислил, той очакваше фазата на екстаза да го изпълни с повече удоволствие от всякога.

Ако Хънтър мислеше, че взривяването на обществено място и смъртта на трийсет невинни души е чудовищен акт, тогава онова, което му готвеше Лушън, щеше да бъде като оживяване на самия Сатана.

Изследването на Джоел Норис за фазите, през които преминава мисловният процес на серийния убиец, идентифицираше седем фази, но чрез своето изследване Лушън беше установил, че в много случаи има още една фаза — дебненето. Тази фаза можеше да бъде обособена като отделна и така фазите да станат общо осем, не седем, или да бъде взаимозаменяема с третата фаза на Норис — ухажването.

Според Норис голям брой серийни убийци пристъпват от фазата на тролинг, когато убиецът избира жертва, към фазата на ухажване, когато убиецът се опитва да спечели доверието ѝ, преди да я примами в капан. Норис правилно добавяше, че не всеки серийен убиец преживява фазата на ухажване, а само по-организираните и самоуверените. Това беше валидно и за фазата на дебнене на Лушън. Някои серийни убийци — по-организираните, включително Лушън, веднага след като избереха жертва, обикновено прекарваха период от време, наблюдавайки мишената. Предимствата бяха две. Първо, в случаите, когато убиецът се придвижваше от фазата на дебнене към фазата на ухажване, това му даваше по-добра представа как да спечели доверието на жертвата, преди да я примами в капан. И второ, в случаите, в които убиецът заменяше фазата на ухажването с фазата на дебнене, той разбираше по-добре движенията и навиците на жертвата през деня и това му помагаше да вземе информирано решение кога ще бъде оптималният момент да пристъпи към фазата на залавянето — или отвличането. Сама ли живееше жертвата? Ако не, беше ли жертвата сама вкъщи през някоя част от деня или нощта? Имаше ли жертвата навика да излиза да тича за здраве, да кара велосипед или някакво друго занимание по време на деня или нощта... нещо, каквото и да е, което да намали риска убиецът да бъде забелязан, докато преминава към следващата фаза. Когато беше възможно, Лушън винаги се впускаше във фазата на дебнене, преди да похити жертвата. И този път нямаше да е по-различно.

Той вече беше решил коя ще бъде следващата му жертва и сега, след като взривяването беше зад гърба му и бе намерил подходящо скривалище, най-после можеше да премине към фазата на дебнене.

През следващите пет дни Лушън следи избраната жертва най-малко осемнайсет часа в денонощието. Направи десетки снимки и записа абсолютно всичко, което можа, за установената ежедневна практика на жертвата. До третия ден вече разпозна няколко повтарящи се схеми. А до петия знаеше точно как ще се придвижи към фазата на залавянето.

След пет дълги дни на дебнене на жертвата Лушън реши, че най-доброто време да действа, е в някой делничен ден, между един и шест следобед. Той беше открил, че в тези часове жертвата обикновено е сама в дома си и в съседните къщи няма никого. Това силно намаляваше риска да бъде забелязан. Планът му да я доближи беше елементарен — щеше да почука на вратата ѝ.

Къщата на жертвата се намираше по средата на къса и отдалечена улица в Дауни, на двайсет и един километра югоизточно от центъра на Лос Анджелис, известен като родното място на космическата програма "Аполо". Самата къща беше скромна в сравнение с другите имоти на улицата — едноетажна, с алея за коли, но без гараж, без плувен басейн, с малък заден двор и — най-хубавото от всичко — без защитна ограда и аларма. Освен това жертвата имаше навика да оставя прозореца на спалнята си незаключен през деня и понякога дори нощем. Ако беше решил да влезе с взлом в къщата на жертвата, вместо да използва подхода с "посетител", Лушън нямаше да има абсолютно никакъв проблем да го направи, но когато видя табелата "Продава се" три къщи по-нататък, планът много бързо се оформи в главата му.

След като формулира плана за подхода, му остана само да избере най-добрия ден да го осъществи. И той избра понеделник, осем дни след бомбения взрив.

Същата сутрин прекара известно време, работейки върху съвсем нова самоличност, някой, който би се вписал в конкретния тип жител, какъвто би привлякъл град като Дауни — добре облечен, образован, учтив, от горната прослойка на средната класа, стремящ се към кариера. Като професия, Лушън реши този път да се представи за адвокат. Името Джеймс Мичъл заимства от един от старите си преподаватели в "Станфорд". Предисторията му не беше сложна — роден и израснал в Манхатън, Ню Йорк. След завършване на гимназията е приет в Колумбийския университет, който завършва сред първите пет процента в групата си. Петнайсет години е работил в една и съща адвокатска кантора в Ню Йорк Сити — "Лейтъм и Уоткинс". След развода му Голямата ябълка бързо се е превърнала в "Кисела ябълка" и той започнал да търси възможности на друго място. Появило се трудно за отказване предложение на "Гибсън, Дън и Кръчър", една от най-известните и преуспяващи адвокатски кантори в страната, чийто главен офис се намираше в прочутия "Уелс фарго Сентър" в центъра на Лос Анджелис.

Лушън беше сигурен, че няма да се наложи да се впуска в някоя от тези подробности с жертвата, но те му помогнаха да се подготви за ролята и по-добре да си представи човека, който искаше да бъде. Освен това детайлите като цяло засилваха вълнението по време на фазата на залавянето.

Също както беше правил безброй пъти дотогава, Лушън застана пред огледалото и изпробва различни погледи, пози, маниери... споявайки всичко в една самоличност, докато получи идеалния персонаж за задачата. Този път му отне само един час, за да стигне до адреса.

Акцентът му беше неутрален, типичен нюйоркски, но говореше изразително и убедително като отличник, завършил право в Колумбийския университет. Тонът му беше спокоен, мек и приятен, но в същото време уверен. За външния си вид Лушън беше избрал външността на "средностатистически адвокат" — къса тъмнокаестенява коса, светлокафяви очи, модни мустаци, орлов нос, заострена брадичка и очила с тънки рамки, които му

придаваха леко интелектуален вид. За очите пак използва контактни лещи, а носът и брадичката му бяха експертно променени с протезна пяна. Мустаците не се вместиха в първоначалния образ, който имаше предвид, но той почерпи вдъхновение от спомена за Истинския Джеймс Мичъл, професор по когнитивна невронаука в университета "Станфорд".

Когато най-сетне приключи, Лушън бавно се огледа в огледалото — профила отляво, профила отдясно, анфас, главата нагоре, главата надолу и устата широко отворена. Нямаше пропуски, дефекти и пукнатини в грима му. Липсваше само подходящото облекло и външният му вид беше готов. И Лушън имаше точно каквото му трябваше.

Докато следеше жертвата си из града, той видя два тоалета на витрината на магазин за дрехи втора употреба, които беше сигурен, че ще му потрябват рано или късно, и най-хубавото беше, че му бяха точно по мярка. Единият беше светлосин костюм с двуредно закопчаване и тъмна папийонка. Съчета го с бяла риза и черни обувки и за последен път се огледа в огледалото.

Лушън беше изчезнал. От огледалото го гледаше Джеймс Мичъл, адвокат от кантората "Гибсън, Дън и Кръчър".

Небето над Лос Анджелис в късната сутрин беше нашарено от изолирани тънки бели облаци, които подсилваха ясения му син цвят. Температурата в единайсет часа беше единайсет градуса по Целзий, но прогнозата за времето предвиждаше, че денят ще става все по-топъл и до петнайсет часа вероятно ще стигне двайсет и три градуса.

Лушън — или по-скоро Джеймс Мичъл — напусна скривалището си до Националния природен парк "Анджелис" в 12:47. В понеделник следобед непрекъснатото шофиране от Алтадина до Дауни щеше да му отнеме четиридесет-четиридесет и пет минути, но трябваше набързо да се отбие на едно място преди крайната цел.

Малката фамилна пекарна се намираше до китайски ресторант в центъра на град Алхамбра, южно от Пасадина. Джеймс Мичъл спря отпред, влезе в пекарната и купи кутия с три домашно приготвени, красиво украсени кекчета с глазура. Трийсет и осем минути покъсно той паркираше вана си пред църква в Дауни, на две преки от къщата на мишената.

Докато слизаше от превозното си средство и заключваше вратата, *Мичъл* огледа скромното място за богослужение пред себе си. На тухлената стена, високо над широкия вход, имаше изображение в бяло и златисто на разпнатия Исус. *Мичъл* вдигна глава, погледна го и се усмихна.

— Как си там горе? — попита той. — Удобно ли ти е? — Изчака една-две секунди, сякаш наистина мислеше, че ще получи отговор. — Ако наистина съществуваше, щеше да ме спреш веднага, нали? — продължи той едностранния разговор. — да изпратиш мълния да ме убие или нещо друго, защото тъй като би трябвало да знаеш всичко, ясно ти е какво се готвя да направя... и ще бъде кърваво, обещавам ти. — *Мичъл* нехайно повдигна рамене. — Но ти няма да направиш нищо, нали? От небето няма да се спусне мълния, която да ме убие, нали?

Той отново изчака няколко секунди, но този път отправи очи към синьото небе, сякаш търсеше нещо.

— Не, няма мълния — ухили се *Мичъл*. — Дали защото ти си лъжа и никога не си съществувал, или защото си като мен — садистичен шибаняк, който обича да гледа онова, което правя, защото ти харесва да наблюдаваш как те страдат? Такъв ли си? Позволяваш да съществуват хора като мен, защото обичаш да гледаш как ги наказвам и как страдат?

Мичъл пак изчака малко.

— Е, ако си такъв, тогава непременно гледай, защото онова, което предстои, много ще ти хареса.

Изад сградата на църквата се появи някакъв латиноамериканец, който буташе ръчна количка, пълна с торф. Стигна до портите, махна шапката си и избърса потта от челото си, видя *Мичъл* и го поздрави, като кимна.

Мичъл отвърна на поздрава, оправи папийонката си, намигна на изображението на Исус и спокойно тръгна към дома на мишената.

Наближаваше два следобед, когато *Джеймс Мичъл* спря пред едноетажната къща със синя фасада на две преки от мястото, където беше паркирал вана си. Тънките бели облаци, които украсяваха небето сутринта, бяха изчезнали и оставили чисто, ведро яркосиньо пространство високо над Лос Анджелис.

— Хубав ден да умреш — каза *Мичъл*, намести очилата си и огледа улицата. Всичко беше абсолютно неподвижно — никъде не играеха деца, нямаше движение на коли, никой не гледаше през прозореца си, никой не работеше в градината си и нямаше минувачи.

Носейки в ръка кутията с кексчетата, *Мичъл* тръгна по калдъръмената пътека, която водеше към предната врата на къщата. Стигна дотам, пое си дълбоко дъх, изтупа самото на костюма си с лявата си ръка и натисна звънеца. Няколко секунди по-късно чу, че към вратата предпазливо се приближават стъпки.

Мичъл изправи рамене.

Шпионката на вратата се затъмни за момент, а после веригата се плъзна по жлеба и вратата се отключи. След това се отвори, доколкото позволяваше веригата, и през пролуката надникна женско лице, което се виждаше наполовина. Жената беше дванайсет-тринайсет сантиметра по-ниска от *Мичъл*. Поразителните ѝ зелени очи зад очилата с черни рамки, които идеално подхождаха на сърцевидното ѝ лице, бързо огледаха мъжа навън.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна с нещо? — Гласът ѝ беше мек, приятен и успокояващ — като глас на разказвач в документален филм.

Мичъл долови леко ухание на лилии и ванилия, примесено с мириса на прясно сварено кафе, които се разнасяха от къщата.

— Здравейте, госпожо — каза той със спокоен и сърдечен тон. — Ужасно съжалявам, че ви безпокоя този следобед. Искрах само да ви се обадя и да се представя. Казвам се *Мичъл*, *Джеймс Мичъл*, и съм новият ви съсед. — Той направи кратка пауза и повдигна вежди. — Имам предвид през три къщи. Номер петнайсет.

— А, така ли? — Жената беше искрено изненадана. Очите ѝ инстинктивно се стрелнаха наляво, по посока на къща номер петнайсет. — Бързо я продадох. *Джоана* и *Албърт* се изнесоха само преди един месец.

— О! — възкликна *Мичъл*, влагайки в тона си много убедително количество изненада. — Не го знаех, но да, вие сте права. Сделката наистина стана бързо. Влюбих се в къщата още първия път, когато я видях, и това беше фантастично за мен, защото нямам много време да обикалям и да разглеждам, затова веднага предложих цената, която искаха, и предложението ми беше прието още същия ден. — *Мичъл* се усмихна на жената. — Аз съм адвокат, затова... благодарение на привилегиите на професията успях да придвижа документацията много по-бързо от нормалното и договорът беше подписан преди два дни.

— Еха, наистина е било бързо — съгласи се жената. — Обзалагам се, че *Джоана* е много доволна. Тя много се тревожеше, че няма да намерят бързо купувач. Очевидно в момента пазарът не е толкова силен, колкото беше по-рано.

Нещата вървяха много по-добре, отколкото очакваше *Мичъл*. Жената доброволно се включваше в разговор. *Мичъл* изкусно го поддържаше.

— Абсолютно вярно, госпожо — потвърди той. — И честно казано, и аз доста се безпокоях, че няма да намеря бързо къща, която да ми хареса. Аз идвам от *Ню Йорк* и тъй

като нямах много време да разглеждам — два, може би три дни на всяко пътуване — мислех, че ще се наложи да се задоволя с нещо, което не е съвсем каквото искам, само временно, но извадих късмет. Къщата е много красива и е точно каквото търсех. — *Мичъл* погледна към кутията с кексчета, която носеше. Време беше да премине към втората стъпка. — Между другото, тези са за вас — усмихна се той и предложи кутията на жената.

— О! — На лицето ѝ за втори път се изписа изненада. — Почакайте.

Тя бързо махна предпазната верига и отвори широко вратата.

Чертите ѝ бяха изящни и младежки закръглени бузи засилваха привлекателността ѝ. Червената ѝ коса беше дълга и падаше на вълни на раменете ѝ. Носеше светлосиня рокля с редица облечени в плат копчета, която започваше между гърдите ѝ и завършваше до пъпа. На врата ѝ имаше верижка със сребърен медальон с формата на сърце.

— Това е само малък подарък, за да се представя — добави *Мичъл*.

Жената отвърна на усмивката му, взе кутията и отново го погледна.

— Много любезно от ваша страна. Благодаря. Признателна съм ви.

И в този момент *Мичъл* разбра, че е спечелил битката за доверието. Първоначалните опасения на жената, която беше откряхнала вратата, бяха изчезнали. Сега той трябваше само да чака, докато тя го покани да влезе, и не се съмняваше, че това ще стане скоро.

— Удоволствието е мое — отговори *Мичъл*. — Но както виждате, не съм ги изпекъл аз. — Отново се усмихна стеснително. — Опитвам се да накарам новите ми съседи да ме харесат, не да ме намразят до края на живота си. Аз съм ужасен готвач — призна той. — Не мога да направя дори пуканки в микровълнова фурна.

Жената се засмя.

— Не може да сте толкова зле.

— О, такъв съм. Повярвайте ми. Безнадежден съм в кухнята.

— Не сте ли женен?

Лицето на *Мичъл* леко се намръщи.

— Бях. Всъщност това е една от причините да се преместя.

— О, много съжалявам. Не исках да любопитствам.

— Не, моля ви, няма за какво да съжалявате — рече *Мичъл*, опитвайки се да звучи позитивно. — Така беше най-добре. Сигурен съм, пък и това не е единствената причина да се преместя. Предложиха ми страхотна работа в главната кантора на "Гибсън, Дън и Кръчър" в центъра на Лос Анджелис.

Жената се изненада за трети път.

— О! Те са от големите риби, нали?

Мичъл кимна и ѝ предложи оживена усмивка.

— Да, наистина са от големите риби.

— Е, тогава поздравления.

Той леко кимна.

— Благодаря.

Жената погледна кутията с кексчетата, която ѝ бяха дали, и неодобрително поклати глава.

— О, боже. Много съжалявам. Къде са добрите ми обноси? Искате ли да влезете? Току-що направих кафе и ще върви идеално с тези неща. — Тя кимна към кексчетата.

Той стреля. Той улучва.

Мичъл се поколеба за момент.

— Сигурна ли сте? Не искам да ви се натрапвам.

— Разбира се, че съм сигурна — уверено отвърна жената. — Моля, влезте. Настоявам.

— В такъв случай ще приема поканата ви с огромно удоволствие.

Мичъл последва жената и влезе в къщата ѝ. Тя така и не забеляза тънката усмивчица на устните му, когато затвори вратата.

Жената заведе *Мичъл* в просторна дневна, където завесите бяха спуснати и светлината на следобедното слънце беше слаба. Дневната беше красиво обзаведена, с лакирани дъски на пода и изумителни старинни мебели, сред които великолепна тъмночервена кожена гарнитура във викториански стил — два тапицирани стола и канапе с три места, библиотека от началото на ХХ век, масичка за кафе "Елънбъро" и маса за хранене с шест стола. Стените бяха украсени с пасторални пейзажи и натюрморти с маслени бои в рамки с различни размери, но главната особеност несъмнено беше високата камина от камък и черен гранит в северната стена.

— Еха — каза *Мичъл*, докато вървеше след жената покрай масата за хранене и към холната гарнитура "Честърфийлд". — Много красива стая.

— Благодаря — отговори тя и посочи единия стол. — Наистина сте много любезен.

Той седна, а жената остана права.

— Говоря сериозно — каза *Мичъл* с колкото можа по-искрен тон. — Не го казвам само от учтивост. Стаята наистина е изящно обзаведена. Много приятна. И камината е изумителна.

Жената се усмихна.

— Това безспорно е главната причина, поради която избрах къщата.

— Определено разбирам защо.

Жената сложи кутията с кексчетата на масичката за кафе пред *Мичъл*.

— И така — каза тя. — Как предпочитате кафето?

— Чисто, моля. Без захар и мляко.

— Лесно е — усмихна се тя. — Ей сега се връщам.

Жената излезе от стаята и отиде в кухнята. *Мичъл* отмести поглед към снимките в рамки на първата лавица на библиотеката. Всичките бяха на жената с членове на семейството ѝ, или поне така предположи *Мичъл*. Тя изглеждаше щастлива на всичките и не можеше да се отрече, че има очарователна, обезоръжаваща усмивка.

След по-малко от минута жената отново влезе в дневната и донесе поднос с каничка кафе, две големи чаши, две чинийки, две десертни вилици и малък нож.

— Искате ли помощ? — попита *Мичъл* и стана.

— Не. Ще се справя сама. Благодаря.

Тя остави подноса на масичката за кафе до кутията с кексчетата.

Мичъл отново седна, а жената наля кафе в двете чаши и му подаде едната.

— И аз го пия чисто — каза тя.

— Това помага да се оцени истинският аромат на кафето — отбеляза *Мичъл*. — Или поне така казват. Не съм познавач. — Той отпи малка глътка и почувства, че горещата течност опари небцето му. Странно, но болката беше приятна. — Много е хубаво — добави *Мичъл*.

— Колумбийско е — обясни жената. — Казаха ми, че е някаква специална смес. Вероятно е само търговски номер, но е по-хубаво от кафетата в супермаркета.

Мичъл кимна и отпи още една малка глътка.

— Ще ги опитаме ли? — попита жената, взе кутията с кексчетата и вдиша капака. — Кое искате?

— О, не, за мен не, благодаря.

— Хайде, вземете си — настоя тя. — Нека поне си поделим едно... моля?

— Добре — отстъпи *Мичъл*. — Нека си поделим едно.

— Чудесно. Е, кое да изберем?

Той леко повдигна рамене.

— Може би това със синята глазура?

— Нека бъде синята глазура. — Жената извади кексчето от кутията, сложи го в едната чинийка и го разряза на две. Премести едната половина в другата чинийка и я предложи на *Мичъл*.

Той остави чашата с кафето и взе чинийката. Двамата изядоха по един залък от кексчето.

— Еха — каза жената и кимна одобрително. — Много е вкусно. Благодаря ви още веднъж.

Мичъл трябваше да се съгласи. Това наистина беше едно от най-вкусните кексчета, които беше опитвал.

Той го прокара с още една малка глътка кафе и след това насочи вниманието си към библиотеката зад жената.

— Имате страхотна колекция от книги.

— Четенето винаги е било моя страст — призна тя.

— И моя. Имате ли нещо против да ги разгледам?

— Съвсем не. Моля, заповядайте.

Мичъл остави чинийката си, стана, пъкна ръце в джобовете на панталона си и се приближи до библиотеката. Лавиците бяха отрупани с американска и световна класика, както и огромен брой учебници по психология, и колкото и да беше странно, криминална психология. Това предизвика усмивка на устните му. Когато се обърна да разгледа следващата секция с книги, той внимателно застана малко настрана, за да може с периферното си зрение да наблюдава какво прави жената.

Погледът ѝ го проследи до библиотеката, но само за няколко секунди, и после се върна на чинийката и остатъка от кексчето.

Мъжът до лавиците с книги затвори очи за момент, търсейки мрака в себе си. Намери го само за частица от секундата.

Изведнъж *Джеймс Мичъл*, адвокат, изчезна от стаята. Той нямаше смелостта и познанията да направи необходимото... но Лушън ги имаше и се беше завърнал. Лушън бързо извади от левия си джоб прозрачен плик от дебел найлон, а от десния — кабелна стяжка тип "свинска опашка" с две примки.

Когато жената вдигна ръка, за да поднесе вилицата към устните си, Лушън пристъпи към нея и с едно-единствено светкавично движение нахлузи найлоновата торбичка на главата ѝ и веднага я стегна колкото можеше по-здраво, прекъсвайки притока ѝ на кислород.

Жената моментално изпадна в паника. Чинийката ѝ падна на пода и се строши на няколко парчета, когато се удари в дървената повърхност. Вилицата отскочи в крака ѝ и изчезна под канапето. Отчаяните ѝ ръце, водени от инстинктивен страх, машинално се стрелнаха към лицето ѝ, когато цялото ѝ същество беше обзето от най-животинската от всички реакции — борбата за оцеляване. Импулсът изпревари мислите и я накара да направи всичко необходимо, за да остане жива. Лушън обаче очакваше тази реакция.

Той не за пръв път използваше найлонов плик и знаеше, че от чиста паника всички жертви реагират по един и същ начин — посягат към онова, което им пречи да си поемат

дъх, и се опитват да го махнат.

Лушън знаеше това и затова беше използвал само лявата си ръка, за да държи найлоновата торбичка. Хватката му беше като на каубой, който дърпа юздите на кон.

Жената се опита да сграбчи найлоновия плик и Лушън пресрещна ръката ѝ по средата на движението. Сръчно я хвана за китката, плъзна ръката ѝ през едната примка на свинската опашка, изви я и я дръпна към себе си и зад стола, на който тя седеше.

Извиването на дясната ѝ ръка моментално обърка лявата и вместо да посегне към найлоновия плик, тя се протегна към мястото на болката, която изведнъж експлодира в дясното ѝ рамо.

Паниката ѝ се засили и краката ѝ започнаха да ритат в неконтролируем ужас. Жената стъпи на пода и се опита да стане, но положението, в което Лушън беше извил ръката ѝ зад стола, направи движението изключително непохватно и силно болезнено за нея. Тялото ѝ отново се отпусна на стола.

Жената отчаяно се закашля в найлоновата торбичка, напълни я с разпенена слюнка и я замъгли отвътре. Носът ѝ потече и очите ѝ замигаха трескаво, докато разтърсваше глава наляво и надясно в опит да се освободи. Лявата ѝ ръка най-последно реши да се върне в играта. Пусна дясното ѝ рамо и веднага посегна към найлоновия плик, но Лушън отново очакваше реакцията. Лявата му ръка пусна найлоновата торбичка и с друго светкавично движение сграбчи лявата ѝ китка и я изви зад стола, както беше направил с дясната ѝ ръка, а след това ѝ нахлузи втората свинска опашка и я стегна.

Играта свърши.

Лушън имаше задълбочени познания за човешкия мозък, физиологията му и как реагира, когато се сблъска с най-големия от всички страхове — страха от смъртта. Той знаеше какви хормони ще произведе мозъкът и какви нервни импулси ще изпрати до останалите части на тялото, когато осъзнае, че животът свършва.

При повечето хора, с изключение на онези, които са специално тренирани за такива видове ситуации, логичното мислене престава да съществува и се заменя с елементарни електрически импулси. По тази причина човешките реакции стават основни и предсказуеми. Така например Лушън знаеше, че тъй като мозъкът на жената е усетил предстоящата заплаха от смърт и е разпознал движещата ѝ сила като "липса на кислород", незабавно ще принуди мозъчния ствол (частта на мозъка отзад на врата, която контролира основните функции като дишане и будно състояние) да произведе поток от два основни хормона на стреса — норепинефрин и кортизол. Освен това ще изпрати "основен панически" електрически импулс до дихателната система на тялото и да ѝ сигнализира да получи въздух по какъвто и да е възможен начин. Първият инстинкт на тялото, воден от този "панически" импулс и захранван от хормоните на стреса, щеше да бъде опит за дълбоко поемане на дъх, за да набави повече кислород, но това, разбира се, нямаше да има успех заради препятствието, което представляваше найлоновата торбичка.

В математиката на оцеляването по-малкото количество кислород означаваше по-силна паника. Заедно с това мозъкът на жената щеше да увеличи производството на хормони на стреса и да изпрати още по-настойчив електрически сигнал, който щеше да принуди сърцето ѝ да бие още по-учестено и диафрагмата ѝ да се свива и разпуска по-бързо. Дълбокото дишане веднага щеше да стане повърхностно и много по-отчаяно, но тъй като препятствието за дишането нямаше да бъде премахнато, това нямаше да има резултат и паниката на жената щеше да стане сляпа.

Това означаваше, че лишеният ѝ от кислород мозък щеше да започне да губи връзка дори с паническите импулси, и затова Лушън знаеше, че може да пусне за момент найлоновия плик — докато завързва ръцете ѝ зад стола — без да губи надмощието си над жената. След няколко секунди мозъкът и тялото ѝ най-после щяха да осъзнаят, че препятствието не е премахнато, а само разхлабено на носа и устата ѝ, позволявайки на белите ѝ дробове да поемат много повече кислород.

След като завърза и обездвижи ръцете ѝ, Лушън заобиколи стола и застана пред жената.

Главата ѝ все още се мяташе наляво и надясно и това разхлаби още повече найлоновата торбичка. Въздухът бързо стигна до белите ѝ дробове, но не намали паниката ѝ.

— Дишай — с твърд глас заповяда Лушън.

Препятствието, което ѝ пречеше да диша, страхът и сляпата паника не ѝ позволиха да го чуе.

Лушън протегна ръка към найлоновия плик и го изхлузи от главата ѝ.

— Дишай — отново заповяда той.

Мозъкът ѝ най-после осъзна, че препятствието го няма.

— Дишай.

Накъсаното ѝ отчаяно дишане най-сетне стана по-дълбоко и много по-равномерно.

— Точно така, хубаво и бавно... Вдишвай през носа... — Лушън си пое дълбоко дъх като

пример, докато показваше с ръце. — Издишвай през устата. Знаеш как да го направиш.

Жената се подчини. Широко отворените ѝ, объркани и ужасени очи го погледнаха. Колкото и да се мъчеше, мозъкът ѝ не можеше да проумее какво се случва.

— Сигурен съм, че искаш обяснение, нали? — попита Лушън.

Жената беше толкова вцепенена, че не можа да отговори, нито дори да кимне. В момента можеше само да диша и гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха в бърз и много странен ритъм.

— Разбира се, че искаш — отговори Лушън на собствения си въпрос, направи пауза и после започна да обяснява: — Онова, което в момента се случва с теб, е много елементарно. Веднага щом блокирах притока ти на кислород — той вдигна дясната си ръка и показа найлоновия плик, — мозъкът ти усети опасност, най-страшната опасност от всички: "заплаха за живота". Заедно с това група неврони в мозъчния ти ствол незабавно започна да произвежда норепинефрин и кортизол — два хормона на страха. Тези два хормона заедно са известни като адреналин. Невроните в мозъка, за които говоря, имат дълги, тънки израстъци, познати като аксони, протягат пипалата си в мозъка и освобождават адреналин навсякъде и едновременно.

Страхът в очите на жената се забули от още по-голямо объркване.

Какво прави този психопат? Изнася ми лекция по биология?

Лушън забеляза съмнението в очите ѝ, но въпреки това продължи. Обичаше да обяснява какво ще направи на жертвите си или какво им се случва физически и психически. Това неизбежно засилваше страха им, а засиленият страх увеличаваше удоволствието му.

— Адреналинът се вмести в пространствата между невроните. Това се нарича синапс. След това сграбчва следващия неврон и иска помощ. Този неврон иска помощ от следващия неврон, който на свой ред иска помощ от следващия, и така нататък. Затова, общо взето, адреналинът е химически куриер и предупреждава мозъка за настояща и неминуема опасност. После мозъкът изпраща до останалата част на тялото нервни сигнали, които мълниеносно стигат до кардиостимулаторните клетки в стените на сърцето и го карат да работи по-бързо и да подготвя тялото за действие. Надбъбречните ти жлези се активират и също освобождават адреналин, но този път в много, много по-големи количества и директно в кръвоносната ти система. Когато стигне до белите ти дробове, адреналинът се прикрепя за рецепторните клетки. Функцията му там е да разшири дихателните пътища, за да доставят повече кислород и да зареждат с енергия мускулите и мозъка ти, така че да можеш да се бориш или да избягаш, и там е големият ти проблем.

Дишането на жената се беше нормализирало.

— Въпреки че се разшириха — продължи Лушън — дихателните ти пътища не можеха да поемат повече кислород. Всъщност поемаха по-малко, защото аз блокирах притока ти на кислород. Това обърка мозъка ти, който очакваше по-голямо количество кислород, но получи по-малко. И тогава мозъкът ти осъзна, че губи битката за живот.

Последното изречение заби нов кинжал на страх в сърцето на жената.

Лушън я погледна.

— Но защо ти обяснявам всички тези безполезни неща? Ти вече ги знаеш, нали?

Жената все още не беше в състояние да реагира. Ужасеният ѝ мозък се мъчеше да разбере абсурдния сценарий, в който беше въввлечена.

— Поне би трябвало да е така, като имам предвид големия брой учебници по психология в библиотеката ти. Но все едно, това не е обяснението, което търсиш, нали? Ти

всъщност искаш да знаеш защо съм дошъл. И защо ти причинявам това.

Жената преодоля страха си и най-после съумя да кимне. Направи го веднъж и много неуверено.

— Е — отговори Лушън, наведе се и зашепна в ухото ѝ: — Дошъл съм поради една-единствена причина, най-сладката от всичките... отмъщение.

Тя намръщи чело.

— Да, знам — рече Лушън. — И не те обвинявам. Имаш пълното право да си объркана, защото истината е, че отмъщението ми няма нищо общо с теб. Ти си само злочест страничен продукт. Но въпреки това... убиецът трябва да направи онова, което прави един убиец, нали?

Очите на жената се напълниха със сълзи, но преди паниката отново да завладее тялото ѝ, Лушън я зашлеви през лицето толкова силно, че главата ѝ отхвъркна назад, удари се в облегалката на стола и я дезориентира напълно. От устата ѝ се разхвърчаха пръски кръв. Няколко капки попаднаха върху челото и дясната буза на Лушън. Жената извика от болка и ужас и той бавно избърса кръвта с показалеца на лявата си ръка, а след това го доближи до устните си. Езикът му изскочи от устата като змийски и облиза върха на пръста му.

— Кръвта ти е сладка на вкус — отбеляза Лушън и после сграбчи двата ѝ крака, стегна ги със свинската опашка и обърна глава, за да погледне към кухнята. — Обзалагам се, че имаш невероятни ножове там, нали? Може би дори касапски сатър? Те са любимите ми.

Жената отново го погледна и той видя, че зениците ѝ се разширяват от страх. От задния си джоб Лушън извади дълъг прозрачен найлонов гащеризон.

— Това е единственият костюм, който имам — обясни той, докато нахлузваше гащеризона върху дрехите си. — Не искам да се изцапа, нали разбираш за какво говоря?

Устните на жената се разтвориха, за да издадат писък, който беше заседнал в гърлото ѝ от една минута, но Лушън го очакваше. Преди гласните ѝ струни да произведат някакъв звук, десният му юмрук се заби в стомаха ѝ с невероятна сила и точност и изкара въздуха от дробовете ѝ. Вместо писък от устата ѝ излезе повръщано. Кексчето, което току-що беше изяла, сега в течна форма, се разплиска върху дрехите ѝ, стола и пода. Лушън също беше изпръскан, но найлоновият гащеризон предпази костюма му да не се изцапа.

— Не бих те посъветвал да пициш — каза ѝ Лушън. — Това може да е изключително болезнено за теб.

Жената се изкриви от мъчителна болка и се закашля.

— А сега ще отида за ножовете. — Лушън се усмихна. — Не ходи никъде. Връщам се веднага.

Не е тайна, че нощният живот в Лос Анджелис е сред най-вълнуващите в света. От луксозни и модни нощни клубове, които обичат да посещават най-известните знаменитости, до невзрачни и долнопробни ъндърграунд заведения (където също обичат да ходят някои от най-известните знаменитости, макар и обикновено дегизирани), из целия град са разпръснати тематични барове и ресторанти, да не споменаваме за множеството питейни заведения, които изникват за една нощ и изчезват безследно само няколко месеца по-късно. В Лос Анджелис можеш да пийнеш в заведение, обзаведено като мобилна лаборатория за метамфетамин на кристали, същата като в телевизионния сериал "В обувките на Сатаната", където напитките се сервират в градуирани мензури, заедно с линия синя захар за смъркане, или и обстановка като в болнично отделение със сервитьорки с прилепнали по телата латексови униформи. Всичко може да се използва за тема и колкото по-ексцентрично или емблематично е, толкова по-добре. Барресторантът "Заешката дупка" в Алхамбра беше едно от тези места.

Хънтър беше минавал с колата си покрай този бар-ресторант, но не беше влизал вътре. Той отбягваше като чума такива заведения заради модните тълпи, които привличаха, но "Алиса в Страната на чудесата" беше любимата книга на Трейси и когато научи за "Заешката дупка", тя просто трябваше да отиде там и помоли Робърт да я придружи.

Той паркира колата си на Западна главна улица, на отсрещната страна срещу номер двайсет и четири, и погледна часовника си. Беше точно осем и половина вечерта. Трейси Адамс беше запазила маса за двама за този час.

Хънтър се усмихна, когато слезе от колата. На тротоара пред тематичния бар за коктейли имаше пътепоказател като в анимационен филм с четири шарени дървени табелки. Всяка сочеше в различна посока. Надписите от горе на долу бяха: "Заешката дупка", "Мордор", "Хогуортс" и "Нарния". Хънтър хареса чувството за хумор.

Не беше изненадващо, че "Заешката дупка" вече беше пълен само по-малко от час след като бяха отворили. В края на краищата, "щастливият час", часът на намаленията, когато коктейлите бяха на половин цена, беше от осем до девет и половина вечерта.

Хънтър влезе в бара и се озова в поразително обзаведен коридор, където неонов лампи осветяваха две фрески от пода до тавана, нарисувани с флуоресцентна боя. Те изобразяваха герои от "Алиса в Страната на чудесата", сред които бял заек с джобен часовник, *Твидълди и Твидшдум* и разбира се, самата Алиса.

Коридорът отведе Хънтър на главното ниво на барресторанта, което беше слабо осветено в пурпурно и зелено. Барът беше вляво и на рафтовете пред стената с огледало зад него беше наредена внушителна колекция от бутилки. Разноцветните светлини се отразяваха в огледалната стена и през течността в бутилките създаваха интересен психеделичен ефект, с който Луис Карол би се гордял.

Таванът беше направен като обърната наопаки градина на къща, облепен със синтетична трева, и всичко беше на обратно — цветя, бели зайци, две дървени пейки и дори малко езеро.

Поставените на различни нива картини в рамки на голата тухлена стена срещу бара също бяха преобърнати.

От разположени на стратегически места на тавана тонколони се разнасяше танцова музика, но оглушителният шум, който всъщност изпълваше претъпканото заведение, беше на

човешки гласове.

Хънтър подмина бара и се отправи към следващата зала — ресторанта, където зад дървен подиум стоеше много привлекателна салонна управителка, облечена като Дама Купа. Няколко души се бяха наредили на опашка, за да бъдат настанени.

Хънтър застана на опашката зад две блондинки и мъж, който явно се беше постарал да изглежда като хипстър. Косата му беше подстригана класически и пригладена назад с огромно количество гел. Рошавата му брада се спускаше под яката на ризата и краищата на дългите му мустаци бяха засукани нагоре в пълен кръг. Беше се издокарал с риза на черни и бели карета, червени тиранти и черна папийонка. Сините му джинси бяха навити над глезените и разкриваха износени кафяви кларкове, без чорапи. Мъжът бърбеше за нещо, което явно не интересуваше двете блондинки, и това не изненада Хънтър. Хипстърът беше харизматичен колкото читателска карта за библиотека.

Едната блондинка се усмихна на Хънтър, който отвърна на усмивката ѝ и учтиво каза:

— Тук е много оживено.

— Винаги е така — отговори жената и усмивката ѝ стана още по-лъчезарна. — За пръв път ли идвате?

Хънтър кимна.

— Обстановката е страхотна — каза тя. — И храната не е лоша.

Кралят на хипстърите огледа Хънтър от главата до петите. Намесата в разговора явно не му хареса. Лекото потрепване на лявата му вежда каза на Хънтър, че той не одобрява и дрехите на детектива.

Не след дълго Робърт стигна до салонната управителка.

— Здравейте — с весел глас каза тя. — Как мога да ви помогна?

— Имам среща за вечеря тук — отвърна Хънтър, без да може да сдържи усмивката си при вида на облеклото ѝ.

— Имате ли запазена маса?

— Да, за осем и половина, на името на Адамс, Трейси Адамс.

Салонната управителка погледна екрана на компютъра пред себе си.

— Да, разбира се — каза тя след няколко секунди. — Маса за двама, нали?

Хънтър кимна.

— Вие сте дошли пръв — уведоми го салонната управителка. — Мога да ви заведа до масата или, ако предпочитате, може да си вземете питие в бара, докато чакате.

— Сигурна ли сте? — попита Хънтър, погледна часовника си и леко се намръщи на Дамата Купа. Беше 20:37 часът.

Трейси беше най-точният човек, когото познаваше. Тя винаги идваше навреме, ако не и няколко минути по-рано. Откакто бяха започнали да се срещат, не беше закъснявала никога.

Салонната управителка отново провери екрана на компютъра и после отстъпи крачка назад, за да огледа ресторанта.

— Да — потвърди тя. — Вие пристигате пръв.

— Добре — каза Хънтър и се обърна, за да огледа още веднъж препълнения бар. — Мисля да седна на масата, ако нямате нищо против.

— Разбира се — отвърна салонната управителка и взе две менюта. — Моля, последвайте ме.

Тя го заведе до маса до южната стена.

— Моля, заповядайте — каза салонната управителка и остави менютата на масата. —

Желаете ли питие, докато чакате? Може би един от нашите коктейли?

— Засега само вода — отговори Хънтър и седна. — Благодаря.

— Веднага ще ви я донесат.

Салонната управителка се отдалечи и той отново погледна часовника си. 20:39. Провери мобилния си телефон. Нямаше съобщения, нито пропуснати обаждания.

До масата му се приближи сервитьорка, която носеше поднос с кана вода с лед и две чаши.

— Да ви донеса ли още нещо? — попита тя.

— Засега не, благодаря.

— Ако се нуждаете от нещо, повикайте ме. Казвам се Джули и ще ви обслужвам тази вечер.

Джули се отдалечи и Хънтър отпи глътка вода и обходи с поглед ресторанта. Всички маси бяха заети. За да мине по-бързо времето, той прочете менюто с ястията и напитките. "Заешката дупка" наистина предлагаше интересни коктейлни блюда. Хънтър отпи още една глътка вода и пак погледна часовника си. 20:47.

Трейси все още я нямаше.

Той отново провери мобилния си телефон. Пак нямаше съобщения и пропуснати обаждания. Хънтър вдигна глава и погледна към входа на ресторанта. Дамата Купа уведомяваше някаква двойка, че в момента нямат свободни маси.

Трейси все още я нямаше.

Хънтър изведнъж изпита ужасяващо чувство. Нещо, което започна дълбоко в стомаха му и бързо се разпространи във всеки атом на тялото му. Нямаше представа какво е, но чувството му казваше, че нещо не е наред. Трейси никога не закъсняваше. Вече трябваше да е тук. Ако я беше забавило нещо, щеше да се обади.

Хънтър извади телефона си и набра номера ѝ, но точно когато се готвеше да натисне бутона за обаждане, видя Трейси, която мина покрай група хора и се приближи до салонната управителка на ресторанта.

Устните на Хънтър се разтеглиха в усмивка на облекчение. Почувства се глупаво.

Тревожиш се прекалено много, помисли си той, върна телефона в джоба си и стана.

Нито Хънтър, нито Трейси забелязаха добре облечения господин, който влезе в "Заешката дупка" малко след нея.

Лушън следеше Трейси, откакто тя потегли от служебния паркинг на Калифорнийския университет в Уестууд. Пътуването по шосе номер десет Запад им отне около един час. Лушън беше сигурен, че преподавателката по криминална психология няма причини да подозира, че я следят, но въпреки това се движеше на разстояние от нея и винаги оставяше пет-шест превозни средства между нейната кола и своя ван.

Всъщност Лушън мислеше, че я следи към апартамента ѝ в западен Холивуд, както вече беше направил два пъти, но щом тя зави надясно вместо наляво по булевард "Сънсет", разбра, че Трейси Адамс не отива в дома си.

Изненадата му нарасна, когато, докато паркираше вана си, Лушън съзря стария "Буик ле Сабре" на Хънтър, спрял на отсрещната страна на улицата срещу бар-ресторант в Алхамбра на име "Заешката дупка".

Той се зарадва, че все още е облечен като Джеймс Мичъл.

Намери свободно място за паркиране на няколко метра от колата на Хънтър и погледна лицето си в огледалото за обратно виждане. Нагласи перуката и очилата си, слезе от вана и тръгна към "Заешката дупка".

Подсмихна се, когато видя преобърнатата градина на тавана.

— Хубав щрих — измънка той, спря в дъното на коридора, който водеше към главното ниво на бара, и огледа оживеното заведение. Трима бармани смесваха коктейли и наливаха питиета, колкото можеха по-бързо. Лушън претърси с поглед тълпата, но не видя нито Трейси, нито Хънтър. И тогава забеляза входа за ресторанта в другия край на главното ниво.

— Но разбира се — измърмори той. — Вечеря с гаджето, какво друго?

Взе меню с напитките, отиде в другия край и спря на няколко крачки от салонната управителка, облечена като Дама Купа. Престори се, че чете менюто, и огледа масите в ресторанта. Само за три секунди откри Хънтър и Трейси, седнали на маса до стената. В ситуации като тази дългата червена коса на Трейси беше като маяк.

— Аха, ето къде сте.

Лушън леко спусна менюто надолу, за да наблюдава по-добре мишените. Трейси седеше с гръб към входа на ресторанта, но тъй като беше застанал под ъгъл, Лушън безпрепятствено виждаше Хънтър. Той видя усмивките, изражението на лицето и непогрешимия блясък в очите на стария си приятел, когато Робърт и Трейси се целунаха.

Почувства, че го обзема вълнение. Някога беше видял същото изражение и същия блясък в очите на Хънтър... и много добре знаеше какво означават.

— О, Робърт... мекосърдечен глупако. Правиш нещата твърде лесни за мен.

— Моля? — попита салонната управителка.

Лушън се беше развълнувал толкова много, че не забеляза, че е изрекъл по-високо на глас последната си забележка.

— О, не, нищо — каза той. — Извинете. Разсъждавах на глас.

Салонната управителка му се усмихна и отново насочи вниманието си към екрана на компютъра пред себе си.

Лушън остави менюто и излезе от бара. Върна се във вана и извади телефона си.

— Нека купонът започне, Скакалец. — Той набра номер, който беше научил наизуст. — Нека купонът започне.

— Ужасно съжалявам — каза Трейси на Хънтър, когато стигна до тяхната маса. — Един мой студент ме хвана точно когато излизах от университета — обясни тя, доближи лице до Хънтър и го целуна по устните. — Защо се усмихваш?

Робърт не беше забелязал, че продължава да се усмихва облекчено.

— Радвам се, че те виждам, това е всичко — отговори той.

Трейси също се усмихна.

— Еха — каза тя и отново го целуна. — Много ми е приятно да го чуя. — Реши да опита късмета си. — Липсвах... ли ти?

— Да — призна Хънтър за нейна изненада.

Усмивката ѝ стана още по-сияйна.

— Това ми е още по-приятно да чуя, но наистина съжалявам, че закъснях. Трябваше да ти се обадя, но мислех, че ще стигна навреме. Пълен провал.

— Няма проблем — увери я Хънтър. — Не се притеснявай. — Той заобиколи масата и издърпа стол за Трейси.

— Винаги джентълмен — каза тя и седна.

— Е, как вървят нещата в университета? — попита Хънтър, когато се върна на мястото си.

— Ами знаеш как е... Едно и също, но изпитите са след две седмици и това означава, че студентите започват да се паникьосват, а когато се паникьосат, ме преследват и ме засипват с въпроси.

— Да, мога да си представя — отвърна Хънтър и ѝ даде менюто с напитките.

Трейси го взе и в същото време видя чашата на Хънтър и присви очи.

— Вода ли пиеш?

— Не исках да започвам без теб — отвърна той.

Трейси отново се усмихна.

— Да, винаги джентълмен. — Е, какво ще си поръчаш сега? — Тя бързо прегледа първите две страници на менюто. — Еха, тук наистина има вълнуващи комбинации. "Махнете главите им" звучи интригуващо, както и "Смехът на Алиса".

— Мисля да се придържам към шотландското уиски, вместо да пробвам коктейли. Не съм в настроение за много сладки напитки.

— Това винаги е добър избор — съгласи се Трейси.

Тя също беше голям почитател на шотландското уиски и имаше познания в тази област, които съперничеха на тези на всеки любител на уискито. Прелисти страниците, докато стигна до селекцията с уискитата на "Заешката дупка".

— Изборът не е голям — обясни тя, — но имат някои хубави неща. Колко лош беше денят ти?

Зададе му този странен въпрос, защото след няколко срещи беше забелязала, че Хънтър избира какво уиски да пие според това колко труден е бил денят му. Колкото по-лош беше денят, толкова по-опушено уиски предпочиташе.

Хънтър отговори, като многозначително повдигна вежди.

— Толкова лош? — Трейси отново погледна менюто. — Ами имат "Каол Айла" и... бинго. "Каол Айла Мох".

Хънтър остана приятно изненадан.

— Тогава проблемът е решен.

— Да, съгласна съм.

"Каол Айла" беше шотландска дестилерия на остров Айла. Уискитата от Айла бяха известни със силно торфения си характер и тъмния цвят, но "Каол Айла" беше може би най-мекото предложение на острова — по-светло от останалите, но пак с фантастичен аромат на бял пипер и елегантен торфен пушек и някак леко сладък завършек.

Сервитьорката Джули дойде да вземе поръчката им за питиета. Когато тя тръгна, мобилният телефон на Хънтър иззвъня в джоба му и го накара да потрепери до мозъка на костите.

Той хвърли на Трейси поглед, който я умоляваше да му прости.

Тя се усмихна пораженски и наведе глава, отбягвайки погледа му. Не можеше да повярва, че това се случва отново.

Срещите им често бяха прекъсвани от неочаквани телефонни обаждания, които означаваха, че след няколко секунди Хънтър вероятно ще изскочи от ресторанта. Това беше ужасно разочароващо, но Трейси разбираше, че работата му е такава и че нито тя, нито той могат да направят нещо.

Екранът на телефона потвърди съмненията на Хънтър — "непознат номер".

Той прие обаждането и доближи телефона до ухото си.

— Здравей, Робърт! — с весел глас каза Лушън. — Извинявай, че не ти се обадох толкова дълго. Трябваше да свърша някои неща.

Хънтър не само не си направи труда да отговори, но и не знаеше какво да каже, и затова замълча.

— Все едно — продължи Лушън. — Време е да се върнем към нашата малка игра, не мислиш ли? — Той умишлено направи дълга пауза. — Имам нов въпрос за теб, Скакалец.

Хънтър вдигна очи и видя, че Трейси го гледа внимателно.

— Как убиваш някого, без всъщност да го убиеш? — попита Лушън, но за изненада на Хънтър, не му даде възможност да отговори. — Лесно е, Скакалец. Изпразваш душата му и я изпълваш с болка... отнемаш му онова, което обича най-много.

Хънтър се намръщи, като чу тези думи.

— Не се тревожи, ако не си сигурен какво имам предвид, Скакалец. Скоро ще разбереш. — Лушън отново направи пауза. — да речем, след петнайсет секунди.

Линията прекъсна.

Хънтър се вгренчи напълно озадачено в мобилния си телефон и веднага започна да брои подсъзнателно.

Петнайсет... четиринайсет...

Трейси не откъсваше очи от него. Очакваше, че Робърт ще стане и ще тръгне, но той не помръдна. Вниманието му беше приковано в телефона.

— Робърт, добре ли си? — попита тя.

Дванайсет... единайсет...

— Робърт?

Десет... девет...

— Робърт, какво става?

Хънтър най-сетне погледна Трейси.

— Не съм сигурен.

Шест... пет...

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — От Главното управление ли се обадиха?

— Не.

Три... две...

— Тогава кой беше?

Една... нула.

Мобилният телефон на Трейси иззвъня в чантата ѝ.

Хънтър по правило не вярваше в случайности, особено като тази, с точност до секундата. Очите му се стрелнаха от мобилния телефон към Трейси и нещо присви стомаха му. Нещо, което изобщо не му хареса.

На Трейси, изглежда, не ѝ пукаше за звъненето, което се разнасяше от чантата ѝ.

— Кой се обади? — попита тя.

Хънтър не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Телефонът ти звъни — каза той.

— Да, знам. Вероятно е друг студент, изпаднал в паника преди изпитите.

— Студентите имат личния ти номер?

— Някои.

Хънтър кимна.

— Няма ли да отговориш? Може да е важно.

Трейси се вгренчи в Хънтър за няколко секунди. Телефонното обаждане, което току-що бе получил, определено го беше накарало да започне да се държи малко странно.

— Да, разбира се. — Тя дръпна ципа на чантата си и извади телефона си. — Непознат номер, виждаш ли? — Трейси показа екрана на Хънтър. — Сигурно е студент.

Сервитьорката донесе питиетата им и ги сложи на масата.

— Две "Каол Айла Мох". — Тя изобщо не произнесе правилно името.

Джули тръгна и Трейси най-после отговори на обаждането.

— Професор Адамс — каза тя и слуша пет секунди. — Моля... кой се обажда?

Хънтър се намръщи още повече.

Трейси слуша още няколко секунди.

— Какво? — попита тя и направи гримаса, а след това погледна Хънтър. — Какви ги говорите?

— Какво става? — беззвучно оформи с устни Хънтър.

— Кой се обажда? — отново попита Трейси. — Ако това е идеята ви за шега, тогава вие сте много болен. Трябва да потърсите помощ.

Хънтър разбра, че Трейси полага усилия да овладее гнева си, въпреки че явно започваше да се ядосва.

— И ако случайно сте някой от студентите ми — продължи тя, — кълна се, че ще разбера кой сте. И след това ще бъдете освободен от часовете ми и докладван в управителния съвет на Калифорнийския университет, чувате ли?

Хънтър видя, че изражението на лицето на Трейси се промени от ядосано отново на озадачено. И после започна да се прокрадва страх.

— Какво? Кой?

...

Погледът ѝ изведнъж придоби решителност.

— Вие сте извратен... вие... — Трейси отмести очи от Хънтър и погледна екрана на мобилния си телефон.

Обаждането очевидно беше приключило.

— Какво стана? — попита Хънтър.

— Някакъв извратен шегаджия — отговори Трейси, видимо разтърсена от

обаждането. — Сигурно го познавам, някой от студентите ми... или от бившите студенти. — Тя поклати глава. — Не мога да повярвам, че нормален човек може да си помисли, че това е смешна шега.

— Каква шега? Какво каза? — Хънтър се наведе напред и сложи лакти на масата, като внимаваше да говори тихо и спокойно.

— Глупости. Не бяха смешни. Не искам да ги повтарям.

— Трейси... — Гласът на Хънтър беше умоляващ. — Кажете ми точно какво каза човекът, който се обади.

Тя го погледна. Беше трогната от загрижеността му. Пое си дълбоко дъх, взе чашата с уискито си и изпи половината на една глътка.

Хънтър чакаше.

— Той каза, че току-що е... — Трейси млъкна и отново си пое дъх — убил родителите ми.

Думите на Трейси издълбаха черна дупка в стомаха на Хънтър, която изсмука кръвта от лицето му и думите от устата му. През следващите няколко секунди той се втренчи в нея с поглед, който Трейси не беше виждала дотогава. Поне не от Хънтър.

— Каква извратена и глупава шега — продължи тя. — Не знам дори защо си позволих да се разстроя. Може би заради гласа му... студен, без абсолютно никакви чувства...

— Трейси — прекъсна я Хънтър, — моля те, опитай се да си спомниш какво точно ти каза човекът по телефона, ако можеш, дума по дума.

Различният тон на гласа му изпълни Трейси с още по-силно безпокойство.

— Защо? Беше шега, Робърт. Много безвкусна. Нека ти покажа. — Тя отново взе телефона си. — Ще се обадя на майка си и ще видиш.

— Трейси, моля те, преди да се обадиш на майка ти, кажи ми какво точно каза човекът по телефона.

Тя повдигна вежди, но след една-две секунди отстъпи. Преди да заговори, изпи на един дъх остатъка от уискито си.

— Добре — започна Трейси. — Той ми каза, че днес следобед е посетил родителите ми в дома им и ги е убил.

Черната дупка в стомаха на Хънтър започна да поглъща душата му.

— Каза, че било истинска касапница и че имало адски много кръв. — Тя млъкна. Очите ѝ се бореха със сълзите. — Дори знаеше адреса им, можеш ли да повярваш? Когато му казах, че това е извратена шега, отговорът му беше да издекламира адреса на родителите ми, сякаш това щеше да придаде достоверност на тъпата му шега.

— Къде живеят родителите ти?

— В Дауни.

— Верен ли беше адресът, който ти каза човекът по телефона?

— Да — потвърди Трейси и каза адреса на Хънтър. — Що за извратено копеле може да направи такова нещо, Робърт? — Тя отново се ядоса. — Повярвай ми, ще разбера кой е бил и този човек ще има такива неприятности, че няма да престане да съжالياва за този ден.

— Какво друго каза? — попита Хънтър.

Трейси пак го погледна непреклонно.

— Моля те, Трейси.

Тя се облегна назад на стола.

— Да не забравя да кажа на "скакалеца" за обаждането.

Хънтър затвори очи.

Трейси повдигна рамене.

— Нямам представа какво означава това, по дяволите. И накрая той ми каза някакво фалшиво име.

Хънтър вече знаеше отговора, но трябваше да попита.

— Какво име ти каза?

— Няма значение, Робърт, защото името очевидно е фалшиво. Освен ако този тип не е толкова глупав, колкото е болен.

— Трейси, какво име ти каза?

Тя въздъхна ядосано.

— Той каза, че името му е Лушън.

Хънтър скочи на крака и взе телефона си.

— Какво правиш? — попита Трейси.

— Трябва да докладвам за това.

Трейси Адамс познаваше полицейския протокол. Знаеше как се въртят колелцата на бюрократичната машина и какво ги кара да се въртят. Току-що беше казала на шефа на отдел "Свърхтежки убийства" на лосанджелиската полиция за телефонен разговор, в който се признаваше за евентуално двойно убийство. Шегата или не, като полицай от силите на реда, Хънтър беше длъжен да спазва протокола. Трябваше да докладва на полицията, за да изпратят патрулна кола на адреса на родителите ѝ и да потвърдят или да отрекат достоверността на обаяването.

— Не е необходимо да го правиш, Робърт — каза тя и също взе телефона си, но Хънтър вече диктуваше на диспечера адреса на родителите ѝ. Той вдигна ръка, за да ѝ направи знак да почака малко.

Трейси не му даде време.

— Робърт, разбирам протокола, но моля те, преди да загубиш времето на полицията, нека първо да се обади на родителите си и ще видиш, че няма нужда да съобщаваш за тази извратена шегата. Беше някакъв идиот.

Тя насочи вниманието си към екрана на телефона си и започна да набира номера на домашния телефон на родителите си.

Хънтър завърши разговора, като помоли оператора незабавно да информира детектив Гарсия и специален агент Питър Холбрук от ФБР. Пусна телефона в джоба си и хвана ръката на Трейси.

— Недей — прекъсна я той.

— Какво?

Тя го погледна. В очите ѝ се сблъскаха объркване и безпокойство.

— Трябва да се обади, Робърт. — Гласът ѝ трепереше малко повече, отколкото преди няколко минути. — За да изясним нещата. Обаяването наистина ме разстрои и сега замесваме и полицията. Трябва да говоря с майка си, става ли? Трябва да чуя гласа ѝ.

Хънтър стисна ръката ѝ малко по-силно и сега беше негов ред да отмести поглед встрани.

Черната дупка в стомаха му заплаши да изригне и той почувства, че гърлото му се стяга. За момент си помисли да ѝ разреши да се обади. Телефонът вероятно щеше да звъни, без да отговори никой, докато Трейси се откаже и се изнерви още повече. След това щеше да пробва мобилния телефон на майка си или на баща си и именно това тревожеше Хънтър. Той знаеше, че Лушън е въплъщение на злото. Лушън сигурно очакваше, че първият ход на Трейси ще бъде да позвъни на родителите си, за да провери как са. Ами ако беше взел мобилните им телефони? Ами ако отговори на обаяването на Трейси? Ами ако е записал писъците им и ѝ ги пусне да ги чуе?

— Робърт, какво има? — попита Трейси не само защото видя мрачните опасения, изписани на лицето му, но и защото усети, че ръката му трепери.

Хънтър я погледна и тя видя тъгата в очите му.

— Робърт?

— Не мога да те лъжа, Трейси — най-после отговори той с треперещ глас.

— Какво? — Тя дръпна ръката си. — За какво да ме лъжеш, Робърт? Какви ги говориш?

Сърцето на Хънтър се сви в гърдите, защото знаеше, че той е виновен за всичко. Лушън някак беше разбрал, че Хънтър и Трейси се срещат, въпреки че Хънтър я беше видял само веднъж след бягството му.

Как убиваш някого, без всъщност да го убиеш! — Това го беше попитал Лушън. — *Лесно е, Скакалец. Изпразваш душата му и я изпълваш с болка... отнемаш му онова, което обича най-много.*

Именно това правеше Лушън. Той отнемаше не само онова, което Хънтър обичаше най-много, но и онова, което Трейси обичаше най-много. Лушън изпразваше душите им и ги изпълваше с болка — безкрайна болка.

Щом веднъж се разкриеше всичко, а то щеше да бъде разкрито, тъй като Хънтър не можеше да излъже Трейси, тя щеше да разбере, че единствената причина родителите ѝ да загубят живота си... единствената причина да бъдат жестоко убити — и Хънтър беше сигурен, че те са били жестоко убити — не е по тяхна вина, а защото дъщеря им Трейси се среща с него. Това беше фаталният фактор в живота им: дъщеря им се срещаше с Хънтър... харесваше го... беше му "гадже". Хънтър беше абсолютно сигурен, че когато научи истината, Трейси ще го намрази с всичката сила, която има.

Той се опита да вземе чашата си с водата и най-после осъзна, че ръцете му треперят. Колкото и трудно да беше, трябваше да погледне Трейси в очите.

— Лушън съществува реално — каза ѝ, като правеше всичко възможно гласът му да не потрепери.

— Лушън съществува реално? — Гласът на Трейси, от друга страна, се засили и се изпълни със страх. — Какво означава това, по дяволите, Робърт?

Хънтър издържа на погледа ѝ.

— Може ли да излезем навън? Моля те.

— Не, Робърт, не може да излезем навън. — Към коктейла от чувства в тона на Трейси се добави нотка на гняв. — Искам да знам за какво, по дяволите, говориш, при това веднага. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не е смешно.

— Ела с мен навън, моля те — настоя Хънтър и отново посегна към ръцете ѝ, но Трейси пак ги дръпна.

— Не. — Тя му хвърли поглед, който граничеше с отвращение. — Каж ми какво имаш предвид.

Гласът ѝ стигна до околните маси и двойката вдясно от тях погледна неодобрително Хънтър. Те явно предполагаха, че той е виновен за онова, което става между него и Трейси.

Хънтър трябваше да продължи. Не можеше да протака повече. Трябваше да ѝ каже.

— Човекът, когото преследваме в момента — започна той, — е същият, който взриви "Уиски Атенеум" преди една седмица. Името му е Лушън Фолтър. Той съществува реално.

Едва тогава Трейси разбра.

С Хънтър не се бяха виждали от бомбения взрив. Вярно, бяха разговаряли по телефона, но той никога не обсъждаше разследванията си с никого, който не е свързан със случая, нито дори с Трейси, ала тя го беше видяла по телевизията след експлозията в "Уиски Атенеум". Гледаше новините и четеше вестниците. Помнеше, че агентът на ФБР, до когото стоеше Хънтър по време на пресконференцията по телевизията, увери гражданите на Лос Анджелис, че случилото се не е дело на терористична организация, а на един човек, не

терорист, а беглец, който е избягал от затвора преди няколко седмици и е решил да отмъщава. Агентът на ФБР не спомена на кого и защо иска да отмъщава беглецът, но каза името му — Лушън Фолтър. Трейси беше толкова разтърсена от обаждането, че едва сега направи връзката.

— Какво? — Гневът ѝ се превърна в тъга и сълзите най-сетне потекоха от очите ѝ. — Някаква шега ли е това?

Хънтър едва забележимо поклати глава.

— Лушън не се шегува.

— Тогава какво искаш да кажеш, Робърт? — Тя си пое дъх, но до белите ѝ дробове, изглежда, не достигна кислород. Гласът ѝ потрепери. — Че родителите ми току-що са били убити в дома си и че убиецът им ми се е обадил по телефона... само за да се забавлява?

Хората на другите маси започнаха да се обръщат и да ги гледат.

Хънтър почувства, че тялото му се разтрепери. Сърцето му се късаше, като гледаше Трейси в това състояние, но не можеше да направи нищо. И най-лошото беше, че знаеше, че това е само началото на болката ѝ. Щеше да стане по-лошо. Много по-лошо.

— Защо? — попита Трейси. — Защо този луд, който взриви бар миналата седмица, ще вземе на прицел родителите ми? Защо ще ги убива? В това няма никаква логика, Робърт.

Хънтър отмести поглед встрани само за момент. Когато отново погледна Трейси, очите му се бяха зачервили. Направо чувстваше, че душата му умира.

— Заради мен. — Веднага щом изрече тези думи, гърлото му пресъхна като безводна пустиня.

Вниманието на Трейси все още беше съсредоточено върху Хънтър, но в очите и той видя, че мозъкът ѝ продължава да се бори да разбере какво всъщност означават тези две думи. И после изведнъж борбата изчезна от тях.

— Отмъщението — каза тя. По лицето ѝ вече неудържимо се стичаха сълзи. — На пресконференцията... по телевизията преди една седмица. Агентът на ФБР, с когото работиш, спомена, че причината онзи тип Лушън да взриви бара и да отнеме живота на толкова много невинни хора е, защото е тръгнал на някаква адска мисия да отмъщава, но не каза на кого и защо. — Трейси трябваше да млъкне и да преглътне сълзите си, преди отново да заговори. — Той отмъщава на теб?

Хънтър примигна. Възелът в гърлото му се затегна. Той кимна.

— Да.

— Искаш да кажеш, че родителите ми са мъртви, защото някой ти има зъб?

Ето, помисли си Хънтър. Гневът в гласа ѝ. Омразата в очите ѝ. Екзекуцията на душата му.

— Но... защо? — Трейси отмести очи встрани с разсеян поглед, сякаш търсеше отговор някъде около нея. — Защо ще преследва *моите родители*, щом иска да отмъсти на теб?

Хънтър можеше да се опита да ѝ обясни, но каква полза щеше да има?

— Не. — Трейси поклати глава. Това беше твърде абсурдно, за да е реално. — Не... не... не. Това не се случва наистина. Това е някаква глупава шега и се обзалагам, че е някой от студентите ми. Как можеш да твърдиш нещо такова, когато седя тук с мен през цялото време? Не можеш да си сигурен, Робърт. — Сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, задавиха гласа ѝ. — Не можеш. Давай, щом искаш, изпрати патрулна кола в дома им и ще видиш. — Тя отново взе телефона си. — Ще се обадя на родителите си и ще ти докажа, че грешиш. Не е смешно, Робърт. Не мога да повярвам, че ми причиняваш това.

Трейси набра домашния номер на родителите си.
Този път Хънтър не се помъчи да я спре.

Телефонът в дома на родителите на Трейси иззвъня един път... два пъти... три пъти... и продължи да звъни. Колкото по-дълго звънеше, толкова повече сълзи се ронеха от очите ѝ. Тя затвори след дванайсетото позвъняване.

— Ще позвъня на мобилния телефон на мама — каза с глас, изпълнен със страх и тъга, без да поглежда Хънтър.

Той бързо провери екрана на телефона си за съобщения от Гарсия. Нямаше нищо. Можеше само да се надява, че Лушън не е взел мобилните телефони на родителите на Трейси.

Трейси доближи телефона до ухото си и зачака. Телефонът на майка ѝ иззвъня пет пъти и после се включи гласовата поща.

— Мамо? Аз съм. Моля те обади ми се веднага щом чуеш това съобщение. Обичам те — каза Трейси и затвори. — Сега ще позвъня на татко.

Хънтър зачака. Сърцето му умираше частица по частица.

Трейси набра номера на мобилния телефон на баща си и го зачака да отговори. Не се обади никой. И неговият телефон иззвъня пет пъти и после се включи гласовата поща.

— Татко, къде сте с мама? — Трейси едва преглъщаше сълзите си, за да може да говори. — Моля те, обади ми се в секундата, в която чуеш това съобщение. Искам да знам, че ти и мама сте добре. Моля те, обади ми се. Обичам те.

— Трейси — тихо каза Хънтър. Искаше да хване ръката ѝ... да я прегърне... да я утеши, но не смееше да опита отново. — Трябва да тръгвам.

— Какво? Тръгваш? Къде отиваш? — Тя се огледа наоколо. Объркването и отричането бяха първите етапи на шока. Трейси бързо изпадаше в това състояние.

Хънтър не искаше да изрече думата "местопрестъпление".

— В дома на родителите ти — отговори той. — Трябва да отида там. — Бръкна в джоба си и остави на масата пари, за да плати питиетата им.

— Как ще отидеш в дома на родителите ми, когато не знаеш къде живеят? — попита Трейси.

Определено беше обърквана.

— Щом ти ще ходиш, идвам и аз — заяви тя и стана.

Не беше необходимо Хънтър да ѝ обяснява протокола за недопускане на замърсяване на местопрестъпление, но докато домът на родителите ѝ не бъде официално обявен за местопрестъпление, не можеше да ѝ попречи да отиде там. В края на краищата, това беше домът на майка ѝ и баща ѝ.

— Добре — съгласи се той. — Ще отидем с моята кола.

— Не — възрази Трейси. Въпреки че гласът ѝ звучеше тъжно, Хънтър долови и нотка на гняв. — Ще отида с моята кола. Дойдох тук с нея.

— Трейси, твърде разстроена си, за да шофираш. Ела с мен, моля те.

— Не. Добре съм. Мога да шофирам. — Тя грабна чантата си и хукна към изхода на ресторанта.

Хънтър я последва, изпроводен от осъдителни погледи от съседните маси.

Полицайте Брайън Стоун и Педро Рамос пиеха силно, прясно сварено кафе, докато седяха в патрулната кола, която беше спряла близо до кафене, отворено до късно, на булевард "Файърстоун" в Дауни.

— Мисля да отида да си взема поничка — каза Рамос и прокара ръка по гъстите си мустаци с формата на конска подкова. — Ти искаш ли?

— Не, за мен не — отговори Стоун и погледна корема си. — Вчера обядвахме в "Дал Рей" в Пико Ривера — Дебра, децата и аз. Изядохме порциите си и аз попитах: "Добре, кой иска сладолед?". — Той млъкна и се втренчи в партньора си с недоволно изражение. — Дебра ми хвърли онзи неин убийствен поглед и рече: "За теб не, скъпи. Може да се придържаш към плодове няколко месеца". И ме потупа по корема.

Рамос се засмя гръмогласно.

— Мисля, че тя е права, шишко!

— Да те вземат дяволите, "Вилидж Пийпъл" такъв... Уай Ем Си Ей. — Стоун започна да пее известната песен, като изписваше буквите с пръсти.

— Тогава за теб няма поничка — каза Рамос и отвори вратата на колата. — Искаш ли да ти взема... банан?

Преди Стоун да успее да отговори, полицейското радио на таблото се включи.

— До всички патрулни коли в близост до Албиа Стрийт край авеню "Марбъл". Получихме обаждане за евентуално двойно убийство. Код "сто осемдесет и серем". Това е код "две" на висок приоритет, който изисква РИК.

РИК означаваше "разследване извън колата".

— Двойно убийство? — попита Рамос и затвори вратата на колата. Очите му блеснаха. — Авеню "Марбъл" е само на две преки от тук.

— Отиваме — заяви Стоун, бързо сложи кафето си в чашодържателя и включи двигателя. Докато той изкарваше на заден ход колата от паркинга, Рамос взе радиопредавателя.

— Тук е патрулна кола Б7602. На три минути сме от авеню "Марбъл". Дайте ни точния адрес.

Диспечерът отговори веднага.

— Номер сто и четири — потвърди Рамос. — Тръгваме. Някаква информация за извършителя? Има ли вероятност още да е в къщата?

— Нямаме информация. В момента не знаем нищо повече, затова действайте изключително предпазливо.

— Винаги.

Код "две" на висок приоритет означаваше без светлини и сирена. Рамос върна радиопредавателя на таблото и закопча предпазния си колан.

Стоун обаче включи светлините и сирената, за да могат да минат на два червени светофара, без да спират. Те стигнаха за две минути и двайсет и една секунди на адреса, който им бяха дали.

— Това е къщата — каза Рамос и посочи едноетажна сграда с къса алея за коли, но без гараж. Отпред не се виждаха запалени лампи.

— Да вървим — рече Стоун, слезе от черно-бялата патрулна кола и извади оръжието си.

Рамос го последва.

Движейки се колкото могат по-внимателно и тихо, двамата полицаи се приближиха до предната врата на къщата.

— Мамка му! — прошепна Рамос, когато стигнаха на няколко крачки от вратата, която беше откrehната два-три сантиметра.

Те опряха гърбове в стената отляво и отдясно на вратата. Рамос застана вляво, а Стоун — вдясно.

Рамос безмълвно направи знак на партньора си, че ще отвори вратата.

Стоун прие инструкцията, като кимна.

Рамос вдигна оръжието си с дясната си ръка, протегна лявата и бавно бутна вратата, докато я отвори широко. След това се наведе и надникна вътре. Беше тъмно и не видя нищо, затова погледна Стоун и поклати глава.

Отвътре се разнесе ужасна главозамайваща миризма, която нахлу в ноздрите им.

Двамата полицаи моментално се дръпнаха назад, сякаш ги зашлевиха през лицата.

Рамос трябваше да запуши с ръка устата си, за да не се закашля.

Никой нямаше представа от какво е противната смрад, но каквото и да беше, знаеха, че няма да е добро.

Стоун направи знак на Рамос, че ще влезе пръв в къщата, и сви пръсти един по един, за да отброи... три... две... едно.

На нула той завъртя тяло на сто и осемдесет градуса надясно. С крака, разтворени на широчината на гърдите, двете ръце протегнати напред и здраво стиснал пистолета с двете си ръце, той спря на прага и очите му трескаво потърсиха мишена.

Не видя нищо освен слаба светлина, която струеше от друга врата, също оставена откrehната, в отсрещната страна на стаята, в която се беше озовал.

Рамос повтори движенията на партньора си, но се завъртя наляво вместо надясно и зае позиция зад Стоун. И той не забеляза движение в тъмната стая.

Стоун предпазливо пристъпи крачка напред. Време беше да известят за присъствието си.

— Лосанджелиска полиция — извика Стоун с твърд глас. — Има ли някой тук?

Тишина.

— Виждаш ли ключ за осветление на стената? — попита той, без да поглежда партньора си.

— Да — отговори Рамос, протегна ръка и го щракна.

Стаята остана тъмна.

Рамос щракна електрическия ключ за осветлението нагоре и надолу още два пъти, за да бъде сигурен.

— Не. Няма осветление — каза той. Дясната му ръка отново хвана пистолета, а лявата се протегна към фенерчето на колана му.

Стоун направи същото.

— Това не ми харесва, Брайън — прошепна Рамос. — Изобщо не ми харесва. И ще повърна от тази воня.

Лъчите на фенерчетата им се кръстосаха няколко пъти, докато обхождаха пространството, и полицаите се опитваха да добият по-ясна представа за помещението, в което се намираха.

Стаята, изглежда, беше хубаво обзаведена дневна с лакиран дървен под.

— Лосанджелиска полиция — отново извика Стоун. — Ако тук има някой, трябва да се покаже бавно и спокойно, с ръце, високо вдигнати над главата, за да ги виждаме. Направи го веднага.

Нищо. Никакво движение никъде.

— Предупреждаваме те, че ако не се покажеш, имаме правото да използваме смъртоносна сила — добави Стоун.

Двамата полицаи зачакаха, като продължаваха да обхождат стаята с лъчите на фенерчетата си.

Никакво движение никъде.

— Светлина в другия край на стаята — каза Рамос.

— Да — отвърна Стоун. — Виждам я. Да вървим.

С всяка крачка напред, която правеха, фенерчетата, очите и оръжията им се движеха от дясно наляво и от ляво надясно, обхващайки дължината и широчината на стаята. Бяха им необходими двайсет и три крачки, за да я прекосят.

Светлината, която се виждаше през откренатата врата, потрепваше неравномерно и показваше, че по всяка вероятност източникът ѝ са свещи. Докато се приближаваха към стаята, противната миризма ставаше все по-силна.

Полицайте Стоун и Рамос заеха същите позиции както пред външната врата — Рамос вляво от нея, а Стоун вдясно. Рамос направи знак, че пак той ще отвори вратата и ще надникне вътре. Стоун кимна веднъж.

Рамос отново се завъртя както преди няколко минути, но когато се наведе напред, за да надзърне в стаята, спря. Рефлексът му за гадене се засили и устата му се напълни със слюнка.

Стоун, който беше съсредоточил вниманието си върху партньора си, готов да влезе в стаята, видя, че очите на Рамос се уголемиха до размера на понички и челюстта му увисна.

— Педро, какво има? — попита той.

Дясната ръка на Рамос пусна двойната хватка на пистолета и той се прекръсти два пъти.

— *Santa Madre de Dios*^[16]. — Думите се отрониха от устата му, без Рамос да забележи. Нещо се преобърна в стомаха му.

Стоун престана да задава въпроси и отново завъртя тяло, за да заеме позиция пред партньора си и в средата на вече отворената врата. За частица от секундата изражението на лицето му стана огледален образ на това на партньора му.

— Исусе Христе! — Очите му огледаха стаята с пълен и абсолютен ужас. Гласът му се разтрепери. — Кой би направил подобно нещо на някого, мамка му?

— *El Demonio* — отговори Рамос, също с треперещ глас. — Самият Дявол, ето кой.

Хънтър се опита за последен път да разубеди Трейси, когато излязоха от барресторанта "Заешката дупка".

— Трейси, моля те, остави колата си тук и ела с мен или поне ми позволи да ти повикам такси. Моля те, не шофирай. Не и в състоянието, в което си в момента.

Трейси обаче вече не слушаше. Тя мина ядосано покрай него, пресече улицата и скочи в колата си.

Очевидно беше, че емоционалното ѝ състояние ще изложи нея и вероятно други хора на риск, ако седне зад волана. Тялото ѝ трепереше, зрението ѝ беше замъглено от сълзите и не беше необходимо да си експерт, за да се досетиш, че вниманието ѝ няма да е съсредоточено върху пътя, нито върху шофирането. Хънтър знаеше това и въпреки че бързаше да отиде на местопрестъплението, направи единственото, което можеше да стори поне за да я държи под око — качи се в колата и потегли плътно след Трейси.

На отсрещната страна на улицата, недалеч от мястото, където беше спряла тя, Лушън наблюдаваше сцената с учудена усмивка на устните.

— О, не, Робърт — каза си той, докато гледаше как Трейси и Хънтър заминават. — Тя изглежда много ядосана на теб, възможно ли е това? Възможно ли е да те намрази до края на живота си? Възможно ли е да те обвини за смъртта на родителите си? Възможно ли е завинаги да проклина деня, в който сте се запознали? — Лушън се изсмя на глас. — Да, Скакалец, мисля, че твърде възможно. — Той се качи във вана си.

Много искаше да гледа какво ще се случи по-нататък, когато Хънтър и Трейси стигнат до дома на родителите ѝ. С огромно удоволствие би наблюдавал реакцията им на произведението на изкуството, което им беше оставил, но щеше да бъде много рисковано да ги проследи и да наблюдава от тълпата зяпачи, които несъмнено щяха да се съберат около полицейския периметър.

— Не — каза Лушън и включи двигателя. — Моята работа тук свърши. — Той отмести очи към предмета на предната седалка до него и се усмихна. — Поне засега.

По това време на вечерта пътуването от Алхамбра до Дауни би трябвало да отнеме на Хънтър и Трейси приблизително двайсет и пет минути, може би малко повече в зависимост от това колко натоварено е движението, но разсеяността на Трейси я накара да направи три погрешни завоя, включително един към погрешна магистрала. Несъсредоточеното ѝ шофиране добави най-малко още осемнайсет минути към пътуването, но за Хънтър това не беше лошо.

Той не искаше да бъде човекът, който щеше да ѝ попречи да нахлуе в дома на родителите си, но щеше да направи именно това, ако пристигнеха там твърде скоро, преди да бъде обявено местопрестъпление и да бъде установен полицейски периметър.

Въпреки че всички знаеха самоличността на извършителя, като детектив Хънтър не можеше да позволи местопрестъплението да бъде замърсено.

Освен това знаеше на какво е способен Лушън и най-страшното предчувствие му казваше, че този път той е преминал всякакви граници. За Лушън това вече не беше научно изследване, а отмъщение, и искаше да даде урок на Хънтър.

За да предпази Трейси да не види най-гротескната и кошмарна сцена, която със сигурност щеше да остави неизличими белези в душата ѝ, да я съсипе психически и да я преследва до края на дните ѝ, Хънтър би направил всичко по силите си да ѝ попречи да влезе в къщата, дори ако това означаваше тя да го намрази завинаги.

Когато приближиха адреса, Хънтър се обади на Гарсия.

— Карлос — каза той, когато Гарсия отговори на обаждането. — Там ли си вече?

— На пет минути съм — отговори Гарсия. — Аз живея в северен Холивуд, забрави ли? — Последва кратко, изпълнено с размисъл мълчание. — Чакай малко... Дали вече съм там? Ти не си ли на местопрестъплението?

— Не. И аз съм на толкова път като теб, може би по-малко.

— Мислех, че ще ходиш на вечеря с Трейси някъде в Алхамбра.

— Ходих.

— Но на мен ми се обадиха преди четиридесет минути. — В тона на Гарсия прозвуча озадаченост. — От Алхамбра до Дауни... трябваше да си там преди мен. Какво става?

Преди да отговори, Хънтър си пое дълбоко дъх. В гърлото му отново се стегна задушавач възел.

— Жертвите — каза той. — Те са родителите на Трейси.

— Какво? — Недоумението на Гарсия се превърна в шок.

— Жертвите са родителите на Трейси — повтори Хънтър, като се мъчеше да говори спокойно. — За да ми отмъсти, Лушън е убил майката и бащата на Трейси.

— Аз... — Гарсия се бореше да намери думи. — Сигурен ли си?

— Лушън се обади на Трейси. Бяхме в ресторанта. Току-що получих потвърждение от диспечера, че на адреса на родителите на Трейси са намерени два трупа.

— Лушън се е обадил на Трейси? Мамка му, как е успял да... — Гарсия размисли и се отказа да довърши въпроса си. — По дяволите! Тя с теб ли е?

— Не. Трейси е в колата пред мен. Затова още не съм пристигнал там. Дълга история. Ами Уест и Холбрук? Те на местопрестъплението ли са?

— Може би, не съм сигурен. Не съм ги чувал.

— Добре. Слушай, каквото и да се случи, не можем да позволим на Трейси да влезе в къщата. Не знам какво е направил Лушън, но... — Хънтър не можа да довърши изречението.

— Да, това е ясно — съгласи се Гарсия. — Ще бъда там след малко повече от две минути.

— Ако не направим още един погрешен завои, би трябвало да стигнем дотам за същото време.

Те прекратиха разговора.

Когато най-после завиха надясно по авеню "Марбъл", Хънтър забеляза проблясващите сини и червени светлини, които се виждаха зад група къщи. Улицата на родителите на Трейси беше първата вляво и Хънтър с облекчение видя, че вече има определен полицейски периметър още в началото ѝ. Трейси се опита да завие, но я спря униформен полицаи. Хънтър спря зад нея.

— Тя е с мен — каза той, подавайки глава през смъкнатото стъкло на колата си, и показа детективската си значка.

Полицаят освети с фенерчето си документите на Хънтър и кимна.

— Вие сте шефът.

Ченгето направи знак на партньора си да вдигне черно-жълтата лента за местопрестъпление, за да минат Трейси и Хънтър.

На алеята пред къщата на родителите ѝ имаше три патрулни коли, затова Трейси припряно спря на улицата с двете гуми на тротоара.

Хънтър също спря и видя, че хондата "Сивик" на Гарсия минава през полицейския периметър зад тях.

Трейси изскочи от колата, сякаш се беше подпалила, и хукна към къщата на майка си и баща си.

Хънтър побягна след нея.

Тя стигна до моравата пред къщата и двама полицаи препречиха пътя ѝ.

— Съжалявам, госпожице — каза по-високият и вдигна ръка да я спре. — Не може да влезете. Това е местопрестъпление.

— Това е домът на родителите ми — отговори Трейси между риданията. Очите ѝ се бяха зачервили и подпухнали от плач. Двамата полицаи се спогледаха обезпокоено.

— Разбирам — каза по-високият. — И ужасно съжалявам, но не мога да ви пусна да влезете.

— **ТОВА Е ДОМЪТ НА РОДИТЕЛИТЕ МИ!** — изкрещя Трейси и се опита да мине покрай тях, но не успя.

— Съжалявам — казаха полицаите и я задържаха.

Трейси се обърна, за да потърси Хънтър. Той беше само на две крачки зад нея. Умоляващите ѝ очи се втренчиха в него и тя го замоли с глас, задавен от сълзи:

— Моля те... кажи им да ме пуснат... моля те.

— Трейси, не мога — отвърна Хънтър. Тонът му беше изпълнен с болка. — Не и в момента.

— Моля те... — настоя тя. Тялото ѝ отново се разтрепери. — Трябва да ги видя. Трябва да видя родителите си.

Гарсия се присъедини към тях.

Трейси насочи вниманието си към него.

— Карлос, моля те, помогни ми. Трябва да видя родителите си.

Гарсия погледна Хънтър и пристъпи към Трейси.

— Трейси, не можем — отговори той. — Знаеш, че не можем. Това е местопрестъпление и ти знаеш протокола не по-зле от нас.

— Нека ние влезем първи, Трейси — каза Хънтър. — И после ще дойдем да те вземем.

— Трябва да ги видя. — Риданията на Трейси се засилиха. — Трябва да ги видя.

В същия момент Хънтър и Гарсия видяха специален агент Питър Холбрук от ФБР, който излезе от къщата. Носеше бели терлици върху обувките си, латексови ръкавици и светлосиня, подобна на хирургична мрежа на косата си. Холбрук спря пред вратата, махна мрежата от главата си и избърса с нея потта от челото си. Погледът в очите му беше блуждаещ, унесен и шокиран. След няколко секунди Холбрук забеляза Хънтър и Гарсия, които стояха до двамата полицаи. Той избърса потта около устата си с мрежата за коса и се приближи до двамата детективи.

— Господи! — възкликна Холбрук. — Няма да повярв... — Той видя, че Гарсия леко поклаща глава и стрелва очи към Трейси, и млъкна.

Плувналите в сълзи очи на Трейси се спряха на него.

— Това е домът на родителите ми. — Гласът ѝ губеше сили. — Трябва да вляза вътре. Трябва да ги видя. Моля ви, помогнете ми.

Холбрук видя тъгата, изписана на лицето на Хънтър, и се обърна към Трейси.

— Аз съм специален агент Питър Холбрук... от ФБР — представи се той. — Ужасно съжалявам, но не мога да ви позволя да влезете, госпожице Адамс. Не и на този етап. В момента домът на родителите ви е официално местопрестъпление и има протокол, който трябва да се спазва.

— Майната му на протокола — възрази Трейси. — Това е домът на майка ми и баща ми. Не можете да ми причинявате това. — Тя отново погледна Хънтър. — Моля те, помогни ми, Робърт. Моля те, не ми причинявай това. Умолявам те.

Сега беше ред на Холбрук да прикове с ужасен поглед Хънтър и Гарсия. Той поклати глава и беззвучно оформи с устни:

— За нищо на света не я пускайте вътре.

През полицейския периметър в началото на улицата премина бял микробус на криминалисти.

— Госпожице Адамс, моля, елате с мен — каза Холбрук и внимателно сложи ръка на рамото ѝ. — Седнете за малко. — Той посочи една от черно-белите патрулни коли, спрели на улицата.

Трейси се отскубна от ръката му.

— Не искам да сядам. Искам да видя родителите си.

— Моля те, Трейси — каза Хънтър. — Обещавам, че ще дойда да те взема, но трябва да ми дадеш пет минути. Дори да искам, не мога да те пусна да влезеш в къщата, защото това официално е разследване на Маршалската служба и ФБР. След пет минути ще дойда да те взема. Обещавам.

Озадаченият поглед на Холбрук се стрелкаше между Хънтър и Гарсия и обратно. Двата детективи го разчетоха: *Не ѝ позволявайте да види какво има там вътре.*

Трейси най-после отстъпи и Холбрук я заведе до едната патрулна кола.

— Аз ще остана с нея — каза той.

Хънтър и Гарсия оставиха Трейси с Холбрук и забързаха към къщата.

— Познаваш ли родителите на Трейси? — попита Карлос. — Виждал ли си ги?

— Не, никога — отговори Робърт.

Те се провряха под втората лента, обозначаваща местопрестъпление, която беше опъната пред външната врата, и влязоха в сумрачната дневна. Мигновено ги блъсна отвратителна смрад, сякаш се удариха в стена.

— Пфу! — възкликна Гарсия и запуши носа и устата си с лявата си ръка.

Хънтър затвори очи за момент, сякаш това щеше да му помогне да привикне с парливата, остра миризма.

— Това не е миризмата на разложена плът — отбеляза Карлос.

Хънтър се съгласи, като бавно поклати глава. Много добре знаеше каква е миризмата.

Двамата мълчаливо прекосиха дневната и се приближиха до отворената врата в другия край, където светеше. Стигнаха до вратата с двайсет и три крачки.

Гарсия махна ръка от носа и устата си и я спусна отстрани на тялото си. Очите му безцелно обходиха стаята, докато се опитваше да проумее какво вижда.

— Какво... мамка му...

Хънтър почувства, че силите го напускат, докато стоеше на прага.

В трапезарията имаше толкова много кръв, че беше трудно да се повярва, че жертвите са само две, но невероятното количество кръв, с която бяха изпръскани подът, стените, мебелите, завесите и дори таванът, беше само малка част от ужаса пред очите им.

В средата на стаята имаше маса за хранене за шестима с по два стола от двете страни и по един в двата края. Родителите на Трејси бяха на двата стола в края. Лушън ги беше сложил седнали, сякаш ядяха последната си вечеря заедно. Майката беше облечена с червена копринена рокля и седеше в северния край на масата, а бащата — с черен костюм на тънки райета — седеше срещу съпругата си.

На пръв поглед можеше да бъдат разпознати само по дрехите, защото нямаха лица... и телата им нямаха глави.

Джордж и Памела Адамс бяха жестоко обезглавени. В горната част на торсовете бяха останали гротескно отсечените вратове, от които се виждаха мускулна тъкан, артерии, вени и прерязаните им гръбначни стълбове. Оголената им плът беше започнала да става тъмнокафява поради процеса на окисляване, но все още изглеждаше малко влажна и това показваше, че раните са нанесени по някое време през последните шест часа.

Съдейки по количеството кръв навсякъде и особено пръските на тавана, Хънтър и Гарсия разбраха, че родителите на Трејси не само са обезглавени в тази стая, но и че Лушън го е направил, докато и двамата все още са били живи.

— Това преминава... — Въпреки че се опита, Гарсия не можа да намери думи.

На масата пред всеки обезглавен труп имаше чиния и винена чаша и именно тук се срещаха извратеното и злото. Лушън беше сложил главите им в чиниите.

Пред госпожа Адамс в чиния, препълнена с кръв, беше поставена напълно неузнаваемата глава на съпруга ѝ. Главата беше неузнаваема, защото кожата на лицето беше подпухнала, покрита с мехури и после изпечена до хрупкава текстура с цвят на въглен и това обясняваше противната миризма в къщата. Хънтър и Гарсия бяха доловили същата миризма на мястото на експлозията преди няколко дни — миризмата на изгоряла човешка плът.

Очните ябълки на господин Адамс се бяха пръснали в очните кухни и бяха останали два зловещи тъмни кратера там, където някога си били сините му очи.

На масата в чинията пред обезглавения труп на господин Адамс с лице срещу него беше поставена главата на госпожа Адамс. Но за разлика от неговата, нейната глава изобщо не беше обгорена.

Червената коса на госпожа Адамс, в същия цвят като на дъщеря ѝ, беше пригладена назад и разпусната около чинията върху подгизналата от кръв покривка на масата. Някога красивите ѝ зелени очи бяха станали млечни и бяха започнали да хлътват навътре в черепа, но бяха широко отворени и вгренчени в безжизнения торс на съпруга ѝ.

Очите ѝ сякаш бяха фотографирали последния ѝ земен дъх и бяха застинали с израз на неподправен страх и ужас, но решителността на Лушън да шокира не свършваше със сервирането на главите им. Той беше дал на обезглавените тела прибори — вилица в лявата ръка и нож в дясната. Вилиците бяха забити дълбоко в ръцете им, а ножовете — напъхани в устата на главите. От вратата, където стояха Хънтър и Гарсия, изглеждаше така, сякаш обезглавените трупове се готвеха да отрежат парче от главата на брачния си партньор.

— Лушън е изпекъл една от главите? — попита Гарсия с шепнеш глас и тон, изпълнен с недоверие. — Защо го е направил?

Хънтър нямаше отговори... нито глас. Чувстваше се напълно безсилен. Не можеше да откъсне поглед от потресаващата сцена пред очите си. Единствената мисъл в главата му беше... Трейси.

— Питър е прав — добави Карлос, говорейки за онова, което се беше опитал да им каже навън специален агент Холбрук. — Няма начин да позволим на Трейси да влезе тук, Робърт. Тя не трябва да запомни така родителите си. Това ще я съсипе.

— Е, какво имаме тук?

Въпросът се чу зад тях и двамата детективи разбраха на кого принадлежи гласът — доктор Сюзан Слейтър, един от най-добрите криминалисти в Калифорния. Тя беше работила с Хънтър и Гарсия по няколко предишни случая.

— Съдейки по миризмата — продължи доктор Слейтър, — някой е горял... при това лошо.

Хънтър се обърна към нея. Погледите им се срещнаха и тя видя отчаянието и мъката в очите му. Никога не го беше виждала такъв.

— Робърт, добре ли си?

— Сюзан — отговори той и погледна куфарчето й. — Искам да ми направиш една услуга.

Както беше обещал, точно след пет минути Хънтър излезе от къщата и се приближи до патрулната кола, в която седеше Трейси.

— Трейси — каза той и ѝ подаде чашата с вода, която носеше. — Моля те, изпий я. Това е вода със захар.

Тя понечи да избие чашата от ръката му, но Хънтър успя навреме да я дръпне встрани.

— Не се нуждая от вода със захар, Робърт. — Гласът ѝ все още трепереше, но беше придобил и гневен тон. — Искам да вляза в дома на родителите си. — Трейси стана. — Ти ме помоли да ти дам пет минути. Е, петте минути минаха. Ти ми обеща. Влизам. — Тя се опита да мине покрай него, но Хънтър препречи пътя ѝ.

— Знам, че те помолих за пет минути. — Гласът му беше изпълнен с тъга. — Но ми трябва още малко време. — Очите му се стрелнаха към къщата. — Току-що пристигнаха криминалистите и ти го знаеш не по-зле от мен. Те трябва да запазят непокътнато местопрестъплението, да поставят прожекторите, да съберат веществени доказателства и да фотографират всичко както е на мястото си. Не могат да рискуват местопрестъплението да бъде замърсено или да бъде преместено нещо.

— Робърт е прав — опита се да помогне Холбрук.

— Моля те, Трейси — настоя Хънтър. — Изпий това и ми дай още няколко минути. — Той кимна на Холбрук и този път агентът на ФБР трябваше да чете между редовете.

Холбрук разбра.

— Щом криминалистите заснемат всичко — каза той, обръщайки се към Трейси, — лично аз ще те заведа там. Става ли?

По лицето на Трейси отново започнаха да се стичат сълзи. Сърцето на Хънтър се късаше и той знаеше, че тя никога няма да му прости за онова, което щеше да направи, но предпочиташе да плати тази цена, отколкото да ѝ позволи да види това, което Лушън искаше тя да види.

— Моля те! — Хънтър отново ѝ подаде чашата. — Това е само вода със захар.

Трейси най-после отстъпи, взе чашата и изпи всичката вода на малки глътки.

* * *

Силните успокоителни, които доктор Слейтър беше разтворила в подсладената вода, подедържаха само след три минути. Когато се събуди след десет часа, Трейси беше в апартамента си в западен Холивуд. Хънтър я закара там и седя при нея чак до сутринта, когато тя най-после дойде на себе си.

Благодарение на остатъците от успокоителните, разсънването ѝ продължи по-дълго от обикновено и когато отвори очи, Трейси объркано се огледа наоколо. Бяха ѝ необходими няколко минути, докато разбере къде се намира. Едва тогава осъзна, че е в леглото си.

Хънтър ѝ беше донесъл мляко и сандвич, които бе оставил на нощното ѝ шкафче.

Изминаха още две минути, докато Трейси успее да се надигне и да седне, но това се случи само защото Хънтър ѝ помогна. Сънените ѝ очи бавно обходиха стаята и мъглата, която обвиваше паметта ѝ, започна да се разсейва.

— Защо съм тук? — със слаб глас попита тя. — Защо съм в спалнята си?

— Дали са ти успокоителни. — Отговорът дойде не от Хънтър, а от Амбър Уебстър, най-добрата приятелка на Трейси. Хънтър ѝ се беше обадил през нощта и я бе помолил да дойде.

— Амбър? — Трейси едва сега забеляза, че приятелката ѝ е в стаята. — Какво... какво правиш тук? — Тя млъкна, когато най-после я осени прозрението. И в същия момент Хънтър видя, че надеждата в очите ѝ угасна. — Не е било сън — каза Трейси с по-силен глас. — Родителите ми, къде са?

— Дали са ти успокоителни — отново обясни Амбър, приближи се до леглото на Трейси и сложи ръка на рамото ѝ. — Робърт те докара вкъщи. — Амбър се разплака. — Много съжалявам, Трейси.

Трейси погледна Хънтър и спомените я връхлетяха като лавина. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а сълзите — с гняв.

— Ти... ти ме излъга.

Хънтър почувства вина, но не отмести поглед встрани.

— Съжалявам, Трейси, наложи се. — Гласът му беше немощен и отчаян.

— Защо не ми позволи да ги видя?

— Опитал се е да те предпази, Трейси — притече се на помощ Амбър, но Трейси не слушаше.

— Трябва да отида в дома им. Трябва да видя родителите си — заяви тя и се помъчи да стане, но ѝ се зави свят и беше принудена отново да седне.

— Те вече не са там, Трейси — каза Амбър.

— Какво? Защо? Къде са?

Амбър погледна Хънтър.

— Телата им са откарани в Института по съдебна медицина — обясни той.

Трейси избухна в ридания.

Хънтър пристъпи крачка към нея, но тя го спря с поглед, изпълнен с недоверие и гняв.

— И всичко това е заради теб? — попита Трейси.

Хънтър не отговори и почувства, че коленете му се огъват.

— Майка ми я няма... баща ми го няма... и всичко е заради теб? Заради някакво глупаво отмъщение?

Хънтър нямаше какво да каже.

Трейси отмести поглед встрани.

— Моля те, Робърт върви си. — Тя вдигна треперещата си ръка и посочи вратата.

Амбър отново се опита да помогне.

— Трейси, моля те, чуй...

— Не искам да слушам. — Трейси имаше такъв вид, сякаш щеше да повърне. — Искам да си вървиш, Робърт. Моля те, върви си.

— Ужасно съжалявам, Трейси — каза Хънтър и се приготви да излезе от стаята. — Ако можех да дам живота си за родителите ти, щях да го направя. — Той се обърна, погледна Амбър и прошепна: — Моля те, грижи се за нея. И ми се обади, ако тя се нуждае от нещо.

Докато излизаше от стаята, Хънтър чу, че риданията на Трейси станаха истерични.

Той излезе от жилищната сграда с апартамента на Трейси и се качи в колата си, но не включи двигателя, а зарови лице в дланите си.

Как убиваш някого, без всъщност да го убиеш! Лесно е, Скакалец. Изпразваш душата му и я изпълваш с болка... отнемаш му онова, което обича най-много.

— Съжалявам, че закъснях — каза Хънтър, когато най-после се присъедини към съвещанието на оперативната група, което се провеждаше в кабинета на капитан Барбара Блейк.

Барбара, която току-що беше наредила на бюрото си снимките от снощното местопрестъпление, погледна часовника си. Тъй като Хънтър беше закъснял само по-малко от пет минути, тя реши да не бъде твърде строга с него.

— Много мило, че най-после ни удостоявате с присъствието си, ваше височество — каза капитан Блейк с твърд глас, но не добави нищо повече.

— Добре ли си? — прошепна Гарсия, когато Хънтър се приближи до бюрото на капитана, където се бяха събрали маршал Уест и специален агент Холбрук от ФБР.

— Да.

— Сега, когато най-после си тук, Робърт — каза Блейк по-скоро със загрижен, отколкото с гневен тон, — нека те попитам нещо. Има ли за теб някакъв специален смисъл цялото това безумие? — Тя неспокойно привлече вниманието му към снимките. — Обезглавяванията? Обгарянето на едната глава, но не и на другата? Сцената с вечерята? Обезглавените трупове, които ядат главата на партньора си? Говори ли ти нещо всичко това?

Хънтър я погледна с безизразни очи.

— Питам, защото ние не виждаме никакъв смисъл в тези неща — продължи капитан Блейк — но както разбрахме от онази абсурдна гатанка, която ти зададе Лушън, преди да взриви трийсет души, повечето му деяния са насочени към теб, част от откачената игра, която той иска да играе. — Тя задържа погледа си върху Хънтър. — Нещо от това попада ли в тази категория?

Хънтър погледна Гарсия, който разбра безмълвния му въпрос, и отговори, като едва забележимо поклати глава, показвайки, че не е разкрил нищо на никого.

Робърт обясни на всички кои са жертвите и после им разказа за телефонните обаждания на Лушън до него и до Трейси.

— Господи! — възкликна капитан Блейк, която първа наруши неловкото мълчание след обясненията на Хънтър. — Това е цяло ново ниво на безумие.

— Но защо е абсурдната, прекомерна показност на насилие? — попита Уест. — Да не споменавам за откачената кинематографична сцена? — Той погледна Хънтър и вдигна ръка. — Разбирам всичко, което ти каза — намерението на Лушън да накара Трейси, жената, в която си влюбен, да те намрази, но той можеше да го постигне лесно, като убие родителите ѝ и се погрижи тя да разбере, че ти си виновен за това. Не беше необходимо да ги обезглавява или да изпече едната глава, нито дори да аранжира сцената по този начин. Сигурен ли си, че в нещо от това няма скрит някакъв замисъл? Може би нещо, свързано с дните ви в университета?

— Сигурен съм — отговори Хънтър.

— Тогава Лушън го е направил само заради бруталността? — попита капитан Блейк.

— Не — отвърна Хънтър. — Направил го е, защото е било предназначено за очите на Трейси, не за нашите очи.

Всички се умълчаха, изпълнени със съмнение.

— Не виждам как Лушън може да е разбрал предварително, че Трейси и аз ще вечеряме

заедно снощи — обясни Хънтър. — Тя успя да запази маса само защото някой се беше отказал в средата на следобеда. Никой не би имал време да направи всичко това, дори Лушън.

— Тогава какъв е бил планът му? — настоя Уест.

— Много елементарен — отговори Хънтър. — да убие родителите на Трейси по изключително ужасяващ начин, който е знаел, че ще я съсипе душевно и психически. После е следил движенията ѝ и е чакал оптималния момент да ѝ се обади. — Той млъкна, за да даде възможност на другите да осмислят думите му.

— Мислиш, че Лушън я е проследил до ресторанта? — попита Холбрук.

— Не се съмнявам в това — отвърна Хънтър. — Дори съм сигурен, че я е проследил и вътре в ресторанта. Видял е, че Трейси седи с мен, и не е устоял на изкушението. Представете си задоволството му да може да се обади на Трейси, да ѝ каже за убийството на родителите ѝ и после да се погрижи тя да разбере, че за всичко е виновен човекът, който в момента седи срещу нея! В когото тя смята, че е влюбена.

— Мамка му! — възкликна Уест, когато си представи сцената. — Лушън вероятно е бил в ресторанта и е гледал, докато вие двамата говорите по телефона.

— Вероятно — съгласи се Хънтър, — но от друга страна се радвам, че той се обади на Трейси, докато бяхме в ресторанта.

Останалите го погледнаха недоверчиво.

— Какво мислите, че щеше да се случи, ако Трейси си беше вкъщи сама, когато Лушън ѝ се обади? — попита Хънтър.

Другите най-после разбраха какво има предвид.

— Тя вероятно щеше да се обади на родителите си — каза Холбрук. — И когато не получеше отговор, щеше да отиде в дома им.

— Прочетохте ли полицейския доклад? — попита Хънтър. — Лушън е оставил външната врата отключена вероятно защото не е бил сигурен дали Трейси има ключ за къщата на родителите си. Той е *искал* тя да види онази сцена. Искал е да види какво е направил на майка ѝ и баща ѝ.

Всички насочиха вниманието си към снимките от местопрестъплението.

— Можел е да аранжира сцената по много други начини — продължи Хънтър. — Това всъщност няма значение за него, стига да е достатъчно шокираща, за да увреди съзнанието на Трейси... и Лушън много добре знае какво е необходимо, за да съсипе психическото състояние на някого. Затова е подходил от два сетивни ъгъла — зрение и обоняние — за да бъде сигурен, че Трейси никога няма да се съвземе... за да се убеди, че подсъзнанието ѝ завинаги ще свързва миризмата на изгоряло със случилото се с родителите ѝ.

Хънтър видя, че Гарсия инстинктивно запуши с ръка носа и устата си, както беше направил на местопрестъплението.

— Трейси може и да ме обвинява за смъртта на майка си и баща си — добави Хънтър. — Може и да ме мрази до края на живота си, каквато беше основната цел на Лушън, но няма да бъде преследвана от онези образи и измъчвана от миризмата в къщата. — Хънтър поклати глава. — Съзнанието ѝ няма да бъде увредено. И психическото ѝ състояние няма да бъде съсипано. Това мога да го преживея.

— Тогава по много странен начин възпрепятстването на Трейси да види местопрестъплението е победа над Лушън — каза в заключение Уест.

Хънтър не можеше да го нарече победа, но правеше всичко, за да звучи позитивно.

— Предполагам.

— И какво ще правим сега? — попита капитан Блейк.

Всички знаеха, че няма какво да направят, освен да чакат Лушън да се обади отново, но никой не посмя да предложи отговор. Мисълта за обаждането на Лушън плашеше всички до мозъка на костите, с изключение на Хънтър. Той се страхуваше точно от обратното — вероятността Лушън никога повече да не се обади.

Лушън Фолтър беше дошъл в Лос Анджелис с една-единствена цел — да му отмъсти, и ако Хънтър искаше да бъде откровен пред себе си, Лушън беше свършил работата си. Робърт се чувстваше победен, безсилен и съкрушен. Лушън беше спечелил войната. Нямаше вече битки, които да води, а без повече битки нямаше причина да остава в Лос Анджелис.

Страхът на Хънтър се дължеше на знанието, че ако Лушън реши да изчезне, никой повече няма да го види и чуе.

От убийството на родителите на Трейси бяха изминали четири дни, но нямаше никакъв напредък по установяването на местонахождението на Лушън. Единственият реален успех на оперативната група беше способността ѝ да държи в неведение медиите, фактът, че двойното убийство в Дауни е извършено от същия човек, който е взривил "Уиски Атенеум" в Холивуд, не беше разкрит, и това беше огромно постижение, като се имаше предвид какви са медиите в Съединените щати — безспорно най-натрапчивите и изобретателните в света.

По въпроса с убийството на родителите на Трейси съдебният лекар потвърди, че и двете жертви са били обезглавени, докато още са били живи. Използваният инструмент беше касапски сатър, който бе намерен в кухнята. Беше от къщата. Освен това аутопсията показва, че обезглавяването не е било извършено гладко. Лушън беше посякъл врата на всеки от двамата три-четири пъти и това обясняваше невероятното количество кръв и артериални пръски, открити на местопрестъплението.

Хънтър беше поискал услуга от няколко души, за да скрият от Трейси повечето детайли от аутопсията, особено факта, че обезглавяванията са извършени преди настъпването на смъртта. Знаеше, че тази мисъл е много по-пагубна, отколкото полезна, и би направил всичко по силите си, за да намали болката на Трейси, която, както очакваше, засега не беше отслабнала.

Хънтър уважаваше решението ѝ да не го вижда и да не говори с него, но всеки ден се обаждаше на Амбър, най-добрата ѝ приятелка. Тя му беше казала, че когато се събуди, Трейси плаче през повечето време или в кататонично състояние гледа през прозореца или някоя снимка на родителите си. Понякога ридаела, докато се изтощи и заспи, а друг път изпадала в истерия и единственият начин да я укроти, бил да ѝ даде успокоителни.

* * *

Гарсия току-що бе написал един имейл, когато чу силно къркорене, разнасящо се от стомаха на Хънтър, който седеше зад бюрото си в кабинета им.

— По дяволите — рече Карлос и отвори широко очи от изненада. — Стомахът ти ли беше това?

Хънтър не отговори.

— Помислих, че пак става земетресение. Направо разтърси сградата, Робърт. Кога яде за последен път? И знам, че не си обядвал, защото не си излизал от кабинета цял ден.

— Закусих обилно.

— Сигурен съм. Какво яде, някакъв вълшебен протеинов шейк?

Хънтър не се усмихна.

Гарсия стана.

— Знаеш ли какво? Като се замислих, и аз съм гладен. Хайде да похапнем нещо, преди онзи динозавър коремът ти да реши да ни изяде.

Хънтър погледна незаинтересувано партньора си.

— О, я стига. Това беше свястна шега — опита се да го убеди Карлос и после тонът му отново стана сериозен. — Хайде, Робърт. — Той погледна часовника си. — Минава пет

следобед, а ти още не си ял. Нищо чудно, че стомахът ти звучи гневно. Тръгвай. — Кимна към вратата. — Да си вземем нещо за ядене и да приключим работа за днес. И двамата очевидно сме гладни и ми писна да се вирам в екрана на компютъра цял ден. Правим го вече четири дни без абсолютно никакъв напредък и честно казано, нямам нищо против поне веднъж да се прибера у дома преди девет вечерта. Затова хайде, вземи си нещата и да вървим. Аз черпя.

Хънтър се облегна назад на стола си.

— Къде искаш да отидем?

— Ти избери — отговори Гарсия. — Познаваш ме, ям всичко. "Блу Кюб", "Сеньор Фиш", "Редбърд"...

Хънтър изглеждаше несигурен.

— Тогава "Файв Стар Бар"? — предложи Карлос. — Ти харесваш това място, нали? Пускат хубава музика и бургерите и сандвичите им не са лоши.

Хънтър наистина харесваше атмосферата във "Файв Стар Бар".

— Сериозно, Робърт, хайде да тръгваме — настоя Гарсия. — Няма какво повече да правим тук. От четири дни си седим на задниците и не постигаме нищо освен безсилие и отчаяние. Пък и ти имаш вид на човек, който не е ял от една седмица. Изненадан съм, че все още някой на улицата не се е приближил до теб, не ти е дал сандвич и чаша кафе и не ти е казал: "Вземи, приятел, не унивай, горе главата".

Карлос зачака, но Хънтър пак не реагира.

— Нищо? Нито дори лека усмивка?

— Не беше смешно.

— Единствената причина да не е смешно е, защото е вярно. Без шеги, Робърт, хайде да отидем да похапнем нещо. Не ме карай да се обадя на Ана и да ти дам да говориш с нея за това, че не се храниш.

Хънтър се усмихна и най-после протегна ръка към якето си.

— Еха — рече Гарсия. — От всички шеги, които казах, тази за съпругата ми те накара да се усмихнеш?

Хънтър повдигна рамене.

— Тази шега беше смешна.

"Файв Стар Бар" се намираше на Южна главна улица 267, само на една пряка от сградата на Главното управление на полицията. В пет и половина следобед хората си тръгнаха от работа в очакване на предстоящия уикенд и заведението беше започнало да се пълни, когато Хънтър и Гарсия влязоха там. Висока тъмнокоса сервитьорка с пиърсинг на носа и устните ги настани в дъното, през две маси от сцената.

— За групата, която ще свири по-късно ли сте дошли, момчета? — попита тя и им даде по едно меню.

— Кой ще свири тази вечер? — попита Хънтър.

Сервитьорката погледна първо наляво и после надясно, сякаш се тревожеше, че ще я чуе и някой друг, и тихо заговори:

— Ще бъде таен концерт на група на име "Димоушънъл".

Робърт учудено повдигна вежди.

— Шведската група?

Сервитьорката не прикри изненадата си, защото той изобщо нямаше вид на човек, който слуша детметъл.

— Чували ли сте ги?

— Да, разбира се — отговори Робърт. — Имам два от албумите им. — Той забеляза изражението на лицето ѝ и реши да обясни. — Аз съм от старата школа. Предпочитам албуми пред компактдискове и компактдискове пред дигитални записи, когато е възможно.

Сервитьорката се усмихна.

— И аз.

— Значи "Димоушънъл" ще свирят тайно тук тази вечер? — попита Хънтър и кимна към малката сцена.

— Да — развълнувано отговори сервитьорката и пак се усмихна. — Ще започнат в десет. Трябва да останете. Чух да изпробват звука по-рано днес и направо взривиха покрива. Нямам търпение. И така, ще ви дам две минути да разгледате менюто, момчета, и се връщам.

— "Димоушънъл"^[17]? — попита Гарсия, когато сервитьорката се отдалечи.

— Да — кимна Хънтър. — Те са детметъл група от Швеция и наистина са добри.

— Детметъл? Това много по-различно ли е от... "лайф метъл"^[18]?

Хънтър не се засмя.

— Само си прахосвам шегите с теб — рече Карлос. — Е, какво ще пиеш?

— Вода.

Гарсия остави менюто, погледна Хънтър и се намръщи.

— Вода? Шегуваш ли се? Петък вечер е, Робърт, край на една адска седмица. Спешно се нуждаеш от пиене, както и от храна. Какво ще кажеш за шотландско уиски? — предложи Карлос, защото знаеше, че Хънтър не е почитател на бирата.

— Уискито не върви с бургери — отвърна Хънтър.

— Да, така е — съгласи се Гарсия. — Тогава си избери нещо друго. Нещо, което да ти помогне да се отпуснеш поне малко.

— Добре — отстъпи Робърт. — Ще си поръчам... чаша вино.

— Така е по-добре. Бяло или червено?

— Червено.

— Червено да бъде.

Сервитьорката се върна при масата им.

— Е, решихте ли вече?

— Аз ще пия бира — отговори Гарсия. — Каквато и да е, но той иска червено вино.

— Добър избор — каза сервитьорката и отново се усмихна на Хънтър. — Някакви предпочитания? Имаме доста добра селекция от долината Напа, включително малбек, зинфандел и каберне совиньон, но любимото ми е пино ноар, което получихме миналия месец. Леко е, но в същото време много ароматично и изумително пивко.

— Добре — каза Хънтър.

Сервитьорката взе и поръчката им за вечеря — чийзбургер и пържени картофи за Гарсия и само чийзбургер за Хънтър.

— Знаеш ли как е Трейси? — осмели се да попита Карлос.

Хънтър отмести поглед встрани за момент.

— Както се очакваше — отговори той — психически ще ѝ отнеме известно време да се оправи. Тя беше много близка с родителите си, особено с майка си, но ще се възстанови. Трейси е много силна жена. Необходимо ѝ е време, но добрата новина е, че няма да вижда онези образи в кошмарите си.

— Това е хубаво.

Хънтър се съгласи, като кимна.

Сервитьорката донесе питиетата им. Гарсия отпи от бирата, но Хънтър не докосна виното си.

— Робърт — рече Карлос, който забеляза тъгата в очите на партньора си. — Казвал съм ти го и преди и ще го повтаря още хиляда пъти. Ти не си виновен за нищо от това, знаеш го, нали?

— Да, знам — отговори Хънтър и най-после отпи малка глътка вино. — Дори да се бях опитал да предугадя хода на Лушън и да се досетя, че той ще стори зло на някой близък до мен... някой, на когото държа, щях да реша, че това ще бъде Трейси, не родителите ѝ. Както ти казах, дори не ги познавах и не ги бях виждал. Не бих ги включил в кръга на близките ми хора. И дори да се бях досетил какво ще направи Лушън, той щеше да намери друг начин да ми отмъсти.

— Трейси е не само силна жена, Робърт. Тя е и много интелигентна и трезвомислеща. Вярно, в момента страда, но това е разбираемо. Скоро ще се съвземе и когато го направи, няма да те обвинява. Трейси е достатъчно умна, за да го разбере. Само и дай време.

Високата тъмнокоса сервитьорка заведе един афроамерикански господин на съседната маса и после се обърна към Хънтър.

— Е, как е виното?

— Фантастично — отговори той. — Благодаря за съвета.

— Поръчката е готова — извика някой през прозорчето на кухнята.

— Мисля, че е вашата поръчка, момчета. Ей сега ще я донеса — каза сервитьорката и се върна след по-малко от трийсет секунди. — Заповядайте, чийзбургер и пържени картофи и само чийзбургер.

— Защо не дойдеш да поседиш с Ана и мен тази вечер? — попита Гарсия, когато започнаха да се хранят. — Може да гледаме някой филм, но пак е по-добре, отколкото да си сам.

— Може би някой друг път — отговори Хънтър и остави бургера си, след като отхапа

само два залька. — Но може да се върна тук за концерта.

Гарсия кимна.

— "Димоушънъл", нали? Детметъл?

— Точно така. Не съм ги гледал на живо, а те са страхотна група. Освен това, както казах, те са от Швеция и не идват много често на турне в Съединените щати, затова възможността е чудесна. Вероятно ще се върна в кабинета или първо ще отскоча до вкъщи. Концертът ще започне чак в десет.

— Разбирам — съгласи се Гарсия. — И мисля, че е страхотна идея.

Карлос плати сметката, след като изядоха бургерите си, и двамата мълчаливо тръгнаха обратно към Главното управление на полицията.

— Искам да те попитам нещо — каза Гарсия, когато стигнаха до паркинга на ГУП. — Мислиш ли, че Лушън може да нападне Треиси?

Хънтър погледна към небето. Слънцето клонеше към хоризонта, готвейки се за ежедневиия си фокус — да се скрива.

— С него няма как да знаеш — отговори той. — Но не мисля. Какъв ще бъде смисълът да се изложи на риск и целият труд, който си е направил, за да убеди Треиси, че аз съм виновен за смъртта на родителите ѝ, и да я сломи психически, ако смята да я убие няколко дни по-късно?

Карлос се съгласи с разсъжденията на партньора си, като кимна мълчаливо.

— Има логика. — Той отключи вратата на хондата си, откопча белезниците и фенерчето от колана си и ги хвърли на задната седалка. — Но аз те познавам. Поставил си ѝ наблюдение, нали?

— Е, поисках няколко услуги — призна Хънтър.

Гарсия се усмихна и седна зад волана.

— Ще се видим утре сутринта. Забавлявай се на концерта на "детметъл".

Робърт се усмихна.

— Наистина не знаеш какъв е този стил, нали?

— Не, но ще проверя в Гугъл, щом се прибера вкъщи. Ще потърся и групата "Димоушънъл".

— Може да дойдеш да ги гледаш — предложи Хънтър. — Доведи и Ана. Може да ѝ хареса.

Карлос направи гримаса.

— Детметъл? Да, сигурен съм, че ще ѝ хареса — ухили се той. — Любимата ѝ група, когато беше по-млада, беше момчешката банда "Ен Синк". Не се шегувам. Ще си падне по детметъла, и още как.

Гарсия потегли и Хънтър се замисли, опитвайки се да реши дали първо да отиде в апартамента си, или да се върне в кабинета за няколко часа. Сериозно смяташе отново да отиде във "Файв Стар Бар" за концерта по-късно, но преди да вземе решение, искаше да се обади на Амбър, за да провери как е Треиси. Докато посягаше към мобилния си телефон, той го чу, че звъни в левия външен джоб на якето му, и се намръщи.

С това имаше два проблема.

Първо, Хънтър винаги държеше мобилния си телефон във вътрешния джоб на якето си, никога във външните. И второ, мелодията не беше неговата.

Озадачен, Хънтър веднага погледна наляво и провери земята наоколо, за да види дали някой не е изпуснал телефона си на паркинга. Нямаше нищо. Телефонът иззвъня отново и сложи край на съмненията му. Звъненето определено се чуваше от левия му джоб.

Той бръкна в него и за негова изненада, пръстите му се увиха около "Нокия 5160".

— Какво е това, по дяволите? — Хънтър инстинктивно погледна якето си, леко притеснен, че може да е взел чужда дреха, когато излязоха от "Файв Стар Бар". Беше достатъчно разсеян, за да го направи, но не, якето, което носеше, беше неговото.

И тогава му стана ясно.

— Не може да бъде.

Разтревожените му очи се огледаха наоколо. От сградата на Главното управление на полицията влизаха и излизаха полицаи и цивилни. Хънтър се вгледа в лицата им, всички търчаха нанякъде и се движеха много бързо.

Пред главния вход някаква жена пушеше цигара и говореше по телефона, но беше твърде ниска, за да е Лушън.

Телефонът иззвъня отново... и отново... и отново.

Все още претърсвайки лицата, които виждаше от мястото, където стоеше, Хънтър натисна бутона "отговори" и доближи телефона до ухото си.

— Здравей, Скакалец — каза Лушън. Отново говореше с истинския си глас. — Изненадан ли си от номера с телефона в джоба?

Един полицаи, който стоеше до черно-бяла полицейска кола, държеше телефон в ръката си, но пишеше съобщения, не говореше.

— Много съжалявам, че мобилният телефон е стар — продължи Лушън. — Помниш ли ги? Моделът, който е в ръката ти, е от 1998 година. — Той се изсмя безгрижно. — Тогава "Нокия" беше световният лидер в мобилните телефони... с цял километър преднина пред другите. Какво се случи с тях, "Нокия"?

Лушън настояваше да говори учтиво с Хънтър, сякаш все още бяха добри приятели и между тях не се беше случило нищо. Това беше стар психологически трик, който обикновено вбесяваше едната страна, но Хънтър го знаеше много добре и не се поддаде.

— Ще ти кажа какво се случи — рече Лушън. — Те бяха смазани от един по-умен и по-силен противник. Противник с по-добри идеи и много по-силен игрови план. Звучи ли ти познато, Скакалец?

Хънтър мълчеше и погледът му бързо се местеше от лице на лице.

Нищо.

Той бавно започна да излиза от паркинга на ГУП и да се отправя към Първа западна улица, като бързо обмисляше възможностите си за избор. Не бяха много.

— Прав си, Лушън — каза Хънтър. Не виждаше смисъл вече да спори и липсата на страх прозвуча в гласа му. — Ти победи. Аз загубих. Няма съмнение. Затова какво ще кажеш да сложим край веднъж завинаги, след като вече няма какво друго да ми отнемеш?

Последва кратко мълчание, докато Лушън мислеше.

— Добре, слушам. Какво имаш предвид?

— Ти и аз — отвърна Хънтър. — Очи в очи. Никой друг. Никакви маршали. Никакво ФБР. Никой. Твоето отмъщение е срещу мен и ти вече нарани много невинни хора. Не е

необходимо никой повече да пострада. Нека приключим веднъж завинаги, Лушън. Ти и аз. Назови мястото и часа и аз ще дойда... сам. Имаш думата ми.

Лушън се изсмя.

— И аз трябва да повярвам на думата ти?

— Думата ми е всичко, което ми е останало, Лушън. — Хънтър стигна до Първа западна улица и спря пред входа на паркинга на ГУП. Погледна наляво, после надясно и поклати глава. По улицата вървяха твърде много хора, за да може да го забележи, ако изобщо беше там.

Лушън отново замълча, сякаш преценяваше възможностите си за избор.

Хънтър продължаваше да оглежда улицата.

— Аз да назова часа и мястото? — попита Лушън.

— Да.

— Добре — съгласи се Лушън. — да го направим сега. Веднага.

Гарсия погледна часовника на таблото на колата, докато излизаше от Норт Бродуей и се включваше в Холивуд Фрийуей в северозападна посока. 18:20. Движението в петък вечерта в Града на ангелите беше каквото се очакваше — бавно. С тази скорост вероятно щеше да стигне до дома си някъде между 18:40 и 18:55 и в сравнение с повечето дни това беше печеливша ситуация.

Мислите му се върнаха към Хънтър. През всичките им години като партньори той никога не беше виждал Робърт толкова наранен, но от друга страна, не се беше сблъсквал и със зло като Лушън Фолтър. Карлос предполагаше, че дори самият Сатана вероятно би се страхувал от Лушън.

Мислите му се насочиха от Хънтър към Трейси и Гарсия почувства, че по гърба му полазиха неприятни ледени тръпки, и изведнъж се замисли за Ана. Сърцето му се сви и нещо му каза, че трябва да се обади на съпругата си, при това веднага.

Той бръкна в джоба си, за да извади телефона си, който в същия момент започна да звъни. Звучеше като аларма, но не съвсем, и приликата стресна Карлос.

— Какво става, по дяволите?

Гарсия знаеше, че няма аларми, програмирани в телефона си, и не беше чувал този специфичен звук от него — две пронизителни пиукания, непосредствено последвани от едно по-слабо. Звукът се повтаряше отново и отново и в същото време телефонът вибрираше.

Пръстите на Карлос най-после хванаха телефона. Трафикът беше бавен, но все пак се движеше, и затова той погледна за момент екрана и после отново насочи вниманието си към камиона пред него. Съобщението в приложението гласеше: МС ПРСЛ АК.

— Какво е това, по дяволите? — извика Гарсия и смръщи чело. Сложи пръст върху четящото устройство за отпечатащи на телефона си, за да отключи екрана, и отново го погледна.

— Маршалска служба. Проследяване активирано.

Невроните в мозъка му се задействаха след една-две секунди. Пред очите му беше приложението за проследяване, което маршал Тайлър Уест беше инсталирал на телефоните на всички от оперативната група. Функцията му беше да следи устройството, което Уест беше дал на Хънтър, в случай че Лушън го нападне. Приложението трябваше да се включи само ако Хънтър активира своето устройство, като го натисне.

— Мамка му. — Гарсия отново погледна часовника на таблото. Беше оставил Робърт на паркинга на ГУП преди по-малко от десет минути. Паркингът на *Главното управление на полицията*. Нямаше начин Лушън да е отвлякъл Хънтър оттам. Робърт сигурно неволно беше натиснал бутона на проследяващото устройство.

Карлос веднага набра номера на Хънтър и чу, че телефонът на партньора му иззвъня един път... два пъти... три пъти. След петото позвъняване се включи гласовата поща.

— Какво става, по дяволите? — Гарсия затвори, включи синьо-червените полицейски светлини и започна да се придвижва към аварийната лента на магистралата, но преди да стигне дотам, мобилният му телефон иззвъня. Обаждаше се маршал Уест. Той и специален агент Холбрук имаха същото приложение, инсталирано на мобилните си телефони.

— Тайлър — отговори Гарсия и спря на аварийната дента.

— Карлос, с Робърт ли си? Той не отговаря на телефона си.

— Да, знам. Току-що се опитах да му се обадя и не, не съм с него. Вече не. Но бях преди десетина минути.

— Тогава сигналът е реален?

— Не съм сигурен.

— Мамка му! Движи се — извика Уест. — Проследяващото устройство се движи.

Карлос погледна екрана на мобилния си телефон. Приложението за проследяване се състоеше от карта, червена точка и синя точка. Червената точка беше устройството в джоба на Хънтър. Синята точка показваше местоположението на телефона, който активираше приложението, в случая — телефонът на Гарсия. На неговия екран червената точка току-що зави по Западна първа улица към Норт Бродуей.

— Да ме вземат дяволите — прошепна Карлос.

— Трябва да предположим, че това се случва реално, на живо, и че Лушън е хванал Робърт. Ти каза, че си бил с него само преди десетина минута. Къде си сега?

— На Холивуд Фрийуей, североизточна посока, приближавам изход 5А.

Последва кратко мълчание.

— Добре. Стой там няколко секунди. Има вероятност Робърт да поеме по изхода на Норт Бродуей към Холивуд Фрийуей и да се отправи към теб.

— Ами ти, Тайлър? — попита Гарсия. — Къде си?

— Там е проблемът — отговори Уест. — Аз съм в Санта Барбара.

— Санта Барбара? Какво правиш там, по дяволите?

— Бях в съда — обясни Уест. — Давах показания по един предишен случай. Все едно, в момента пътувам, но ще ми отнеме два часа да стигна до центъра на Лос Анджелис.

Ново пиукане на телефона на Гарсия извести друго обаждане — от специален агент Холбрук.

— Тайлър, остани на линия — каза Гарсия. — Обажда се Питър. Ще превключа на групов разговор.

— Карлос, какво става, по дяволите? — попита Холбрук две секунди по-късно.

— Случва се наистина, Питър — каза Уест. — Робърт не отговаря на телефона си и се движи. Трябва да предположим, че Лушън го е хванал.

— Добре — отговори Холбрук.

Гарсия каза на Холбрук къде се намира.

— По дяволите! — отвърна Холбрук. — Аз съм на четиридесет и пет минути от теб, но идвам.

— Не прекъсвайте — каза им Карлос. — Ще координираме действията си в движение.

— Прието — отговориха едновременно Уест и Холбрук.

— Добре, да тръгваме — каза Лушън.

Хънтър не очакваше този отговор. Предполагаше, че Лушън ще каже: "Ще ти се обадя по-късно".

— Сега ли? — попита той.

— Какво? Твърде скоро ли е за теб?

Хънтър си пое дъх.

— Не, всичко е наред.

Когато тръгна от паркинга на ГУП към Западна първа улица, Хънтър невинно пхна лявата си ръка в левия джоб на джинсите си и включи проследяващото устройство.

— Щом ще правим това, Робърт, ще бъде по моите правила. Нарушиш ли някое от тях, затварям и никога повече няма да ме чуеш, но ти обещавам, че преди да напусна Лос Анджелис, това, което направих в този град, ще бъде като детска игра в сравнение с онова, което съм замислил. Разбрахме ли се?

Хънтър знаеше, че няма друга възможност за избор.

— Ти го предложи, Робърт.

— Разбрахме се — съгласи се Хънтър. — По твоите правила.

— Хубаво — отвърна Лушън след няколко секунди размисъл. — Затова слушай. Първо правило: не затваряй по никаква причина. Дръж телефона до ухото си, докато се срещнем. Никакви изключения.

— Ще издържи ли батерията? — попита Хънтър.

Лушън се изсмя.

— Това е телефон от 1998 година, Робърт. Тогава батериите издържаха цяла седмица, помниш ли? Ще издържи. Повярвай ми. Второ правило: правиш каквото ти кажа. Без въпроси. Без да спориш. Трето правило: ако дори се усъмня, че някой те следва, разговорът свършва и знаеш какво ще се случи после, нали?

Хънтър видя шестнайсетгодишно момче, което говореше по телефона си, в края на улицата. Нямахше как да е Лушън.

— Да, знам — отговори той.

— Добре. Готов ли си?

Не, Хънтър не беше готов, но имаше ли друга възможност за избор?

— Готов съм, предполагам.

— Тогава нека да играем, Скакалец. Детективската ти значка? — попита Лушън. — Закопчана ли е на колана ти?

Хънтър погледна надолу към кръста си.

— Да.

— Махни я и я сложи в джоба на якето си. Веднага.

Хънтър изпълни заповедта.

— Портфейлът ти. Къде е?

Хънтър се намръщи.

— В джоба ми.

— На джинсите или на якето?

— Якето.

— Използвай лявата си ръка и го извади, бавно и внимателно... и да, Робърт, виждам те — черно яке, черни джинси, тъмносиня риза, стоиш на Западна първа улица, точно пред входа на Главното управление на полицията, и оглеждаш улицата, сякаш ще можеш да ме видиш.

В гърлото на Хънтър заседна буца. Очите му машинално претърсиха улицата още веднъж и той чу смеха на Лушън по телефона.

— Хайде, Скакалец, откажи се. Единственият начин да ме забележиш е, ако аз пожелая. Знаеш го.

Хънтър го знаеше.

— Портфейлът, Робърт. Извади го бавно и внимателно.

Хънтър извади портфейла си от джоба на якето и го вдигна над главата си.

— Отвори го и извади всичките пари, които имаш. Ще ти трябват, но само банкнотите. Никакви монети. Никакви щипки за банкноти. Докато изваждаш всяка банкнота от портфейла си, вдигай я.

Хънтър се намръщи, когато чу инструкциите, но ги изпълни. Имаше общо деветдесет и седем долара.

— Сложи парите в джоба на джинсите си.

— За какво е това, Лушън? — попита Хънтър и отново се подчини на заповедите му. — Да не си закъсал с парите? Назаем ли искаш или какво?

— Ще видиш. А сега върни портфейла в якето си.

Хънтър го направи.

— А мобилният ти телефон? Къде е?

— Също в якето.

— Извади го с палеца и показалеца си и ми го покажи. Пак бавно и внимателно.

Хънтър бръкна в джоба си, извади телефона си и го вдигна над главата си.

— Добре. Сложи го пак в джоба си.

Хънтър отново изпълни нарежданията на Лушън.

— А сега, изхвърли всичко. Якето, телефона и оръжията си — заповяда Лушън. — Предполагам, че имаш кобур под якето, нали? Изхвърли и него.

Хънтър премести телефона от едната си ръка в другата, за да съблече якето си и да махне кобура.

— И резервното оръжие — добави Лушън.

— Нямам резервно оръжие.

— Трябва ли да ти вярвам?

— Нямам. — Хънтър вдигна ръце над главата си и бавно се завъртя, за да покаже гърба и кръста си.

Една майка, която водеше за ръката осемгодишната си дъщеря, се намръщи, когато видя лудия човек с вдигнати ръце, който бавно се въртеше на улицата, и прекоси на другия тротоар, за да не мине покрай Хънтър.

— Кобур на глезена? — попита Лушън.

Хънтър надигна крачолите на джинсите си, за да покаже глезените си. Нямахте оръжие.

— Детектив без резервно оръжие — каза Лушън. — Тъй като знам, че изобщо не си тъп, това трябва да означава, че си много сигурен в себе си, Скакалец.

Хънтър намери забележката за прекалена, като имаше предвид, че е изречена от устата на Лушън.

— Добре. — Гласът на Лушън прозвуча доволно. — Остави якето и кобура с пистолета.

Пусни ги на земята.

Хънтър поклати глава.

— Не мога да хвърля оръжието си на улицата.

— По-добре направи каквото ти казвам или разговорът свършва, Робърт.

— Няма да го оставя на улицата, Лушън. Може да го намери някой. — Хънтър се обърна да погледне зад себе си. — Погледни зад мен, точно до входа на паркинга на Главното управление. Вдясно има патрулна кола. Ще оставя пистолета си върху предния капак. Така ще го намери някое ченге, не цивилен.

Мълчание.

— Хайде, Лушън, това не е номер.

— Е, добре — най-последно се съгласи Лушън. — Само се отърви от него.

Хънтър уви кобура с оръжието в якето си, върна се на паркинга на ГУП и ги остави върху предния капак на патрулната кола.

— И сега какво?

— Сега ще тръгнем, но няма да вземеш твоята кола. Спри такси.

Сега Хънтър разбра защо са му нужни парите.

Той отново излезе на Западна първа улица и само след няколко секунди спря такси — жълта "Тойота Камри".

— Добре — каза Хънтър. — Къде отивам?

Таксиметровият шофьор, американец от Ямайка на четиридесет и пет години, го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Мен ли питаш, мой човек?

Хънтър посочи мобилния телефон до ухото си.

— Ха, какво старо нещо — засмя се шофьорът, когато видя телефона.

Хънтър не обърна внимание на забележката.

— Накъде, Лушън?

— Ами чакай да си помисля... — отвърна Лушън. — Какво ще кажеш за Еко Парк? Харесвам това място.

Еко Парк беше гъсто населен квартал, в средата на който имаше езеро със същото име. Намираше се северно от центъра на Лос Анджелис.

Хънтър кимна и каза на шофьора къде да го закара.

— На някое определено място ли, мой човек?

Лушън чу въпроса.

— Където и да е в квартала. Ще ти дам нови указания, когато стигнеш до там.

Шофьорът зави по Норт Бродуей.

След по-малко от километър и половина той отново зави, за да се включи в Холивуд Фрийуей, и се отправи на северозапад, по посока на мястото, където беше спрял Гарсия.

Спрял в аварийната лента на Холивуд Фрийуей на два километра пред таксито на Хънтър, Гарсия с трепет наблюдаваше как червената точка се движи по картата на екрана на мобилния му телефон.

— Идва към мен — каза той по телефона.

— Стой там — отговори Уест. — Ако стигне до теб, пропусни го. Не е необходимо да го следваш твърде отблизо. Имаме го на приложението за проследяване, затова няма да се измъкне. Ако мине покрай теб, изчакай петнайсет, може би двайсет коли между вас. Последното, което искаме в момента, е Лушън да разбере, че го следим, но си отваряй очите. Виж дали ще можеш да забележиш в какво превозно средство са те.

— Ще се опитам — отговори Гарсия. — Ти на какво разстояние си, Питър? — попита той Холбрук, тъй като знаеше, че Уест е твърде далеч, за да разчита на него.

— Аз все още съм на трийсет и пет минути — отвърна Холбрук.

Карлос се облегна назад на седалката и въздъхна дълбоко, без да откъсва очи от екрана на телефона си. Приложението за проследяване показваше и действителното разстояние между червената и синята точка — един километър и деветстотин метра.

Гарсия изви тяло, за да погледне назад. По това време на вечерта движението по Холивуд Фрийуей беше бавно и това не беше лошо, като имаше предвид ситуацията, в която се намираха. Очите му се върнаха на екрана на телефона. Червената точка беше на един километър и шестстотин метра от него.

Сърцето му започна да бие по-бързо и дланите му се изпотиха.

— Отваряй си очите на четири, Карлос — повтори Уест. — Опитай се да забележиш колата.

— Да — отговори Гарсия. — Не съм забравил.

Един километър и триста метра.

— Няма да те изпусна, Робърт — тихо каза той.

И в същия момент Карлос видя, че червената точка зави надясно, излезе от изход 4А и се насочи на север, към Еко Парк и Холивуд.

— Мамка му! — възкликна той.

— Завиха, преди да стигнат до теб ли? — попита Холбрук, който не познаваше добре улиците в Лос Анджелис.

— Да — отвърна Гарсия и сложи телефона в държача на таблото. — На осемстотин метра от мен. Не мога да се върна по магистралата, но мога да изляза през изход 5А, който е пред мен. Така ще стигна до булевард Норт Рампант. Оттам мога да се отправя на изток към Холивуд. Ще ги проследя оттам.

Карлос включи сирената, подкара колата и след по-малко от две минути излезе от Холивуд Фрийуей през изход 5А.

Червената точка на екрана на телефона му продължи да се движи на север по авеню "Еко Парк", докато стигна до булевард "Сънсет" и после зави наляво.

— Къде отиваш, по дяволите, смахнат шибаняко? — процеди през зъби Гарсия. — Къде отиваш, да те вземат мътните?

Слънцето се беше скрило зад хоризонта, когато таксито на Хънтър пое по Холивуд Фрийуей — четири ленти, претъпкани с превозни средства.

— Съжалявам за това, мой човек — каза шофьорът и повдигна рамене. — Трябваше да минем по авеню "Норт Боудри". Тази магистрала е кошмар по това време. Бързаш ли?

— Бързам ли? — Въпросът на Хънтър беше отправен към Лушън.

— Не — отговори Лушън. — Кажи на шофьора, че може да се бави колкото иска. Ти плащаш.

— Не бързам — отвърна Хънтър.

— Наближаваме изход 4А — каза шофьорът. — Скоро ще се измъкнем от този ад.

— Чудесно — съгласи се Хънтър.

— Не бъди толкова мълчалив, Скакалец — обади се Лушън. — Продължавай да говориш, за да знам, че не опитваш нещо.

— Какво бих могъл да опитам, Лушън? Седя на задната седалка на такси. Нямам телефон... нито оръжие... Какво бих могъл да опитам?

Шофьорът чу думата "оръжие" и бързо надникна през рамо към пътника на задната седалка.

— Ти винаги си бил много умен и изобретателен, Скакалец. Няма да рискувам.

— Дадох ти думата си, нали?

— Прости ми, ако не ти вярвам сто процента, Скакалец.

— Добре. Какво искаш да кажа?

— Ами да видим... — Лушън замълча, сякаш се опитваше да измисли нещо. — О, сетих се. Повтаряй след мен... Готов ли си?

Хънтър зачака.

— Ти си моят огън.

— Моля?

— Повтаряй след мен, Скакалец. Ти... си... моят... огън.

Хънтър поклати глава и повтори думите на Лушън.

— Моето единствено желание.

— Моето единствено желание.

Шофьорът погледна Хънтър в огледалото за обратно виждане и се намръщи озадачено.

— Повярвай ми, когато казвам.

— Повярвай ми... — Хънтър млъкна и се намръщи още повече от шофьора. — Това не е ли текстът на песен на "Бекстрийт Бойс"?

Лушън се засмя гръмогласно, сякаш беше чул най-смешния виц на света.

— Човек не може да те заблуди, нали, Скакалец?

Таксиметровият шофьор поклати глава и отново насочи вниманието си към пътя.

— Помниш ли Призрака? — попита Лушън. — Той застреля партньорката ти от ФБР последния път, когато се срещнахме.

Спомените за онзи фатален ден връхлетяха Хънтър като удар в стомаха, който изкара въздуха му, и той видя като на забавен каданс цялата сцена, която се разигра пред очите му.

— Да — с мрачен глас отговори Хънтър. — Помня Призрака.

— По-рано това беше любимата ми песен — продължи да се смее Лушън. — Ако я

знаеш, може да ми я изпееш. Хайде, Скакалец. Пей.

— Не я знам — отговори Хънтър.

— Добре тогава, сетих се какво ще направиш — каза Лушън след няколко секунди мълчание. — Помня какъв фанатик беше по книгите. Обзалагам се, че не си се променил, нали, Скакалец?

— Все още чета, да.

— И нещо, което помня добре от дните ни в университета, е, че знаеше наизуст повечето стихове на Едгар Алън По.

— Всичките — отвърна Хънтър. — Знам наизуст всичките стихове на По.

— Точно така, сега си спомних. Ти ми каза, че си започнал, да четеш По и други писатели, за да не мислиш за смъртта на майка си, нали така, Робърт?

Хънтър не отговори и се загледа през стъклото. В колата вляво от него имаше двама души — шофьорът, брюнетка с къса коса на трийсет и пет години, и малко момче, което седеше до нея на предната седалка. Момчето изглеждаше на седем-осем години и вниманието му беше изцяло съсредоточено в портативната видеоигра в ръцете му.

— Бас лоя, че тези зловещи стихове много допадат на дамите, нали? — попита Лушън и отново избухна в смях.

Таксито и другата кола спряха на червен светофар и момчето вдигна глава от видеоиграта и я обърна надясно. Видя Хънтър, усмихна се невинно и срамежливо помахна на детектива.

Хънтър също му помахна.

— Тогава предполагам, че проблемът е решен — каза Лушън и отново привлече вниманието на Хънтър към телефонния разговор. — Щом не искаш да пееш, тогава може да рецитираш стиховете на По. Какво ще кажеш да започнем с "Гарванът"? Това е най-известното му стихотворение, нали?

Хънтър не отговори.

— Хайде, Скакалец. Целият съм в слух.

Хънтър улови погледна на таксиметровия шофьор в огледалото за обратно виждане и повдигна вежди, сякаш искаше да каже: "Какво да направя?". Секунда по-късно той започна да рецитира "Гарванът" от Едгар Алън По.

Седнал зад волана на вана си, дванайсет превозни средства зад таксито на Хънтър, Лушън наблюдаваше как шофьорът излезе от Холивуд Фрийуей от изход 4А и се насочи към Еко Парк и Холивуд. Маневрата щеше да добави още десет минути към пътуването им и Лушън си помисли дали да не спомене нещо на Хънтър по телефона, но защо излишно да издаде позицията си? Не бързаше. С изключение на няколко дребни настройки, всичко друго беше на място и готово за действие. Нямахше нито пречка, нито предимство, ако стигнат до мястото по-късно, отколкото по-рано.

След убийството на родителите на Треиси Лушън прекара последните четири дни, уверявайки се, че всеки детайл на сложния му план ще се осъществи колкото е възможно по-гладко. Беше проверил и изпробвал всичко няколко пъти и едва когато остана напълно доволен, реши, че е време да го изпълни.

Един ден всичко свършва, Лушън, помисли си той, когато в главата му се оформи окончателният план. Всичко... колкото и хубаво и важно да изглежда. Винаги си го знаел. От деня, в който започна научното си изследване... от деня, в който реши да тръгнеш по този път... знаеше, че един ден ще дойде краят.

Лушън беше повече от готов за онова, което трябваше да направи. Беше обмислил множество сценарии и възможности как ще се развие планът му и дотук всичко вървеше точно по плана.

Помнеше, че когато преди няколко дни се обади на Хънтър и поиска отговор на гатанката, Хънтър го беше помолил да не използва С-4 и предложи да се срещнат очи в очи, за да сложат край на всичко.

Ако искаш да си уредиш сметките с мен... нека да го направим... ти и аз... не е необходимо никой друг да бъде замесен. Кажу ми къде и кога и ще дойда. Без подкрепления. Без номера. Давам ти думата си.

Лушън знаеше, че Хънтър отново ще поиска да го направи и да се опита да си разчисти сметките с него, за да сложат край на всичко веднъж завинаги.

Лушън никога не приемаше за даденост нищо и никого, особено човек като Робърт Хънтър. В продължение на четири години, докато учеха в университета "Станфорд", Хънтър и Лушън бяха най-добри приятели и неразделни. Въпреки че от онези дни бяха изминали много години, Лушън много добре познаваше характера на приятеля си. Той разбираше принципите му и знаеше какви ценности отстоява Хънтър. Тези качества на личността рядко се променят с времето и затова Лушън разчиташе Робърт отново да отправи предложението си.

И той не го разочарова, но когато предложи да се срещнат, в тона му имаше нещо — неподправена тъга, която, изглежда, извираше дълбоко от душата му. Тъга, която предполагаше, че Хънтър се е отказал от борбата и е приел съдбата си.

Един ден всичко наистина свършва.

— Кажи на шофьора да кара покрай Еко Парк — каза Лушън, прекъсвайки Хънтър по средата на стихотворението. — Докато стигне до булевард "Сънсет", точно пред вас.

Кожата на Хънтър настръхна. Той погледна наляво и видя, че се движат успоредно на парка. После веднага изви тяло и погледна назад. Лушън сигурно ги следеше. Нямахше как иначе да знае толкова точно къде се намират.

Усилието му обаче беше безуспешно.

Превозните средства зад тях бяха плътно наредени едно до друго и се движеха в колона. Хънтър видя само шофьора в колата непосредствено зад тях — "Мерцедес Бенц", шофиран от възрастна жена, която изглеждаше на шейсет и пет години. Хънтър инстинктивно се извъртя наляво на задната седалка и после надясно, опитвайки се види колите зад мерцедеса.

Не можа.

— Наред ли е всичко, мой човек? — попита шофьорът, който забеляза, че Хънтър се върти неспокойно на задната седалка.

— Да, всичко е наред — отговори Хънтър и се обърна напред. — Може ли да отидем до булевард "Сънсет", моля?

— Разбира се, мой човек.

Когато Гарсия най-после успя да завие към изход 5А, червената точка на екрана на мобилния му телефон беше минала покрай Еко Парк и бе завила наляво по булевард "Сънсет". Един повреден камион във външната лента го беше забавил значително въпреки сирената и проблясващите сини и червени светлини.

— Къде си, Питър? — попита той, след като уведоми всички за бавния си напредък.

— Настигам го — отговори Холбрук, — но също много бавно. Сега съм може би на половин час.

Карлос стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха започнали да побеляват. Той беше най-близо до Хънтър, но дори ако пътят беше чист, пак му оставаха най-малко осемнайсет-двайсет минути до него. Ако животът на партньора му зависеше от това да стигнат до него, а Гарсия беше сигурен, че това ще се случи, все още не бяха достатъчно близо.

— Мислите ли, че трябва да изпратим две патрулни коли да ги пресрещнат? — попита той. — Все още сме твърде далеч и имам лошо предчувствие.

— Не можем — пръв отговори Уест.

— Защо? — попита Гарсия и натисна клаксона, за да привлече вниманието на шофьора на жълтия форд мустанг пред него, който, изглежда, не забелязваше проблясващите му сини и червени светлини.

Фордът най-после се дръпна встрани.

— Защото нямаме визуално потвърждение, че Робърт е с Лушън — отвърна Уест. — Те може да не са заедно в едно и също превозно средство, Карлос.

Гарсия присви очи, като се замисли за това.

— Ами ако Лушън му дава инструкции по телефона или по някакъв друг начин? — продължи Уест. — Не знаем дори дали Робърт е в своята кола.

Гарсия се беше изненадал толкова много, че проследяващото устройство на Хънтър се беше включило, и толкова много се тревожеше за партньора си, че не беше помислил за това.

— Не, не знаем — отговори той. — Но мога да разбера...

Гарсия беше прекъснат от друго постъпващо обаждане. Този път беше капитан Барбара Блейк.

— Почакай. Капитанът е на линията — каза той на Уест и прие обаждането ѝ.

— Карлос, какво става, по дяволите? — Гласът ѝ прозвуча по-скоро загрижено, отколкото ядосано. — С теб ли е Робърт? Един полицаи току-що намери якето му, телефона, ключовете за колата, портфейла, значката и пистолета му, оставени върху предния капак на патрулна кола долу на паркинга. Какво става?

Това ясно отговори на въпроса дали Хънтър кара собствената си кола или не.

Гарсия бързо ѝ обясни какво се е случило и добави капитан Блейк към конферентния разговор по телефона.

Тя веднага предложи да изпратят две патрулни коли до мястото, което показва червената точка.

Уест ѝ обясни същото, което беше казал на Гарсия.

— Сега знаем, че Робърт не шофира своята кола — отвърна капитан Блейк. — Това очевидно показва, че Лушън го е хванал.

— Не непременно — отговори Уест. — Лушън може да е принудил Робърт да вземе друго превозно средство и да изпълнява инструкциите му — обясни той. — Може да го е принудил да вземе такси или дори патрулна кола. Налице ли са всичките? Проверихте ли?

Мълчанието на капитан Блейк отговори на въпроса му.

— Лушън може да си е осигурил помощта и на трето лице — продължи Уест. — Може да е изпратил някакво превозно средство да вземе Робърт — такси или фирма за шофьори. Не знам, но има много вероятности Лушън и Робърт да са в отделни превозни средства или дори на различни места. Не можем да рискуваме. Не и на този етап. — Уест млъкна, за да си поеме дъх, и след това продължи със съчувствен тон. — Виж, капитане, ти и Карлос имате много по-лична връзка с Робърт, отколкото Питър и аз. Наясно съм с това и разбирам притесненията ти. Няма да те лъжа. Животът на Робърт е в голяма опасност, но той е шеф на отдел "Свърхтежки убийства" в лосанджелиската полиция. Животът му е в опасност всеки път, когато стане от леглото и отиде на работа. Същото се отнася и за всички нас. Това е естеството на работата ни и всички сме дали клетва да защитаваме хората и да им служим.

Нито Гарсия, нито капитан Блейк можеха да оспорят логиката на Уест.

— След бягството от затвора на Лушън преди осемнайсет дни — добави Уест — всички работим точно за този момент — момента, когато ще можем да се доближим до него, защото, както каза Робърт, Лушън е най-близкото нещо до призрак, което някога ще видим. Ако той не беше решил да се свърже с Робърт... да търси отмъщение, мисля, че нямаше да имаме шанс да го заловим отново. Това е единствената ни възможност досега и ако се провалим... нещо ми подсказва, че никога повече няма да имаме шанс.

След като изпревари жълтия "Форд Мустанг", Гарсия напредваше бързо, но все още беше на дванайсет минути от Хънтър.

На екрана на мобилния си телефон той видя, че червената точка зави наляво по булевард "Сънсет" и после пак наляво по Лемойн Стрийт. Когато Лемойн Стрийт се сля с Парк Авеню, точката престана да се движи.

— Спря — съобщи Гарсия. — Проследяващото устройство спря да се движи.

— Къде? — попита капитан Блейк. Тя беше единствената, която нямаше приложение за проследяване, инсталирано в телефона. — Къде спря?

— Пред северния вход на Еко Парк — отговори Гарсия. — Близко до езерото Еко Парк. На паркинга.

Всички млъкнаха за момент.

— Почакайте — обади се Холбрук. — Отново се движи... по затревената площ. Робърт върви пеша.

Вниманието на Гарсия започна да прескача от пътя пред него към телефона му, сякаш гледаше най-бързия тенис мач в историята.

— Питър е прав — каза той. — Робърт се движи по тревата по посока на езерото.

Карлос отново насочи вниманието си към пътя. Изпревари един мотоциклет и настъпи газта.

Беше на десетина минути от партньора си.

— Кажи на шофьора да завие наляво и да кара по Лемойн Стрийт — заповяда Лушън на Хънтър, който се готвеше да започне да декламира друго стихотворение по телефона на Лушън. Бяха изминали само две преки по булевард "Сънсет".

Хънтър направи каквото му казаха и пак се обърна да погледне назад, опитвайки се да съзре Лушън някъде. Зад тях все още имаше дълга редица коли, които се движеха близо една до друга.

— Точно в края на Лемойн Стрийт — продължи Лушън, — от другата страна на Парк Авеню, е входът за северния паркинг в Еко Парк. Кажи на шофьора да те остави там.

След по-малко от минута жълтото такси спря на паркинга.

— Сега плати на шофьора и слез — заповяда Лушън и Хънтър изпълни инструкциите му.

— Искаш да се срещнем в парка? — попита Хънтър.

— Ще видиш — отговори Лушън.

Хънтър слезе от таксито и се обърна към входа на паркинга. Очите му търсеха навсякъде, но нито едно друго превозно средство не ги последва. Той се вгледа в шосето, но разстоянието и здрачът представляваха проблем. Виждаше колите, които преминаваха, но нямаше как да разпознае някого зад волана.

— От паркинга тръгни към езерото — нареди Лушън. — Виждаш го оттам. Вляво от теб.

Хънтър излезе от паркинга и тръгна по тревата, отправяйки се на югоизток.

— Познавам добре този парк, Лушън — каза той, когато мина покрай старец, който разхождаше кучето си. — Кажи ми къде искаш да отида и ще го направя. Не е необходимо да ме водиш за ръката.

— Защо? Омръзна ли ти вече гласът ми? Мога да го променя, ако искаш. Какво ще кажеш, за това?

Изведнъж гласът на Лушън коренно се промени и за частица от секундата стана една октава по-висок от истинския му глас и придоби силен руски акцент.

— Така по-добре ли е?

Хънтър повдигна рамене, докато вървеше.

— Както предпочиташ, Лушън.

Лушън отново заговори с естествения си глас:

— Ако продължиш да вървиш на югоизток, — само след няколко секунди ще стигнеш до североизточния край на Еко Парк. Това е единствената част на езерото, където има остров.

— Добре, и...

— На острова има няколко дървета.

— Да, знам — отговори Хънтър. Виждаше го право пред себе си. След пет крачки той стигна до брега на езерото, срещу малкия остров в средата, за който говореше Лушън. — Няма да ми кажеш, че се криеш зад едно от онези дървета, нали?

Лушън се засмя.

— Ако можех да го направя, щеше да бъде страхотно, нали?

— Да, така е.

Хънтър се огледа наоколо. Въпреки че се беше стъмнило, паркът все още беше отворен и имаше хора — някои тичаха за здраве, други разхождаха кучетата си, а трети се наслаждаваха

на приятната вечер в Лос Анджелис, заобиколени от дървета и зелени площи. Нямахме следа от Лушън.

— Е, какво за острова в средата на езерото? — попита Хънтър.

— Оставих ти подарък там, — отвърна Лушън. — Зад едното дърво.

"Подарък" звучеше твърде зловещо и на Хънтър никак не му хареса.

— Какво имаш предвид под "подарък"?

— Ще видиш. Трябва да отидеш да го вземеш, но тук е уловката. Както вероятно си забелязал, пешеходният мост, който позволява достъп до острова, е затворен.

Хънтър погледна надясно и видя, че входът към малкия мост наистина е преграден. На голяма черно-жълта табела пишеше: "ОПАСНОСТ! Мостът е затворен поради ремонт. Не преминавай". Той се вгледа във водата. Разстоянието между него и острова беше десет метра и в момента езерото беше дълбоко най-малко два метра.

— Искаш да плувам дотам?

— Това е идеята, Скакалец, но преди да влезеш във водата, трябва да се съблечеш.

— Моля?

— По моите правила, помниш ли? — напомни му Лушън. — Искам да стигнеш до острова, но да оставиш дрехите си. И моля те, не забравяй, че аз те виждам, но ти не можеш да ме видиш. Едно неочаквано движение от теб и всичко свършва тук и сега.

Хънтър отлично знаеше защо Лушън го кара да съблече дрехите си и да влезе във водата. Той се уверяваше, че Хънтър няма да носи никакви електронни устройства у себе си — никакви микрофона, камери или проследяващи устройства.

Хънтър отново се огледа наоколо. В близост до езерото имаше достатъчно хора, които можеше да го видят, че се съблича.

— Искаш да скоча гол във водата? — попита той.

— Проблем ли е това? — отвърна Лушън. — Не се тревожи, Скакалец. Сигурен съм, че няма какво толкова да се види.

— Ще ме арестуват — рече Хънтър и още веднъж се огледа наоколо.

— За твое добро, да се надяваме, че няма да те арестуват. А сега съблечи се и хвърли в езерото всичките си дрехи — ризата, джинсите, бельото, обувките, чорапите... всичко. Не оставяй нищо на брега, ясен ли съм?

— А телефонът? — попита Хънтър.

— Във водата.

На лицето на детектива се изписа изненада.

— Как ще поддържаме връзка, Лушън?

— Довери ми се, Скакалец. А сега телефонът, дрехите, всичко... в езерото и се погрижи да потънат. Ако не стигнеш до острова за трийсет секунди и не намериш пакета, който съм ти оставил, всичко свършва, разбра ли?

— Това е лудост, но да, разбрах.

— Направи го веднага.

И там, на брега на езерото и пред стъписаните погледи на няколко души, Хънтър се съблече чисто гол и скочи във водата, взимайки със себе си всичките си дрехи, в които беше увил обувките си и телефона, който беше използвал. Той се погрижи всичко да потъне на дъното на езерото Еко Парк и после доплува до малкия остров в средата.

Гарсия мина направо през Силвър Лейк и се отправи на изток към Еко Парк. Червената точка на екрана на мобилния му телефон забави много скоростта си и той я настигаше, но пак не достатъчно бързо.

— Отново спря — съобщи Холбрук. — В североизточния край на езерото Еко Парк.

Гарсия погледна телефона си.

— Какво прави, по дяволите?

— Или се любува на гледката — отговори Уест, — или говори с някого.

— С Лушън? — попита капитан Блейк.

— Възможно е — отвърна Уест. — Но ако е така, Лушън е избрал адски публично място, за да се срещне с Робърт. На какво разстояние си, Карлос?

— Седем минути... може би по-малко.

— Код "две" на висок приоритет, Карлос — предупреди го Холбрук. — Без сирени, без светлини. Приблужи се изключително предпазливо. Не трябва да се издадем, че следим Робърт. Проследяващото устройство все още стои на едно място, но нямаме представа какво прави Робърт. Както каза Тайлър, той може да стои там и да чака нещо или да говори с някого. Не знаем. Трябва ни визуално потвърждение, преди да решим какъв план за действие да предприемем.

Да не би да смятат, че го правя за пръв път, помисли си Гарсия, но не каза нищо и отговори:

— Прието.

Подкара по булевард "Глендейл" и изключи проблясващите сини и червени светлини. Петнайсет секунди по-късно зави наляво по Парк Авеню. А след още пет секунди спря на паркинга, където таксито беше оставило Хънтър.

— На мястото съм — докладва Гарсия, взе телефона си и слезе от колата.

— Робърт все още не се движи — съобщи Уест. — Той все още е до водата.

— Да, виждам — отговори Гарсия, поглеждайки телефона си. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и като всеки гражданин, излязъл на безгрижна вечерна разходка из парка, тръгна към езерото. След петнайсетина крачки той спря до млади мъж и жена, които седяха на пейка и пушеха трева.

— Какво става, Карлос? — попита капитан Блейк.

— Не го виждам — отвърна Гарсия и се втренчи право напред. Червената точка на екрана на телефона му продължаваше да мига само на няколко метра точно пред него. Той се озърна наляво и после надясно. Нямаше следа от Хънтър.

— Как така не го виждаш? — попита Уест. — да не би да е зад някое дърво?

— Не, наоколо няма дървета. Няма никакви препятствия. Имам ясна, пряка видимост към мястото на проследяващото устройство. Ясно виждам водата. Там няма никого. — Гарсия пристъпи няколко крачки към езерото.

— Карлос, какво става? — повтори с настойчив глас капитан Блейк.

— Дай ми секунда, капитане — отвърна Гарсия и бързо се върна при двамата млади мъж и жена на пейката, които пушеха трева. — Извинете — прекъсна ги той. — Случайно да сте виждали един висок, силен на вид мъж да стои до езерото преди една-две минути?

— Един чисто гол надрусан тип? — усмихна се жената. Гласът ѝ беше провлечен от

марихуаната. — Да. Той се съблече чисто гол ей там. — Тя посочи мястото, където беше стоял Хънтър. — Скочи във водата и заплува към острова.

— Скочил е гол във водата и е заплувал към острова? — На лицето на Гарсия се изписа изненада.

— Точно така — потвърди жената. — Вероятно беше пушил нещо, но беше доста надрусан. Искаш ли да пробваш? — Тя предложи джойнта на Гарсия. — Добро качество е.

— Не, благодаря. Мъжът върна ли се от острова?

— Доколкото видяхме, не.

Гарсия им благодари и отново заговори по телефона.

— Робърт е скочил гол във водата и е заплувал към острова в средата на езерото — съобщи той на другите.

— Какво? — едновременно попитаха капитан Блейк, Холбрук и Уест.

— Току-що говорих с едни хора, които седят на пейка срещу езерото — обясни Гарсия. — Те ми казаха, че са видели мъж, отговарящ на описанието на Робърт, да се съблича чисто гол, да скача във водата и да плува към острова в средата на езерото, който виждате на картата.

— Плувал е към острова? — попита капитан Блейк. — Защо не е използвал пешеходния мост?

— Преграден е — отговори Гарсия, обръщайки се да види моста. — Поради ремонт.

— И после какво? — попита Уест. — Върнал ли се е? Или е доплувал до другата страна на езерото? Още ли е на острова? Какво е направил?

— Не знам — отговори Гарсия и забърза обратно към езерото. — Хората, с които говорих, казаха, че не са го видели да се връща. — Той започна да обикаля брега, оглеждайки острова, който в най-широката си част беше двайсет метра, а в най-дългата — четиридесет. Островът беше малък и беше трудно да се види в мрака и през дърветата, но Гарсия не забеляза следа от Хънтър никъде, нито на острова, нито встрани от него. — Няма го — потвърди той със свито сърце. — Робърт е изчезнал. Току-що обиколих целия остров от брега. Гледах навсякъде. Няма следа от Робърт.

— Но провери ли на самия остров? — настоя капитан Блейк. — На земята, зад някое дърво. Може да е повален в безсъзнание или... — Тя си помисли за нещо по-лошо, но се въздържа и не го изрече.

— Капитане, Робърт не е тук — увери я Гарсия. Буцата, която се беше надигнала в гърлото му, заплашваше да го задави. — Робърт го няма. Изпуснахме го. Играта свърши.

Хънтър доплува за няколко секунди до малкия остров в средата на езерото в североизточния край на Еко Парк. Водата определено беше студена и когато се изтегли на неравно оформеното парче земя, обрасло с дървета и храсти, силният вятър, който беше донесла вечерта, го смрази до мозъка на костите. Треперейки от главата до петите, той трескаво започна да се озърта наоколо, като търсеше какво му е оставил там Лушън.

— Какво търся, по дяволите? — попита Хънтър и колкото и да е странно, му отговориха.

Той пристъпи няколко крачки по-навътре, за да погледне зад един висок храст, и чу звън на телефон. Моментално спря и се обърна в посоката, от която идваше звукът. Може би телефонът звънеше от другата прана на водата.

Телефонът отново иззвъня, но не от другата страна, а някъде вдясно от него. Хънтър застана неподвижно и очите му претърсиха навсякъде. Отново чу звънене, същото като онова, което се беше разнесло от джоба му преди един час. Този път идваше иззад ниско, отрупано с листа дърво.

Хънтър тръгна към него.

Още едно позвъняване.

Мракът правеше трудно всичко, но след следващото иззвъняване Хънтър най-после го видя.

Върху голям, дебел найлонов чувал зад дървото беше оставен друг мобилен телефон, този път "Самсунг SCH-N300".

Хънтър протегна ръка към телефона.

— Лушън — отговори той на обаждането с треперещ глас.

— Знаех си, че няма да ме разочароваш, Скакалец. Как е водата? — изсмя се Лушън.

Хънтър уви лявата си ръка около тялото си и започна да търка торса си, за да се стопли малко.

— И така — продължи Лушън. — Нека пристъпим към втория етап на нашата среща очи в очи. Онази без проследяващи устройства, камери или нещо друго, което може да си носил у себе си, Робърт.

Хънтър зачака.

— В найлоновата торба ще намериш стар анцуг.

Хънтър се наведе и взе чувала. Анцугът беше розов.

— Освен това ще намериш чифт джапанки. Много ще ти харесат, убеден съм. Всичко ще ти бъде точно по мярка.

На Хънтър му беше толкова студено, че понечи да отвори торбата, но Лушън го спря.

— Сега трябва да плуваш обратно до брега. Затова на твоето място, все още не бих облякъл дрехите.

Вятърът се усили още повече и дъхът на Хънтър излезе на бяло облаче.

— Найлоновият чувал би трябвало да е достатъчно дебел, за да предпази дрехите ти — обясни Лушън, — ако смяташ да скочиш във водата с всичко в торбата, или можеш да я хвърлиш на другия бряг на езерото, но тук е уловката — няма да се върнеш на запад, откъдето дойде, а ще се придвижиш на изток. Ще скочиш във водата от другата страна на острова. Разбра ли?

— Да, разбрах.

— Ти решавааш какво да направиш с дрехите — да ги носиш в чувала или да го хвърлиш — но имаш дващест секунди да стигнеш дотам и броенето започва... сега.

Хънтър грабна торбата и побягна между дърветата и храстите, за да стигне до източната страна на малкия остров. Разстоянието от острова до брега на езерото от източната страна беше почти същото като от западната страна — десет метра. За Хънтър беше много по-лесно да хвърли чувала във водата и да скочи след него, но се притесняваше за телефона. Ако го хвърлеше на брега на езерото, имаше голяма вероятност да се строши. Дори ако го сложеше в торбата при розовия анцуг, нямаше гаранция, че телефонът няма да се счупи, когато падне на брега.

Хънтър реши, че не може да рискува. Стигна до края на острова и с дясната си ръка хвърли на брега на езерото найлоновия чувал с анцуга и джапанките. Торбата безпроблемно прелетя разстоянието и тупна на земята на половин метър от водата.

Сега трябваше да плува, без да намокри телефона.

Фасулска работа, помисли си той.

В този край езерото беше дълбоко два метра. Хънтър беше висок метър и осемдесет и затова, ако с дясната си ръка вдигне телефона високо над главата си, щеше да нагази във водата, без да го намокри. Останалото беше лесно.

И той направи точно това. Девет секунди по-късно беше на брега от другата страна на езерото.

Докато излизаше от водата, покрай него минаха с велосипеди две млади жени на дващест и няколко години и едва не се блъснаха една в друга.

— По дяволите — възкликна едната. — Не знаех, че в езерото има "Чипъндейлс"^[19]. Преди няколко години хвърлих монета тук с това пожелание. Доста време мина, докато се сбъдна.

— Ако ти е студено, готин — извика другата, — мога да те стопля.

Двете се засмяха.

— Добре — каза Хънтър по телефона, взе найлоновия чувал и го отвори. — А сега какво?

— Сега предлагам да се облечеш — отговори Лушън. — В джоба на анцуга ще намериш пари. Отиди колкото можеш по-бързо на Еко Парк Авеню и пак спри такси. Тогава ще ти дам още указания.

На четвъртия опит Хънтър най-после спря такси. В град като Лос Анджелис старият розов анцуг не говори добре за никого. Джапанките, един номер по-малки и украсени с голяма розова роза отпред, също не правеха услуга на Хънтър.

— Накъде? — попита таксиметровият шофьор, афроамериканка на трийсет и няколко години, обърна се и заинтригувано погледна Хънтър.

Той чакаше. Знаеше, че Лушън е чул шофьорката.

— Кажй й да се отправи към Алтадина.

Хънтър й каза посоката.

— На купон ли отиваш? — попита тя и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не, не точно.

Жената кимна.

— Тогава това е бил *твоят* избор на дрехи за вечерта? Защото... по дяволите. — Тя енергично поклати глава. — Анцугът е гаден. И онези джапанки... — Шофьорката продължи да клати глава. — Искам да кажа *хм-хм*.

— Тази вечер нямах голям избор — отговори Хънтър.

— Тя ми харесва — обади се Лушън. — Забавна е.

След Еко Парк и всички предпазни мерки, които беше взел, Лушън вече не трябваше да следи таксито на Хънтър, за да знае точно къде се намира.

Отне му няколко дни да провери, но телефонът, който използваше Хънтър в момента — "Самсунг SCH-N300" — беше един от първите масови потребителски телефони с вградена джипиес система. Сега Лушън можеше да следи движението му чрез електронната карта на смартфона си и това беше голямо предимство за него, защото искаше да стигне до склада най-малко десет минути преди Хънтър.

— Добре, на кое стихотворение беше?

— Стихотворение?

— Да, Скакалец. Стиховете на По, забрави ли?

Хънтър нямаше друг избор, освен да се облегне назад на седалката и отново да започне да декламира стихове.

Минаха през Гласъл Парк и Пасадина и най-сетне поеха по Норт Лейк Авеню, отправяйки се към Алтадина.

— Извинявай, че прекъсвам злоещата ти телефонна серенада — каза шофьорката, — но скоро ще стигнем до Алтадина. Искаш ли да те оставя на някое определено място?

Лушън даде указания на Хънтър, който предаде информацията на шофьорката. Пет минути по-късно — жената се успокои, когато остави Хънтър в отдалечен нежилищен район в северната част на Алтадина.

Без да поема рискове, Лушън все още държеше Хънтър на телефона и го накара да върви пеша пет минути, докато най-после го насочи към мястото.

— Последният имот вляво в края на улицата, Скакалец. Сградата, която прилича на хангар. В оградата има дупка на няколко метра от портата. Може да се провреш оттам.

Въпреки мрака Хънтър огледа сградата отвън. Явно беше поредният бизнес, пострадал от рецесията. В Лос Анджелис бяха разпръснати толкова много от тези неизползвани постройките, че той изобщо не се изненада, че Лушън е избрал да използва една от тях.

Изпълни нарежданията му, мина през оградата и тръгна по напуканите и огънати бетонни плочи, които бяха отвеждали посетители от портата в оградата до главния вход на склада.

— Вратите на склада са отворени — уведоми го Лушън. — На дръжката на едната ще намериш челник. Предлагам да си го сложиш и да го включиш. Там вътре е тъмно.

Хънтър стигна до вратата, намери челника и отново изпълни заповедите на Лушън.

Вътре в склада се разнасяше странна смесица от миризми — на дърво, антисептичен препарат за почистване с аромат на цветя и на нещо определено застояло.

Хънтър прекрачи прага, направи няколко крачки, спря и се огледа наоколо. Помещението нямаше прозорци и изкуствено осветление и мракът вътре беше непрогледен, с изключение на слабия лъч от лампата на челото на Хънтър, който хвърляше светлина само на три метра пред него. Подът беше отрупан със счупени стъкла.

— Внимавай къде стъпваш, Скакалец. Не искам да започнеш да кървиш отсега.

Хънтър бавно и предпазливо пристъпи напред.

— Точно така, продължавай да вървиш право напред. Скоро ще стигнеш вътрешна двуетажна структура. Това е старият главен офис на склада. От дясната си страна ще намериш спирално стълбище, което ще те отведе на втория етаж. Качи се там. Вратата е отключена.

Хънтър видя стълбището и се качи на втория етаж. Протегна ръка към дръжката на вратата и я отвори.

Още мрак.

Още странни миризми.

Този път обаче Хънтър долови мирис, който го разтревожи — на бензин.

Той спря на прага и се огледа наоколо. Също както на долния етаж, подът на офиса беше осеян със счупени стъкла.

— Не спирай, Скакалец.

Хънтър се обърна да погледне входа на склада. Лушън явно го наблюдаваше.

— Как е възможно...

И тогава нещата най-после започнаха да придобиват логика.

Откакто беше започнало цялото изпитание на паркинга на ГУП, Хънтър нямаше време да мисли. Лушън не му позволяваше, като го поддържаше зает през цялото време, караше го да декламира стихове по памет и да търчи от едно място на друго. Да бъде постоянно на телефона. Непрекъснато да говори. Но сега, в скривалището на Лушън, мозъкът му най-после намери време да се задейства.

Хънтър беше предложил да се срещнат... за да сложат край на всичко, но Лушън го беше планирал отдавна. Затова беше подхвърлил телефон в джоба на якето му. Това беше причината да се обади. Ако Хънтър не беше споменал да се срещнат, вероятно самият Лушън щеше да го предложи. Как иначе беше подготвил предварително всичко? Вторият мобилен телефон, дрехите в найлоновия чувал, островът в езерото Еко Парк, челникът на вратата на стария склад... всичко.

Лушън очевидно беше наблюдавал Хънтър, когато му се обади. Знаеше, че той е сам в онзи момент. Принуждавайки го да тръгне незабавно, се беше погрижил Хънтър да няма време да предупреди никого.

И аз се вързах на номерата му, помисли си Хънтър и се прокле за глупостта си.

— Какво чакаш, Скакалец? — попита Лушън и върна в реалността мислите му. —

Твърде късно е да се върнеш сега, не смяташ ли?

Хънтър най-после влезе в стаята. С всяка крачка, която правеше, чуваше и усещаше под краката си хрущенето на счупени стъкла.

— Добре. Достатъчно далеч си — каза му Лушън след осем крачки.

Хънтър спря.

— А сега, моля те, събуй джапанките и ги хвърли вляво от теб.

Хънтър погледна към пода, за да се увери, че няма да стъпи върху парчета стъкло, и изпълни заповедта.

— И телефонът вече няма да ти трябва. — Този път гласът на Лушън вече не се чу от телефона в ръката на Хънтър, а някъде точно пред него.

Погледът на Хънтър се стрелна по посока на гласа.

В края на обхвата на челника му бавно и зловещо започнаха да се материализират очертанията на човек.

Хънтър присви очи, за да ги фокусира, и когато силуетът най-после излезе от сенките и застана на слабата светлина на челника, той моментално бе обзет от съмнения.

— Здравей, Скакалец — каза Лушън. Вместо телефон в ръката си държеше пистолет.

Въпреки че гласът принадлежеше на Лушън, човекът, който стоеше пред Хънтър, изобщо не приличаше на него, но онова, което накара кожата на Хънтър да настръхне от стъписване, беше фактът, че е виждал този човек.

И го беше видял преди по-малко от два часа.

Мракът пречеше на Хънтър да види всеки детайл, но щеше да излъже, ако не признае, че е хипнотизиран от невероятното преобразяване на Лушън. Косата, кожата, носът, очите, устните, ръцете, формата на лицето му... всичко принадлежеше на съвършено друг човек. Лушън сякаш беше взел не само нечие чуждо тяло, но и цялата самоличност на този човек. Мъжът, който стоеше на десет крачки пред Хънтър, можеше да седи в някой ресторант и той пак нямаше да го познае.

И точно това се беше случило.

Хънтър съпостави лицето със спомена за по-малко от три секунди и едва не се задави.

Мъжът пред него беше афроамериканският господин, който беше седнал, на съседната маса във "Файв Стар Бар".

Лушън се усмихна гордо, когато забеляза изражението на лицето му.

— Какво ще кажеш, Робърт? Губя ли уменията си? — попита той и обърна лице наляво и надясно, за да позволи на Хънтър да се възхити на постижението му. — Изумително е какво може да направи един способен човек, не мислиш ли?

Хънтър се вгледа в лицето му, за да потърси някакви следи от истинския Лушън.

Не откри абсолютно нищо.

— Да — потвърди Лушън, наведе се леко наляво и запали малка настолна лампа, поставена върху дървена щайга. — Наистина съм аз, стари приятелю. Аз седях до теб в онзи бар.

С лявата си ръка махна перуката си и я пусна на пода, разкривайки гладко обръсната глава. След това хвана гърбицата на изкуствения си нос и го отскубна от лицето си, а после направи същото с устните, ушите, брадичката и челото.

— Пфу — рече той, когато изчисти лицето си и от последното парче латекс. — Тези неща стават наистина неудобни след няколко часа, знаеш ли? — Отвори и затвори уста няколко пъти, за да раздвижи мускулите на челюстта си.

Хънтър наблюдаваше как мъжът пред него постепенно се преобрази в Лушън.

— Преди да ти хрумнат някакви идеи, Робърт — каза Лушън, — може ли да ти напомня, че разстоянието между нас е десет крачки. Навсякъде има предостатъчно счупени стъкла, за да нарежат босите ти стъпала, затова на твоє място не бих помръднал от мястото си.

Хънтър отново погледна пода. Наистина беше обкръжен от стотици счупени стъкла. Да се втурне към Лушън определено беше немислимо.

Лушън се вгледа в стария си приятел от университета и когато отново заговори, в гласа му вече нямаше закачливост.

— През последните три години и половина, Робърт, копнеех за този момент всяка секунда на всяка минута на всеки час на всеки ден. Моментът, в който ти и аз отново ще застанем очи в очи.

— Странно — отвърна Хънтър. — Аз пък изобщо не мислех за теб през това време.

Лушън повдигна рамене.

— Не съм и очаквал.

Той извади хартиена кърпа от джоба на палтото си и започна да бърше лицето си от грима, който беше използвал.

— Между другото, как е красивата дама, с която се срещаш? Говорил ли си с нея през

последните дни? Още ли те мрази?

Изражението на Хънтър беше каменно. Нямаше да достави това удоволствие на Лушън.

— Ще бъда откровен с теб, Робърт — продължи Лушън. — Първоначалната ми идея не включваше родителите й. Когато започнах да планирам отмъщението си срещу теб, заключен в клетката, голяма колкото долап, нямах представа дали се срещаш с някоя, или не. Надявах се, че се срещаш, но не разчитах на това. Съвсем не. Откакто ти отнех Джесика и нероденото ти дете преди много години, не си имал друга сериозна връзка, нали?

Хънтър използва всеки грам от волята си, за да не покаже чувства, когато чу името на Джесика.

— Затова не разчитах, че ще имаш гадже. Да, планът ми беше пак да отнема някого от живота ти — обясни Лушън. — Някой, на когото държиш — може би партньорът ти в полицията или някой добър приятел... Не знаех кой. Разбрах този детайл едва когато дойдох в Лос Анджелис, затова можеш да си представиш изненадата ми, когато още в първата ми нощ в града видях Трейси. — Лушън млъкна, извади втора хартиена кърпа и продължи да бърше лицето си. — Не беше много трудно да намеря адреса ти по номера на мобилния ти телефон — обясни той. — Да, помогнаха ми, но в този град такава помощ може да се намери на всеки ъгъл. Знаеш го, нали?

Хънтър знаеше, че това е вярно.

— И така, онази нощ — продължи Лушън, — първата ми нощ в Лос Анджелис, отидох на адреса ти. Стоях там и си мислех нещо, когато видях, че ти се прибираш и няколко минути по-късно се появи на прозореца. Започнах да се питам колко време ще трябва да те дебна, докато разбере кого да ти отнема, когато видях красива червенокоса жена, която пристигна изневиделица и спря под осветителния стълб под прозореца ти. — Лушън се ухили. — И в най-буйните си мечти не бих си представил, че тя може да има нещо общо с теб. Преди всичко красотата й привлече вниманието ми. — Лушън кимна. — Трябва да ти го призная, Робърт. Трейси е абсолютно поразителна.

Хънтър почувства, че устата му пресъхва, но запази каменното си изражение.

— И след това я видях, че извади телефона си и докато се обаждаше, очите й се насочиха към апартамента ти. Проследих погледа й и воала — видях те да отговаряш на обаждането по телефона си, застанал на прозореца си. — Лушън се изсмя доволно. — Представяш си останалото, нали?

Хънтър нямаше какво да каже.

— Вярно, хрумна ми да убия Трейси — призна Лушън, — но вече бях правил това, когато преди много години ти отнех Джесика, а едно от условията на научното ми изследване е да изпробвам нови подходи и методи. — Той отново повдигна безгрижно рамене. — Това не трябваше да е част от изследването ми, а беше чисто и просто отмъщение, но когато се замислих, не видях причина да не обединя отмъщение и изследване.

Най-после изчисти лицето си от грима. Истинският Лушън изглеждаше най-малко десет години по-стар от последния път, когато го беше видял Хънтър.

— Планът ми беше да внесе чувство на вина в живота ти, Робърт. Вина, която да те разкъсва отвътре. Вина, от която никога да не се отърсиш и която да носиш до деня, в който умреш. Затова следих Трейси две вечери. В едната от тези вечери тя отиде да види родителите си в Дауни и тогава ми хрумна идеята. След това трябваше само да измисля план и да го осъществя. — Лушън вдигна лявата си ръка в знак, че отстъпва. — Признавам, нямах представа, че тя ще излиза с теб същата вечер. Това беше допълнителна награда.

Хънтър погледна пистолета в ръцете му. Лушън държеше небрежно оръжието.

— Ако имаше възможност, ти би дал живота си за техния, нали? — попита Лушън.

Хънтър не отговори. Не беше необходимо.

— Разбира се, че би го направил — съгласи се Лушън. — Винаги си имал голямо сърце, Робърт. Проблемът с голямото сърце е, че се разбива на повече парчета. Не си ли го научил вече?

Въпреки че беше вечер, температурата в офиса на втория етаж сигурно беше двайсет и пет градуса. Хънтър се запита защо Лушън е с дебело палто.

— А сега нека те попитам нещо друго — продължи Лушън. — да речем, че има начин да ме спреш и наистина да сложиш край на всичко... но уловката е да дадеш живота си. Би ли го направил, Робърт? Би ли умрял само за да ме спреш?

— Да — отговори Хънтър без абсолютно никакво колебание и с пълна убеденост.

— Наистина ли? — попита Лушън и кимна. — Защото искаш да ме спреш или защото не искаш да живееш с вината, че трябваше да разгадаеш гатанката ми и да спасиш хората в бара в онази вечер? Вината, че ти си причината родителите на Треиси да са мъртви.

Хънтър разбра, че Лушън твърдо вярва, че неговите действия са изпълнили сърцето му със задушаваша вина и това е негово предимство. Нямахте причина да го убеждава в противното и преди да отговори, остави в очите му да се прокрадне тъга.

— И двете — излъга той.

Лушън замълча няколко секунди, сякаш мислеше върху отговора му.

— Интересно. И може би днес е щастливият ти ден, Робърт, защото имам подарък за теб. — Лушън задържа напрежението още няколко секунди. — Каж ми какво мислиш за това.

Всеки мускул в тялото на Хънтър се напрегна до точката на парализиране. Знаеше, че Лушън има план и трябва да очаква някакъв обрат, но не си представяше, че ще бъде нещо такова.

Лушън пусна пистолета и с едно плавно движение разтвори дебелото палто, което беше облякъл, за да покаже на Хънтър подаръка.

Отдолу носеше елек с експлозиви.

Хънтър примигна недоверчиво.

Елекът имаше пет допълнително защити предни джоба на височината на гърдите и всеки съдържаеше по една малка цилиндрична пръчка пластичен експлозив. Пръчките бяха свързани с жички в различни цветове. Под горните пет джоба беше защит шести, в който имаше мобилен телефон. Жичката, която свързваше петте пръчки експлозив, се спускаше до шестия джоб и правеше телефона последната част на бомбата.

Лушън видя, че кръвта се отдръпна от лицето на Хънтър.

— О, я стига, Робърт — усмихна се иронично той. — Наистина ли мислеше, че онзи един килограм С-4 е всичко, което имам? — Направи гримаса, сякаш разговаряше с непослушно дете. — Колко си наивен.

Хънтър все още оглеждаше елека, който беше облякъл Лушън.

— Ако се чудиш дали експлозивът е истински или не — каза Лушън, — повярвай ми, съвсем истински е и мощен като онзи, който използвах в Холивуд, но много по-смъртоносен. Огледай се наоколо.

Хънтър стоеше неподвижно.

— Хайде, огледай се — настоя Лушън.

Хънтър най-после обърна глава и погледна първо надясно, а после наляво. Лъчът на челника му образува тесен коридор от светлина и докато бавно обхождаше пространството в офиса, той разбра за какво говори Лушън. На пода до стените бяха наредени най-малко петнайсет пластмасови туби по един галон. Всичките бяха пълни и от тях се разнасяше миризмата на бензин, която беше доловил Хънтър, когато влезе в стаята, но това не беше всичко. Из помещението бяха разпръснати огромен брой дъски и картони от кашони. Ако самоубийственият елек на Лушън се взривеше, целият офис моментално щеше да се превърне в огромно огнено кълбо, което щеше да гори със свръхвисока температура. Нищо и никой нямаше да оцелее.

Хънтър отново погледна Лушън. В очите му се четеше неизречен въпрос.

Лушън го разбра съвсем ясно.

— Питаш се дали съм готов за това? Защо си толкова наивен, Робърт? От възрастта ли е? — Изсмя се. — Знаещ, че не вярвам в Бога, нали? — поясни той. — Не вярвам в отвъдния живот, в рая, в съдбата и че всички сме част от някакъв глупав Божи замисъл или в някоя от другите тъпотии, в които от векове убеждават човечеството. — Лушън посочи Хънтър. — Но ще ти кажа в какво вярвам, Робърт. Вярвам, че всички ние трябва да намерим причина да живеем, своя собствена причина, за да осмислим живота си, каквато и да е тази причина. Нещо, което да ни тласка напред. Нещо, което да ни кара да искаме да предизвикаме объркания свят, в който живеем. Нещо, което вдъхновява умовете ни и подхранва душите ни. Ето в това вярвам, Робърт... и това и направих. Намерих нещо, което даде цел на живота ми и

ме изпълни с вълнение. Научното ми изследване беше моят живот. — Лушън млъкна за момент и се огледа наоколо. — Е, добре — съгласи се безгрижно той. — В очите на повечето хора това беше мръсна работа, но по дяволите, кого заблуждаваме, Робърт? Светът е пълен с мръсна и отвратителна работа и ти го знаеш. В правителството, правоприлагащите организации, големите корпорации, фармацевтиката... всички институции, чиято алчност е безкрайна. Шепя компании промиват мозъка на света и го монополизират. Те са ръководени от най-големите мегаломани, психопати и социопати на всички времена, а ти гледаш мръсно мен. — Лушън се изсмя и поклати глава. — В сравнение с тях, Робърт, аз съм плюнка във вселената. Да, направих това, което аз избрах да направя, и може би щях да продължа да го правя, ако преди три години и половина не се беше появил ти.

Хънтър видя, че в очите на Лушън блесна пламък.

— Тогава никой не знаеше, че съществувам, Робърт — Обясни Лушън. — Подхождах различно към всеки от моите експерименти — различни методи на действие, различен почерк, различни нива на садизъм, различни места. Властите, които и да бяха, нито веднъж не свързаха дори два от актовете ми с един и същ извършител. Никога не бях в ползрението на никого. Вървах безгрижно по улиците, защото знаех, че научното ми изследване е в безопасност... но вече не е така. Сега съм издирван, беглец от закона. Където и да отида, никога повече няма да вървя безгрижно по улиците. Нещо повече, непрекъснато ще поглеждам през рамо и ще се питам дали човекът, който стои на ъгъла и чете вестник, е правителствен агент или не. Колкото и да съм добър да се преобразявам, никога повече няма да бъда спокоен... а това не е живот, Робърт. Отказвам да прекарам остатъка от живота си в бягане и криене и определено няма да го прекарам в клетка, докато бъда изучаван като лабораторен плъх от онзи извратен шибаняк Ейдриън Кенеди.

От всяка дума, която изричаше Лушън, струеше решителност.

— Научното ми изследване приключи, Робърт — призна той. — Може би тук-там останаха някои неща, които бих желал да опитам, но няма проблем. Постигнах онова, което си бях поставил за цел. Живях живота си, както искам, каквото и да се случи. Колко души в света могат да кажат същото, Робърт? — Лушън врътна брадичка по посока на Хънтър. — Ти можеш ли?

Преди Хънтър да отговори, лампата на челника му примигна колебливо за момент и после угасна. В стаята стана още по-тъмно. Слабата настолна лампа вляво от Лушън сега беше единственият източник на светлина в офиса.

— Един ден всичко свършва, приятелю мой — каза Лушън и, за пръв път Хънтър долови нотка на неподправена тъга в гласа му. — Всичко, включително ти и аз.

Отново последва напрегнато мълчание.

— И така, за да отговоря на безмълвния ти въпрос, Робърт, да, готов съм. Готов съм да умра тук и сега. А ти?

Хънтър трябваше да го забави. Планът му зависеше от времето.

— Да — отговори той.

— Наистина ли? Добре!

Под бдителния поглед на Хънтър, Лушън остави пистолета до настолната лампа върху дървената шайга, а после бръкна в левия си джоб и извади друг мобилен телефон. Бързо набра някакъв номер, но преди да натисне бутона за повикване, спря и подхвърли телефона на Хънтър.

— Ето, дръж.

Хънтър го улови във въздуха.

Лушън отново взе пистолета.

— Номерът на приемащия мобилен телефон е въведен — каза Лушън и посочи телефона в елека си с експлозивни. — Трябва само да натиснеш зеления бутон за повикване, Робърт, това е всичко.

Хънтър погледна телефона и попита:

— А ако не го направя?

Лушън се изсмя.

— Вече започваме да се колебаем, така ли? Мислех, че си уверен в решението си само преди една секунда. Мислех, че си готов.

Продължавай да протакаш, помисли си Хънтър. Продължавай да го бавиш и да печелиш време.

— Познавам те, Лушън — отговори той със спокоен глас. — Ти си човек, който винаги има резервен план. Сигурен съм, че си предвидил вероятността, че аз няма да детонирам елека. И после какво?

Лушън отново се изсмя.

— Затова те харесвам, Робърт. Винаги си бил твърде умен, за добро или лошо. Разбира се, че помислих за тази вероятност.

— Естествено. Е, каква е възможността за избор?

— Възможността за избор е да натиснеш червения бутон и да отмениш обаждането.

— И какво ще се случи тогава?

— Тогава няма да има голям бум — обясни Лушън. — Няма да има фойерверки. И двамата ще можем да излезем оттук, но разликата е, че аз имам бърз маршрут за бягство и както виждаш... — Той посочи краката си. — Нося доста дебели ботуши. Ти, от друга страна, ще трябва да излезеш от тук бос, през море от счупени стъкла и в непрогледен мрак. — Лушън повдигна рамене. — Няма да платиш много висока цена, като се има предвид алтернативата, нали? — Той се ухили нагло. — Но няма да се измъкнеш лесно, стари приятелю.

Хънтър знаеше, че ще има обрат.

— Това е единственият шанс, който някога ще ти дам да ме спреш — продължи Лушън. — *Някога*. Ако избереш да не го правиш, единственото логично заключение е, че не искаш да спра... и затова няма да спра. — Лушън остави последните му думи да отекнат във въздуха. — Щом изляза оттук, Робърт, ще изчезна и никога повече няма да ме видиш, стари приятелю, никога... но със сигурност ще ме чуеш. Обещавам ти.

Хънтър не се нуждаеше от обяснение, за да разбере какво иска да каже, но Лушън обикновено обичаше да обяснява как стоят нещата.

— Във всеки град и село, в които се отбия, ще взимам нова жертва. — Лушън пак повдигна равнодушно рамене. — Може би повече, кой знае? И всеки път, когато го правя, ще се грижа да разбереш, че причината те да умрат, е, че ти си бил твърде голям страхливец, за да натиснеш зеления бутон. Харесва ли ти това като нова концепция за чувството ти на вина?

— Наистина си помислил за всичко, нали? — Хънтър все още се опитваше да протака.

— О, да — потвърди Лушън. — Наистина съм помислил за всичко, стари приятелю. И предполагам, че сега е моментът на истината. Време е да вземеш решение. Имаш пет секунди.

Хънтър огледа стаята за последен път и сърцето му се сви. Знаеше, че няма

възможности за избор. Лушън стоеше на десет крачки от него и държеше оръжие. Дори ако беше с обувки и подът не беше напълно отрупан със счупени стъкла, той нямаше да може да преодолее навреме разстоянието. Лушън щеше да го застреля, преди да измине половината.

— Пет... — започна да брои Лушън.

Хънтър погледна телефона в дясната си ръка. Палецът му беше над двата бутона. Планът му не беше проработил. Никой нямаше да дойде за него.

— Четири...

Хънтър почувства, че се разтреперва до мозъка на костите си.

— Три...

Той насочи очи към Лушън и стисна телефона.

— Две...

Един ден всичко свършва... всичко.

— Една...

Втурването към Лушън несъмнено щеше да означава сигурна смърт... както и натискането на зеления бутон. Разликата беше, че Хънтър щеше да умре или сам, или за кауза.

— Нула... Времето изтече, Робърт.

Хънтър изпита желание да се беше сбогувал с Гарсия.

Искаше му се да се беше сбогувал с Трейси.

Единствената му утеха беше, че Лушън никога повече няма да убива.

Той се вгренчи в очите на стария си приятел от университета и си пое дълбоко дъх.

— Ще се видим в ада, Лушън.

Експлозията се чу на всички съседни улици. Всъщност звукът от взрива се разнесе на четиристотин метра във всички посоки. Също както беше направил и преди, Лушън бе изчислил всичко до последния детайл и с аналитична точност — необходимото количество пластичен експлозив, броя на галоните бензин, разстоянието между Хънтър и него, колко бързо ще гори бензинът, скоростта на ударната вълна... всичко.

Лушън искаше мястото да се взриви и мигновено да се запали, но и да ограничи разрушенията предимно до склада и офиса вътре. В неговите очи не беше необходимо да прави огромно зрелище. Това беше между Хънтър и него и нищо друго и никой друг нямаше значение. Не и за Лушън.

Щом беше активиран приемащият мобилен телефон в елека с експлозиви, му бяха необходими само нула цяло и две десети от секундата, за да изпрати електрически сигнал до детонатора, забит в едната от петте пръчки пластичен експлозив в елека. Електрическият сигнал възпламени детонатора, който на свой ред произведе предостатъчно горещина, за да вдигне температурата в сърцевината на пластичния експлозив до стойността, необходима за детонирането му.

И всичко се взриви точно както беше планирал Лушън.

Солидните дъски, които беше заковал на старите вътрешни прозорци, бяха яростно изтръгнати от стените и разпръснати из целия склад. Покривът над епицентъра на експлозията беше взривен високо във въздуха и обсипа склада със значително количество горящи плочи и метални отломки, които запалиха растителността наоколо. Но точните изчисления и несравнимият зъл гений на Лушън бяха най-очевидни вътре в пространството на офиса, където стояха двамата с Хънтър.

Поради близостта между експлозивите и бензина, горещината, произведена от ударната вълна на взрива, мигновено разтопи пластмасовите туби и стигна до течното гориво в тях по-бързо от куршум. В резултат на това целият офис на горния етаж едновременно беше погълнат от огнена вълна, достатъчно гореща, за да разтопи метал.

Хънтър беше прав — никое живо същество не можеше да избяга от офиса.

Лушън не беше човек, който оставя нещо на случайността, затова, разбира се, беше помислил за вероятността Хънтър да отмени позвъняването, вместо да натисне зеления бутон. Ето защо той имаше резервен план и за това.

Макар да познаваше добре Хънтър и въпреки убедеността си, че старият му приятел от университета ще постъпи благородно и ще се опита да сложи край на кръвопролитията му, като натисне бутона за обаждане, Лушън знаеше също така, че Хънтър е непредсказуем като самия него.

Може би той също имаше план, нещо, което Лушън беше пропуснал да предвиди, и затова го излъга.

Когато го попита, Лушън каза на Хънтър, че ако отмени обаждането, няма да има "голям бум" и фойерверки.

Това не беше вярно.

Лушън искаше да взриви склада.

Искаше фойерверките.

И затова беше нагласил телефона, който даде на Хънтър така, че и двата бутона — и червеният, и зеленият — да имат една и съща функция.

Нямаше значение кой бутон ще натисне Хънтър. Приемащият телефон в елека с експлозивите щеше да се активира. Складът щеше да се взриви и в двата случая и Лушън щеше да остане изключително доволен.

Всичко си заслужаваше — дългите репетиции, безкрайните изчисления и преизчисления и старателното планиране, но истински гениалното хрумване дойде от идеята за експлозията.

Да, Лушън беше упражнявал всичко толкова много пъти, че можеше да го направи отзад напред и пак нямаше да пропусне нито една стъпка, но нямаше как да упражни и да изпробва самата експлозия. Трябваше да пресметне абсолютно точно всеки сантиметър и всяко дребно изчисление, ако искаше да има някакъв шанс да излезе жив от склада.

И успя.

Идеята за елек с експлозивни беше започнала да се оформя в главата му преди три години, след като разбра, че бягството от федерален затвор на ФБР не е невъзможно, както мислеше. И от онзи момент нататък Лушън започна да обмисля различни сценарии, търсейки план, който да осъществи.

Самата идея не беше толкова сложна. Първо, трябваше да вкара Хънтър сам в изолирана, слабо осветена стая, за предпочитане някъде извън града или в покрайнините. Липсата на светлина в помещението беше съществено важна, за да проработи планът му. На второ място идваше говоренето. Очите му, поведението и думите трябваше да бъдат достатъчно убедителни, така че Хънтър да повярва, че Лушън е готов да умре, че е доволен от работата си на този свят, че няма да прекара остатък от живота си в бягане и криене и че никога няма да се върне в затворническа килия. А Лушън знаеше, че отлично умее да говори убедително.

Последната и най-важната част на целия план, разбира се, беше експлозията. Лушън трябваше да изчисли скоростта, силата и разстоянието, което ще измине взривната вълна, колкото е възможно по-точно, за да не бъде ранен, и това зависеше само от едно — разстоянието между него и бомбата.

Бомбата не беше прикрепена към тялото му. Експлозивите в елека му бяха фалшиви. Телефонът в джоба му беше истински, но пръчките "пластичен експлозив" бяха направени от пластилин. Елекът с истинските експлозивни се намираше пред него, на пет крачки зад мястото, където стоеше Хънтър, и на петнайсет крачки от Лушън. Беше прикрепен към тялото на друг човек, съвършено непознат, когото Лушън отвлече от улицата преди два дни. Мъжът приличаше на него по ръст, тегло, телосложение, възраст и етнически произход, въпреки че нищо от това не беше важно. Стига Лушън да пресметне правилно с каква температура и колко дълго ще горят пламъците в офиса, криминалистите нямаше да могат да извлекат ДНК от фрагментите от кости, които евентуално биха намерили след експлозията. Лушън го знаеше със сигурност.

Взривът и силната горещина, произведена от ударната вълна и горящия бензин, щяха да унищожат напълно меките тъкани на непознатия — кожата, мускулите, плътта, сивото вещество... всичко. Тъй като бомбата беше в пряк физически контакт с тялото, щяха да останат само фрагменти от твърди тъкани (кости и зъби), но за по-сигурно Лушън вече беше извадил зъбите на непознатия.

Точността на ДНК, извлечена от обгорели фрагменти от кост, зависеше изключително от състоянието им на разрушение, причинено от огнената стихия. При човешката твърда тъкан има пет състояния — добре запазена, полуизгоряла, обгоряла до черно, обгоряла до синьо-сиво и обгоряла до синьо-сивобяло. При последните две състояния — обгоряла до синьо-сиво и до синьо-сивобяло — точното увеличаване на генетичните маркери на практика става невъзможно, тъй като фрагментите изгубват характеристиките си и стават изключително уязвими на замърсяване.

Лушън трябваше само да се погрижи фрагментите на костите на непознатия да горят достатъчно дълго, за да бъдат категоризирани като обгорени или до синьо-сиво, или до синьо-сивобяло. Това беше главната причина за разпръснатите из стаята галони бензин.

След като изчисли всичко и го постави на мястото му, за Лушън остана последният проблем — как да се измъкне жив от стаята. Как да избяга от огнения ад, в който щеше да се

превърне офиса на втория етаж?

Отговорите на тези въпроси можеше да се намерят в едно елементарно условие — Лушън трябваше да се измъкне от стаята, не Хънтър. Ето защо бяха толкова важни позициите на двамата. Затова Лушън трябваше да държи скрита в сянка по-голямата част на офиса и затова каза на Хънтър да спре на определено място, когато той стигна точно там, където го искаше.

На шест крачки зад Лушън и малко вляво от него беше аварийният изход, скрит зад няколко картонени кашона. Не беше необходимо Лушън да го прави. Изходът вече съществуваше, защото такива бяха разпоредбите за безопасност на правителството. Щом складът имаше офис на два етажа, можеше да му разрешат да работи само ако отговаря на изискванията за безопасност, и собствениците ги бяха изпълнили.

Външната метална врата зад Лушън водеше до аварийните стълби в задната страна на склада. Вратата имаше ниво трийсет на противопожарна устойчивост. Това означаваше, че е направена да устои на силен пожар в продължение на трийсет минути. Лушън беше изчислил точно колко пластичен експлозив да използва и в каква посока да го насочи, така че ударната вълна да е изгубила повечето си мощ, когато стигне до аварийния изход, който се намираше на двацет и една крачки от епицентъра на взрива. Стига да е от другата страна на вратата, когато експлозивите в елека се взривят, Лушън нямаше да пострада, но как можеше да стигне до вратата, ако беше с лице към Хънтър и Хънтър беше онзи, който щеше да активира детонацията на експлозива в елека?

Отговорът отново не го затрудни особено много, защото кой казва, че детонацията на експлозива в елека трябваше да се случи незабавно след натискането на бутона за обаждане?

Пет секунди — само толкова бяха необходими на Лушън, за да се обърне, да преодолее разстоянието до аварийната врата, да мине от другата страна и да я затвори. Знаеше го, защото го беше упражнявал много пъти.

Ето защо не беше трудно да програмира забавяне между получаването на обаждането от приемащия телефон в елека с експлозивите и активирането на детонацията.

Накратко, целият замисъл беше елементарен — Хънтър щеше да натисне зеления бутон, но експлозията нямаше да последва веднага. Лушън моментално щеше да се обърне и да хукне към вратата и пет секунди по-късно щеше да бъде в безопасност.

БУУМ!

Всичко останало вече не го интересуваше.

Спиращото сърцето вълнение, че това се случва в действителност, а не е само репетиция, изпълни тялото на Лушън с толкова много адреналин, че за момент имаше чувството, че мускулите му притежават свръхчовешка сила и скорост. Когато експлозивите в елека на непознатия се детонираха, той не само беше успял да мине през аварийната врата и да я затвори, но и бе стигнал до половината на стълбите.

Въпреки прецизните му изчисления взривът беше толкова мощен, че разтърси цялата сграда и земята около склада със силата на малко земетресение и го принуди да се хване за перилата в края на стълбите.

— Мамка му! — хлъцна той и погледна нагоре.

Офисът, в който само допреди няколко секунди бяха с Хънтър, беше напълно погълнат от свирепи и непрощаващо огнено чудовище, чийто грозен език ближеше нощното небе през голямата дупка, която взривът беше пробил в покрива.

Лушън спря за момент и се зачуди на постижението си. Не можеше да повярва, че е направил това с безупречните си изчисления.

Сега беше моментът да изчезне.

Беше оставил вана си скрит зад група храсти зад склада и там щеше да го зареже. Изоставеният ван щеше да придаде достоверност на плана му, защото полицаите несъмнено щяха да открият всички следи, които ванът беше оставил в имота. Следите от гуми и отсъствието на вана със сигурност щяха да предизвикат въпроси без отговор, а това никога не беше хубаво.

Да, старият ван щеше да остане, но това не беше единственото превозно средство, с което се беше сдобил Лушън през последните няколко дни. Той си беше купил и очукан мотопед, който бе паркирал на няколко улици зад склада, досами Националния парк "Анджелис". Беше засякъл за колко време ще дотича дотам. Бяха му необходими три минути и половина, за да стигне до мотопеда, и после Лушън Фолтър щеше да престане да съществува.

Преди отново да изчезне, той се обърна към склада за последен път.

— Сбогом, Робърт — каза Лушън и в същия момент го обзе меланхолия, която го изненада. — Може и да ти прозвучи странно, но ще ми липсваш, стари приятелю. Наистина ще ми липсваш.

Готвеше се да се обърне и да побегне към свободата, когато чу непогрешимия звук от зареждане на деветмилиметров пистолет на няколко сантиметра от тила си.

— Ако дори си помислиш да помръднеш — каза ядосан глас, — кълна се в Бога, че ще пръсна черепа ти и ще изиграя племенен танц около обезглавения ти труп.

*Еко Парк, Лос Анджелис,
по-малко от един час по-рано*

— Точно в края на Лемойн Стрийт — беше казал Лушън на Хънтър, — от другата страна на Парк Авеню, е входът за северния паркинг в Еко Парк. Кажи на шофьора да те остави там. След по-малко от минута жълтото такси спря на паркинга.

— Сега плати на шофьора и слез — заповяда Лушън и това веднага задейства сигнал за тревога в главата на Хънтър.

Тук нещо не е наред, помисли си той. Няма начин Лушън да се срещне с мен в такова открито и публично пространство. Би било твърде рисковано за него. Това е или за отклоняване на вниманието, или още една предпазна мярка.

Лушън може и да следеше таксито, но не знаеше какво става вътре. Хънтър беше сигурен в това. Трябваше да действа бързо.

Преди да плати на шофьора, той бързо извади малкото проследяващо устройство, което беше закачено за вътрешната страна на джоба на джинсите му, и го скри между телефона и дланта на дясната си ръка.

— А сега, съблечи се — каза му Лушън няколко минути по-късно, когато Хънтър стигна до езерото Еко Парк. — И хвърли в езерото всичките си дрехи — ризата, джинсите, бельото, обувките, чорапите... всичко. Не оставяй нищо на брега, ясен ли съм?

— А телефонът? — попита Хънтър.

— Във водата.

— Как ще поддържа връзка, Лушън?

— Довери ми се, Скакалец. А сега, телефонът, дрехите, всичко... в езерото и се погрижи да потънат.

Хънтър трябваше да импровизира, при това бързо. Не беше питал, но подозираше, че ако проследяващото устройство се намокри, това ще бъде краят му.

Докато се събличаше, той сръчно държеше проследяващото устройство в дланта на дясната си ръка, но точно преди да скочи във водата, доближи ръка до лицето си, за да запуши носа си, и с бързо и ловко движение на ръката си, прехвърли проследяващото устройство в устата си — единственото място, за което се сети, където можеше да го предпази да не се повреди от водата.

Хънтър използва езика си, за да вклини устройството между зъбите и лявата си буза, и скочи в езерото Еко Парк. Докато се гмуркаше във водата, той се замоли идеята му да проработи.

Гарсия влезе в паркинга в северния край на Еко Парк точно шест минути и четиридесет и седем секунди, след като Хънтър се качи във второто такси.

— Няма го — потвърди Гарсия по телефона. — Робърт е изчезнал. Току-що обиколих целия остров от брега. Гледах навсякъде. Няма следа от Робърт.

— Но провери ли на самия остров? — настоя капитан Блейк. — На земята, зад някое дърво. Може да е повален в безсъзнание или...

— Капитане, Робърт не е тук — увери я Гарсия. — Робърт го няма. Изпуснахме го.

— По дяволите! — изкрещя капитан Блейк. — Трябваше да изпратим две патрулни коли да го пресрещнат. Можеше и да изпуснем Лушън, но щяхме да спасим Робърт. А сега нямаме нищо...

— Почакай — прекъсна я Гарсия и се втренчи в екрана на мобилния си телефон. Гласът му потрепери от вълнение. — Пак се движи. Проследяващото устройство отново се движи.

— Какво? — попита капитан Блейк. — Как така се движи? Накъде?

— Карлос е прав — обади се Уест с променен от изненада глас. — Проследяващото устройство отново се включи, но изведнъж прескочи от Еко Парк на Монтана Стрийт... не, почакайте... пак подскочи... сега е на булевард "Норт Глендейл".

— Какво става, по дяволите? — попита капитан Блейк. — Робърт ли е, или е някакъв номер?

— Нямам представа — отговори Гарсия.

— Почакайте — отново заговори Уест. — Ти каза, че Робърт е скочил във водата, нали? — попита той Гарсия.

— Така ми казаха.

— Тогава устройството може да се е намокрило и да не работи добре, но някак пак предава.

— Възможно е — съгласи се Холбрук. — Това би обяснило лудешкото прескачане от едно място на друго.

— Каквото и да е станало — каза Гарсия и хукна към колата си, — това е всичко, с което разполагаме, затова тръгвам по следата.

— Пак прескочи — съобщи Уест. — Сега се движи по булевард "Глендейл".

— Мамка му — рече Гарсия и погледна екрана на мобилния си телефон, когато се качи в колата. — Това означава, че има петнайсетина минути преднина пред мен.

— Питър, къде си? — попита Уест.

— На магистралата "Голдън Стейт" — отговори Холбрук;. — На двайсет и пет минути от мястото.

— Ще изпратя патрулна кола да го пресрещне — заяви капитан Блейк. — Няма да поема отново този риск.

— Недей! — извика Уест. — Нищо не се е променило, капитане. Все още нямаме визуално потвърждение за Робърт или Лушън и това означава, че продължаваме да играем на "сляпа баба". Сигурен съм, че не е необходимо да ти напомням, че Лушън е федерален беглец, затова операцията преди всичко е на Маршалската служба на Съединените щати, не на лосанджелиската полиция. — Той млъкна за момент, за да се успокои. — Не искам да говоря за чиновници, капитане, но аз ръководя това шоу. Никой няма да пресрещва червената

точка, докато аз не дам зелена светлина.

Гарсия беше напреднал значително, докато следваше устройството през Игъл Рок, Пасадина и Алтадина, и успя да скъси разстоянието между себе си и червената точка на малко повече от пет минути, но докато минаваше покрай Вашингтон Парк, видя, че червената точка намали скоростта си и накрая спря. Петнайсет секунди по-късно отново започна да се движи, този път много по-бавно.

— Робърт пак върви пеша — съобщи той, докато следваше бавния напредък на червената точка на екрана на телефона си.

— Да, но къде отива, по дяволите? — попита Холбрук. — Моля те, не ми казвай, че наоколо има друг парк с езеро.

— Не — отговори Гарсия. — Няма езеро, но ако не греша, в този район има няколко големи склада и складови хангари. Много от тях са неизползвани. Робърт може да отива към някой от тях.

— Или в самия Национален парк — добави капитан Блейк. — Той определено е близо до там.

Гарсия настъпи газта и четири минути по-късно видя, че червената точка зави наляво и бавно пое по задънена улица.

— Сигурно отива там — каза той и спря колата. Аз съм на по-малко от една пряка от него, но ще извървя пеша остатъка от разстоянието. Тук няма абсолютно никакво движение. Ако още не са ме забелязали, със сигурност ще ме видят, ако се приближава още с колата.

— Внимавай на онези безлюдни улици, Карлос — предупреди го капитан Блейк. — Всичко това може да е клопка.

— Да, знам — отвърна Гарсия. — Питър, къде си?

— Приближавам се, но все още съм на десетина минути от теб.

Гарсия отново погледна екрана на мобилния си телефон. Червената точка се приближаваше към края на улицата.

— Съжалявам, но няма да те чакам.

— Не се тревожи — каза Холбрук. — Ще те настигна.

За по-малко от една минута Гарсия стигна до същата задънена улица, по която преди малко вървеше Хънтър. Червената точка зави и влезе в последния имот вляво. Гарсия изпусна визуалното потвърждение само за няколко секунди.

— Това трябва да е мястото — каза капитан Блейк. — Няма къде другаде да отиде оттам.

— Да, това трябва да е — съгласи се Холбрук.

— Карлос, веднага ти изпращам подкрепления — заяви капитан Блейк.

— Още не, капитане — отново я спря Уест. — Както казах, не и докато не получим визуално потвърждение. — Той въздъхна разтревожено. — Кажи им да бъдат готови, ако ще се почувстваш по-добре, но никоя патрулна кола няма да се приближи до мястото, докато не кажа.

Докато Уест спореше с капитан Блейк, Гарсия вървеше по улицата, колкото можеше по-бързо и крадешком. Стигна до последния имот вляво, намери същото скъсано място в телената ограда, през което се беше проврял Хънтър, и изключително предпазливо се приближи до стария неизползван склад. Стигна до вратите точно навреме, за да види лъч слаба насочена светлина, която изчезна някъде нагоре, вероятно на стълбище.

— Влизам — каза Гарсия, след като описа сценария по телефона на останалите от

групата.

— Няма да стане, по дяволите — извика Уест. — Луд ли си? Току-що ни каза, че не виждаш на пет сантиметра пред носа си, Карлос. Как ще се ориентираш, когато нямаш представа за разположението на етаж, в тъмно като в рог помещение? Ако издадеш звук, като ритнеш на земята нещо, което не видиш, ще известиш за присъствието си.

Гарсия не каза нищо.

— Ако Лушън наистина е там с Робърт — продължи Уест, като се стараеше да говори спокойно, — какво мислиш, че ще направи, когато разбере, че следим Хънтър? — Уест не дочака отговор. — Ще ти кажа какво, Карлос. Или ще убие веднага Робърт, или първо ще го използва като разменна монета и после ще го убие.

— Тогава какво искаш да направя? Нищо ли? — прошепна Гарсия.

— Мога да изпратя там екип на специалните части за осем минути — каза капитан Блейк, явно обръщайки се към Уест. — Те са на другата линия и са готови да тръгнат. Трябва им само зелена светлина.

Всички млъкнаха и зачакаха решението на маршала. Той го взе само за една секунда.

Холбрук все още беше на пет минути от мястото.

— Добре, капитане — най-после се съгласи Уест. — Кажи на екипа от специалните части, че може да действа.

Гарсия погледна часовника си. В такива ситуации осем минути бяха цяла вечност и той нямаше намерение да стои и да чака със скръстени ръце.

— Ще претърся мястото и ще проверя дали има задна врата — обяви той.

Уест не каза нищо, защото знаеше, че няма да може да спре Карлос.

— Бъди внимателен — каза капитан Блейк.

— Винаги.

Две минути по-късно складът се взриви.

С пистолет, насочен към главата му, Лушън стоеше абсолютно неподвижно. Силният шум на огъня, който поглъщаше склада пред очите му, му беше попречил да чуе, че някой се приближава зад гърба му.

— Горе ръцете, да ги виждам, откачен боклук — заповяда Гарсия.

Как! Лушън прерови паметта си, за да разбере кога и къде е допуснал грешка. Сигурен беше, че планът му е бил безупречен. *Как е дошъл тук? Как му е съобщил Робърт? Дори ако Робърт е имал проследяващо устройство, освен ако не е било имплантирано под кожата му, то би спряло да работи, когато той скочи в езерото Еко Парк.*

— Няма да повтарям. — Решителността в гласа на Гарсия беше безспорна. — Вдигни ръце високо над главата си или ще ти пръсна черепа.

— Трябва ли да си тук? — попита Лушън, докато бавно изпълняваше заповедта. Той позна гласа на Гарсия от "Файв Стар Бар" по-рано тази вечер. — Не трябва ли да си там вътре и да се опитваш да спасиш Робърт, твоя партньор?

Преди няколко минути Гарсия беше открил вана, скрит зад храстите, и тъкмо го оглеждаше, когато видя Лушън да излиза през аварияния изход горе на металните стълби от задната страна на склада.

Гарсия изпусна телефона си и почувства, че сърцето му спира да бие за момент, когато видя, че част от покрива излетя нагоре във въздуха и огън обхваща горната част на склада.

Нямаше представа как успя да сдържи гласа си в гърлото, когато осъзна, че Робърт не е могъл да излезе през аварияния изход. Експлозията и огненият ад бяха предназначени за Хънтър и ако той беше там вътре...

Гарсия почувства, че всичко в него се свива. Никой нямаше да излезе жив оттам.

Не трябва ли да си там вътре и да се опитваш да спасиш Робърт, твоя партньор? Думите отекваха в ушите му, но той знаеше, че това е лъжа. Трябваше да е лъжа.

Без дори да се обръща с лице към Гарсия, Лушън долови колебанието му.

— Той не е мъртъв, знаеш ли? — попита Лушън, вдигнал ръце над главата си.

Въпреки богатия му опит пистолетът на Гарсия трепереше в ръцете му не защото се страхуваше от Лушън, а защото не можеше да се примири с мисълта, че Хънтър е мъртъв.

— Казвам ти истината — настоя Лушън. — Робърт, партньорът ти, не е мъртъв... не още... но скоро *ще* бъде, ако не му помогнеш. — Лушън направи кратка пауза. — Човек умира от вдишване на пушек някъде между две и десет минути — обясни той. — В зависимост от гъстотата и температурата на пушека. Е, аз направих онова, което виждаш пред теб, и със сигурност мога да ти кажа, че пушекът е доста гъст... и горещ.

Погледът на Гарсия рефлексивно се отмести от Лушън към горящия склад и после обратно към Лушън.

— Лъжеш — каза той. Искеше да го вярва, но трябваше да се довери на очите си. — Ако Робърт е бил на втория етаж с теб, а аз го видях да се качва горе, самият взрив го е убил.

— Това беше красотата на плана ми — похвали се Лушън. — Въпреки онова, което си видял, Робърт не беше на втория етаж, когато бомбата гръмна.

Лушън не излъга. Хънтър наистина не беше на втория етаж, когато се взриви елекът с експлозивите на непознатия.

Да, това беше първоначалният план на Лушън — да взриви Хънтър и после да изчезне завинаги, но когато за пръв път влезе в склада и видя двуетажния офис в дъното, в престъпния му ум започна да се оформя съвсем нова идея — защо да убива Хънтър?

Той провери инфраструктурата на офиса, изчисли логистиката и стигна до заключението, че безумието му — и *наистина* беше безумие — е постижимо. И тогава започна да преустройва мястото и да прави необходимите промени.

За двайсет часа усилена работа Лушън направи всичко точно така, както искаше да бъде, и накрая се почувства изключително горд.

— Това е дело на гений — каза си той, когато за стотен път изпробва целия механизъм. Липсваше само Робърт Хънтър.

— Номерът на приемащия мобилен телефон е въведен — каза Лушън и посочи телефона в елека си с експлозивни. — Трябва само да натиснеш зеления бутон за повикване, Робърт, това е всичко. Ти каза, че искаш да сложиш край на това. Сега е шансът ти, стари приятелю.

— Ще се видим в ада, Лушън.

Хънтър се вгренчи в очите на Лушън, пое си дълбоко дъх и натисна зеления бутон.

Не последва силен взрив.

Нямаше експлозия.

Не избухна никаква бомба.

Мобилният телефон в ръката на Хънтър наистина се свърза с друг мобилен телефон, но не с този в елека с експлозивите на непознатия, а с мобилен телефон, свързан с механизма в капака на пода, който Лушън беше измислил и изработил. Капак в пода, който Хънтър не видя, но беше застанал върху него.

И после всичко се случи много бързо.

Когато палецът на Хънтър натисна зеления бутон, подът под краката му изчезна. Хънтър падна през отворения капак в пода и тежко се стовари на земята на три метра под него. Левият му глезен болезнено се изкриви под странен ъгъл, когато краката му допряха бетонния под.

Лушън спокойно се приближи до зейналата дупка и погледна надолу към него.

— Смаян съм от решителността ти, Робърт. Ти наистина щеше да сложиш край на живота си само за да ме спреш да убивам, нали? — Лушън сякаш се замисли за случилото си току-що. — Наистина ли мислеше, че искам да умреш?

Хънтър посегна към левия си глезен. Болката беше толкова силна, че той се разтрепери.

— Не, Робърт — отговори Лушън на собствения си въпрос. — Не искам да умреш. Искам да живееш. Искам да живееш с подаръка, който ти дадох — вината, че допусна да умрат трийсет невинни човека, и омразата на жената, която обичаш. Искам да пазиш тези неща заключени в себе си и да ги оставиш да разяждат душата ти малко по малко, ден след ден... докато те съсият. — Последва още една пауза, изпълнена с размисъл. — Но ще призная, че някога бяхме добри приятели, Робърт, Всъщност ти беше единственият приятел, който съм имал, и в знак на уважение към тези отдавна отминали дни, ще ти дам още един шанс да избираш, но този път няма да е лесно като натискането на бутон на телефон.

Хънтър погледна наляво, после надясно, но навсякъде около него цареше непрогледен мрак.

— Експлозивите в елека са истински — продължи Лушън. — Съвсем истински, както и всичките тези галони бензин тук. Експлозивите в елека ще избухнат след по-малко от една минута. Ударната вълна на взрива е точно изчислена и няма да те убие тук долу. — Лушън направи несигурна гримаса. — Но за по-сигурно на твоето място бих се претърколил два-три метра нагам. — Той посочи вдясно от Хънтър. — Както казах, взривът няма да те убие, но пушкът и огънят със сигурност ще го направят. — Лушън изви врат на една страна и после на другата, сякаш да премахне някакво схващане. — Ето защо изборът е твой, Скакалец. Ако искаш да живееш, трябва да се пребориш с пушека, огъня и счупените стъкла и да се измъкнеш оттук, но ще трябва да минеш по дългия път, защото в този край на склада ще стане доста горещо.

Хънтър чувстваше, че е навехнал левия си глезен при падането. Това, заедно с босите му крака, морето от счупени стъкла, огъня и пушека, не му се виждаше особено голям шанс.

— Но ако наистина искаш да умреш — добави Лушън, — тогава легни, чакай пушекът да стигне до теб, а това ще стане съвсем скоро, и си поеми дълбоко дъх няколко пъти. — Той се ухили. — Така или иначе, аз изчезвам. Пътищата ни никога повече няма да се кръстосат, Скакалец. — Лушън му намигна. — Кой знае? Един ден може би *ще* се видим в ада. Истинско удоволствие беше да те познавам, приятелю мой. Надявам се, че ще направиш правилния избор.

Лицето на Лушън изчезна от дупката в тавана над Хънтър.

Няколко секунди по-късно целият втори етаж се взриви.

Докато стоеше зад горящия склад, Лушън усещаше несигурността и безпокойството на Гарсия и знаеше, че трябва да се възползва от тях.

— Робърт не беше на втория етаж — увери го той.

— Глупости.

— Вярно е — възрази Лушън. — Само се замисли. Защо ще си правя целия този труд, ще поемам целия този риск и ще свърша цялата тази огромна работа, за да внеса толкова много болка и вина в живота на Робърт, ако смятах да го убия само няколко дни по-късно? Какъв е смисълът?

— Смисъл или не — рече Гарсия, — как е възможно Робърт да оцелее от такава експлозия?

— Защото аз исках така — отвърна Лушън и после набързо му обясни за капака в пода, който беше направил.

Стомахът на Гарсия се сви. Не знаеше какво да мисли.

— Губиш време — настоя Лушън. — Пушекът там вътре става все по-гъст, а огънят... — Той се изкикоти злорадо. — Замисли се. Робърт изкълчи или счупи глезена си, когато падна. Видях го с очите си. Дори да иска, измъкването оттам с този глезен ще бъде мъчителна борба.

Гарсия беше сигурен, че Лушън лъже, но беше ли готов да рискува? Ставаше дума за Робърт, най-добрия му приятел, партньора му от повече от десет години и човека, който беше спасил неговия живот и живота на Ана повече от веднъж.

Лушън беше прав — времето летеше.

— Робърт умира там вътре — спокойно отбеляза Лушън.

По дяволите, помисли си Гарсия и посегна към белезниците на колана си.

И в същия момент стомахът му се преобърна.

Когато се беше качил в колата си на паркинга на ГУП, той бе направил онова, което винаги правеше, когато си отиваше у дома — откачи белезниците и фенерчето си и ги хвърли на задната седалка.

— Мамка му!

— Няма проблем, ако не се притечеш на помощ на Робърт — каза Лушън. — В края на краищата, ако той умре, ти ще заемеш поста му, нали? Шеф на отдел "Свърхтежки убийства" в лосанджелиската полиция. Висока длъжност, нали? Чуй, ако не кажеш на никого, че дори не си се опитал да спасиш партньора си, и аз ще си мълча, обещавам.

Да оставиш сам арестуван заподозрян, противоречеше напълно на полицейския протокол. Който и да беше задържаният, каквито и да бяха обстоятелствата... но вратичката тук беше, че процедурно Гарсия не беше арестувал Лушън. Беше му заповядал да спре и да вдигне ръце, но не го беше арестувал официално. Затова, щом Лушън не беше арестуван, тогава Гарсия нямаше да наруши протокола.

Лушън все още държеше ръце високо над главата си и гледаше как складът гори. Гарсия беше на три крачки зад него и се беше прицелил в тила му.

За разлика от Хънтър, Гарсия нямаше научна степен по психология, но не му и трябваше, за да разбере как действат психическото изнудване и манипулация. И Лушън се опитваше да направи точно това. Проблемът на Гарсия беше, че без белезници нямаше

абсолютно нищо, никакво средство, с което да обездвижи Лушън.

Но кой казваше, че му трябва някакво средство?

— Майната ти — каза той и частица по-късно заби с всичка сила подметката на десния си ботуш в свивката на дясното коляно на Лушън.

Лушън почувства, че коляното му се размества. Кракът му се огъна под тежестта му и после напълно увисна и той се строполи на земята. Писъкът от болка, който нададе, можеше да събуди мъртъвците.

Треперейки в агония, Лушън най-после се обърна към Гарсия.

— Копеле! — изкрещя той, хвана с две ръце дясното си коляно и от устата му се разхвърчаха слюнки от гняв. — Ти счупи шибания ми крак!

Гарсия поклати глава.

— Не, нещо си се объркал. Ти падна, докато се опитваше да избягаш, и удари коляното си. — Гарсия млъкна и се усмихна. — А, да, удари и главата си.

С едно-единствено светкавично и много силно движение Гарсия стовари ръкохватката на деветмилиметровия си пистолет върху тила на Лушън.

Пред очите на Лушън се спусна мрак.

Гарсия се върна до предната врата на склада за дванайсет секунди. Вътрешността на сградата, която само допреди няколко минути беше забулена с плътен воал от мрак, сега бе осветена от вълна от пламъци, които бързо поглъщаха всичко по пътя си.

Той стигна до големите двойни врати и с дясната си ръка закри очите и лицето си от горещината и ярката светлина, които го блъснаха с невероятна ожесточеност. Лявата му ръка инстинктивно се вдигна към носа и устата му и ги запуши, но пушекът беше твърде силен и натрапчив и го принуди да се закашля неудържимо.

Очите му се насълзиха от кашлянето и ярката светлина го принуди да ги присви.

Гарсия отстъпи две крачки назад, за да се съвземе, и избърса с длани очите си. След това сграбчи яката на ризата си, вдигна я към лицето си и я закачи на носа си като импровизирана маска срещу пушека. После отново се опита да надникне в склада. Навсякъде бушуваха пламъци и пушек, но този път той най-последно можеше да вижда.

Първото, което забеляза, бяха странните блестящи искри, които излизаха от земята, сякаш подът беше осеян с различни по размери диаманти.

Гарсия отново присви очи.

След две секунди той осъзна, че всъщност гледа счупени стъкла, които отразяват светлината на пламъците. Стъклата покриваха целия под като килим.

Погледът му обходи сцената от ляво надясно, докато Гарсия се опитваше да намери най-малко опасния маршрут, който да го заведе до преградения офис в дъното. Нямахше такъв. Опитът да стигне до вътрешния офис през вътрешността на склада беше равен на самоубийство.

Очите му отново се насълзиха, но не от горещината или пушека, а от чувства.

— МАМКА МУ! МАМКА МУ!

Пламъците погълнаха дори гневните му викове.

Той се хвана за главата напълно отчаян. Не можеше да направи нищо.

В дъното се срути още една горяща част от покрива, разпрати нови искри във въздуха като фойерверки и привлече вниманието му.

И тогава най-последно го видя.

Хънтър лежеше по лице на пода вдясно от Гарсия, на петнайсетина метра от него. Ръцете му бяха отпуснати до тялото и краката му бяха безжизнени.

Гарсия примига, за да се увери, че не му се привижда от пушека.

И после видя, че Робърт помръдна. Само леко надигна глава, нищо повече.

Карлос почувства нов трепет, който се зароди в душата му и набра инерция като ракета. Инерцията се стрелна в краката му и без изобщо да се замисли за огъня или пушека, той се втурна към Хънтър. Четири секунди по-късно се беше надвесил над партньора си.

Пушекът го накара отново да се закашля, но импровизираната маска го предпазваше да не му се завие свят и да не загуби равновесие.

Защитният му механизъм "бори се или бягай" се задейства с пълна сила, ускори ритъма на сърцето му, укрепи мускулите му и изпълни тялото му с невероятен коктейл от хормони. И точно това му беше необходимо, за да го зареди с енергия и да се справи с отчаяната ситуация.

С едно бързо движение Гарсия се наведе и грабна Хънтър от земята, сякаш партньорът

му беше на половината на ръста и теглото му.

— Дръж се, Робърт — каза той и го преметна на дясното си рамо. — С мен си.

Затаи дъх, за да не вдиша повече пушек, и изнесе Хънтър от горящия склад. Този път измина разстоянието за осем секунди.

Гарсия сложи на тревата изпадналия в безсъзнание Робърт Хънтър на няколко метра от огнения ад, в който се беше превърнал складът. Не можеше да повярва в какво състояние е партньорът му.

Гърдите му бяха голи. Хънтър беше разкъсал на две горнището на анцуга и бе увил стегнато стъпалата си, за да ги предпази от безкрайния килим от счупени стъкла. Докато се беше опитвал да избяга от огъня, той се бе спънал и паднал няколко пъти, и различни по размери стъкла бяха разрязали ръцете, раменете, гърдите, гърба, коленете и краката му, покривайки по-голямата част от тялото му с кръв, порезни рани и стъкла. Импровизираните "обувки" донякъде бяха свършили работа, но няколко по-големи стъкла бяха успели да срежат плата на дясното му стъпало и се бяха забили дълбоко в плътта му. Глезенът му се беше подул до размера на грейпфрут.

Непрошаващият огън също беше свършил своята работа и бе обгорил раменете, краката, гърба и гърдите му.

— По-добре дишай, Робърт — с треперещ глас каза Гарсия. — Защото не искам да ти правя изкуствено дишане уста в уста.

Хънтър не помръдна.

— Робърт? — с по-силен глас попита Гарсия.

Нищо.

— Робърт?

Никаква реакция. Никакво движение.

— По дяволите!

Гарсия изви тяло, сложи лявата си длан малко над гръдната кост на Хънтър, а лявата — върху нея, и започна да му прави сърдечен масаж.

— Едно... две... три... четири... пет... Хайде, Робърт, не прави така, дишай, моля те, човече, дишай. Дванайсет... тринайсет... четиринайсет... петнайсет...

Гарсия спря сърдечния масаж, леко наклони назад главата на Хънтър и повдигна брадичката му — манипулация, която се използваше, за да се повдигне езикът от задната част на гърлото, за да се отворят дихателните пътища. След това запуши ноздрите на Хънтър и се наведе, за да му направи изкуствено дишане уста в уста.

Хънтър се усмихна.

— Хвана се — прошепна той.

Твърде стъписан, за да отговори, Гарсия се вгренчи в партньора си с ококорени очи... Целият трепереше.

Тялото на Хънтър изведнъж се разтресе и той започна отчаяно да кашля. Белите му дробове правеха всичко възможно да изхвърлят въглеродния окис, цианида и другите продукти от горенето, които беше вдишал.

Лудешкият прилив на адреналин, който бе заредил с енергия Гарсия, когато влезе в горящата сграда, най-после беше преминал и го беше оставил без сили. Той се свлече на земята до Хънтър като кукла без конци, когато мускулите му най-сетне почувстваха изтощението, причинено от усилията, които беше положил.

Изминаха няколко секунди, преди Карлос да успее да обърне глава и да погледне Хънтър. Дишането им беше затруднено, а лицата им — черни от сажди.

— По дяволите, човече! — каза Гарсия, като дишаше дълбоко и кашляше. — Никога повече не го прави.

Кървясалите очи на Робърт го погледнаха. И после Хънтър използва всичката сила, останала в него, и протегна към Гарсия окървавената си ръка.

Карлос хвана ръката му.

— Благодаря ти — с немощен глас каза Хънтър. — Благодаря ти.

Гарсия кимна и се усмихна.

— Трябва обаче да те попитам нещо... С какво си облечен, Робърт? — Очите му се отместиха към долнището на анцуга на Хънтър.

— Какво е станало тук, мамка му? — Въпросът беше зададен от Холбрук, който най-после беше успял да стигне до склада. Очите му бяха широко отворени от шок и дишането му беше напрегнато от бягането дотам.

Гарсия погледна Хънтър и повдигна рамене.

В далечината най-сетне се чу вой на сирени.

— Лушън... — каза Хънтър, като кашляше силно — имаше елек с експлозиви.

— Какво? — Холбрук погледна Гарсия, след това склада и после двамата детективи на земята. — Лушън се е взривил?

Гарсия отпусна глава настрана и после бавно я вдигна и погледна Холбрук.

— Не точно — отговори той. — Но мисля, че това е ефектът, който е търсил — самоубийство.

Холбрук се огледа наоколо, явно търсейки Лушън.

— Тогава е успял да избяга? — с мрачен тон попита той. — Отново?

Сега беше ред на Гарсия да се закашля.

Сирените се приближаваха.

— Не точно — повтори той, усмихна се и посочи с глава. — Лушън е там отзад... и няма да ходи никъде.

— Лушън се е опитал да те убеди, че наистина ще се взриви? — попита Ейдриън Кенеди, след като чу цялата история.

— Не мен — обясни Хънтър от болничното легло. — Преди да взриви склада, той ми каза, че ще се измъкне оттам и ще изчезне завинаги. Планът беше измислен, за да убеди всички други.

Кенеди, който бе долетял от Вашингтон в ранните часове на утрото, се беше присъединил към Гарсия, Холбрук, Уест и капитан Блейк в стая за възстановяване номер двайсет и осем на втория етаж на известния медицински център "Роналд Рейгън", който се намираше на територията на Калифорнийския университет в Уестууд.

Хънтър лежеше на регулируемо легло. Гърбът му беше превързан и подпрян на горната част, която беше повдигната под ъгъл петдесет градуса. Краката, раменете, ръцете и торсът му също бяха бинтовани. Имаше общо трийсет и седем порезни рани, но беше извадил късмет. Въпреки силата на огъня изгарянията на раменете, краката и гърба му бяха само от първа и втора степен.

— Когато криминалистите най-сетне приключат с огледа на мястото — продължи Хънтър, — сигурен съм, че ще намерят силно обгорели фрагменти от твърди тъкани.

— На кого? — попита капитан Блейк.

— На някой нещастник, когото Лушън вероятно е убил и после е скрил трупа му в склада — поясни Хънтър.

— Да, но Лушън сигурно е знаел, че всеки фрагмент от кост, намерен след пожара, ще бъде анализиран за ДНК — отбеляза капитан Блейк. — Планът му не е проработил.

— Разбира се, че е знаел — съгласи се Хънтър, — но освен това е знаел, че няма да бъде възможно да се извлече годна за анализ ДНК от фрагментите от кости, които може да бъдат намерени в склада.

— Какво? — намръщи се Уест. — Защо?

Хънтър набързо обясни, че точността на анализа на ДНК зависи от степента на увреждане от огъня на костите и фрагментите от кости.

Уест го погледна изкосо.

Хънтър не искаше да повдига рамене, защото това му причиняваше болка, затова само кимна.

— Чета много.

— Но Лушън ти е казал, че ще се измъкне жив оттам — намеси се Гарсия. — Казал ти е, че ще изчезне завинаги, и това на практика е било признание, че цялата история с елека с експлозиви е измама. Освен ако не е разчитал, че ти ще умреш там вътре. Без свидетели и без самопризнания случаят е приключен.

— Може би — съгласи се Хънтър. — Но е знаел, че дори да успее да избягам от склада, няма да има значение дали е признал пред мен или Карлос. Без конкретно доказателство всичко ще бъде само показания, основаващи се на нещо чуто от друг, защото ще разполагаме само с взривено място с експлозиви в елек, детектив, който е извадил късмет и е избягал от експлозията, и фрагменти от кости, които са силно повредени от взрива и пожара. Ако анализът на ДНК не може да даде позитивно идентифициране от фрагментите от кости, остава ни само едно.

— Предположение — потвърди Кенеди, който много добре знаеше за какво говори Хънтър. — Ще трябва да предположим, че фрагментите от кости, намерени в склада, принадлежат на Лушън, защото, доколкото е известно, по време на експлозията на това място е имало само двама души. Дали Робърт или някой от нас мисли, че Лушън все още е жив, няма да има значение за никой главен прокурор на Съединените щати. За прокурора Робърт е само един детектив, който страда от посттравматично стресово разстройство. Ако фрагментите от кости, намерени на местопрестъплението, и резултатите от анализа на ДНК се окажат неубедителни, главният прокурор няма да види довод да одобри нов бюджет за ново издирване. Тъкмо обратното, той ще бъде повече от щастлив най-после да забрави за Лушън и целия случай.

— И наред с това — намеси се Уест, — Лушън ще се прероди отново. Той ще бъде свободен да започне нов живот някъде другаде и ще знае, че няма да е необходимо непрекъснато да поглежда през рамо, защото вече никой няма да го търси.

— Лушън е знаел какво трябва да направи — каза Хънтър. — Когато те издирват Маршалската служба, ФБР, АНС, Бюрото по взривните вещества, Вътрешна сигурност и един куп други правоприлагащи агенции, знаещ, че те никога няма да се откажат.

— Освен ако не решат, че си мъртъв — добави Холбрук, завършвайки реда на мисли на Хънтър.

— Признавам, че планът е страхотен и осъществен почти перфектно — отбеляза Кенеди и се обърна към Хънтър. — Ако ти не беше осъзнал, че Лушън крои нещо, когато си стигнал до Еко Парк и си сложил в устата си проследяващото устройство, планът му щеше да проработи, ти вероятно щеше да си мъртъв и ние щяхме да мислим, че и той е мъртъв.

— Между другото, какво се случи с проследяващото устройство? — попита Гарсия.

— Вероятно това, което предположи Питър вчера — отвърна Уест. — Възникнала е някаква неизправност в сигнала. Може би малко се е намокрило от слюнката на Робърт, когато го е сложил в устата си, и сигналът е прекъсвал, но не е престанало напълно да предава.

— Може би — съгласи се Хънтър. — Радвам се, че работеше.

— Добър ход — поздрави го капитан Блейк. — Много добър ход.

— Директор Кенеди — извика капитан Блейк, след като всички оставиха Хънтър да си почива — може ли да отнема минутка от времето ви?

— Разбира се — отговори Кенеди.

Гарсия, Холбрук и Уест бяха отишли в дъното на коридора, при автомата за кафе.

— Искам да чуя мнението ви за нещо — каза Барбара.

— С какво мога да ви помогна?

— Знам, че познавате добре Робърт — започна капитан Блейк. — И до утре той ще излезе оттук със или без съгласието на лекарите, нали?

Кенеди се подсмихна.

— Да.

— Освен това знаете, че веднага щом излезе оттук, Робърт ще се върне на бюрото си в отдел "Свърхтежки убийства" и ще се залови за работа.

— И това ви тревожи. — Кенеди не формулира думите си като въпрос.

— А вас не ви ли тревожи? Знаете какво се случи, нали?

— Имате предвид жената, с която той се срещаше?

— Да.

Кенеди подпря рамо на стената.

— Разбирам притесненията ви — каза той. — Но едно мога да ви кажа с абсолютна сигурност — физически и психически Робърт е най-силният човек, когото познавам. Вярно, и той е човешко същество като всички нас. И го боли като всички нас. Понякога умът му преживява сътресения като при всички нас, но Робърт знае по-добре от останалите как да се справя с физическата болка и стреса.

— Питам се дали няма да е най-добре да му дам две седмици почивка... никаква работа, никакво напрежение, за да укрепне... физически и психически.

Кенеди й се усмихна съчувствено.

— Мозъкът е най-сложният орган, който познавам, капитане — обясни той. — Непрекъснато се занимава с нещо — мисли, сънища, чудеса, каквото се сетите, но постоянно работи... *не спира*. Ако не му дадеш нещо, с което да се занимава, мозъкът сам си намира работа. В екстремални психически травмиращи ситуации хора като Робърт, като мен и съм сигурен, че и като вас, се опитват разумно да занимават мозъка си с нещо, за да не се връща към травмиращите спомени. Обикновено го правим с нещо, което ни кара да се чувстваме добре и придава смисъл на живота ни. За Робърт това е работата, защото е добър в нея и я обича — да разкрива престъпления и да хвърля зад решетките лоши хора. Ако му отнемете това в момент, когато най-много се нуждае от него, с какво мислите, че ще се занимава мозъкът му?

— С травмиращите спомени — отговори капитан Блейк.

— Бинго. — Кенеди отново се усмихна. — Оставете Робърт да прави онова, което умее най-добре, капитане. Нищо лошо няма да му стане.

— Но Робърт е натиснал зеления бутон на телефона. Не е знаел, че експлозивите в елека няма да се взривят. Някои може да го възприемат като опит за самоубийство, а щом агент на правоприлагаща агенция прояви склонност към самоубийство... — Барбара многозначително повдигна вежди. — Знаете протокола.

— Робърт не е склонен към самоубийство — убедено заяви Кенеди. — Той не е натиснал бутона, за да убие себе си, капитане. Натиснал го е, за да спре онзи психопат да убива, а не говорим за какъв да е психопат, а за най-опасния, когото знаем ние и ФБР. Робърт е искал да даде живота си, за да не умира нито един човек повече заради Лушън. Той не заслужава да бъде временно отстранен от работа. Заслужава медал.

Капитан Блейк кимна и се усмихна.

— Благодаря.

Гарсия, Холбрук и Уест се приближиха до капитан Блейк и Кенеди.

— Е — каза Уест, обръщайки се към директора, и отпи дълга глътка от кафето си. — Добрата новина е, че ако ме извините за изрази, Лушън е прецакан. Този път той е арестуван в Калифорния, където смъртното наказание е живо и здраво. Ако зависеше от мен, още утре щях да го изпълня и точка по въпроса.

Тези думи напомниха на Гарсия за момента, когато най-последно арестуваха Лушън зад изгорелия склад.

Докато го вкарваха на задната седалка на патрулната кола, той спря и погледна Гарсия.

— По-добре се надявай да ме сложат на електрическия стол, детектив — каза с блеснали до червено очи от гняв. — Защото, ако не го направят, обещавам ти, че един ден отново ще изляза и тогава... — Той намигна на Гарсия по начин, от който в гърлото на детектива заседна нещо. — Ще дойда за теб и всичко, които обичаш. Можеш да се обзаложиш.

— Ако го направиш — Гарсия също му намигна, — бъди сигурен, че ще те чакам. Можеш да се обзаложиш.

Бележки на автора

"По следите на злото" е десетият роман от серията трилъри с Робърт Хънтър. Това е и първото продължение на друг роман, което съм писал. "По следите на злото" е продължение на "Престъпен ум", шестия роман от поредицата, където всъщност започва тази история. Въпреки че всички други книги в поредицата може да бъдат прочетени поотделно, тъй като сюжетът на едната книга не зависи от предишната, "По следите на злото" е различна. Препоръчвам ви да прочетете и "Престъпен ум", за да разберете напълно историята между Хънтър и Лушън.

Във всичките си романи винаги съм се старал да използвам действителни места не само в град Лос Анджелис и околността, но и навсякъде другаде, където разказът отведе Хънтър и Гарсия. По тази причина изпитвам необходимост да се извиня. За да се вмести по-добре в сюжета на "По следите на злото", си позволих волността да създам няколко измислени заведения и места в Съединените щати.

Освен това мисля, че дължа извинение на всички и защото промених една сцена в "По следите на злото". В края на предишния ми роман — "Галерия на мъртвите" — представих на читателите кратък предварителен преглед какво ще се случи в следващия роман. "Галерия на мъртвите" всъщност завършва с първата глава на "По следите на злото". След като прегледах тази глава, когато започнах да пиша "По следите на злото", реших да добавя малко повече динамика и напрежение в първата сцена. Ето защо, първата глава на този роман малко се различава от последната глава на "Галерия на мъртвите", включително промяна на името на единия герой. Моля, простете ми за това.

За книгата:

Издание:

Chris Carter
Hunting Evil
Robert Hunter #10
Copyright © 2019 by Chris Carter

Крис Картър
По следите на злото
Робърт Хънтър #10
Английска
© Юлия Чернева — превод
© Димитър Стоянов — Димо — художествено оформление на
корицата
© Издателство ЕРА, София, 2019
ISBN 978-954-389-518-2

notes

Бележки под линия:

Спокойно, шибаняко или мъжка курво (исп.). — Б. пр.

Пич или мой човек (исп.). — Б. пр.

Какво искаш (исп.). — Б. пр.

Копеле (исп.). — Б. пр.

За колко време (исп.) — Б. пр.

Четири дни? Сигурен ли си? (исп.) — Б. пр.

Обещавам (исп.). — Б. пр.

Разбираш ли? (исп.) — Б. пр.

Това е нормално тук (исп.). — Б. пр.

Подпиши тук, моля (исп.). — Б. пр.

Да, защо не (исп.). — Б. пр.

Момичета, кока, наргиле, всичко, което искат (исп.). — Б. пр.

В случая означава служител на Маршалската служба на САЩ — правоохранителна служба с федерална юрисдикция, подчинена на Департамента на правосъдието. — Б. ред.

Авторът има предвид реално съществуващите марки уиски *The Quiet Man*, *Writers Tears*, *Teacher's*, *Something Special* и *The Exceptional*. — Б. пр.

Теодор Джон Казински (1942 г.), също познат като Юнабомбър, е американски математик, анархист, примитивист и социален критик, който извършва поредица от атентати с писма бомби в продължение на 20 години, при които убива трима и ранява 23-ма души. — Б. пр.

Света Богородице (исп.). — Б. пр.

Demotional (англ.) — комбинация от думите *detached* и *emotional* (безразличен и емоционален). — Б. пр.

Death — смърт; *life* — живот (англ.). — Б. пр.

Американска мъжка танцова трупа, известна най-вече със своите стриптийз изпълнения. — Б. ред.